

Giới thiệu Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert

Ngày 27/7 năm đó đơn vị của hắn khi đang cùng đơn vị tàu ngầm tuần tra trên vùng biển trường sa (việt nam) Đơn vị hắn nhận được tín hiệu cầu cứu của ngư dân đang đánh bắt ở đây vì bị tàu hải giám TQ rượt đuổi và xả súng vào tàu. Quá quen với việc tranh chấp với TQ trên vùng biển này, từ lâu các cuộc đụng độ nhỏ vẫn thường xảy ra liên tiếp không có dấu hiệu ngừng lại. Những năm gần đây TQ các lúc càng hống hách không kiêng dè lẫn tới. lượng đụng độ giao tranh cũng tăng lên ngày một nhiều. Hi sinh không ít chiến sĩ. và hôm đó bất hạnh là hắn hi sinh. Bị một phát đạn bắn thẳng vào bụng, cứ ngỡ sẽ chết. lúc tỉnh dậy thấy mình lại nằm ở đây...

Khoan đã còn một vùng kí ức khác: ‘Nguyễn Quang Toàn, Quang Trung, Đại Việt, Hoàng Đế, Phú Xuân .... ‘.’ Ấc không lẽ ta xuyên việt rồi.’ một tiếng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

‘Hoàng Thượng đã không sao rồi, tạm thời không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng cơ thể vẫn yếu, ta kê đơn này nhằm để cho bộ hạ bồi bổ thêm’.

‘Hoàng thượng! ta xuyên việt về thời phong kiến, không lẽ việc xuyên việt trong truyền thuyết là có thật’ Lúc trước đêm đêm hắn vẫn hay cày cuốc những truyện về xuyên không trên mạng internet nhằm giải tỏa sự tò mò và trí tưởng tượng phong phú, nhưng chẳng bao giờ tưởng điều đó có thể xảy ra... Lần này chẳng biết nhà hắn phong thủy thế quái nào mà được các thánh Ala, Thích Ca, Giêessu...vv, cho hắn cơ hội ngàn triệu năm, tỉ năm, nói chung là rất lâu năm, được chết sống lại trong kinh thánh. ‘Không biết xuyên việt đến đây rồi có thể xuyên về được hay không nữa, hồi hắn đọc truyện xuyên không ở trên internet thì chẳng thấy ai có thể xuyên việt quay lại cả. Hầu hết các thánh chỉ cho vé đi thôi chẳng ai có vé về hết.’

Hồi trước nghe giảng hồ ở thời hiện đại đồn ầm trên internet rằng xuyên việt cũng có hai loại, một là xuyên việt đến thời quá khứ nhưng không được làm thay đổi lịch sử.

Hai là xuyên đến một không gian song song nhưng có thời gian chậm hơn so với thế giới hiện đại...vv. Có rất nhiều giả thuyết được đưa ra đại loại như vậy nhưng chẳng ai chứng minh được đúng sai. Cả đám chỉ biết gàn cổ cãi chán rồi thì nhau kiểm truyện đọc tự sướng đúng với phong cách của mình.

Hắn cũng từng là một trong số đó, nay chuyện xuyên không thế nào lại rớt ngay trên người chết là hắn. thầm nghĩ ‘ có khi nào các thánh thấy ta kiếp trước 30t vẫn còn zin nên thương hại không nỡ cho ta chết, lại cho ta xuyên việt về quá khứ tán các em gái ngây ngô ở đây không’.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Hồ Độc Lập mở dần hai mí mắt, lơ mơ trông thấy một khuôn mặt lạ lẫm đang lo lắng nhìn mình. ‘Đây là đâu? nhìn lạ quá, sao lại có người mặc đồ cổ trang đây, mình đang ở đâu, đang tính đóng kịch hay sao?’. Chớp chớp mắt thêm vài cái rồi chậm rãi mở ra, nhanh chóng hình dung lại mọi chuyện nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ không biết chuyện gì xung quanh. Cảm thấy trong đầu nhói lên đau nhức, bất giác hắn bật tiếng kêu

- Á a hử.

Người đứng cạnh giường kêu lên với giọng tràn ngập sự lo lắng.

- Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! ngài bị, ngài bị... bị

Gần như quá lo lắng làm cho hắn muốn mở miệng cũng trở nên lắp bắp xen lẫn sự kinh hãi.

- Ngự y mau mau kêu ngự y, nhanh! nhanh! nhanh.

Trong khi những người khác đang vì tiếng rên của hắn mà cuống cuồng, hắn không tự chủ nằm lại xuống giường, trong đầu nhanh chóng sắp xếp chậm rãi một lần nữa những thông tin mơ hồ đang ẩn hiện. Mặc dù không mở mắt nhưng những cử động, lời nói của người xung quanh, hắn không bỏ sót tí nào.

- Ngọc ngự y mau mau, mời ngài!

Hắn nghe tiếng nói của người kẻ bên gấp gáp.

Một cảm giác mát lạnh từ tay truyền tới, sau đó mí mắt của hắn bị người ta kéo lên, khiến hắn giật mình theo bản năng rồi khi không cảm nhận được sự uy hiếp nào từ đối phương, hắn thả lỏng mình hơn.. Tiếp tục tưởng nhớ lại mọi chuyện.

Hắn có tên là Hồ Độc Lập vì cha thân sinh của hắn đã từng tham gia quân ngũ và chiến đấu chống Trung Quốc trong chiến tranh biên giới 1979, sau này khi xuất ngũ lấy vợ mới sinh được ba đứa con trai lần lượt đặt tên là Hồ Quyết Chiến, Hồ Thắng Lợi, Hồ Độc Lập... Hắn là con thứ ba Hồ Độc Lập.

Nghe kể lại, hồi đó ông nội hán họ Nguyễn, Vì nghe danh Cụ Hồ mà xin đầu quân gia nhập bộ đội. Trở thành Bộ đội cụ Hồ, rồi vì ngưỡng mộ cụ hay sao đó mà tự đổi họ Nguyễn thành họ Hồ. Tham gia kháng chiến chống Pháp. Từ đó gia đình hán lấy họ mình là Hồ. Sau kháng chiến, cách mạng thành công. Vì gia đình có công nên được ưu tiên nhiều, có điều kiện học hành cả ba anh em nhà hán đều đỗ đạt. Riêng hán quyết theo nghiệp cha ông tham gia quân ngũ. Nhờ cố gắng quả cáp phong bì đều đặn, biết làm người, cộng với thành tích học tập nghiên cứu nên năm 27 tuổi hán tốt nghiệp thạc sĩ tại một học viện kỹ thuật quân sự trong nước. Rồi được đi du học ở nước ngoài thêm mấy năm nữa. Sau đó về làm việc tại quân cảng với quân hàm thiếu Tá.

Hán nhớ khi đang cùng đơn vị tàu tuần tra trên biển. Đơn vị hán nhận được tín hiệu cầu cứu của ngư dân đang đánh bắt hải sản bị tàu hải giám Trung Quốc rượt đuổi và xả súng vào tàu. Quá quen với việc tranh chấp với Trung Quốc trên vùng biển này, từ lâu các cuộc đụng độ nhỏ vẫn thường xảy ra liên tiếp không có dấu hiệu ngừng lại. Những năm gần đây Trung Quốc các lúc càng hống hách không kiêng dè lẫn tới. lượn đụng độ giao tranh cũng tăng lên ngày một nhiều. Hi sinh không ít chiến sĩ.. và hôm đó khi đội của hán vừa đến nơi. Chứng kiến cảnh thuyền chìm người mất, chỉ còn lại vài mảnh vỡ nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Đám tàu khựa không vì vậy mà rút rề khi thấy đội của hán đến, đã vậy còn tỏ ra kiêu khích tấn công. Cuộc chiến cứ như vậy bùng nổ. Hán bị một phát đạn bắn thẳng vào bụng ngã xuống trong đầu vẫn còn in rõ khoảng khắc đó. Đồng đội của hán kêu gào tên hán rồi sau đó không nhớ gì nữa, lúc tỉnh dậy thấy mình lại nằm ở đây...

‘chắc đây là bệnh viện quân y rồi’ trong đầu hán rất nhanh nghĩ như vậy.

Khoan đã còn một vùng kí ức khác: ‘Nguyễn Quang Toàn, Quang Trung, Đại Việt, Hoàng Đế, Phú Xuân .... Chuyện gì thế này, sao trong đầu mình có mớ lòng bong gi đây, chắc là mấy đêm nay cây phim cô trang nhiều quá nên bị nhiễm, mà cái phim Tây Sơn Hào Kiệt đóng quá dở tệ, phim gì mà cứ như kịch trên sân khấu ấy...’. Đồng suy nghĩ của hán bị cắt đứt bởi tiếng nói.

- Hoàng Thượng đã không sao rồi, tạm thời không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng cơ thể vẫn yếu, ta kê đơn này nhằm để cho bộ hạ bồi bổ thêm

‘Hoàng thượng!! Đám anh em quân y đang đóng kịch chuẩn bị tham gia văn nghệ chào mừng ngày quốc khánh sao? Đám này lại nhiễm phim cô trang nữa rồi, chính trị viên chẳng phải lần trước đã nhắc nhở không nên quá nhập tâm vào các loại phim như vậy rồi còn gì, chỉ nên xem để giải trí thôi, đừng nên tin nó là thật’.

- Ta phải đi báo cho Thái Hậu tin này mới được, chắc người sẽ rất mừng

- Ấy đừng! Ông đừng quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi, mấy hôm nay người đã không chợp mắt rồi, lúc này ta khuyên lắm mới chịu uống một bát thuốc an thần, nên đã nằm được một lúc. Hoàng Thượng không sao nữa rồi nên cứ từ từ cũng được.

- Ngọc ngự y nói phải, ta thật không chu đáo rồi, may mà có ông nhắc.

“nghe như thật ấy nhỉ! Không biết cô em y sỹ nào đóng vai thái hậu đây, không biết là mình có quen không?” hán nghe xong đoạn đối thoại bất giác nghĩ như vậy sau đó gắng mở mắt ra tìm kiếm nhận người quen.

“thiệt là giống ha, đám quân y cũng chịu khó bỏ tiền đầu tư đạo cụ đấy, như thật vậy, chắc phải tốn không ít cục xộp, mấy lọ sơn chống gỉ trong kho chắc cũng bị chúng ‘xin’ mất rồi! Khoan!!! Sao lại thế này! Có cái gì đó không đúng nha, thật không đúng đâu đấy”

- Hoàng thượng ngài cảm thấy ra sao, đừng cử động nhiều, xin ngài giữ gìn long thể.

Nếu chỉ nghe thôi hán còn cho rằng đây là do mấy đồng chí quân y tập kịch nhưng nếu thêm cả cặp mắt nữa, lại khác, hán cứ tưởng mắt mình có vấn đề nên không ngừng chớp chớp dụi dụi mắt.

- Á! Cái tay sao lại nhỏ thế này, mình đang nằm mơ ??

Hán lấy tay捏 vào má một cái, rõ ràng rất là đau nha, vậy chắc không phải là mơ rồi. Chuyện này là sao? Hán dùng ánh mắt dò dẫm nhìn đăm chiêu, cố gắng tiếp thu chuyện gì đang xảy ra.

- Không lẽ ta đã xuyên việt!!! - hán lăm bằm một mình trong miệng

Lúc trước đêm đêm hán vẫn hay cây cuốc những truyện về xuyên không trên mạng internet nhằm giải tỏa sự tò mò và trí tưởng tượng phong phú, nhưng chẳng bao giờ tưởng điều đó có thể xảy ra... Lần này chẳng biết nhà hán phong thủy thế quái nào mà các thánh Ala, Thích Ca, Giesssu...vv, cho hán có cơ hội ngàn triệu năm, tỉ năm, nói chung là rất lâu năm, được chết sống lại trong kinh thánh. ‘Không biết xuyên việt đến đây rồi có thể xuyên về được hay không nữa, hồi hán đọc truyện xuyên không ở trên internet, chẳng thấy ai có thể xuyên việt quay lại cả. Hầu hết các thánh chỉ cho về đi thôi chẳng ai có về về cả.’ Hồi trước nghe giảng hồ ở thời hiện đại đồn ầm trên internet rằng xuyên việt cũng có hai loại, một là xuyên việt đến thời quá khứ nhưng không được làm thay đổi lịch sử. Hai là xuyên đến một không gian song song nhưng có thời gian chảy chậm hơn so với thế giới hiện đại...vv. Có rất nhiều giả thuyết được đưa ra đại loại như vậy nhưng chẳng ai chứng minh được đúng sai cả. cả đám chỉ biết gân cổ cãi chán rồi thi nhau kiếm truyện đọc tự sướng đúng với phong cách của mình. Hán cũng từng là một trong số đó, nay chuyện xuyên không thế nào lại rớt ngay trên người hán. thầm nghĩ ‘có khi nào các thánh thấy ta kiếp trước 30tuổi vẫn còn zin nên thương hại không nỡ cho ta chết, lại cho ta xuyên việt về quá khứ tán các em gái ngây ngô ở đây không’.

Nghĩ đến đây khóe miệng hắn cho ra một điệu cười đầy bí ối hèn mọn rớt kèm theo một ít nước, người xung quanh thấy điệu cười của hắn không kìm được mà cảm thấy lạnh cả xương sống. Đang mơ màng giọng nói ẻo lả lúc trước lại vang lên khiến hắn cắt đứt dòng suy nghĩ mà các trẻ nam trên 18 tuổi thường ao ước.

- Hoàng thượng! Ngài! – nói đến đây lão thái giám chắc e ngại hoặc không biết phải mở lời ra sao nên không nói nữa.

Tỉnh táo lại sau mơ mộng, mở mắt ra nhìn chăm chú không chớp lướt từ từ chậm rãi qua mọi góc cạnh, tường đồ vật con người trong gian phòng. Cột gỗ chạm khắc hình rồng, lư hương, giường ngủ, tường cửa, trần mái...vv cho đến các vật dụng thường ngày như chén bát ‘toàn đồ cổ không nha! chỉ cần mang một ít trong những thứ này về thời hiện đại, chắc ta phải giàu to!’ . ‘còn tên này chắc là thái giám rồi, trông tuổi cũng không lớn vậy mà bị cắt mắt, đúng là tội thật’ ánh mắt hắn đảo vài vòng trên người tên thái giám từ sẫm soi đến ngạc nhiên rồi chuyển thành sự thương hại.

Lão thái giám bị ánh mắt của hắn đảo qua vài lần mà không nói năng gì, liền cảm thấy như mọi bí mật đều bị nhìn thấu ‘không lẽ bệ hạ biết ta lên nhận tiền đứt lót của Bùi thái sư rồi nên mới nhìn ta như vậy’ nghĩ đến đó chân lão như nhuyễn ra chuẩn bị quỳ gối khóc lóc nhận tội ‘chắc bệ hạ sẽ nể tình công bấy lâu hầu hạ cạnh bên mà tha cho ta một mạng’.

Nghĩ vậy, đang chuẩn bị quỳ xuống nhận tội liền thấy ánh mắt của hoàng đế chuyển sang nơi khác, thấy như được tha bổng lão thái giám thở phào một phen trong lòng, nếu không phải đang đứng trước mặt vua, quả thật lão đã ngã nhào xuống đất rồi, trong nội tâm hắn thầm thề với trời xanh ‘lần sau quyết không lấy tiền biếu xén của tên Bùi thái sư kia nữa. không thể lấy cái mạng nhỏ mình ra mà chơi đùa được. vàng bạc phú quý gì đi nữa cũng phải có mạng mới hưởng thụ được’.

Hồ Độc Lập chẳng dừng ánh mắt hắn lập tức bị cuốn hút bởi sáu nữ tử đứng gần cửa ra vào, phải nói con gái ngày xưa dù không son phấn nhưng lại thật đẹp, thật duyên. Nhìn các nàng tuổi không lớn lắm khoảng mười bốn mười lăm mà thôi, nước da trắng cổ dài thân hình, hết chê, nếu chờ thêm vài ba năm nữa khi diện nước được nâng cấp đầy đủ, lại khôi phục bản. ‘Mấy em này nếu đem về thời hiện đại, dù không là người mẫu nổi tiếng, cũng là hotgirl của một trường. (nói nhỏ với anh em: đặc biệt nữa các nàng đều nguyên tem hết đấy nhá).. khụ khụ. tội lỗi tội lỗi a đi đã mĩ nữ..)

Haizz... cái thân thể này thật ra cũng không được tốt cho lắm, nói ra, thật ngượng ngùng, phía dưới còn bé tẹo cho dù có nhiều cô em hơn, cũng chỉ biết lấy mắt nhìn thèm, theo suy đoán của hắn, cái thân thể này chắc đang bước vào tuổi dậy thì, còn chưa phát triển hoàn toàn.

Hồ Độc Lập đứng dậy khỏi giường rồi bảo lão thái giám đi lấy cho hắn cái gương. Hồ Độc Lập giờ này đều không quản mình là ai, thấy xung quanh có nhiều người đẹp như vậy việc hắn quan tâm nhất lúc này là khuôn mặt đẹp trai của mình ở kiếp trước nay biến thành cái dạng gì không biết có phải trùng nhầm tên có vẻ ngoài xấu xí bí ối hay không.

Cầm trong tay chiếc gương đồng tên thái giám mang cho. Khá bất ngờ, nghi hoặc nhìn lại tên thái giám làm cho tên này lo sợ bị bắt tội gì đó không giám ngược mặt lên. Hồ Độc Lập, lại tự nghĩ ‘không lẽ bây giờ thủy tinh vẫn chưa ra đời hay sao’ chần thềm nghĩ nhiều, gạt bỏ thắc mắc qua một bên, hắn lại đem tâm tư tập trung vào nhan sắc của mình...

‘ôi lạy trời, tên này còn đẹp trai hơn mình kiếp trước nữa cơ, không lẽ những tên vừa xấu tính lại vừa vô dụng, lại rất đẹp trai, theo kinh nghiệm của hắn, kiếp trước đã vậy, kiếp này cũng vậy những tên càng bản tính lại càng có nhan sắc, ví dụ như tên Quang Toàn này, làm trái mệnh cha, tin dùng nịnh thần, ham chơi, vô dụng... vậy mà lại có khuôn mặt bánh bao như vậy nhưng mà lúc này đây ta lại thích, thank you gods’. Đúng là ông trời rất công bằng cho người ta bên trong xấu, bên ngoài sẽ đẹp và ngược lại, chẳng thiên vị ai bao giờ.

Quay sang nhìn người thái giám bên cạnh, lục lại trong kí ức của Quang Toàn. lão tên là Phúc thường ngày Quang Toàn vẫn gọi lão Phúc, lão coi sóc hắn từ lúc 5 tuổi đến bây giờ là người thân cận hàng ngày.

- lão Phúc! ta vừa bệnh dậy có một số chuyện nhất thời quên mất’.

Không muốn ai biết bí mật của mình nên hắn đổ tất cả lý do về những hành động cổ quái vừa rồi cho việc giảm mất trí nhớ do bệnh

- Chúng ta không có gương thủy tinh sao?

Nhìn biểu hiện từ vẻ mặt lão phúc như nghe được một cái tên lạ hoắc chưa nghe bao giờ.

- Thủy tinh sao, hoàng thượng! không biết thủy tinh là gì, nô tài ngu muội không biết.

Quang Toàn nói:

- thủy tinh là thứ trong suốt, hay còn gọi là lưu ly đó.

- lưu ly, nô tài biết, nhớ năm đó có một đoàn pháp sư tây dương đậu thuyền ở bến Vân Đồn có dâng lễ vật lên cho tiên hoàng trong đó có một bình hoa lưu ly trong suốt, còn gương lưu ly, nô tài chưa nghe qua bao giờ.

Hắn trầm nghĩ: ‘ nếu đã có bình thủy tinh sao lại không có gương thủy tinh, không thể chưa ra đời được, với lại công nghệ làm thủy tinh cũng không khó, từ thế kỷ 14 ở châu âu thủy tinh đã được sản xuất khá là đại trà rồi, chắc có lẽ thủy tinh là đồ dễ vỡ, tàu thuyền châu âu vượt đại dương qua đây không thiếu sóng gió, với lại các thương nhân phương tây thời bấy giờ vẫn chưa đánh giá hết tiềm năng của vật dụng đồ thủy tinh tại phương đông’.

Nghe vậy rồi thôi hắn cũng không có suy nghĩ nhiều. Lão phúc lên tiếng

- nô tài vừa cho người dọn thức ăn, mời hoàng thượng dùng bữa.

Hắn bây giờ mới để ý bụng mình sôi lên nãy giờ vì đói, Hồ Độc Lập không để ý đó là do theo quan tâm đến chuyện nhan sắc mà quên lo cho cái bụng mình

- được! dọn lên đây luôn đi, ta cũng cảm thấy đói rồi.

-

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Ảnh minh họa http://s107.photobucket.com/user/nguyenhongthai3a1991/media/h11_zpsjuqzlng.jpg.html

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bù Đắc Tuyên

Một tháng kể từ ngày Hồ Độc Lập xuyên việt đến thế giới này, lấy lý do sức khỏe nên hắn ít gặp người ngoài, thường ngày chỉ đi dạo quanh một chút, tập thể dục, không lại trò chuyện cùng một số cấm vệ quân canh gác trong hoàng cung. Đương nhiên trò chuyện nhiều nhất vẫn là lão Phúc bên cạnh Hồ Độc Lập, còn phần lớn thời gian là hắn bỏ công ngồi trong thư phòng của mình đọc sách, đủ các loại sách, chủ yếu là sách sử, sách địa lý, các sách du ký ghi lại của những tác giả sau khi đi qua một vùng đất lạ nào đấy ghi chép lại, tập trung nhất vẫn là các loại bản đồ, khi gật gù khi lại ra vẻ suy tư ngẫm nghĩ, ban đầu Lão Phúc còn lấy làm kỳ quái nhưng dần dần cũng quen, còn có một số lời đồn trái khấp nói hoàng thượng sau bệnh dậy như được thần tiên phù trợ, tính tình khác xưa, rất ham học hỏi ôn khắp kinh thành, nhưng hắn lại chẳng biết điều này.

Sau một khoảng thời gian ổn định tâm tình, trong lòng cũng ngầm thừa nhận cái phỏng đoán xuyên việt hoang đường kia là đúng, hắn lại cố gắng tìm hiểu sự khác nhau của hai thế giới trước kia và bây giờ có gì khác biệt nhau không. Nhưng cả tháng nay lượng thông tin có ích mà hắn thu nhặt được lại không có nhiều. Hắn chỉ có thể tạm thời bỏ qua sự gấp gáp để bình tâm tìm hiểu qua đồng sách lẫn lộn hắn nằm trước mặt này.

Nói ra, cũng lạ, một cơ thể, một suy nghĩ nhưng lại có hai luận trí nhớ rõ ràng, lại như có hai cảm nhận khi lại chỉ có một, thật khó để giải thích rõ trong trường hợp này, chỉ có thể nói nôm na dễ hiểu như tính cách của hắn bây giờ và trước kia có chút thay đổi. Thay đổi chỗ nào, không sao nói được, nhiều hành động, lời nói cứ như rất quen thuộc mà hắn vẫn làm hằng ngày vậy. Nhất là cách xưng hô, ‘khanh, trẫm, hải nhi, ta..’, hắn nói ngọt chẳng có chút ngượng ngùng nào, mặc dù trước đây chẳng bao giờ dùng đến nó, cả chuyện việc tiếp nhận người khác quỳ bái cũng như vậy, quá tự nhiên, tự nhiên đến mức nhiều lúc hắn nghiễm nhiên cho rằng đó là chuyện người khác phải làm, chỉ sau một hồi hắn mới ý thức được có chỗ không đúng. Hắn nghĩ có phải do ý thức trước đây của cái thân thể này làm ảnh hưởng đến hắn hay không?

Lại nói đến chủ nhân trước kia của cái thân thể này, chính là Nguyễn Quang Toàn hiện tại đang là vua của nước Đại Việt, chắc cũng không mấy người nhớ đến cái tên Quang Toàn thật trong lịch sử đâu. Nhưng nhắc đến Triều Tây Sơn chắc không ai không nhớ, nếu tính toán cẩn thận Quang Toàn là hoàng đế thứ ba của triều nhà Tây Sơn, sau vua khai quốc là Nguyễn Nhạc, rồi đến Quang Trung, trước khi mất Quang Trung ra dụ nhường ngôi lại cho Quang Toàn. Khi Hồ Độc Lập biết được thân thế của cái thân thể này cũng phải ngẩn ra một lúc mới nhớ ra được vài sự kiện liên quan. Cuối cùng không biết nên vui hay nên khóc nữa.

Hắn nhớ mang máng Quang Toàn lên làm vua được vài năm liền gặp nội bộ triều nhà Tây Sơn lục đục, các công thần có công trước kia nối đuôi nhau muốn làm quyền thần, tranh giành quyền lực với nhau không ai chịu nhường ai, Quang Toàn lại không đủ khôn khéo để điều hòa lợi ích các bên dẫn đến

việc suy yếu nhà Tây Sơn. Về sau chúa Nguyễn Ánh ở phía nam thừa cơ theo đường biển đánh úp vào thành Phú Xuân, nhà Tây Sơn do quản lý lỏng lẻo ở các địa phương lại không có tâm phòng bị nên nhanh chóng sụp đổ. Quang Toàn cũng vì vậy mà bị chém nghe nói sau khi bị chém còn bị nhốt trong đại lao nhà Nguyễn cho đến khi giặc pháp đánh thành Phú Xuân, mới có người bí mật đưa hải cốt ra ngoài. Chuyện này thật hay không, hần không biết chỉ là đọc được trên một số trang mạng thôi.

Thời kỳ chuyện đó đi, dù sao tạm thời cũng không phải lo cái ăn cái mặc là tốt quá rồi, nếu chẳng may đầu nhập vào một tên ăn mày ngoài đường hay một nhà sư khổ hạnh, thật hần chẳng giám nghĩ tiếp.

May mắn là đến bây giờ Quang Toàn vẫn chưa làm ra việc gì xấu. Bất quá từ đây về sau những ngày lành của Quang Toàn coi như chấm dứt, nối tiếp những sai lầm cuối cùng lâm vào cảnh nước mất nhà tan, thân mình bị chém nơi pháp trường, vợ cũng bị người ta đưa vào hậu cung.

Bây giờ là mùa đông Cảnh Thịnh năm thứ 2, tức khoảng vào tháng 11 năm 1794, Quang Toàn năm nay chỉ vừa khoảng 14 tuổi mà thôi, uy tín trong triều dường như không có, hần vừng vàng ngôi trên ghế rồng cũng vì uy danh do cha hần Quang Trung để lại.

Trước khi mất Quang Trung kêu các quan lại mà dụ cho tướng Trần Quang Diệu và quan đại thần Trần Văn Kỳ làm phụ chính cho Quang Toàn, nhưng sau vì Quang Toàn chuyên dùng cậu mình là thái sư Bùi Đắc Tuyên nên mọi quyền hành dường như rơi vào tay Tuyên. Trần Quang Diệu dẫn quân chống cự với chúa Nguyễn ở Nha Trang, còn quan đại thần Trần Văn Kỳ bị vu tội giáng xuống làm lính. Đây là những tin tức mà hần tìm hiểu rồi dựa vào một vài kiến thức lịch sử ở kiếp trước mà xâu chuỗi lại được.

Hoàng thành Phú Xuân bây giờ đâu được như sau này. Hoàng Thành ở kiếp trước đa số do các đời vua Nguyễn thay nhau xây dựng thêm một loạt các đền đài cung điện. Còn hiện tại vẫn rất đơn sơ, là thủ phủ của các đời chúa Nguyễn trước đó, rồi còn trải qua các đợt chiếm đóng của quân Trịnh rồi mới đến Nhà Tây Sơn. Từ lúc lập nước đến nay Nhà Tây Sơn phải đối mặt với thù trong giặc ngoài, chiến tranh liên miên, làm gì để ý đến việc trang hoàng xây dựng đền đài. Nhưng nhìn chung về quy mô cũng không phải nhỏ, ở kiếp trước hần cũng có cơ hội ghé thăm đại nội vài lần, tuy không tìm hiểu kỹ càng như lúc này song cũng nhận ra về mặt quy mô, không có gì thay đổi. Hần không biết cuộc sống bên ngoài hoàng cung như thế nào, bởi vì muốn xuất cung cũng không dễ như hần vẫn nghĩ.

Hần nghĩ đây có lẽ là sự khác nhau giữa vua trẻ và vua già chẳng, Quang Toàn cũng không rành lắm, tạm thời lại chưa có thời gian tìm hiểu kỹ càng, chỉ dựa theo trí nhớ biết một vài tình huống mơ hồ. Vì tuổi còn nhỏ nên dù là vua cũng phải đi học nhưng lấy lý do sức khỏe hần cũng không muốn lên lớp nghe giảng chỉ chuyên tâm ngồi đọc sách.

Trong mấy ngày nay hần cảm giác được một chút về sự khác nhau giữa hai thế giới kiếp trước và kiếp này song nhất thời chưa phát hiện ra điểm nổi bật nào.

- Khải bẩm Hoàng Thượng, Bùi thái sư xin gặp.

Lão Phúc chạy vào báo làm cho Quang Toàn cảm thấy bất ngờ, không biết lão tìm mình có chuyện gì, trong ấn tượng của chủ nhân cái thân thể này, lão là một người cậu tốt, nhưng đối với một người xuyên việt lại biết chuyện không chỉ đơn giản dừng ở đó. Huống chi trong trí nhớ của hần, lão ta chính là một quyền thần, nhưng quyền thần ở mức độ nào lại không có sách sử chính thống nào ghi rõ. Chỉ nghe về sau lão bị Võ Văn Dũng buộc vào đá nhấn chìm xuống sông mà chết, còn cụ thể như thế nào, hần chẳng nhớ, nếu biết trước sẽ xuyên việt, mình đã gắng học kỹ lịch sử một chút, để đến bây giờ cái gì cũng nhớ mạng máng, nhất là các mốc thời gian lại chẳng nhớ rõ cái gì.

‘Quyền thần à, để xem sao’ Quang Toàn bắt đầu có hứng thú tìm hiểu về nhân vật này.

- Cho gặp!

Hần vẫn ngồi xem sách, trong thư phòng khá rộng, nếu tính cả cũng phải đến sáu mươi mét vuông, đây là theo đoán ước của hần chứ thực tế, hần cũng không quan tâm đến vấn đề diện tích phòng ở. Trong thư phòng trang trí đủ loại tranh ảnh bình gốm sứ nhất là các loại rèm che, phía giữa chính phòng là bàn làm việc của hần xung quanh chất đầy sách các loại, ngoài ra còn có một bình hương tỏa ra mùi thơm giúp người ta có cảm giác thanh tịnh khi hít thở. Ban đầu còn có mấy ánh đèn nhằm làm căn phòng sáng hơn, nhưng cũng gây ra ngột ngạt khó chịu, làm hần không quen, bị hần bắt dọn đi sau đó mở toang cửa cho ánh sáng mặt trời có cơ hội chiếu vào. Lại đặt thêm vài chậu cây xung quanh cửa sổ, mấy mảnh rèm che cũng được vén lên, thêm vào đó là vài cái kệ trưng bày một số thứ như bình thủy tinh đồng hồ thủy thủy, và mấy thứ đồ khác vài tấm bản đồ có giá trị cũng được treo lên làm căn phòng thanh nhã hơn không ít. Mấy tên thái giám cung nữ di chuyển nhẹ nhàng sợ làm hần mất tập trung đọc sách, họ đang chuyển phòng ngủ của hần qua nơi này, phòng ăn cơm cũng chuyển qua đây luôn. Thật sự hần chẳng quen với việc ăn cơm một nơi, ngủ một nơi, đọc sách lại một nơi khác, mỗi lần di chuyển lại phải mất từ năm đến mười phút, đã thế mỗi lần đi còn kéo theo một đoàn người, đối với hần đây là chuyện cực kém khoa học. Nên hần buộc phải cho chuyển cả ba nơi này vào cùng một phòng, sau đó sắp xếp cho hợp lý là được.

- Thần Bùi Đắc Tuyên xin ra mắt Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế

- Ban ngồi

- Tạ ơn Hoàng Thượng

Bộ máy nhà nước của triều đình Tây Sơn nhìn chung không có gì thay đổi so với thời nhà Lê Sơ, lấy tam công (hay còn gọi là tam thái gồm thái sư, thái phó, thái bảo) làm ba chức quan lớn nhất, trên cả chức quan nhất phẩm, trong đó Bùi Đắc Tuyên giữ chức vụ thái sư, quản lý tất cả sự vụ hành chính của quốc gia cũng là nhân vật đứng đầu trong tam công dưới một người trên vạn người. Nhân vật như vậy nếu không muốn làm quyền thần cũng không phải là chuyện dễ, theo hiểu biết của Quang Toàn lão thật là có ý đồ.

Bùi Đắc Tuyên năm nay khoảng tầm 50 tuổi, theo hiểu biết từ trí nhớ kiếp trước,, lão không có gì xuất chúng, nên dưới thời Quang Trung lão chỉ làm đến chức quan ngũ phẩm, nhiều người suy đoán đây còn là do có quan hệ ngoại thích mà được. Dẫu sao lão có người em gái làm đông cung Hoàng Hậu tức là mẹ của hần hiện giờ, và một người cháu gái là Bùi Thị Xuân. Nhưng đó không phải là nguyên do chính làm cho lão chỉ sau hai năm sau khi Quang Toàn lên ngôi liền có vị trí như ngày hôm nay

- Không biết cậu gặp trăm có việc gì?

- Khai bẩm, thần hay tin bệ hạ thích thú chuyện bút sách nhất là các bản địa đồ của pháp sư người Tây Dương nên hôm nay đặc biệt đem đến cho Hoàng Thượng mấy tấm, thần đã bỏ thật nhiều công sức lại phải người đi tìm tòi đáng tiếc các loại địa đồ rất hiếm gặp nên chỉ được một bản lớn và mấy bản nhỏ.

Vừa nói lão vừa vẫy tay cho người mang vào một chiếc hòm gỗ dài rất tinh xảo, mở ra bên trong đúng là có mấy tấm bản đồ, bằng giấy dầu có, bằng da cũng có. Vào lúc này bản đồ không phải là hiếm có nhưng ở Đại Việt muốn có cũng không phải là chuyện dễ dàng, xem ra lão già này muốn lấy lòng hần đã xuất không ít lực. Lão nhanh chóng ngồi vào cái ghế thái sư không phải là không có nguyên nhân.

Quang Toàn xem xét kỹ từng tấm bản đồ, nhìn qua liền biết ở đây chủ yếu là các bản đồ phương đông từ Ấn Độ kéo dài đến Nhật Bản, tuy không giống về tỷ lệ nhưng nhìn vào liền biết nó biểu thị cho khu vực nào, có một tấm bản đồ nhỏ miêu tả sự phân bố các dòng khác nhau của giáo hội công giáo ở Châu Âu. Còn tấm bản đồ lớn nhất hần không hiểu lắm hình như đang miêu tả quảng đường từ Châu Âu qua Phương Đông, còn một tấm bản đồ nhỏ khó hiểu khác in hình đầu lâu hần không nhận ra đây là vùng đất nào. Hần nghĩ có lẽ đây là bản đồ chuyên dụng nào đó chứ không phải đơn thuần là bản đồ đường chỉ thị địa lý.

- Cậu vất vả rồi

Hần ngừng đầu lên nói một câu khách sáo với Bùi Đắc Tuyên

- Không có gì, không có gì, chuyện vì bệ hạ là trách nhiệm của thần

Hần cũng không có thời gian để ý lắm đến lời nhin nọt của lão, chăm chú nhìn vào tấm bản đồ lớn thể hiện đường đi trên biển, trước đây dù gì cũng là một sỹ quan hải quân nên không ít, nhiều vẫn nhận ra vài kí hiệu trên tấm bản đồ này, có thể bản đồ hàng hải hiện đại khác với bản đồ hàng hải thời kỳ này nhưng không phải là hoàn toàn khác, nên biết hệ thống ký hiệu hàng hải sau này đều dựa vào kinh nghiệm trước đó mà lập nên.

Hần thấy mình phát hiện một điều không thể tưởng, có lẽ đây là phát hiện đầu tiên mà hần có thể nói thành lời về sự khác nhau của hai thế giới. Đúng vậy! Chính là đây! Nếu như tấm hải đồ này không sai, đúng là đã có sự khác biệt khá lớn. Theo suy đoán của hần trước đó, vào thời đại này các đoàn tàu muốn đi từ châu âu qua phương đông, đoạn đường ngắn nhất cũng phải vòng qua điểm cực nam của lục địa Phi để vào Ấn Độ Dương hoặc có một con đường vòng khác là đi vòng qua Nam Mỹ vào Thái Bình Dương nhưng con đường này chỉ có mấy nhà thám hiểm mới chịu đi thôi.

Nhưng từ tấm hải đồ mà hần nhìn thấy, gần như hần không tin vào mắt mình, điều này không thể chấp nhận được ở thời đại này. Kênh đào Xuy-Ê đáng ra không được phép xuất hiện vào lúc này mới đúng, hần nhớ ở thế giới trước phải đến đầu thế kỷ 20 mới hoàn thành kênh đào này, nếu tấm bản đồ này đúng, chẳng phải con đường hàng hải Á Âu được rút ngắn ít nhất là một nửa, đừng xem thường cái một nửa này, một nửa tương đương với vài tháng. Hần nhẩm tính nếu như trung bình một chiếc thuyền buồm đi với tốc độ khoảng 8h/h, chỉ mất hai tháng để hoàn thành quãng đường từ Hội An sang Anh Quốc nếu thuận gió, còn có thể nhanh hơn, đây đáng lẽ phải là điều không tưởng trong thời đại này mới đúng. Hần luôn gắng sức tìm kiếm sự khác nhau của hai thế giới nhưng hần không ngờ lại có sự khác nhau quá lớn như vậy. Khó tin đến mức làm hần đứng ngây người nhìn tấm bản đồ một hồi lâu. Đến khi Bùi Đắc Tuyên gọi hần mấy lần mới làm hần tỉnh táo lại.

- Không biết cậu lấy bản đồ này ở nơi nào?

- Thần lấy nó từ một tay pháp sư người Tây Dương, không biết là có chuyện gì từ nó làm Hoàng Thượng kinh hãi đến vậy, liệu có phải tên Pháp Sư đó bỏ bùa gì trên tấm bản đồ này hay không, thần làm việc không chu toàn khiến bệ hạ kinh sợ mong bệ hạ trách tội

Nghe đến đây hần biết mình không giữ được bình tĩnh mà sinh ra thất thố rồi.

- Trăm không có chuyện gì, chỉ là không biết trăm có thể gặp được vị pháp sư người Tây Dương kia không, hần có ở đây chứ.

- Thần sợ bộ dáng của người Tây Dương sẽ làm cho Hoàng Thượng kinh sợ nên không dám giữ lại dẫn vào kinh. Nhưng nếu bệ hạ muốn gặp thần sẽ cho người đi bắt về.

- Không được làm như vậy! Không phải! Ý trăm nói là không phải đi bắt về mà đi mời về, mời lịch sự một chút đừng làm họ sợ, trăm có việc muốn nhờ họ.

- Không biết Hoàng Thượng định nhờ...

- Khanh không cần để tâm chuyện này, trăm là có việc riêng bí mật.

Nghe hẳn nói vậy Bùi Đắc Tuyên cũng không nhiều lời, nhưng trong lòng không ngừng suy đoán, không biết việc riêng là việc gì mà phải cần đến pháp sư, không phải là muốn đi tìm cách thành tiên đó chứ, ngấm lại trong lịch sử và việc Quang Toàn không ngừng sưu tầm địa đồ kỳ quái lão càng khẳng định chắc chắn phán đoán của mình là đúng, phải bỏ thêm một ít công sức vào chuyện này. Đương nhiên Quang Toàn hoàn toàn không biết gì về những suy nghĩ tự cho là thông minh đang hình thành trong đầu của Bùi Đắc Tuyên, chỉ biết từ đó về sau liên tục có các giáo sỹ người Tây Dương được đưa đến gặp Quang Toàn nhưng đó là chuyện của sau này rồi.

- Cậu chắc là có việc khác?

Quang Toàn thấy Bùi Đắc Tuyên còn chần chừ chưa đi liền biết chắc phải có chuyện khác, hỏi ra, mới biết chức Thái úy kể từ sau khi Trần Văn Kỳ bị giáng chức vẫn chưa có ai thay thế, mà chức quan này không hề nhỏ, Bùi Đắc Tuyên chịu trách nhiệm hành chính của cả quốc gia nhưng đối với chức vụ này lại chẳng thể mò đến vậy nên mới phải vào xin ý kiến của hắn. Trong tam công (tam thái) gồm có thái sư, thái úy, thái bảo, chức thái úy có nhiệm vụ quản lý về quân sự toàn quốc, còn chức thái bảo phụ trách về việc giám sát thực thi. Về mặt lý thuyết, ba chức vụ này hoạt động độc lập, ngang bằng nhau, ai có công việc này, một bên về hành chính, một bên quân sự còn một bên giám sát. Có thể nói chức lớn dọa người, ai trong số họ chỉ cần dậm chân một cái cũng đủ cho cả quốc gia rung lên một trận bão lớn trên chính trường, xem ra có không ít người nhìn chằm chằm vào vị trí này nha. Quang Toàn nghĩ ngợi một thời gian không hỏi việc quốc sự có người đặc biệt nóng lòng rồi, theo như sự hiểu biết của hắn chức thái úy vốn bị bỏ ngỏ từ lâu rồi, đáng lý người ở vị trí đó chính là quân sư Trần Văn Kỳ nhưng vì phải làm chức vụ phụ chính đại thần nên coi như chức quan ấy bị bỏ ngỏ hay nói cách khác là kiêm hai chức vụ cùng lúc một cách không chính thức, khi Trần Văn Kỳ còn tại vị chẳng ai dám ý kiến gì, nhưng nay ông ta bị lật đổ, lại khác.

- Không biết cậu thấy người nào phù hợp gánh vác trách nhiệm này?

Bùi Đắc Tuyên chờ câu hỏi này của Quang Toàn mà thôi, mọi công sức nịnh nọt này giờ chỉ để dẫn dắt hắn hỏi câu này, lão không kìm nén được sự thành công của mình mà đắc ý lên tiếng

- Theo thần thấy tổng đốc Ngô Văn Sở là người chín chắn, lại cầm quân lâu năm, từng lập được nhiều công lao, có uy vọng ở trong quân, người ấy có thể giữ được trách nhiệm này.

Nhưng Quang Toàn lúc này đây đâu phải là Quang Toàn 14 tuổi ngày trước, mọi phản ứng trên khuôn mặt của Bùi Đắc Tuyên đều bị hắn ghi nhận hoàn toàn. Câu hỏi vừa rồi Quang Toàn cũng chỉ thuận miệng đưa ra nhằm thuận tiện dò xét một số chuyện. Xem ra phía sau cái chức thái úy này còn cả một hệ thống bè phái nha. Bùi Đắc Tuyên lại không nhận ra được sự thay đổi nhỏ này trong mắt của người cháu, theo lão suy nghĩ, hay nói là theo thói quen hành xử thường ngày của Quang Toàn chắc sẽ không ngăn ngại mà gật đầu đồng ý với sự tiến cử này của Bùi Đắc Tuyên.

- Còn người hay khác không?

Câu hỏi này của Quang Toàn làm cho khuôn mặt hớn hở của Tuyên khựng lại trong giây lát, song lão cũng không kịp nghĩ nhiều mà nói luôn.

- Hành quân tổng quản, đại đô đốc Trần Quang Diệu cũng là một người có kinh nghiệm và đầy đủ uy vọng trong quân, có thể đảm nhiệm chức vụ này.

- Được rồi! Trẫm sẽ suy nghĩ về chuyện này, trong đợt châu triều sắp tới trẫm sẽ đưa ra câu trả lời.

Đến lúc này, Bùi Đắc Tuyên cũng chỉ đành tiếc nuối ra về vì không có câu trả lời chắc chắn như mọi lần, tuy rằng thấy có gì đó không giống thường ngày nhưng lão tự cho mình một cái lý do, chức vụ này quá bồng tay ... thật hận không thể kiêm nhiệm một lần hai chức thái sư và thái úy, nếu không, lão đã chẳng phải đề cử người khác rồi.

Thực tế, hai cái tên mà Bùi Đắc Tuyên đưa ra rất có lực sát thương trong lòng Quang Toàn, nhìn nhận khách quan, ai trong số hai người này đều có đủ khả năng ngồi vào vị trí thái úy, nhưng hắn vẫn thấy mình phải suy xét thật kỹ, nhân tuyển mà Bùi Đắc Tuyên đưa ra không thể chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài. Chuyện đến bây giờ không chỉ dừng lại ở năng lực nữa mà còn liên quan đến chính trị quan trường. Chuyện gì chưa nhắc đến nhưng Bùi Đắc Tuyên không thể không phòng. Theo phỏng đoán chủ quan của Quang Toàn Bùi Đắc Tuyên tuyệt đối không đủ hùng tài đại lược trở thành kiểu hùng như Hồ Quý Ly hay Mạc Đăng Dung nhưng tuyệt đối có năng lực trở thành gian thần như Dương Quốc Trung (gian thần thời Đường).

Nói cách khác lão không đủ khả năng soán ngôi thay đổi triều đại nhưng có đủ khả năng làm cho triều chính lung lay rạn nứt, vì thế con người này có thể dùng nhưng không được tin đây là kết luận âm thầm trong lòng của Quang Toàn.

- Lão Phúc! Ngô Văn Sở và Trần Quang Diệu có quan hệ gì với Bùi thái sư.

Lão Phúc hơi bất ngờ nhìn Quang Toàn kiểu như muốn nói, chuyện này mà ngài cũng phải hỏi sao? Nhưng lão không dám không trả lời.

- Nếu nói về riêng tư, Ngô Văn Sở là con rể của Bùi thái sư, còn tướng quân Trần Quang Diệu lại là cháu rể của ông ta.

Đến đây Quang Toàn mới nhớ ra một số điều, chẳng trách lão lại đề cử hai người này, nếu như lão nắm trong tay chức thái úy, đúng là có đủ điều kiện làm kiểu hùng thật rồi. Con người này tuyệt đối không thể giữ lại bên mình, xem ra sẽ còn có nhiều chuyện liên quan đến người cậu muốn làm kiểu hùng này mà mình phải quan tâm trong thời gian tới đây. Quang Toàn như mảy mò được chuyện gì đó đằng sau quan trường nhà Tây Sơn nên tò về khách lệ lão Phúc nói tiếp, lâu lâu còn đặt ra vài câu hỏi, đương nhiên không phải chuyện gì lão cũng trả lời được nhưng những thông tin mà hắn thu nhập được không ít tin rất có giá trị.

Quang Toàn còn cho người mang đến hồ sơ của mấy chục quan viên cấp cao trong bộ máy chính quyền nhà Tây Sơn, cả những thông tin bên lề mà lão Phúc có thể giúp hắn thu thập, phải mất mấy ngày tìm hiểu và phân tích hắn mới đại khái hiểu một chút về tình hình quan trường lúc này, tuy chỉ là một chút nhưng cũng đủ để hiểu được rất nhiều vấn đề.

Nhìn chung do nhà Tây Sơn được dựng nên từ phong trào nông dân, lật đổ triều đại cũ để xây dựng triều đại mới, lại đối mặt với thù trong giặc ngoài, dùng võ lập quốc, chính quyền non trẻ Quang Trung chỉ tại vị được bốn năm liền mất. Bởi vậy hệ thống quan lại chưa được hoàn chỉnh, rất nhiều chức quan còn bỏ ngõ, quan lại từ địa phương đến trung ương đa số xuất thân từ quân đội, nên khả năng quản lý dân sự hành chính không lưu loát, nhất là vấn đề sổ sách. Hơn nữa nhà Tây Sơn không được đa số nhà nho ủng hộ, rất nhiều nho sỹ cổ hủ không chịu ra làm quan, dù Quang Trung lập bằng chiêu hiền nhưng chẳng được mấy ai chịu theo, như Nguyễn Thiếp, Quang Trung phải mất ba lần mời mọc mới chịu nể mặt, điều đó cho thấy sơ bộ tình hình quan trường vào lúc này, có thể nói là chưa ổn định, rất nhiều lỗ hổng quản lý thiếu người có năng lực phụ trách.

Quang Toàn sau khi quan sát và cân nhắc kỹ một hồi liền nhận thấy đa số quan lại đều trung thành với nhà Tây Sơn, nhưng do việc không phục lẫn nhau mà gây nên bất hòa. Trong triều tạm thời chia làm 4 phe phái lớn. Điều đó cho thấy Bùi Đắc Tuyên không phải là tiếng nói duy nhất trong triều, chẳng qua trước đây nhận được sự thiên vị của Quang Toàn mà thôi. Xem ra hiện tại nếu thoát khỏi sự thiên vị của Quang Toàn, Bùi Đắc Tuyên muốn giữ vững chức thái sư cũng khó chứ đừng nói đến việc làm quyền thần. Phát hiện này đúng là đã làm cho Quang Toàn thở nhẹ một chút.

Quan trường hiện tại đại khái chia ra như sau:

Phái những người theo Quang Trung từ thừa mãi khởi nghĩa như Phan Văn Lân, Lê Văn Hưng, Võ Văn Dũng, chủ yếu là các võ tướng... và một số quan lại từng làm quan dưới triều vua Thái Đức.

Phái ngoại thích do Bùi Đắc Tuyên cầm đầu, trong đó có Ngô Văn Sở, Phạm Công Hưng... và một số quan lại tầm trung khác từ tứ phẩm trở xuống, chủ yếu là trên triều vì thời gian hình thành còn non trẻ nên chưa đủ thâm thâu đến địa phương phía dưới hoặc không đủ tầm ảnh hưởng, tính ra, phái này trong triều đình đang là mạnh nhất...vv

Phái những người xuất thân bác hà hay còn gọi lại phái quan văn như Ngô Thời Nhậm, Phan Huy Ích, Trần Văn Kỳ, tuy không lớn mạnh nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn, có tiếng nói có uy vọng dư luận trong tầng lớp sỹ phu cực cao...vv

Còn một phe phái nữa tuy im hơi lặng tiếng nhưng theo hần, không thể không để ý đó chính là nhóm đại diện cho lợi ích của tầng lớp địa chủ và phú hào cả nước, nhóm này không có ai nổi bật nên nhìn từ bên ngoài thấy rất rời rạc không đáng nhắc đến, nhưng lại có một sợi dây vô hình bao bọc chặt bọn họ vào cùng một con thuyền đó chính là lợi ích, họ tuy không có người đứng đầu nhưng len lỏi đến từng góc ngách của quan trường nhà Tây Sơn, hơn nữa nó đại diện cho lợi ích của một giai cấp chủ đạo. Theo nhìn nhận của Quang Toàn đây mới là phe phái đáng sợ nhất trong quan trường lúc này. Là nhân tố bất lợi cho từng bước đi của Quang Toàn sau này.

Buổi sáng tinh sương ở kinh thành Phú Xuân những ngày cuối tháng 11, mang theo cái tiết trời se lạnh, bầu trời dày đặc sương mù, đứng cách một trăm mét rất khó nhận ra mặt nhau, phải nói hần cực mê thường thức tiết trời như thế này, đương nhiên là nằm trong chăn thường thức, chứ ra khỏi chăn lúc này đối với hần là tra tấn. Vậy mà giờ này tất cả mọi người trong cung đã thức dậy tất bật với công việc của ngày mới, chỉ có hần là vẫn lưu luyến chiếc giường ấm áp không muốn ra khỏi. Từ trong chăn thò đầu ra nhìn các cung nữ lượn qua lượn lại trước mặt, đây đúng là hưởng thụ không phải ai cũng có được.

- Hoàng thượng! hoàng thượng nên vào triều sớm.

Mới sáng ra đang ngủ ngon đã nghe tiếng léo léo của lão phúc, cả tháng nay ăn ngủ thoải mái không lo giờ giấc, bây giờ lại phải dậy sớm thật không quen.

Nhưng cũng không trách lão phúc được, đây là hôm qua Quang Toàn suy nghĩ thông suốt hoàn cảnh hiện tại của mình nên dặn dò lão. Nhưng Quang Toàn không nghĩ phải dậy sớm đến vậy, bây giờ đang rất lạnh nha.

- bây giờ là mấy giờ. Trời đã sáng đâu nào, sao phải dậy sớm vậy!

Hần lấy bộ dáng làm biếng như mèo hỏi lão phúc.

- Hoàng thượng! giờ mọo rồi, nhanh rời giường không lại lên trễ ah

Lão Phúc nói lời này như nhắc khéo hần trước đây đã lên triều trễ không ít. Làm cho hần có tiếng lười nhác bỏ bê việc nước, ít ra trong mắt các quan, là như vậy, chỉ không trực tiếp nói ra thôi.

Một hồi nhón nháo hưởng thụ người đẹp cung nữ giúp thay đồ, ăn điểm tâm bữa sáng. Mặt trời bắt đầu mọc đưa ánh sáng chiếu rõ xuyên thấu qua cửa sổ, Quang Toàn cũng cất bước về điện Thái Hòa.

Đây là lần đầu tiên vào triều, cũng là lần đầu tiên gặp mặt các triều thần. Quang Toàn ngồi cao cao trên ghế rồng, theo tưởng tượng của hần, cũng không phải tốt lắm. Kém xa so với ghế rồng trong phim tàu mà hần thường xem ở kiếp trước. Quang Toàn trên ghế rồng xem triều thần ở dưới hành lễ, một đám quỳ trên mặt đất hô to vạn tuế. Một cảm giác quân lâm thiên hạ tràn vào trong nội tâm, kích động, thấy mình như bao quát chúng sinh, thấy lung lung. Sau đó chợt thấy ớn lạnh sống lưng mồ hôi đổ giữa khi trời se lạnh, Quang Toàn thầm nói trong lòng thật đúng là quyền lực hại người mà, chỉ không cần thận cảnh giác một chút liền rơi vào vũng lầy cạm bẫy, khiến người ta đánh mất chính mình, may mà hần còn tỉnh táo kịp lúc.

Quang Toàn căn bản không biết những người này, có quá nhiều khuôn mặt khác nhau hiện diện ở bên dưới, dễ dàng phân biệt hai bên văn võ chia ra khoảng tầm 40 người, xếp thành 4 hàng đứng trong một gian phòng lớn đầy cột chạm rồng. Quang Toàn nghe ra có rất nhiều khẩu âm từ các vùng miền khác nhau, bắc trung nam đủ cả. Bất quá Quang Toàn cũng không lấy gì làm khó, hần nghe đều hiểu được cả. Năm đó vua quang trung coi trọng chữ nômiên nên cả nước cũng theo lối đó mà nói viết phần lớn bằng chữ nômiên. Chữ hần vẫn dùng nhưng cũng không còn chiếm đa số, bởi vậy ngôn ngữ mà các triều thần nhà Tây Sơn dùng thông dụng với thực tế câu chữ dân tộc, không còn quá nhiều phụ thuộc vào từ hần.

- Có việc báo lên, không việc tan triều. - một vị thái giám xướng lên

Quang Toàn nhìn xuống đám quan viên bên dưới, hần đề ý thấy một quan viên ở cuối hàng sau một hồi dường như cân nhắc việc gì đó, rồi lấy bộ dáng hiên ngang không sợ chết đứng ra nói với giọng đặc Bắc Hà.

- Thần có việc xin tâu!

Quang Toàn ra hiệu đồng ý

- Chuẩn tâu.

- Thần kính xin hoàng thượng xem xét quan phụ chính Trần Văn Kỳ là bậc tôi trung, xưa rất được tiên hoàng tin dùng, nay vì can dân chuyện Tướng Lê Văn Hưng mà bị giáng chức, thần thấy đây là hình phạt quá ư khắt khe, mong bệ hạ khai ân, thần vì lòng trung thành đưa lời can dân nguyện quý chết nơi này.

Vị quan này nói xong liền quỳ xuống dập đầu nhìn hần mà nước mắt lưng tròng. Rất có bộ dáng của bậc can trung nghĩa đảm.

- Lê Văn Hưng phạm tội mưu phản, Trần Văn kỳ còn đứng ra nhất quyết bao che cho hần, còn nói lời đại nghịch, thánh thượng nể tình hần đi theo tiên hoàng có công nên đã khai ân không giết, chỉ bị giáng chức. Ngươi còn dám đứng ra xin tội cho hần.

Ở đâu một kẻ nhảy ra nói. Nhìn lại vị trí hần đứng đúng là đứng đầu quan văn. Quang Toàn nhận ra đó chính là Bùi Đắc Tuyên.

Thấy hần ở đâu nhảy ra chen ngang không xin phép như vậy mà lại không có ai đứng ra ý kiến liền biết thường ngày Bùi Đắc Tuyên hoành hành ngang ngược như thế nào trong triều đình.

Quang Toàn đang hưởng thụ cảm giác quân lâm thiên hạ, hay đâu bị tên cậu thái sư này nhảy ra làm mất hứng đang định phát tác nhưng ý thức của một người sống qua hai kiếp làm hần kiềm chế lại. Bùi Đắc Tuyên người này tuy không có bản lĩnh gì nhưng lại có quan hệ rau xanh rễ má rất rộng, đến ngay cả Quang Toàn cũng dính vào cả trong đó. Chẳng trách Bùi Đắc Tuyên lại vênh váo như vậy.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lê Văn Hưng và Trần Văn Kỳ Mời Đọc

- Ai có thể nói cho trẫm biết chuyện về Lê Văn Hưng rốt cuộc là sao, tại sao lại có chuyện Đại Tướng của Trẫm làm phản được

Hần làm mặt nghiêm của trẻ con nói lớn nhằm xoay chuyển đề tài, các đại thần nhìn bộ mặt non choẹt giả bộ nghiêm trang của hần trông quá khôi hài nhưng chẳng ai dám cười hần, chỉ là vị hoàng đế này có phải lúc bệnh uống nhầm thuốc hay không, người là do hần ra lệnh bắt, tội cũng là do hần khép, bây giờ lại làm mặt dày ra hỏi chuyện gì.

Nghĩ, nghĩ vậy nhưng cũng có một số vị quan thật thà đứng ra giải đáp. Có một ít người nhảy bèn nhìn ra vị hoàng đế nhỏ tuổi này hành động bình tĩnh khác lạ, cũng muốn xem tuốt cùng hần muốn làm gì nên cũng thuận nước đẩy thuyền đưa ra cái nhìn của riêng mình, đương nhiên tích cực nhất vẫn là quan viên hệ phái Bắc Hà. Cuối cùng Quang Toàn tự mình chấp và suy đoán cũng ra được đại khái nguyên nhân chủ quan là như vậy.

Số là! vị tướng Lê Văn Hưng này của chúng ta là thượng thư bộ binh đương triều, lúc đó đánh thắng trận ở thành Phú Yên, giao thành cho Nguyễn Quang Huy giữ rồi đem quân về Phú Xuân, Thái sư Tuyên bắt tội Hưng là không hỏi ý kiến trước đã tự ý giao chức vụ cho Huy, nói Hưng có ý muốn làm phản, tâu lên phải chém đầu răn chúng. Có tổng đốc Ngô Văn Sở cũng lên tiếng ngăn cản nhưng không xong.

Quang Toàn chú ý đến tin tức thú vị này, Ngô Văn Sở chẳng phải là con rể của Bùi Đắc Tuyên sao, tính ra thuộc phe phái chung lợi ích chính trị với nhau? Sao lại đứng ra ngăn cản lão, thật khó hiểu.

Đến khi quan Phụ Chính Trần Văn Kỳ can thiệp làm cho tình hình bắt đầu rối lên, Bùi Đắc Tuyên tâu lên Trần Văn Kỳ và Lê Văn Hưng cùng một phe, bao che cho nhau trong ứng ngoại hợp tính kế làm phản, cuối cùng Trần Văn Kỳ bị đẩy ra coi trạm Hoàng Giang, còn Ngô Văn Sở ra Bắc hà thay cho Vũ Văn Dũng.

Nghe đến đây Quang Toàn lại càng thấy rối, theo hẳn biết Lê Văn Hưng thuộc phái cựu thần võ tướng, còn Trần Văn Kỳ thuộc phái nhân sỹ Bắc Hà, Ngô Văn Sở lại thuộc phái ngoại thích, đáng lý chẳng có liên quan gì đến nhau mới đúng, nay lại vì một vụ án mà sát cánh chống đối lại Bùi Đắc Tuyên, càng nghe càng thấy rối. Xem ra cái bảng phân chia bè phái kia của mình vẫn còn thiếu cái gì đó vô cùng trọng yếu.

Nghe lời cáo buộc Tuyên bắt đầu tỏ ra nôn nóng

- Hoàng Thượng! thần bắt tội Hưng là có chứng cứ rõ ràng, Kỳ thông đồng với Hưng làm bậy tội không thể tha, tất cả chuyện thần làm đều là vì dân vì nước quyết không có chuyện lấy việc công trả tư thù riêng, hoàng thượng minh xét, quyết không thể chỉ nghe một phía.

Sắc nếu mà tin được lão, heo đã biết leo cây từ lâu rồi, các quan lại trong triều ai mà không biết tính Tuyên, khi nghe đến đây, quay mặt đi tỏ vẻ ngán ngẩm, thật là bỉ ổi quá rồi.

Đến đây tiếng cãi và giữa các bên bắt đầu sôi trào rồi, Quang Toàn cũng cảm thấy chưa biết phải làm thế nào, quả thật kinh nghiệm không có. Lũ thần mỗi người một ý đứng ra tranh luận không dứt bất bẻ nhau. Người cho rằng ‘Hưng chưa thông cáo lên vua mà tự mình bỏ nhiệm chức quan là sai, Kỳ biết sai mà vẫn bênh vực cho Lê Văn Hưng là không được’ người lại có ý kiến Lê Văn Hưng là tướng cầm quân, tướng cầm quân ra trận có thể không nghe lệnh vua, trước làm sau báo là hợp với lễ thường của nhà binh, nếu Hưng có ý đồ mưu phản, đã không để lại thành mà dẫn quân về’...vv. Rất nhiều ý kiến được đưa ra

Hắn nghe xong cũng cảm thấy nhức đầu, càng nghe càng thấy càng loạn, thậm chí còn có chút hoài nghi liệu có phải Lê Văn Hưng tính làm phản thật không, nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị hất loại ra khỏi đầu.

Một người đứng trong hàng quan võ từ nãy giờ giữ bảng quang không lên tiếng bước ra nói cất bước ra nói:

- Hoàng Thượng! sao không để cho Lê Văn Hưng lên triều tự mình nói rõ.

Quang Toàn nhìn lại thấy một vị mặc sắc phục võ tướng khoảng tầm 40t hẳn không nghĩ ra đây là ai. Quay lại nhìn lão Phúc mới hay vị này chính là tướng Phan Văn Lân.

Ngoài thất đại hồ tướng Quan trung còn đặc biệt xem trọng Lân có lần Quang trung nói “Sở và Lân là nanh vuốt của ta”. Đến nỗi quân thanh còn phải khiếp sợ ông và gọi ông là “Phi tướng quân” theo như ghi lại, ông vì không muốn dính vào việc tranh dành quyền lực và ngán ngẩm vì Quang Toàn mà treo ấn ra ở ẩn chốn rừng sâu. Quang Toàn thầm nghĩ “đấy đúng là một viên dũng tướng nha, lại không tham quyền, có lòng đoàn kết, ta phải dùng tốt mới được, để về ở ẩn đúng là phí mà, phải tìm cách lôi kéo thôi”.

Quang Toàn nghĩ là làm

- Tướng Quân nói rất phải, người đâu nhanh đưa Hưng lên điện đối chất.

Ngoài miệng nói là đối chất nhưng thật ra trong lòng Quang Toàn đã quyết tha cho Lê Văn Hưng rồi, chỉ là cần phải ra vẻ một chút mà thôi. Với lại tạm thời hẳn cũng không biết phải làm thế nào cho phải, cũng vì mục đích cân bằng quyền lực trước mắt nên càng phải tha cho Lê Văn Hưng. Cần có người áp chế Bùi Đắc Tuyên giúp mình Lê Văn Hưng đúng là nhân tuyển không tệ, sau chuyện lần này Quang Toàn tin chắc Lê Văn Hưng chẳng ngại gì mà không đối đầu với Bùi Đắc Tuyên.

Rất nhanh một người thân hình vạm vỡ rắn chắc được giải lên tay còn bị buộc, đầu tóc rối bời, Lê Văn Hưng quỳ xuống hành lễ. Quang Toàn chẳng nói gì đi xuống phía dưới theo cái nhìn đầy ngờ ngạc của các vị đại thần. Quang Toàn nâng Lê Văn Hưng dậy, rồi cười trối cho y luôn miệng mà nói “Ủy khuất cho Hưng tướng quân rồi”. không để mọi người kịp phản ứng

- Hưng tướng quân cầm quân đánh thắng giặc, có công phải thưởng. Thưởng cho một bộ tướng phục, một trăm xấp lụa, một ngàn lượng bạc, chức vụ sẽ giao sau, tạm thời ở lại kinh chờ lệnh.

Hưng quỳ xuống tạ ơn xong lại nghe Quang Toàn nói tiếp

- Phạm việc có công được thưởng có tội phải phạt, việc tự ý bỏ nhiệm chức quan thủ thành trảm tin Tướng quân là vì việc công mà không phải do có lòng khác, song việc bỏ nhiệm phải tùy theo người có năng lực, chứ không nên tùy tiện dùng người.

Thực tế Quang Toàn cũng không hi vọng sự việc tương tự như vậy sẽ thường xuyên xảy ra, nói đúng ra tất cả các hoàng đế đều không ai mong muốn kết quả như vậy, nên trong chuyện này hầu hết mọi người đều ra tay cứng rắn, quyết không để cho việc như vậy có tiền lệ. Nếu như một đại thần am hiểu sâu về chính trị chắc sẽ không làm như vậy, đây là chuyện vô cùng kiêng kỵ trong quan trường, nên nhớ việc tự tiện bỏ nhiệm quan viên không phải là việc nhỏ. Đáng tiếc do xuất thân cũng như kinh nghiệm chính trị nên Lê Văn Hưng đã phạm vào sai lầm chết người này.

Quay sang nhìn Phan Văn Lân Quang Toàn nói tiếp

- Nay nhờ Phan Văn Lân tướng quân vào Phú Yên, một mặt khảo sát chuyện coi giữ nơi đây một mặt giúp trấn coi Nguyễn Quang Huy có đủ năng lực gánh vác hay không rồi tùy vào đó mà thưởng phạt, nếu Huy có đủ năng lực, chứng tỏ Lê Văn Hưng tướng quân biết cách dùng người ắt được thưởng vì giúp ta chọn được người hiền tài, nếu không được tức phải phạt vì giao nhiệm vụ quan trọng cho người không đáng tin tưởng, khanh có phục hay không.

- Thần tâm phục khẩu phục.

Hưng ôm quyền nói chắc chắn không dài dòng.

- Thần lĩnh chỉ

Phan Văn Lân cũng ôm quyền nói

Quang Toàn tỏ vẻ gật gù

Thật ra Quang Toàn kêu Phan Văn Lân đi Phú Yên cũng không phải nhằm dò xét gì Nguyễn Quang Huy, mục đích chủ yếu vẫn là đi thị sát việc canh giữ và sát nhập vùng đất này, nhất là việc ổn định quan trường. Vùng đất từ đèo Hải Vân vào cho đến Bình Thuận chỉ được mới sát nhập vào sau lúc Quang Toàn lên ngôi, trước đây nó thuộc vùng quản lý của vua Thái Đức (Nguyễn Nhạc anh của Nguyễn Huệ).

Sau khi chúa Nguyễn Phúc Ánh đánh vào Quy Nhơn, vua Thái Đức không chống cự lại nổi mới mời Quang Toàn xuất binh, sau khi đánh tan Nguyễn Phúc Ánh, Triều đình Phú Xuân cũng chiếm luôn đất này, vua Thái Đức đành phải thuận nước đẩy thuyền, không lâu sau ông cũng mất, từ đó về sau thuộc quản lý của triều đình Phú Xuân. Do có bối cảnh như vậy nên việc bố trí cai quản rất quan trọng, lòng người chưa ổn định, cần phải có một người đủ tin tưởng đến trấn an quan lại.

Quang Toàn quay người ngồi lại vào vị trí của mình nói

- Hưng tướng quân vất vả rồi, nhanh vào tắm rửa thay y phục, chuyện khác hẵng nói sau.

- Thần tạ ơn hoàng thượng - Hưng thi lễ rồi được thái giám dẫn ra khỏi điện

- Trẫm thấy Phụ Chính Trần Văn Kỳ đúng là có oan khuất trong người, trong chuyện này trẫm đúng là đã có sai sót, có sai ắt phải sửa, may sao sự việc cũng không phải đi quá xa, nay phục hồi chức Phụ Chính đại thần và các chức vụ có liên quan khác cho Trần Văn Kỳ, song nhận thấy đây là công việc nặng nề một người khó có thể kiêm nhiệm nhiều việc. Vì để giảm bớt gánh nặng cho Phụ Chính đại thần, trẫm nghĩ phải tìm một người có đủ năng lực đảm nhiệm vị trí thái úy còn bỏ trống lâu nay, không biết các vị ái khanh ai có thể đề cử.

Một số quan tướng nghe vậy vui mừng, cho thấy vị Trần Văn Kỳ này không hổ từng là quân sư cho Quang Trung, Trần Văn Kỳ từng là nhân tố quan trọng quyết định việc Quang Trung tiến quân ra bắc lần thứ nhất, cũng là người đề xuất việc Quang Trung xưng đế, phải nói Kỳ có thể ví như Nguyễn Trãi dưới thời Lê Lợi khởi nghĩa vậy.

Vị quan đang quỳ phía dưới lại càng kích động hô to “Hoàng thượng anh minh” rồi cả triều thần cũng vì đó mà đồng thời góp tiếng khiến cho câu “Hoàng thượng anh minh” được phát ra từ các giọng bắc trung nam có phần khác lạ, đầy ý vị.

Sau một chốc kích động, rất nhiều người nhanh chóng động não, Hoàng Thượng chẳng phải nói muốn mọi người đề cử chức vụ thái úy sao?

Rất nhiều ý kiến được đưa ra, các cái tên liên tiếp xuất hiện, Quang Toàn nghe ra được khá nhiều ý kiến, bên dưới mỗi người đưa ra một ý kiến tình hình càng lúc càng mất kiểm soát, vì rất nhiều cái tên trong đó hẳn thấy lạ lẫm. Xem ra quyết định của hắn có phần vội vàng rồi, chuyện này phải có thời gian cân nhắc kỹ càng hơn. Cuối cùng hắn chỉ đành cho hoãn việc này lại, sẽ bàn chuyện này sau.

Tiếp sau một số chuyện lông gà vò tới đều báo lên, hắn cũng không có hứng thú theo dõi, chỉ cho các quan lại tự bàn tới bàn lui một hồi rồi xong, vậy mà cũng thật nhiều chuyện, khi kết thúc buổi triều lều đã trưa rồi. Tiện dịp Quang Toàn cho mời các quan ở lại ăn trưa, việc này trở thành chuyện lạ xưa nay hiếm ngàn năm có một, gây xôn xao cả kinh thành.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Bước đầu kế hoạch

Trong ngự thư phòng Quang Toàn đang đọc tấu chương, song khi cầm lên đọc lại chẳng hiểu gì nhiều. Tấu thư viết bằng chữ hán việt hơi khó hiểu. Câu chữ lủng cạ lủng cụng do dùng quá nhiều từ hán việt. Lúc đọc tấu thư bằng chữ nôm mặc dù có khá hơn chút ít nhưng câu chữ vẫn không khá hơn được bao nhiêu, cứ như đọc truyện covert chưa edit trên mạng ở kiếp trước vậy. Dùng một người hiện đại quen đọc với những câu chữ minh bạch sáng tỏ nghĩa, nay cầm quyển tấu chương còn khó hiểu hơn cả văn tế nghĩa sỹ cần giuộc. Cuối cùng Quang Toàn đành phải để lại một đồng bản tấu ở đó chờ nghĩ cách xử lý sau vậy.

Lấy ví dụ về một bài thơ như thế này

Kiểu hán việt:

Tây thương Thái Bạch phong,

Tịch dương cùng đăng phan.

Thái Bạch dữ ngã ngữ,

Vị ngã khai thiên quan.

Nguyên thừa lãnh phong khứ,

Trực xuất phù vân gian.

Cử thủ khả cận nguyệt,

Tiền hành nhược vô sơn.

Nhất biệt Vũ Công khứ,

Hà, phục cánh hoàn?

(Đăng Thái Bạch phong của lý bạch)

Muốn hiểu đoạn thơ này phải tốn không ít công sức thậm chí bị (to đầu) còn nếu thuần việt, sẽ dễ hiểu hơn nhiều.

Kiểu thuần việt:

Leo lên đỉnh phía tây Thái Bạch

Xế chiều, cao nhất tới nơi

Nếu sao Thái Bạch ước lời

Vì ta mà mở cổng trời thênh thang

Ta nguyện sẽ cười làn gió lạnh

Bay xuyên qua những tầng phù vân

Giờ tay là tới mặt trăng

Núi non trước mặt đâu còn mà coi

Nhưng khi rời Vũ Công rồi

Bao giờ mới được quy hồi thế gian?

Đại khái là khi so sánh hai đoạn văn trên sẽ thấy chuyện gì làm cho Quang Toàn khôn khổ như vậy.

Xuyên việt cũng không phải là một lợi thế gì lắm, ngoài chuyện biết trước một tí sự kiện lịch sử, đây có nghĩa là không phải sự kiện gì cũng biết bởi vì không phải sự kiện nào cũng được lịch sử ghi lại hoặc ghi lại rõ ràng chi tiết, kiếp trước khi học lịch sử, hẳn ngay cả những mốc thời gian của các sự kiện chính còn chẳng nhớ được tí gì gọi là chính xác, việc gì cũng u u mê mê. Vậy nên có thể nói ưu thế duy nhất của hán cũng sập đổ luôn rồi.

Kể cả một tiến sĩ khoa học quân sự như hán cũng phải chịu bó tay bó chân. giống như tìm nguồn nước giữa sa mạc, chẳng thể làm được gì khi nền khoa học kĩ thuật của nhà Tây Sơn vào lúc này có thể nói là bằng không. Lúc bây giờ quân đội đang phải tham gia chiến tranh, cái cần nhất lúc này đây là vũ khí, đơn giản như muốn làm một khẩu súng trường, cái mà hán quen thuộc và tìm hiểu kĩ càng nhất, đúng vào chuyên ngành của hán. Hán thậm chí có thể đưa ra một vài thiết kế súng bộ binh, pháo binh, tiên tiến nhất thế giới đã được sản xuất ở kiếp trước, song lúc này có thể sản xuất được hay không đó mới là vấn đề. Vật liệu sắt thép không đạt yêu cầu, máy móc sản xuất gia công lại không có, không lẽ bây giờ hán đem bản vẽ súng trường cho thợ rèn bắt họ làm. Chuyện này đúng là quá khôi hài rồi.

Nếu như với điều kiện khoa học kỹ thuật của nước Anh bây giờ, đúng là có thể sản xuất được một số loại súng trường nòng xoáy và thậm chí là pháo cối, song hẳn là đang ở Đại Việt cuối thế kỷ 18 đấy. lúc này việc buôn bán trao đổi giữa phương đông và phương tây còn chưa phải là thời kỳ nhộn nhịp nhất. Nhà Tây Sơn lại chẳng có ưu thế gì, cả nước làm gì có chiếc tàu nào đủ lớn vượt đại dương. Thương mại do sự trọng nông khinh thương của nhiều thế kỷ nối tiếp nhau để lại, với lại chính bản tính của đa số người Việt cũng không có tâm lý coi kinh thương làm mục tiêu, tầng lớp có tiền của như phú nông địa chủ lại càng an phận thà cất tiền để mọc trong nhà chứ không dám mạo hiểm đi buôn bán, có chăng cũng chỉ là buôn bán nhỏ lẻ, làm người bán lẻ cho các thương nhân Nhà Thanh ở các chợ làng.

Công nghiệp, coi như bằng không rồi, chẳng cần bàn cãi, trong nước ngay cả đồng dùng để đúc tiền cũng thiếu mà phải đi pha kẽm rồi cho tư nhân tự đúc tiền, thử hỏi còn phát triển nổi gì. Kim loại gang thép trong nước vô cùng thiếu thốn, chủ yếu là từ các con đường do buôn lậu từ nhà Thanh qua.

Đó chỉ là một trong những dẫn chứng đơn giản mà thôi. Chưa kể đến hẳn liệu có đủ tài chính để duy trì cái đất nước này qua vài lần thiên tai hay không nữa. Nếu như việc ứng dụng khoa học kỹ thuật tạm thời không khả thi vậy việc phát triển kinh tế thương mại cũng được đi, đảng này muốn phát triển kinh tế thương mại cũng vô cùng khó khăn nhá, thu nhập kinh tế của Nhà Tây Sơn lúc này cũng giống như với các triều đại trước, nông nghiệp gần như chiếm 99%, thuế khóa thu được hoàn toàn dựa vào việc thu thuế từ các mẫu ruộng năng suất cực kỳ thấp tính đơn vị bằng chén, mỗi mẫu ruộng trung bình hằng năm thu được khoảng 50-80 bát thóc, vậy mà đủ để vận hành cái bộ máy nhà nước này mấy năm nay, thật đúng là quá may mắn rồi chứ đừng nói đến việc dư giả.

Vậy phải phát triển thương nghiệp nhưng người dân ta còn nghèo, nhà nào có vài nghìn lượng là đã giàu nhất huyện rồi, dân mình làm buôn bán chỉ từ huyện này qua làng khác là đã quá xa rồi. Vốn kinh doanh buôn bán nhỏ hẹp với gánh hàng rong ra chợ nếu lấy đó mà đánh thuế cao, khác gì giết gà lấy trứng. Còn mở cửa biển giao thương với nước ngoài mà mình chỉ biết dựa vào các sản vật quý hiếm để trao đổi, càng không khả thi, đầu tiên việc này không thường xuyên, cùng lắm chỉ làm lợi cho một bộ phận nhỏ thương nhân mà thôi, chủ yếu là thương nhân người Hoa, sau lại xét đến trong nước làm gì có nhiều sản vật quý hiếm mà đem bán. Với lại khả năng trốn thuế là chắc chắn rồi, đất nước chẳng thu được lợi ích gì ở đây cả. Nghĩ đến chuyện vượt biển ra khơi buôn bán như người ta lại càng không khả thi. Thương nhân nước ta lúc này đây vốn ít lấy đâu ra tiền mua thuyền lớn ra khơi, còn thuyền nhỏ lại chẳng phải làm mỗi cho sóng biển, với lại dân ta còn nghèo, sức mua có hạn, việc buôn bán thường ngày chỉ dừng lại ở con gà quả trứng, mét vải, lít dầu...vv mà thôi. Đã thế kinh tế nước ta còn bị lũng đoạn. lượng vàng bạc trong dân rất ít đa số bị các thương nhân nhà Thanh dùng thủ đoạn như đúc tiền lậu kém chất lượng (bằng đồng pha kẽm), đưa sang ta tiêu thụ, chủ yếu là đổi ra vàng bạc, vật phẩm quý hiếm đưa trở về nước. Có thể nói nền kinh tế lúc này bị nạn đúc tiền lậu làm cho nát bấy. Quan lại trong nước thời kì này đâu ai ý thức được sự tai hại của việc này. Vấn đề này lại càng không thể giải quyết ngày một ngày hai được, vì nếu không sử dụng tiền do tư nhân đúc, nhà nước cũng đâu có đồng mà đúc tiền. Với lại sau lưng các nơi đúc tiền này đâu thể thiếu bóng dáng của quan lại trong nước, hẳn muốn nhanh chóng củng cố nhưng lại sợ nghen, nên nhớ hẳn mặc dù là hoàng đế nhưng chỉ mới 14 tuổi nha. Quân quyền lại không nắm trong tay đấy. cơm cũng phải ăn từng miếng mà, bởi vậy việc gì cũng phải làm từ từ, không thể ‘duy tân bách nhật’ được. Thế nhưng trong lòng Quang Toản cũng có một chủ ý khác có thể thực hiện được.

Nói ra việc này cũng khá đơn giản, ở nhà Thanh lúc này dùng hai loại tiền chính là tiền đồng pha kẽm, tiền xu có đục lỗ ở giữa, và loại tiền bằng bạc đúc ra thành thoi dạng hình thuyền hay còn gọi là nguyên bảo, cứ mỗi một nghìn đồng tiền xu như vậy tương đương một lượng bạc. Bởi vậy Quang Toản định dùng chiêu gây ông đập lưng ông, đúc đồng tiền xu của nhà Thanh, rồi cũng tương tự qua nhiều con đường đưa vào tiêu thụ ở nhà Thanh, thu gom vàng bạc lấy đó làm tiền tệ giao thương buôn bán với phương tây. Nói dễ nhưng làm khó, lấy đồng đâu ra mà đúc tiền bây giờ.

Vì do đặc thù giữa hai bên bờ vậy Ta và Tây không thể dùng tiền tệ của nhau, nên việc giao thương buôn bán giữa đôi bên lại cần dùng đến vàng bạc làm tiền tệ chung, đương nhiên phương Tây vẫn thích dùng vàng hơn dùng bạc. Quang Toản nghĩ mãi cũng chỉ có cách này là hiệu quả mà thôi, với lại do khoảng cách gần nên việc qua lại với nhà Thanh hoàn toàn có thể đi lại giữa đường bộ và đường biển rất thuận lợi. các thương nhân Châu Âu coi nhà Thanh như một thị trường béo bở, họ vượt đại dương bao la đến đây chỉ vì miếng bánh ngọt này, nay mình ở gần bên như vậy mà không tận dụng hưởng chút bánh ngon, đúng là phí của trời.

Quang Toản quay sang hỏi lão Phúc

- Việc đúc tiền do ai quản lý.
- Dạ bẩm việc đúc tiền là do công bộ quản lý, trong đó có một doanh chuyên đúc tiền - lão Phúc thưa
- Vậy ông cho gọi người của doanh đó đến đây đi, ta có chuyện muốn gặp- Quang Toản nói với lão

Chừng một giờ sau trong phòng làm việc của Quang Toản (đáng lý phải gọi là thư phòng, nhưng vì mình muốn dùng từ thuần Việt nên gọi thư phòng là phòng làm việc) có thêm ba người đang khúm núm chờ nghe.

Quang Toản quan sát ba người khá lạ đang đứng trước mặt mình nhưng tại lại chăm chú nghe lão Phúc ở bên cạnh nhắc nhở lại lịch từng người, thực tế lão Phúc cũng chỉ đọc và nhắc lại từ các bản ghi chép quan lại mà thôi chứ lão cũng mù tịt như hèn vậy.

Theo miêu tả, người đứng đầu trong ba người là chính là Phạm Công Thiệu hiện đang giữ chức công bộ ti thuộc bộ công, nhìn Phạm Công Thiệu khoảng độ tầm 35 tuổi trông khá bình thường nếu đứng chung cùng một đám người, chẳng có gì nổi bật, thuộc tốp người chỉ nhìn một lần là quên, nếu nói điểm ấn tượng mà Phạm Quang Thiệu để lại theo quan sát của Quang Toản chính là làn da ngăm đen, không giống như một người làm quan.

Nhưng nếu như vậy mà khinh thường Thiệu, coi chừng, 35 tuổi không dựa vào bất kì mối quan hệ nào, chỉ dựa vào công trạng của chính mình mà có thể leo lên đến chức công bộ ti, lại được chính Quang Trung sắc phong, lại không phải chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài mà đánh giá hết được.

Nghe lão Phúc đọc lại một loạt công trạng của y có thể thấy y là người khá rành rẽ trong việc khai thác quặng mỏ.

Những ngày đầu khi chiếm thành Quy Nhơn, từ một thợ rèn binh khí lại am hiểu việc khai quặng, trong buổi đầu nổi dậy, vũ khí thiếu thốn, đây đúng như

là đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết rơi, vì vậy ông nhanh chóng được trọng dụng. Khi Bùi Đắc Tuyên lộng quyền, Thiệu theo bản tính tránh tranh chấp quyền lực nên giữ trung lập không tham gia vào trong đó, ẩn nhẫn không lộ mặt nên mới tránh được sóng gió triều chính.

Khai thác quặng mỏ là một trong những công việc quan trọng trong thời gian tới, nó ảnh hưởng đến kế hoạch phát triển kinh tế lâu dài, đang chưa kiểm được người may sao hôm nay lại gặp đúng Phạm Công Thiệu, Quang Toàn đang rất cần một người như ông ta, vừa có tài lại không tham luyến quyền lực đúng là một đối tượng tốt để bồi dưỡng tay chân.

Đứng phía sau công bộ ti Phạm Công Thiệu chắc là Thư lệnh sử chủ quản việc đúc tiền tên Hồ Đông, và người còn lại là thợ cả Hiếu Hậu rồi.

Chờ nghe Lão Phúc giới thiệu một lượt qua lai lịch của cả 3 người. Quang Toàn nhìn về người đứng đầu tiên hỏi.

- Khanh là Phạm Công Thiệu”

- Thần Phạm Công Thiệu xin ra mắt Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Ra hiệu cho Phạm Công Thiệu không cần hành lễ, rồi đưa mắt nhìn về phía hai người còn lại.

- Thần Hồ Đông xin ra mắt bệ hạ

- Thần Hiếu Hậu xin ra mắt bệ hạ

Hồ Độc Lập như trước tỏ vẻ cứ tự nhiên không nên quá câu lệ.

- Hồ Đông! khanh là Thư lệnh chủ quản việc đúc tiền

Hồ Đông nghe vậy đầu tiên là nghĩ ‘ Không lẽ Hoàng Thượng định đúc tiền, Quang Trung thông báo vừa phát hành nay lại đúc thêm tiền sao, việc này sao trước đây chưa nghe phong phanh gì hết’.

- Thần chủ quản việc này

Chưa biết ý của Quang Toàn ra sao nên Hồ Đông chỉ trả lời ngắn gọn mà không đưa ra thêm ý kiến gì.

- Vậy khanh xem có thể bắt theo đúc loại tiền này không.

Vừa nói Quang Toàn vừa đưa ra một số loại tiền đồng của nhà Thanh như Ung Chính Thông bảo và Càn long thông bảo.

Hồ Đông cầm trong tay mấy đồng tiền Nhà Thanh quan sát một chút rồi đưa qua cho người kế bên mình là thợ cả Hiếu Hậu.

Hiếu Hậu sau một hồi quan sát kĩ loại tiền liền nói:

- Thần thấy loại tiền này là loại tốt nhất của nhà Thanh đúc ra có tỉ lệ chênh lệch giữa đồng và kẽm là 7-3 tức là 7 phần đồng 3 phần là kẽm. Loại này khá ít vì trên thực tế đa số tiền đang lưu thông chỉ có 6 phần đồng 4 phần kẽm mà thôi, với lại mỏng và nhẹ lắm, chỉ bằng nửa tiền này thôi.”

Hiếu Hậu không hồ là thợ cả có kinh nghiệm về việc đúc tiền đồng, Quang Toàn khi nghe đến đây cũng không tự chủ được mà gật đầu tỏ ý tán đồng, bởi vì đây là loại tiền năm đó khi đi sứ nhà Thanh mà có, sau khi về cũng cất trong cung đến hôm nay hần mới cho người lấy ra.

Loại tiền này khác hẳn với loại tiền hiện đang lưu hành ở trên thị trường nhà Thanh

- Còn việc đúc loại tiền này thần hoàn toàn có thể tạo ra loại khuôn đúc của đó. Năm xưa tiền đế trước khi đi sứ qua nhà Thanh cũng từng cho hạ thần đúc loại tiền này làm vật cống phẩm, mặc dù không còn khuôn đúc nhưng nếu làm lại, chẳng tốn mấy công”

Thật không ngờ ngờ lại có chuyện này, thì ra trước đó Quang Toàn đã cho người làm khuôn đúc tiền nhà Thanh để làm đồ cống phẩm cho chính nhà Thanh, vậy chẳng phải có một lượng nhỏ tiền mà nhà Thanh đang sử dụng có xuất xứ made in Đại Việt sao.

- Vậy nếu đúc loại tiền này, tốn kém như thế nào.

Quang Toàn ra vẻ chăm chú khách sáo hỏi Hiếu Hậu, đây cũng là điều mà hần quan tâm nhất.

Thấy Quang Toàn dùng từ ngữ khiêm tốn đi hỏi, Hiếu Hậu cũng không có thời gian để ý mục đích của Quang Toàn hỏi để làm gì, chỉ chăm chú dựa vào kinh nghiệm lâu năm trong nghề của mình mà trả lời thấu đáo

- Theo như kinh nghiệm, đúc một thiên loại tiền này theo giá ở trong dân cần mất khoảng một lượng bạc nếu tính cả tiền công đúng theo tỉ giá của nhà thanh một thiên tiền đồng bằng một lượng bạc, nhưng thường loại tiền lưu thông trong dân gian càng về sau càng kém chất lượng. Mỏng hơn nhẹ hơn tỉ lệ đồng cũng theo thời gian mà giảm xuống. bởi vậy nếu đúc loại tiền đó, một thiên tiền đồng chỉ mất độ khoảng 5 chỉ bạc mà thôi, tuyệt đối không hơn con số này....”.

Nghe bác thợ cả đúc tiền này giải thích một Quang Toàn được khai sáng nhiều điều. Nhà thanh từ thời Ung Chính do nhu cầu về số lượng tiền lưu thông tăng cao mà trừ lượng đồng và bạc ngày càng khan hiếm không đủ nhu cầu phục vụ tiêu dùng, Ung Chính bắt đầu cải cách tiền tệ quy định cho sử dụng

tiền đồng pha kẽm theo một tỉ lệ nhất định. Cứ một ngàn đồng, tương đương một lượng bạc cũng không phải là tự nhiên mà có, mà đã có sự tính toán do chi phí để đúc 1000 đồng trung bình hết khoảng trên dưới một lượng bạc mà ra. Còn ở Đại Việt do khan hiếm về đồng nhiều hơn nên một lượng bạc có giá trị tương đương 600 đồng.

Quang Toàn nghe vậy trong tâm càng hiểu vì sao thương nhân người Hoa lại đúc tiền lậu từ nhà Thanh vào Đại Việt tiêu thụ. Đây là do tình trạng khan hiếm tài nguyên mà ra cả. Vậy mà sau này trong sách địa lý nước ta lúc nào cũng viết ‘nước ta có rừng vàng biển bạc đất đai phì nhiêu tài nguyên đa dạng và phong phú dồi dào’.

Nếu tính toán kỹ có thể thấy rằng, một thương nhân nhà Thanh cầm 600 đồng tiền qua Đại Việt có thể đổi lấy một lượng bạc trắng sau đó đưa một lượng bạc trắng này về nhà Thanh đổi thành 1000 đồng tiền, cứ sơ sơ vậy mà tính liền thấy được tiền tài của Đại Việt thất thoát ra ngoài như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Từ khanh lấy ra

- Nếu ta muốn đúc loại tiền giống trong dân gian nhưng tỉ lệ vẫn giữ nguyên như cũ thì chi phí bao nhiêu? Quang Toàn hỏi Hiếu Hậu.
- Mất khoảng sáu chỉ bạc (=6/10 lượng) cho một thiên tiền đồng”.
- vậy Quang Trung thông báo có giá trị ra sao”

Hiếu Hậu nghe vậy đưa ánh mắt nhìn về phía Thư lệnh sử Hồ Đông. Hồ Đông cũng biết việc này thuộc quyền quản lý của lão, nên lão phải trả lời rồi. Chắp tay thi lễ xong Hồ Đông nói.

- Quang Trung thông báo bắt đầu đúc từ thời tiền đế có tỉ lệ non bảy phần đồng, tiền dày khá giống với loại nhà thanh đang dùng hiện nay trong dân gian. Mấy năm trở lại đây do khan hiếm đồng nên khi đúc Quang Trung thông báo chỉ còn lại 6 phần đồng nhưng tiền mà tư nhân đúc thì chỉ được 5 phần đồng và mỏng hơn rất nhiều”.

Việc đúc lậu tiền có cảm cản nhưng không mấy hiệu quả. Với lại có không ít sự cầu kết của các quan lại địa phương. Bởi vậy triều đình triều đình cũng đành bất lực nhắm mắt làm ngơ cho tiền lậu kém chất lượng tung hoành trên thị trường.

Theo quan niệm của một người hiện đại như hẳn việc đầu tiên để phát triển thương mại chính yếu phải dựa vào một đồng tiền tệ có uy tín. Bởi vậy việc mà Hồ Độc Lập muốn làm ngay bây giờ đó chính là bắt tay vào cải cách tiền tệ.

Đây cũng chính là việc nguy hiểm nhất vì nó ảnh hưởng đến lợi ích của khá nhiều người trong xã hội. Thậm chí là tướng lĩnh quan lại trong triều. Nếu không khéo hẳn có thể bị kéo xuống khỏi cái ghế mạ vàng kia không chừng, mặc dù khả năng này khá thấp nhưng không thể không cẩn thận, xuống khỏi chiếc ghế đó đồng nghĩa với việc mất luôn cái mạng vừa nhặt lại được này.

Theo như cách suy luận của Quang Toàn muốn tạo dựng một đồng tiền uy tín trước hết phải được người dân đồng ý dùng đồng tiền này, đây không phải là vấn đề lớn Quang Trung thông báo do nhà Tây Sơn đúc rất được người dân ưa dùng.

Thứ hai đồng tiền phải dễ dàng cho việc cất giữ và mang theo bên mình cũng dễ bảo quản không hư hại, việc này cũng không đáng lo đối với tiền đồng, nếu nói về tiền giấy thì có lẽ phù hợp với điều thứ hai này hơn vì gọn nhẹ rất phù hợp cho việc cất giữ và mang theo trên người.

Thứ ba là khó làm giả.

Quang Toàn đang suy nghĩ về điều thứ 3 này nhưng vẫn chưa có cách gì giải quyết triệt để, nhất là đối với tiền đồng lại càng khó, xem ra chỉ còn cách hạn chế nó mà thôi. Mà việc hạn chế hay nhất đó là kiểm soát các mỏ khoáng sản nhằm hạn chế việc đúc tiền lậu kém chất lượng. Thứ hai là thành lập các ngân hàng. Nơi đây có nhiệm vụ kiểm soát tiền lưu thông sẽ như một cơ sở lọc tiền kém chất lượng. Thứ ba là đúc tiền có giá trị bán vị thực tiền, giống như việc một ngàn đồng bằng một lượng bạc thì chi phí đúc ra một ngàn đồng cũng phải tương đương một lượng bạc.

Đây chính là khâu quan trọng nhất nhằm tránh việc đúc tiền lậu vào lúc này. Đương nhiên đây chỉ là các biện pháp tức thời mà thôi, về lâu về dài không thể không kể đến các yếu tố như lượng đồng trở nên quá khan hiếm hoặc quá dồi dào, hay tiền giấy xuất hiện, rồi việc mua bán với người phương tây lại càng khó có thể sử dụng tiền đồng, cũng như việc tạo uy tín cho đồng tiền mới và thu gom đồng tiền cũ không phải việc có thể thực hiện trong sớm chiều.

- Hồ Đông ái khanh, lần này có nhiệm vụ cho khanh đây”.

- Thần nguyện hết sức phục vụ cho bộ hạ, có việc gì đều quyết không từ, ”

- lần này trẫm định làm một số việc, trong đó có một việc quan trọng chính là đúc hai loại tiền Quang Trung thông bảo và tiền đồng của nhà thanh. Việc đúc tiền đồng của nhà thanh khá là quan trọng. Trẫm muốn đúc loại tiền như đang lưu thông ở ngoài với tỉ lệ 7 phần đồng với số lượng lớn bởi vậy phải dựa vào khanh rồi.”

- Ngoài ra việc đúc tiền Quang Trung thông bảo cũng phải được chỉnh đốn lại, khanh và Hiếu Hậu tính toán xem đúc loại nào phù hợp với yêu cầu 1000 đồng có giá trị một lượng bạc sau đó trình lên ta xem”.

- Thần tuân chỉ xin bộ hạ yên tâm thần sẽ cho làm ngay”.

Quay sang hỏi Phạm Công Thiệu đứng bên cạnh này giờ. Hồ Độc Lập hỏi.

- Hiện tại trong kho còn bao nhiêu đồng?”

Chấp tay thi lễ, Phạm Công Thiệu nói:

- trong kho còn khoảng chưa tới 5 vạn cân đồng (gần 17 tấn) thần e hiện tại không thể dùng số đồng này vào đúc tiền được vì theo dự định vào tháng tới sẽ phải chuyển đúc đại pháo”.

Thời này các pháo thường được đúc bằng đồng là chính. Vì kĩ thuật hạn chế mà việc đúc pháo bằng gang thép khó hơn nhiều, cái khó ở đây là do độ nóng chảy của sắt cao hơn nhiều so với đồng.

Lúc này người trong nước vẫn chưa biết tận dụng than đá, chỉ dùng than củi bởi vậy nhiệt độ trong lò tạo ra không cao, nên đồng là vật liệu tối ưu nhất để đúc pháo. Bởi vậy nên mới có chuyện nước ta có kỹ thuật đúc pháo từ cuối thế kỷ 14 mà đến thế kỷ 19 cả nước cũng chỉ loe ngoe vài chục khẩu pháo rải rác ở các nơi nhằm thủ tướng thành là chính.

Pháo đúc bằng đồng nên rất dày và nặng nề. tầm bắn lại hạn chế. Việc di chuyển lại càng khó khăn bởi vậy pháo chỉ mang tính phòng thủ tường thành.

Quang Toàn nhớ lúc này ở châu âu các khẩu pháo của pháp được đúc bằng gang nên nhỏ và nhẹ hơn nhiều.

Quân đội của Napoleon nổi tiếng với những khẩu pháo hoạt động nhẹ nhàng trên chiến trường tạo nên hỏa lực làm cho kẻ thù khiếp sợ.

- Việc dùng đồng để đúc pháo hãy tạm hoãn lại, ta sẽ nói chuyện này sau, tập trung vào việc đúc tiền trước”.

- Thần e các quan sẽ có ý kiến về thần xin bộ hạ làm chủ cho”. Phạm Công Thiệu lo nghĩ nói.

Đúng thật nếu dùng việc đúc Pháo mà không có Quang Toàn chống lưng thì quả là làm khó cho Phạm Công Thiệu rồi, nhất là áp lực từ các võ tướng Tây Sơn, đến ngay cả Quang Toàn cũng phải tạm thời nhẹ nhàng trấn an đừng nói đến một công bộ tí như Phạm Công Thiệu.

- Được rồi việc này cứ nói là do ý chỉ của trẫm”

- Thần tạ ơn bộ hạ”.

‘Haiz. Đúng là phải xem lại tình hình một chút mới được. Cần phải nhanh chóng cầm quân đội vào tay thì mới dễ làm việc nha. Phải nhanh chóng nghĩ cách mới được’ Hồ Độc Lập thầm nghĩ ngợi trong lòng.

Quay sang nói với Hồ Đông và Hiếu Hậu:

- Hai người cần phải nhanh chóng chuẩn bị, thời gian không đợi người công việc cấp bách, Trẫm chỉ có thể cho phép các khanh hai tháng để chuẩn bị. hai tháng sau cần phải xong chuyện này. Hai người dám nhận”.

Nói đến đây HDL bỗng nhiên nghiêm giọng.

- Thần xin cố hết sức, nguyện hoàn thành công việc mà bộ hạ giao phó”.

Quang Toàn nghe đến đây lấy làm vui vẻ bàn cười to ;

- Tốt tốt tốt!. Trẫm ban thưởng cho mỗi người 50 lượng bạc 10 xấp lụa”

- Chúng thần tạ ơn hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!...”

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Chương 6: Ô bi

Phạm Công Thiệu ngạc nhiên nhìn về phía Quang Toàn như xác nhận lại câu trả lời, nghĩ cũng không hiểu mình có thể lấy ra một lượng lớn đồng như vậy từ đâu. Nghĩ sơ thôi cũng thấy cần hơn vài nghìn vạn cân đồng để đúc tiền nha. Đây là một khối lượng vô cùng khổng lồ đấy.

Nên nhớ trong kho mỗi năm chỉ có thể đem về hai ba chục vạn cân đồng là đã nhiều lắm rồi. còn không có năm chỉ được khoảng mười vạn cân thôi.

- Đây là lý do tại sao trầm gọi khanh lại đây. Khanh chủ quản việc khai khoáng chắc biết rõ tình hình chứ.

- Hoàng Thượng thân chủ quản khai khoáng nhưng mỗi năm nhiều nhất cũng chỉ khai thác được tầm 30 vạn cân đồng mà thôi tuyệt đối không hơn được, bao năm qua thân tận tâm làm việc tuyệt đối không bớt xén một cân đồng nào mong hoàng thượng xem xét.

- Ái khanh sao lại kích động như vậy, là nghĩ ta không tin khanh sao?

Phạm Công Thiệu đứng dậy chấp tay không nói

- Điều này đúng là làm khó khanh rồi. Trẫm chỉ là muốn đưa ra một vài ý kiến mà thôi.

Quang Toàn nói đến đây liền ra hiệu cho Phạm Công Thiệu ngồi xuống, hần cười cười hỏi.

- Có thật tất cả khoáng ở Đại Việt ta đều do khanh chủ quản?

Phạm Công Thiệu nghe đến đây liền nhanh chóng động não, thật như vậy sao, đương nhiên là không rồi, đến ngay cả người dân bình thường có chút đề ý cũng biết lượng khoáng mỏ mà triều đình khai thác ít hơn nhiều so với lượng khoáng mỏ đang khai thác rất nhiều, có nhiều hầm mỏ chỉ nằm cạnh hầm mỏ mà triều đình đang khai thác chỉ vài trăm mét mà thôi.

Nhưng đằng sau các mỏ này đều có hậu trường chống lưng không nhỏ bởi vậy được bùng bít rất chặt đấy. Nếu khai ra thật sự sẽ dính dáng không ít quan lại địa phương cũng như kinh thành. Nên biết, biết nhưng chẳng ai lại muốn làm công địch mọi người cả, bởi vậy thường được làm lơ đi.

Chờ Phạm Công Thiệu tiêu hóa một chút hần lại cho quăng ra quả bom thứ hai:

- Lượng sản vật đưa về đến triều đình đúng là lượng sản vật khai thác được tại các mỏ sao?

Có quả bom nguyên tử lần trước nên khi nghe đến câu hỏi này Phạm Công Thiệu cũng không cảm thấy bất ngờ lắm

Không! đương nhiên là không rồi, cái này ai cũng biết nha. Từ đốc công, đến quản lý mỏ, thủ kho, quan huyện, quan phủ, cho đến khi vào đến kho công bộ, mười phần cũng chỉ còn lại ba phần thôi, cái này cũng không phải là chuyện lạ gì, hầu như toàn bộ quan lại đều coi đó là điều hiển nhiên rồi.

- Người đào mỏ làm việc năng suất không?

Khởi phải hỏi, chẳng người dân nào tự nguyện đi đào mỏ cả, chủ yếu là do bắt buộc đi phu, hoặc tội phạm, phải thúc dục bằng đòn roi của đốc công, mới làm việc bởi vậy người đào mỏ cũng khá đông nhưng hiệu suất công việc cũng chỉ được một phần ba mà thôi. Phạm Công Thiệu nhún mày tự nghĩ ‘đây là do khách quan mà sao có thể thay đổi được’.

Quang Toàn lại quang thêm một câu làm khai tỉnh Phạm Công Thiệu:

- Đãi ngộ, lương bổng không tốt, công cụ thiếu thốn, sao có thể tăng khả năng lao động của thợ mỏ. và lại thợ mỏ cũng cần quen tay phải không?

Đương nhiên rồi, hơn ai hết Phạm Công Thiệu biết rõ hơn sự cần thiết của việc quen tay trong đào mỏ. Lúc này chủ yếu là bắt lao công (đi dân phu) theo thời gian nhất định, bởi vậy người đào mỏ cũng thay đổi thường xuyên lấy gì mà quen tay, càng không nghĩ đến cái gì mà đãi ngộ, lại càng chẳng biết đến lương bổng là gì. Còn công cụ sao, một cây cuốc cùn và chiếc nông (rỗ tre) đó là tất cả công cụ của người thợ mỏ được truyền từ năm này qua tháng khác đấy.

- Ở Đại Việt còn chỗ nào có khoáng mà vẫn chưa khai thác không?

Không cần suy nghĩ cũng trả lời được câu hỏi này rồi. tất nhiên là còn, còn khá nhiều là đằng khác. Nhưng tìm cho ra lại khó tí lệ nghịch với việc trả lời câu hỏi trên của Quang Toàn đấy, với lại những mỏ này tập trung ở những nơi khó khai thác, đường sá khó đi việc vận chuyển quặng ra ngoài không được nên có tìm ra cũng bỏ hoang đấy không ai khai thác.

Trong khi dành thời gian cho Phạm Công Thiệu tiếp tục suy nghĩ Quang Toàn quay sang nói với lão Phúc:

- Cho gọi Trần Quách Tĩnh lên gặp ta.

Lão phúc nghe vậy liền đi ra ngoài kêu Trần Quách Tĩnh

- Khanh hiểu ý trăm chứ?

Quang Toàn hỏi một câu không đầu không đuôi nhưng Phạm Công Thiệu lại hiểu đó đang ngụ ý cho cái gì. Nếu nhận lời sẽ trở thành đích ngắm cho tất cả mọi người, còn nếu không làm, coi như lão cũng xong.

Lần đầu tiên Phạm Công Thiệu thấy chiếc ghế dưới móng thật không dễ ngồi. Đã ngồi rồi lại càng khó thoát ra đây, đưa ánh mắt nhìn về phía vị hoàng đế trẻ con kia, Phạm Công Thiệu thấy mình đã quá xem thường vị hoàng đế 14 tuổi này rồi, sau đó lại giật mình tự hỏi '14 tuổi thật sao? ngoài vẻ bề ngoài ra, chẳng có gì giống với độ tuổi đó cả'.

- Thần xin nguyện nghe theo bệ hạ sai khiến – cuối cùng lão cũng đưa ra quyết định của mình

Ý của Quang Toàn là muốn giao khoán việc tổ chức tìm và khai thác cho Phạm Công Thiệu kể cả việc thu hồi các mỏ lậu, đương nhiên chẳng ai muốn làm cái công việc này vì nó chẳng dễ làm tí nào hết.

Nếu muốn làm, phải cho Phạm Công Thiệu một thân phận đặc biệt, ít ra cũng phải là khâm sai, mới dễ làm, bởi vậy 5 ngày sau lên triều cần đưa ra bàn bạc một chút. Đương nhiên cái việc này Quang Toàn phải làm bộ không biết, mà bắt ngờ do ai đó đưa ra ý kiến, mới được.

Lão Phúc sau một chốc đi ra ngoài liền chạy vào báo:

- Hoàng Thượng có Trần Quách Tĩnh xin ra mắt.

- Mau truyền gấp.

Sau một hồi thi lễ ổn định vị trí lúc này Quang Toàn mới nói:

- Vị này chính là công bộ ti Phạm Công Thiệu, từ nay việc an toàn của Phạm Công Thiệu giao cho khanh phụ trách.

Nói rồi Quang Toàn chỉ tay về phía Phạm Công Thiệu, dù chưa biết đầu đuôi xoi măm gì nhưng nghe vậy Trần Quách Tĩnh liền nhận lệnh.

- Thần lĩnh chỉ

Quay sang bên phía Phạm Công Thiệu nói:

- Mọi việc phải trông cậy vào khanh rồi, lần này ngoài việc chuẩn bị cho buổi chiều, khanh hãy lên cho trăm một kế hoạch để trăm xem trước có gì khó trăm liền bổ sung thêm

- Thần tuân chỉ - Phạm Công Thiệu thi lễ:

- Hai khanh tiếp tục làm quen với nhau đi, sau này sẽ còn phải hợp tác nhiều.

Sau khi Phạm Công Thiệu và Trần Quách Tĩnh ra khỏi phòng làm việc của Quang Toàn, đã xế chiều rồi. Một ngày trôi qua thật nhanh.

Trời tối đen như mực, hôm nay là ngày một tháng chạp nên chẳng có chút trăng sao gì, trong phòng làm việc của Quang Toàn đèn vẫn sáng, là một người hiện đại, quen sống trong ánh đèn điện, giờ đây cuộc sống chẳng có chút điện đài gì.

Người Việt lúc này khi màn đêm buông xuống dường như chẳng còn hoạt động gì ngoài đi ngủ, đèn đóm chỉ lliu hiu một hai chiếc trong nhà, phục vụ ánh sáng cho bữa cơm tối rồi lại tắt vì sợ tốn kém.

Kể cả hoàng cung nơi Quang Toàn đang ở cũng rơi vào tình trạng như vậy. Mấy ngày qua Quang Toàn chiều chiều lại chịu khó chạy bộ xung quanh sân một lúc, sau đó lại ghé qua cung trường thọ thăm thái hậu Bùi Thị Nhạn tức là mẹ đẻ của Quang Toàn, ban đầu vì sợ bà nhận ra chuyện gì đó nên hần không dám ở lâu, nhưng rồi dần dần hần cảm thấy sự thân thiết đối với bà, chắc có lẽ là do tình cảm mà thân thể này để lại.

Quang Toàn cũng không lấy đó làm vấn đề gì lớn, coi là mẹ ruột của mình vậy, ở lại ăn cơm là chuyện bình thường. Đương nhiên hoàng thái hậu trong cung cũng không phải chỉ có một mà có đến hai vị. Chính cung hoàng thái hậu Bùi Thị Nhạn và một vị khá nổi tiếng chính là Bắc cung hoàng thái hậu Lê Ngọc Hân.

Quang Toàn càng không thể không biết, hần cũng qua thỉnh an vị hoàng hậu này rất nhiều lần. Lần đầu mới gặp Quang Toàn quả thật ngỡ ngàng trước dung nhan của vị thái hậu này rồi. Đúng quả là sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành là đây, khuôn mặt sáng trong, làn da trắng như hòa, đáng người thanh cao, đầy đặn, cử chỉ lại càng như muốn câu hồn người khác. Đương nhiên đây không phải là do cố ý hấp dẫn mà là cử chỉ tự nhiên như vậy.

Năm 16 tuổi lấy Quang Trung, tính ra năm nay cũng chỉ 25 tuổi mà thôi, ở thời hiện đại con gái 25t là còn trẻ chán, chuyện lấy chồng còn chưa nghĩ đến, ấy vậy mà đây.... 22 tuổi bắt đầu ở góa. Thật hẩm hiu nha.

Quang Toàn là người thế giới khác, thực tế hẳn lại chẳng phải Quang Toàn chính thức nên đương nhiên cũng xuất hiện vài ý nghĩ rồi. người đẹp ai lại không ham. Nhưng ý nghĩ này mỗi lúc chỉ nhém lên được chút khói liền bị hắt nhanh chóng dập tắt.

Đương nhiên không thể ăn nhưng nhìn, chẳng sao, bởi vậy mà thường ngày ngoài việc chạy qua chỗ chính cung thái hậu hẳn cũng chả ngần ngại qua chỗ bác cung thái vài vòng, có khi ở lại dùng bữa lúc lại như tình cờ đi ngang qua.. nói chung hẳn viện khá đủ lý do chỉ để nhìn một chút. Thật là khổ sở nha linh hồn, của Hồ Độc Lập đương nhiên chẳng có vấn đề gì, nhưng thân thể này lại là của Quang Toàn đấy..... suy nghĩ một chút liền đành lắc đầu thờ dài vậy...

Đêm đến tại hoàng cung khá buồn tẻ, ánh đèn lú lú, Quang Toàn cho đốt hơn chục cây đèn trong phòng nhưng ánh sáng cũng không có cải thiện gì cho lắm. Các gia đình đi ngủ khá sớm, bởi vậy có thể trả lời tại sao các hộ gia đình vào thời này lại đông con như vậy.

Mượn ánh đèn hui hắt này, hẳn tự mình ngồi vẽ viết một số thứ, xài bút lông không quen nên đành phải lấy than củi chế cho mình một cây viết chì. Chứ có ai vẽ thiết kế mà lại dùng viết lông bao giờ. Tuy không có than chì nhưng dùng than củi thay thế cũng có thể dùng tạm.

Hôm nay khi bàn với Phạm Công Thiệu về công cụ khai thác mỏ, hẳn nghĩ đến cuộc chìm, xà beng, đèn mỏ và xe goong. Thực tế lúc này ở Châu Âu người ta đã sử dụng những từ rất lâu rồi, còn ở phương đông do không được chú trọng về vấn đề này nên khá lạc hậu.

Cuộc chìm với xà beng, dễ rồi, còn đèn mỏ, khó khăn hơn một tí vì trong nước không có thủy tinh làm chụp đèn, nếu có, cũng có giá cao trên trời do một số thương buôn Châu Âu đưa đến rất ít ỏi, với lại trong hầm mỏ cũng không có gió lửa vào là mấy, bởi vậy Hồ Độc Lập quyết định cho dùng đuốc ống trúc.

Còn xe gòng, đúng là hơi phức tạp một chút nhưng hẳn tin với tay nghề của các thợ thủ công trong nước lúc này hoàn toàn có thể tạo ra, ở châu âu thế kỷ 14 người ta đã tạo được xe goong rồi, với lại cấu tạo của nó cũng khá đơn giản, chỉ là Quang Toàn muốn cải tiến lại một chi tiết. chi tiết này mặc dù nhỏ nhưng lại là cái quang trọng đó chính là ổ bi.

Tuy rằng chỉ là chi tiết rất nhỏ bé nhưng công dụng và ứng dụng của nó mang lại không hề nhỏ bé tí nào, nhìn cấu trúc khá đơn giản nhưng chính bản thân nó lại không đơn giản. ổ bi có tác dụng làm giảm ma sát giúp bánh xe và trục xe chuyển từ ma sát trượt sang ma sát lăn, diện tích tiếp xúc nhỏ lại làm cho xe di chuyển nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu lần.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phải cần miếng bánh nhà Thanh này rồi

Chương 7: phải cần miếng bánh nhà Thanh này rồi

Mấy hôm nay không lên triều, nhưng cũng khá bận rộn, một đằng an ủi hai vị trọng thần Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng. Mặt khác lại cho gấp nhảm lôi kéo đám cựu thần quan văn võ tướng. Thật là khổ sở nha, đường đường là hoàng đế một nước, suốt ngày phải nghĩ cách lôi kéo lấy lòng đám cận thần.

Nhìn chung do hoàn cảnh ra đời của nhà Tây Sơn, xuất thân từ khởi nghĩa nông dân đa số các tướng lĩnh quan lại khá chất phác thật thà, vẫn chưa bị tiêm nhiễm nặng thói hủ nho đầy tính bảo thủ. Nếu có phương pháp phù hợp vẫn chữa trị được.

Nhưng vẫn có một số quan văn xuất thân nhà nho Quang Toàn đang tìm cách lôi kéo kết quả nhận được cũng chỉ là tương đối. Riêng Ngô Thời Nhậm, Phan Huy Ích, Nguyễn Thiếp, Trần Văn Kỳ, Quang Toàn đánh giá đây là những nhà nho cấp tiến, có thể trở thành cánh tay đắc lực của hắn trong tương lai.

Đa số các tướng lĩnh chủ chốt nhà Tây Sơn đều đang làm nhiệm vụ trấn giữ ở bên ngoài, Quang Toàn từ khi xuyên việt đến bây giờ không được gặp nên chẳng có ấn tượng gì nhiều, nhưng việc lôi kéo cũng phải có.

Theo dự định hẳn muốn điều động một số người về lại kinh thành. Một là để dễ bề lôi kéo và làm công tác tư tưởng. Sau lại luân chuyển chức vụ tránh một người giữ chức vị quá lâu tại địa phương. Và cuối cùng là cân bằng quyền lực trong triều.

Hắn dự định sẽ phải điều động lại một lượt quan lại cũng như sắp xếp binh lực một lần nữa tại bắc hà. Muốn làm được như vậy trước tiên phải có sự ủng hộ của hệ phái bắc hà, trong đó phải kể đến Võ Văn Dũng và Trần Văn Kỳ. Tuy Võ Văn Dũng không thuộc hệ phái quan viên Bắc Hà nhưng dù sao cũng cầm quân trấn thủ ở đó một thời gian dài.

Rất may là Vũ Văn Dũng đang trên đường trở về kinh, mà Trần Văn Kỳ sau chuyện vừa rồi liền chắc chắn sẽ ủng hộ hắn tối đa. Chuyện này nếu suôn sẻ, hắn sẽ có trong tay khoảng hai vạn quân đội, nếu sử dụng khéo, liền có thể chắc chắn củng cố quyền lực trong tay, lúc đó thực hiện cải cách sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Bên phía Trần Quang Diệu và Bùi Thị Xuân, để nói rồi, chính là người nhà của Quang Toản, Quang Toản có thể leo lên ngôi vua cũng là nhờ sự ảnh hưởng và tác động từ phía Diệu và Xuân. Tính theo vai vế dòng họ, Quang Toản và Bùi Thị Xuân là cùng một gọi nhau là chị em.

Còn một điều nữa mà Quang Toản quan tâm là chọn ai nắm quân bảo vệ kinh thành. Lúc trước Ngô Văn Sở nắm binh, giờ đây Sở ra Thăng long nhận chức. Nên chức võ tướng này còn bỏ trống chưa ai làm, khi Lê Văn Hưng báo lên hắn mới biết.

Kể ra vị trí này nói quan trọng, rất quan trọng mặc dù chỉ quân đội này chỉ có 2500 người nhưng phải hỏi nơi mà nó đóng quân là ở đâu?, chính là kinh thành Phú Xuân đấy! Nếu nói thích hợp theo Quang Toản chính là Phan Văn Lân.

Phan Văn Lân hiện đang giữ chức nội hầu coi việc bảo vệ hoàng cung tức là ngự lâm quân, để thấy Quang Trung coi trọng ông như thế nào. Ngoài ra còn một ứng cử viên nữa chính là Bùi Thị Xuân, và nếu như không phải do Quang Toản xuyên việt đến lúc này tướng quân coi giữ kinh thành chính là bà rồi.

Theo quy định người giữ ngự lâm quân và cấm vệ quân không thể cùng một người được, bởi vậy Bùi Thị Xuân có vẻ là người thích hợp nhất cho vị trí này hơn cả, song Quang Toản lại có chút chần chừ chưa quyết, theo hắn Bùi Thị Xuân vào vị trí này có vẻ như đại tài tiêu dụng.

Trên đường lớn thuộc địa phận trấn Nghệ, dưới chân đèo ngang, một đoàn người ngựa tầm khoảng hơn trăm lưng đeo đao sắc thân mặc giáp, nhìn qua không cần đoán cũng biết đây là quân đội triều đình đang đi về phía kinh thành.

Dẫn đầu đoàn người ngựa là hai vị nam tử, một người áo quần gọn gàng tay cầm trường côn dáng cao ráo, nghiêm nghị. Người còn lại lưng đeo đao lớn nhìn vào có thể đoán được đây ắt bảo đao, thân người này cao to hùng vĩ trông oai hùng, đúng như hình tượng tướng quân mẫu mực.

Cả hai dục ngựa thong thả tiến tới vừa đi vừa nói chuyện khá gần gũi. Người đàn ông mang bảo đao nói với người cầm côn.

- Lão Tú! Lần này không biết bệ hạ gọi chúng ta về có việc gì.

- Tôi nghe đâu chiến sự tại thành Diên Khánh quân ta gặp bất lợi, không biết có liên quan đến chuyện này hay không?

- Diệu, Xuân hai vị tướng quân chẳng phải đang cầm quân ở đó đối chọi với giặc Ánh hay sao, với khả năng cầm quân của họ sao lại gặp bất lợi được cơ chứ.

- Lão Dũng! vậy lão không biết rồi, chính gặp Diệu, Xuân hai vị tướng quân nên quân ta mới bất lợi.

- Đình Tú có ý kiến gì xin nói ra để ta còn đây được mở mắt.

- Huynh đệ hai ta đâu cần khách sáo như vậy, cao kiến, không có nhưng huynh có lẽ không biết, Diệu, Xuân hai vị tướng quân tuy cầm binh đánh trận giỏi nhưng sở trường chính lại ở vùng núi, ra kỳ binh bất ngờ, mà Diên Khánh là vùng đồng bằng vậy chẳng phải đã rõ rồi sao?

Quả đúng là như vậy Bùi Thị Xuân và Trần Quang Diệu dưới thời Quang Trung chuyên cầm quân đi theo đường núi (thượng đạo) từ Nghệ An vào đến Tây Nguyên, nhiều lần xuất kỳ binh bất ngờ tập kích địch lập nên công trạng. Còn khi đánh quân Thanh ở đồng bằng bắc bộ hay đánh quân Xiêm ở nam bộ lại không sử dụng Trần Quang Diệu. Điều đó có thể thấy được tài nhìn người của Quang Trung.

Thì ra đây chính là hai võ tướng Võ Văn Dũng và Võ Đình Tú đang trên đường về kinh.

- Lão nói chí phải, ngẫm ra cũng đúng, chẳng trách năm đó tiên hoàng 4 lần xuất quân đánh vào Gia Định lại không có phần của hắn.. ha ha.

- Tôi nghĩ lần này Trần Quang Diệu tướng quân cầm quân chống với giặc Ánh chắc do ý của Tuyên.

- Hừ.. nghe nói hắn ý thế lộng hành trong triều lắm, lần này đừng để cho ta thấy không ta sẽ nén giận xuống sông cho cá ăn.

Nếu Quang Toản nghe được câu này chắc phải há mồm kinh ngạc. trong lịch sử đúng là có chuyện như vậy. Võ Văn Dũng chính là đã ném Bùi Đắc Tuyên xuống sông!

- Chuyện đó để sau hãy bàn, lần này hoàng thượng gọi hai ta về chắc sẽ không ngoài việc đánh giặc Ánh, lão nói xem bàn về công thành chiếm trại chẳng phải sở trường của hai ta sao.

- Đúng vậy! Đến lúc đó không biết ai trong hai ta được cầm quân đây

- Cái đó còn phải xem vào Hoàng Thượng rồi, lão không định tranh giành với ta đó chứ?

- Tất nhiên chuyện này ta phải dành rồi, ông nhường cho ta đi, ta thật ngứa tay chân quá rồi, mấy năm rồi không được ra chiến trường thoải mái một trận”

Võ Văn Dũng háo hức nói, nhất quyết không nhường cho Võ Đình Tú

- Ta không nhường đâu đó

Vũ Đình Tú đáp lại

.....

Đoàn người ngựa tiếp tục lên đường thẳng hướng kinh thành

.....

Kinh thành phú xuân, hoàng cung, bên trong thư phòng,

Quang Toàn vừa viết xong một bức thư cho đại đô đốc Lý Văn Bưu sau đó cho người nhanh chóng truyền tin.

(‘Lý Văn Bưu là một trong thất đại hủ tướng của triều tây sơn xuất thân trong một gia đình giàu có chuyên nghề buôn ngựa ở Đại Khoang, Phù Cát, Bình Định. Nổi tiếng ngay từ tuổi niên thiếu về tài đức, võ nghệ, một phần vì ngựa tốt mà ông bán nên ông có rất nhiều hào kiệt làm bằng hữu.

Về sau, ông tham gia vào phong trào Tây Sơn với vai trò huấn luyện chiến mã, ngoài ra ông còn chỉ dạy cho Bùi Thị Xuân cách huấn luyện chiến mã để sau này bà áp dụng nó vào huấn luyện voi chiến’.)

Quang Toàn tính đến chuyện sắp xếp lại quân đội ở bắc hà. Khi nhìn đến Tam Điệp Ba Vì liền nghĩ đến ngay đến ông.

Tam Điệp Ba Vì đóng vai trò như yết hầu đi vào bắc hà, lại là thảo nguyên tốt thích hợp cho việc chăn thả gia súc như trâu, bò, và đặc biệt là ngựa, đây chính là nguồn sức kéo mà đất nước đang rất cần trong thời gian tới, phải nói là cần rất nhiều nữa mới đủ.

Tương lai dù khi xe hơi ra đời, sức kéo của gia súc vẫn đóng vai trò chính, vì không phải ai cũng có tiền mua xe hơi đấy, với lại từ lúc này đến khi đó còn một khoảng thời gian khá xa. Tóm lại sức kéo gia súc vẫn nắm vai trò chủ đạo trong ít nhất một trăm năm nữa.

Tam điệp Ba Vì đóng vai trò quân sự vô cùng quan trọng. nếu có thể đóng một cánh quân ở đây, phía tây là thành Nghệ An, phía bắc là thành Thăng Long, phía đông là vùng đồng bằng Sông Hồng. Khi một trong 3 nơi này có chuyện, đây sẽ là nơi chỉ phối quân tiếp viện nhanh nhất.

Vậy nên tại đây đóng một nhánh quân đội vừa huấn luyện vừa nuôi ngựa lấy đó xây dựng đội kỵ binh cơ động, quá tuyệt. Khi nhắc đến vấn đề này Lê Văn Hưng liền giới thiệu Lý Văn Bưu cho hân.

Quang Toàn vốn định truyền chỉ cho Lý Văn Bưu trở về nhưng nghĩ đi nghĩ lại hân vẫn thấy viết thư sẽ hay hơn. lần này trong thư Quang Toàn dùng ngôn từ khá khách sáo, cuối thư mới mở lời trước mời Bưu về kinh đón tết sau lại có việc lớn muốn ông đi làm giúp.

Theo như suy nghĩ của Quang Toàn nếu vài năm sau mỗi năm vùng Tam Điệp Ba Vì có thể cho ra ngựa chiến và ngựa kéo, đúng là đã giúp hân giải quyết được nhiều vấn đề về nhân lực, có thể trở thành một trong những đòn bẩy mạnh thúc đẩy giao thông đất nước, đem lại nguồn lợi không thể ước tính.

Tương lai muốn làm đường, cất nhà cửa, xây dựng cảng biển ..v v. Lượng ngựa kéo xe chính là nguồn lao động vô cùng lớn đấy, nếu không đầu tư ngay từ bây giờ đến khi đó chỉ sợ luồn cuống tay chân.

- Khải bẩm hoàng thượng, thượng thư bộ hộ Nguyễn Thế Lịch xin gặp.

Lão Phúc hót ha hót hải chạy vào báo.

Thượng thư bộ hộ sao? Minh đang tính cho gọi lão đến không ngờ lão tự đến càng khỏi mất công cho gọi.

- Mau cho vào.

Nguyễn Thế Lịch hôm nay cũng không phải bắt ngờ mà đến, theo quy định mỗi tháng riêng bộ hộ phải cho người đến báo cáo với vua về tình hình thu chi quốc khố một lần, cái này là quy định riêng được đặt từ lúc tiền hoàng còn sống.

- Thần Nguyễn Thế Lịch khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế

- Ái khanh bình thân

- Tạ ơn hoàng thượng

- Ái Khanh có việc gấp trăm

- Thần xin dâng sổ thu chi của bộ hộ tháng này

Theo như trước kia, mỗi lần Nguyễn Thế Lịch đến dâng sổ sách Quang Toàn chắc chẳng đếm xỉa gì, trong ấn tượng của chủ nhân cái thân thể này, việc xem xét sổ sách hàng tháng là chuyện làm cho có đối phó qua loa, thậm chí còn gét cay gét đắng, vì thực tế chẳng thích các con số. Nhưng Nguyễn Thế Lịch là người cứng rắn sống chết đều bắt hắn phải xem tại chỗ sau đó mới chịu về, vì chuyện này mà kinh động đến cả Thái Hậu. Không may Thái Hậu lại tỏ ra ủng hộ cho sự kiên trì của lão thậm chí còn tỏ ý làm hậu thuẫn phía sau, vì vậy mà không ít lần Quang Toàn bị Thái Hậu rằng dạy làm cho hắn từ hận biến thành sợ vị thượng thư bộ hộ này. Nhưng hôm nay, khác Quang Toàn bây giờ không phải là Quang Toàn trước kia nhưng vẫn có chỗ giống nhau đó là không hiểu lắm về nội dung cuốn sổ

Nguyễn Thế Lịch đem sổ kê khai thu chi của bộ hộ một tháng qua cho Hồ Độc Lập. Hắn cầm lấy cũng giả bộ lật vài trang cho có bộ chữ mấy con số được ghi bằng chữ nôm này quá khó hiểu.

Bỏ cuốn sổ xuống bàn hắn hỏi lão.

“Lịch thượng thư! Không biết một năm quốc khố thu vào được bao nhiêu tiền?”

“khải bẩm hoàng thượng, mọi năm thu vào khoảng chừng 200 vạn lượng bạc”

Chỉ có 200 vạn lượng thôi sao. Đúng là quá ít đi, nhưng kê ra cũng đúng, thuế khóa chủ yếu trông chờ vào mấy mẫu ruộng cũng chỉ có thể không hơn được.

“không biết quốc khố hiện tại còn bao nhiêu bạc”

Lão lịch nghe vậy ngập ngừng một chút mới đưa ra con số.

“20 vạn lượng, do mới vừa bổ sung một đợt quân lương cho tướng Diệu nên chỉ còn nhường ấy. sang năm phải đến tháng 4 mới có đợt thu thuế mới, thần sợ quốc khố không đủ bạc để chi đến lúc ấy”

20 vạn lượng bạc đúng là quá ít, quá quá ít sao đủ để duy trì năm tháng nữa cơ chứ. Là mấy năm trước cũng chỉ thu vào như vậy mà cái triều đình này vẫn duy trì được cho đến bây giờ.

“Mấy năm trước cũng như vậy sao” Hắn hỏi lại

“mấy năm trước dù thiếu nhưng chi cần tiết kiệm một chút liền có thể qua, nhưng năm nay một số nơi gặp lũ bão ảnh hưởng đến mùa màng nên chỉ thu được 150 vạn lượng” Lão Lịch trả lời rụt rè

Nghe đến đây Quang Toàn cảm thấy chán ngán, ban đầu hắn dự định lấy một ích tiền ở quốc khố nhằm chi trả cho các hoạt động, nay nghe tin như vậy thật đúng là đau đầu rồi, ‘e rằng phải nhanh chóng tìm đường kiếm tiền khác mà thôi.

Thầm nói trong miệng ‘xem ra phải cần miếng bánh nhà Thanh này rồi’.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Không thể không làm

Chương 8: không thể không làm

Hoàng cung Phú Xuân, Điện Thái Hòa

Vừa lên triều Quang Toàn liền nói

“Chư vị ái khanh, Trẫm hiện tại có một chuyện không rõ, cảm thấy mơ hồ muốn mời các vị ái khanh thảo luận giải đáp giúp trẫm”.

Trong điện yên tĩnh, các đại thần chờ đợi không biết hoàng thượng định hỏi vấn đề gì, mọi người trơ mắt nhìn.

“ Là như vậy, hôm qua trẫm nằm mộng, mộng thấy một vị thần tiên nói cho trẫm biết, thiếc có thể tự mình nổi trên mặt nước, trẫm cảm thấy rất thần kỳ, lại không tin, nhưng lão thần tiên lại nói cho ta biết đây là chuyện có thể, còn trẫm lại cảm thấy không thể tưởng nổi. thiếc sao có thể tự mình nổi trên mặt nước, nghĩ đi nghĩ lại, cùng các vị ái khanh nghiền ngẫm vấn đề mà lão thần tiên đưa ra, các vị ái khanh có thể nói cho ta biết. điều này có thể làm được hay không?”

Vấn đề Quang Toàn vừa nêu ra khiến cả đại thần tròn mắt nhìn hẩn, cái này tính là vấn đề gì cơ chứ, có ai không biết thiếc bỏ xuống nước sẽ chìm. Làm cho thiếc tự mình nổi trên mặt nước là điều không có khả năng, trực tiếp bỏ cục thiếc lên chiếc bè gỗ chẳng phải là có thể nổi trên mặt nước hay sao.

Các vị đại thần ở bên dưới đều nói lên chuyện này không có khả năng.

“chư vị ái khanh đều nói điều này là không thể, nhưng vị thần tiên kia nói cho trẫm biết điều này là có thể, hơn nữa còn khẳng định chắc chắn, vậy không lẽ vị thần tiên ấy nói sai rồi sao.” Quang Toàn làm ra bộ dạng khiêm tốn học hỏi.

“Chư vị ái khanh, thực ra trẫm không hề tin tưởng có thể làm cho thiếc tự nổi trên nước. lão thần tiên nói không tin có thể làm thử, cho nên, chư vị ái khanh cũng thử xem có thể làm được hay không”

Nói rồi vẫy tay cho người mang mấy tấm sắt được thợ dát mỏng cùng với một thùng nước lớn.

Phía dưới các vị đại thần đều ráng hai mắt lên nhìn, đây là chuyện trước nay chưa ai làm. Thiếc có thể tự mình nổi trên nước sao, điều này thật sự quá khó làm cho người tin tưởng vào.

Có mấy vị đại thần bắt đầu cầm lấy tấm sắt thiếc cho vào thùng nước rồi thử.

Sau một hồi

“Bẩm hoàng thượng lão thần đã làm thử nhưng chẳng có cách gì làm cho thiếc có thể tự mình nổi trên mặt nước được.” Nói xong vị lão thần này còn chứng minh bằng cách nhẹ nhàng thả tấm sắt liền chìm xuống.

“Hoàng thượng lão thần cũng thử nhưng đều như vậy”

“thần cũng thấy như vậy”

“Hoàng thượng sắt không thể tự mình nổi được”

“Đúng vậy thưa bệ hạ”.

Phía dưới các vị đại thần đều nhao nhao nói ra ý kết quả thử nghiệm của mình. Tất cả đều nói không được. không thể làm được. chẳng có cách gì.

Quang Toàn cười nói: “ Các vị ái khanh đều nói không thể nhưng chính miệng vị thần tiên ấy lại nói với trẫm là có thể đấy”.

“Bẩm hoàng thượng, không nên tin vào lời yêu ngôn. Điều này sao có thể, hẩn chắc chắn là yêu ma, nói ra lời lẽ nhằm đầu độc hoàng thượng.”

“Đúng vậy, đó chắc chắn là yêu ma”

“..... đây là lời nói hồ đồ của ma quỷ, bệ hạ không nên tin”

Một đám quần thần đều phụ họa nói đó là lời không nên tin.

Quang Toàn tất nhiên đã có chuẩn bị từ trước, chỉ chờ đến lúc này, cùng thảo luận một chút kiến thức khoa học, dùng kiến thức khoa học để đã kích một chút cái thói không biết tiến tới, bảo thủ quan liêu của chúng quần thần.

“ Các vị ái khanh đều nói không thể tin, nhưng vị thần ấy đã chứng minh rằng được, khiến trẫm hết sức bội phục”

Quang Toàn phát phát tay

Một tiểu thái giám vội vàng bưng ra mô hình nhỏ của con thuyền được làm bằng sắt. sau đó đặt vào trong thùng nước, nổi bồng bềnh trong đó.

Các đại thần nhìn thấy đều há hốc mồm như không tin vào mắt mình. Điều kì lạ lại xảy ra trước mắt, chỉ mới trước đây giây lát họ còn đồng loạt lên tiếng phủ nhận đấy.

Cả triều thần rơi vào trầm mặc. một số người còn lại tự mình nhắc mô hình lên quan sát sau đó tự tay thả xuống nước kiểm chứng lại.

“ Các vị ái khanh, các người còn cho rằng trẫm mộng thấy vị thần tiên ấy chính là yêu ma nói lời bậy.” Quang Toàn cười cười rồi nói.

Phía dưới các đại thần là một mảng yên lặng không có tiếng động nào, chẳng ai mở miệng nói một điều.

Quang Toàn trong lòng đắc ý nghĩ, các người khinh ta còn nhỏ, không chịu phục, ta chỉ dùng một tí kiến thức vật lý còn con liền làm cho cả đám choáng váng, không dám hé nửa lời, dám không nghe lời, ta cho các người tiếp tục choáng váng. Từ nay về sau còn ý thế lão thần, coi ta là trẻ con mà qua mặt, coi chừng.

Một lúc sau, các đại thần mới tỉnh ra, đây là thần linh báo mộng cho Hoàng Thượng đấy, cả đám đứng đực ra im lặng, người sẫm soi từng viên gạch nền, kẻ đi xét trần nhà.

“Ngoài ra khi trẫm hỏi vị thần nhân ấy làm thế nào để trị vì đất nước, khiến cho đại nam ta trường tồn, dân ta no ấm, các ái khanh có biết lão thần tiên ấy nói gì không.”

Đây đúng là bom tấn rồi, là thần tiên chỉ dạy cho hoàng thượng cách an bang trị quốc, đây là điều mà hầu hết các đại thần quan tâm nha. Mọi người sau phút giây sửng sốt liền tò mò.

“lời của thần tiên dạy, chúng lão thần ngu dốt sao đoán được, mong bệ hạ cho chúng thần được nghe lại”

“Vị thần tiên ấy dạy trẫm khá nhiều điều cần phải làm, trong đó có một điều quan trọng đó chính là dùng người”

“không biết thần tiên dạy bệ hạ dùng người như thế nào”

“Trẫm cũng hỏi vị thần tiên ấy một câu như vậy, lão thần tiên bảo trẫm phải nên dùng người tài đức.”

“trẫm lại hỏi thế nào là người tài đức, đến đây vị thần tiên ấy không nói gì mà chỉ đọc cho trẫm nghe một bài thơ”

“trẫm vẫn còn nhớ rõ, các vị ái khanh hãy nghe rồi góp ý cho trẫm”

Các đại thần lần này đúng là kinh sợ rồi, đây là lời dạy của thần tiên đấy, tuyệt đối không nên xem thường.

Quang Toàn đọc :

"Đất có bốn phương Đông Tây Nam Bắc.

Trời có bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Người có bốn đức Cần Kiệm Liêm Chính.

Thiếu một phương, không thành đất.

Thiếu một mùa, không thành trời.

Thiếu một đức, không thành người."

Nghe đến đây không ít vị đại thần quên mất đang ở buổi chiều, không tự chủ được vỗ tay khen hay, lão thần tiên dạy thật chí lý. Đây chính là đại đạo.

Quang Toàn thấy vậy liền cười mỉm, Lời Hồ Chủ Tịch sao có thể sai được, ý mấy lão chỉ khen thừa.

“Các vị ái khanh, thấy lời dạy của lão thần tiên thế nào, liệu có gì không đúng”

“Thần thấy đây đều là lời vàng ngọc, không có chỗ nào không đúng, lại lập luận khúc chiết, tuy đầy hàm ý nhưng dễ hiểu, quả không hổ là lời lão thần tiên răn dạy”

“.. thần cũng thấy như vậy”

“.. đây quả là lời vàng ngọc, quả là lời dạy của lão thần tiên”

“Trẫm cũng thấy như vậy, để cho trẫm và mọi người khác cốt ghi tâm lời dạy của lão thần tiên, trẫm nghĩ nên treo 4 chữ cần kiệm liêm chính lên trên đại điện để lấy đó mà răn dạy mọi người, tiện thể thay tên điện này thành điện “Cần Kiệm Liêm Chính””.

Chúng đại thần liền hiểu được ý của Hoàng Thượng, chính là từ nay về sau trong điện sẽ treo lên một tấm bảng lớn ghi 4 chữ Cần Kiệm Liêm Chính, rồi đổi tên điện thành Cần Kiệm liêm chính, hình như đây cũng không phải là chuyện xấu, dù sao đây cũng là lời dạy tốt, lời vàng ý ngọc nhắc nhở mọi người cần kiệm liêm chính. Nên mọi người chẳng ai có ý kiến phản đối gì.

Nhưng vì chuyện hôm nay mà trong một thời gian ngắn từ kinh thành sau đó lan ra cả nước, những từ như

Hoàng đế ..

Thần tiên báo mộng...

thiệt tự nổi trên nước...

Thần tiên truyền dạy ...

Đề tài này liền trở thành sốt dẻo được nói đến nhiều nhất trong thời gian tới.

Kế tiếp chính là xử lý sự vụ

Đầu tiên là các nơi xin được cấp kinh phí nhằm đào kênh mương tưới tiêu, vụ vừa rồi do thiếu nước trầm trọng mà 1/3 diện tích đất canh tác bị bỏ hoang. Có địa phương bị bỏ hoang đến 2/3 đất đai vì thiếu nước.

Chính mình mới xuyên qua có mấy ngày thôi mà đã giao cho mình cái đồng hồ độn thế này rồi. không biết cái đám Lê Trịnh trước đây ăn ở thế nào?

Hắn nhìn xuống đám đại thần hỏi. “các vị ái khanh, việc này nên giải quyết thế nào đây, cái này bộ hộ bỏ ra được bao nhiêu”

“Khởi bẩm hoàng thượng, bộ Hộ sợ còn không đủ tiền cầm cự đến năm sau. Lấy không ra được đồng nào hết. xin hoàng thượng thứ tội”

Nếu xử tội lão xon mà bộ hộ có đầy bạc ta cũng làm rồi, không cần lão phải nói thừa, nhìn cái bản mặt xin tội của lão kia, cứ trơ ra như khúc gỗ vậy, chẳng có chút bộ dáng nào đang xin tội cả.

“Nếu cấp, theo khanh cần bao nhiêu sẽ đủ”

Câu hỏi quá khó rồi, đáp đề làm công trình thủy lợi, đây là công trình không đáy, chỉ có thiếu, mãi chẳng bao giờ đủ cả, ngoài ra hằng năm còn phải được nạo vét, bồi đắp thêm. Dù cho mấy nghìn vạn đồng vào cũng chẳng xong được.

Thấy lão ấp úng không biết trả lời ra sao. Hắn cũng chẳng muốn làm khó lão nữa nên nói.

“Vấn đề này phải tìm cách khác giải quyết khác thôi. Từ thời nhà Trần đến bây giờ nước ta đã bao lần chăm lo đắp đề, song hạn hán lụt lội lớn bé không năm nào không có, giải quyết triệt để là việc không phải sức một ngày có thể làm được.”

“Trẫm nói như vậy không phải là có ý muốn bỏ việc làm thủy lợi, mà trẫm cần các khanh về suy xét thấu đáo vấn đề trên, hôm sau trẫm muốn nghe cao kiến của các vị. Ai có thể tìm ra cách giải quyết vấn đề này, Trẫm ắt có thưởng lớn”.

Chúng thần nghe vậy cảm thấy rất có lý, lại nghe, nghĩ được cách ắt có thưởng lớn lại càng vui mừng trong lòng, quyết phen này về nhà phải tìm quyết tìm ra cách hay mới được. Vấn đề này tồn tại bao lâu nay vậy mà chưa ai nghĩ ra, nếu mình giải quyết được, chẳng phải lưu danh thiên cổ sao.

Con người là vậy, chẳng ai tự cho mình là ngu dốt cả, chính vì vậy mà càng tự tin vào cái đầu của mình.

“Chúng thần lĩnh chỉ”

Kế tiếp Phạm Công Thiệu đứng ra dâng tấu

Mọi người bắt đầu thấy lạ, chẳng phải vị công bộ ti này thường ngày vẫn nổi tiếng là kín miệng ít nói không tranh với đời sao, đột nhiên hôm nay lao ra xin dâng biểu. chuyện lạ lúc nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt nhiều nha.

Quang Toàn đương nhiên cũng giả bộ ngu, lấy làm bất ngờ nói.

“Vị ái khanh này có vấn đề gì cứ mạnh dạn tấu lên”.

“Thưa Hoàng Thượng, hiện tại đất nước đang cần rất nhiều nguyên liệu như vàng bạc, đồng thiếc, nhằm đúc súng, làm tiền chế tạo vũ khí cương bị, làm nông cụ sản xuất. Đại nam ta mặc dù có nhiều khoáng sản, nhưng hiện tại đa số kim khí đều phải nhập lậu từ nhà Thanh, kho bộ hộ thiếu thốn nguyên liệu, thần nghĩ nên chú trọng việc khai khoáng mà theo ý ngu thần có những điều ta phải gấp rút làm như sau.

Đầu tiên phải cho người tiếp tục tìm kiếm các mỏ khoáng sản mới

Thứ hai phải thu hồi toàn bộ các mỏ khai thác lậu

Thứ 3 cần phải có một ban đứng ra chuyên trách việc này mà không phải qua nhiều bước trung gian gây thất thu không đáng, tránh nhiều kẻ vu lợi làm cản

Thứ 4 cần phải tuyển chọn người có khả năng có sức khỏe chuyên làm thợ mỏ, tăng thêm đãi ngộ, làm cho họ hứng thú làm việc, tăng năng suất

Thứ 5 cần cải tiến công cụ để tăng hiệu quả

.....

Đây chính là lời tâm huyết của thần xin bệ hạ minh giám”

Các đại thần bắt đầu từ ngạc nhiên chuyển sang sững sờ không giám tin vào mắt mình nữa rồi.

Lời như vậy mà hần cũng giám nói ra sao. Như vậy chẳng khác nào tự đẩy mình vào đích ngắm của người khác, bộ tên này bị bệnh nên nói nhảm hay sao.

Nói chung tất cả mọi người đang nhìn lão như nhìn một kẻ sắp chết, cũng có người đồng tình, kẻ thương hại cũng có. Song chẳng ai tin tưởng năm điều trên mà hần đưa ra có thể thực hiện.

Thấy phản ứng của các triều thần Quang Toàn có chút chột dạ, có lẽ việc này đưa ra có chút hơi sớm, nhưng lại không thể không đưa ra nha.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khoáng mỏ

Chương 9:

Để chặn họng một số người Quang Toàn nhanh chóng đưa ra quan điểm của mình.

“Các vị ái khanh! Trẫm thấy vị ái khanh này nói rất có lý nha, Các tướng ngoài biên ải đang hồi thúc trẫm cung ứng thêm Pháo, bộ hộ cũng lại đang cần tiền đề chào chống, tất cả đều cần khoáng cả. Vị ái khanh này đưa ra cao kiến này quả rất kịp thời, tất phải được ban thưởng.”

“Hoàng Thượng tuyệt đối không được.” Một đại thần nhanh chóng lao ra ngăn cản.

Việc này ảnh hưởng đến vô số lợi ích của quan lại từ trên xuống dưới nha, gì chứ tịch thu mỏ khoáng lậu với tăng sản lượng khoáng là điều họ không hề muốn đâu đấy. vậy chẳng khác nào cắt đứt nguồn lợi từ túi “phụ mẫu của dân đấy” việc này là không được.

“Có thể cho trẫm biết vì sao lại không được không .” Hồ Độc Lập làm bộ ngu ngơ không hiểu hỏi lại

Ha. Ha . ha lại là một câu hỏi khó đây. Tay đại thần này cứng lưỡi rồi ấp úng nửa ngày không biết phải trả lời thế nào, không lẽ lại nói đứng phía sau đám mỏ chính là chúng thần cả hay sao, ‘ biết mình quá ngu rồi, khi không làm người tiên phong đứng ra hứng đạn làm gì không biết’

Y chỉ còn biết hướng ánh mắt cầu cứu đồng liêu xung quanh.

Cuối cùng cũng có một vài tên vì đồng bạn mà đi ra ý kiến, đại khái như:

“Việc khai khoáng mỏ xưa nay vẫn như vậy, nay lại đột nhiên thay đổi thần e sẽ không ổn”

“Lập một ban mới quản lý việc khai khoáng thần thấy không khả thi, chi bằng cứ như cũ cho các địa phương quản lý, hằng năm triều đình nhận cống nạp lên như vậy chẳng phải ổn hơn ru”

“Theo ý thần bệ hạ chỉ cần ra lệnh cho các địa phương tăng cường thêm nhân mã, hằng năm lại nộp lên nhiều hơn vài phần vậy vẫn là tốt nhất”

“theo thần...”

“thần thấy...”

“Theo ý thần...”

Một đám nói tiếp một đám thay nhau ra sức phản đối, mới đầu còn nhã nhặn ôn hòa, về sau càng ngày càng thêm kích động. cái gì mà vì dân bách tính, cái gì mà vì thiên hạ chúng sinh, cái gì... nói tóm lại là vẫn nên để nguyên như cũ.

Tất cả đều nhằm gây sức ép cho hần, nếu quả thật là Quang Toàn, chắc đã nhượng bộ rồi, nghĩ sao dưới áp lực của đa số triều thần như vậy, một đứa

bé 14 tuổi như Quang Toàn có thể chịu được.

Chúng triều thần cũng nghĩ vậy, dù mấy ngày gần đây hấn có dày dặn hơn, có những biểu hiện không giống như của một ông vua 14 tuổi lắm, nhưng dù sao cũng chỉ mới 14 tuổi thôi, như mọi lần Quang Toàn chắc chắn phải nghe theo số đông. Chúng tỏ trước đây không phải là chưa trưởng hợp tương tự như vậy.

Nhưng đây chính là sai lầm của đám triều thần, Quang Toàn bây giờ không phải là Quang Toàn mà chính là Hồ Độc Lập hấn. Nếu cộng cả hai kiếp người, hấn phải hơn 40 tuổi rồi đấy. Lợi hại hơn là mang theo cả trí nhớ của một người tri thức hiện đại, sao có thể dễ dàng bị đám đông áp đảo được.

Đương nhiên cũng không phải tất cả Triều thần gần trăm người đều đứng ra phản đối vẫn còn một số ít quan lại không liên quan đến việc này. Hấn một mặt bình tĩnh ngồi nghe từng người phản đối giống như đang chặn chú tiếp thu vậy, mặt khác lại âm thầm nhớ kỹ từng người để sau này còn tiện xử lý trọng dụng.

“Các vị ái khanh không biết nếu yêu cầu các địa phương tăng cường nộp cống liền có thể tăng tới đa bao nhiêu thành kim khoáng?” . Hồ Độc Lập chăm chú liệu tính rồi hỏi.

Đám cận thần nghe ra hoàng đế thỏa hiệp như vậy tưởng nắm chắc thành công rồi liền mừng rỡ.

“Chúng thần sẽ hỏi thúc các địa phương tăng cường khai khoáng, đảm bảo có thể tăng được 2 thành (20%) .”

Thăm nghĩ chỉ cần sau này lấy đó làm cơ bắt thêm dân phu, ta lại càng có lợi.

Quang Toàn bĩm môi nhẹ một cái không có nhận xét gì, chỉ quay sang hỏi Phạm Công Thiệu.

“khanh thấy liệu tăng thêm 2 thành có đủ chưa?”

Phạm Công Thiệu không biết ý vua thế nào nhưng cũng thật thà đáp lại.

“Không đủ, còn xa mới đủ.”

Nhìn lại đám đại thần vừa lên tiếng can ngăn.

“Các khanh thấy đấy, có tăng thêm 2 thành nữa cũng chẳng đủ, quốc gia thật thiếu thốn kim khoáng quá!”

Quang Toàn làm bộ cảm thán nói... lại lắc đầu như ông cụ non tỏ vẻ cảm thán.

Đám đại thần ở dưới bắt đầu cắn răng rồi, thăm nghĩ, cùng lắm ta chịu khó ăn bớt lại một chút, cho dân phu làm thêm cả ban đêm mà thôi, đằng nào ta cũng không thiệt gì, đám dân phu có oán cũng oán vua chứ có oán gì ta.

“Thần nghĩ có thể tăng thêm 5 thành nữa, nhiều hơn nữa sợ là không thể, việc này thần nhất định sẽ hỏi thúc phía dưới không quản ngày đêm ra sức gánh vác nỗi lo của Hoàng Thượng.”

“Oh ... h” Hồ Độc Lập nghe vậy liền ồ một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên. Sau đó quay sang hỏi Phạm Công Thiệu

“Nếu thực hiện theo cách của khanh liệu có thể tăng lên cho quốc gia được bao nhiêu kim khoáng?”

Nghe vậy Phạm Công Thiệu tự tin đáp lời.

“Nếu thu hồi toàn bộ mỏ khoáng lộ có thể tăng gấp 4 lần, nếu loại bỏ các bước trung gian như qua tay quản lý của các huyện phủ. liền có thể tăng thêm 3 lần nữa là 12 lần, nếu không dùng dân phu mà chỉ dùng thợ chuyên khai mỏ về lâu dài có thể tăng thêm 4 lần nữa là 48 lần. chưa kể việc tăng năng suất do cải tiến công cụ và tìm ra mỏ khoáng mới”

Lần này, không chỉ có Hồ Độc Lập ồ mà cả triều thần đều ồ lên như không tin vào tai mình, nếu thật như vậy, đâu cần phải bàn cãi gì nữa một bên có thể tăng 5 thành (50%) một bên có thể tăng 50 lần, việc này còn cần phải so sánh sao, ai cũng sẽ chọn 50 lần rồi.

Đám cận thần lúc này đứng ra ngăn cản khi nghe đến đây, liền biết mình bị mắc bẫy của hoàng đế rồi.

Tăng lên 50 lần đấy, đâu lại sao, nếu nói Phạm Công Thiệu nói láo khai không lên, chẳng ai tin cả, nên nhớ lão là bậc thầy về việc này đấy, nếu không tin lão chẳng khác nào không tin tiên đế vậy. có người dám nói không tin tiên đế sao. Với lại họ là kẻ đứng đằng sau các mỏ quặng này đương nhiên là biết lời nói của Phạm Công Thiệu chẳng sai.

“Ha ha ha. Việc này vậy là rõ rồi không có gì bàn cãi ở đây nữa, trăm quyết định làm theo cách của Thiệu ái khanh”

Không kịp để cho đám quần thần kịp phản ứng hấn liền đưa ra phán quyết cuối cùng. Nhưng hấn lại một lần nữa phạm phải sai lầm trí mạng đó là quá khinh thường trí tuệ người xưa.

Biết chắc không còn hi vọng gì về việc làm cho Quang Toàn rút lại ý chỉ, đám đại thần liền nhắm ngay vào các vị trí của ban khai thác khoáng mỏ.

Đây đưa một hồi đầu trí đầu mưu cuối cùng Quang Toàn mới giành được vị trí đứng đầu cho Phạm Công Thiệu nhưng phải nhượng bộ bổ nhiệm thêm ba vị trí phó do mỗi hệ phải một người và một số vị trí khác.

Nhằm tăng cường quyền lực cho Phạm Công Thiệu, Quang Toàn lấy cớ cho đổi tên thành cục tìm kiếm và khai thác khoáng sản. vì có thêm nhiệm vụ tìm kiếm nên hẳn trao cho Phạm Công Thiệu lệnh bài có thể tùy ý điều quân ở các châu huyện nhằm tìm kiếm và bảo vệ khoáng mỏ.

Về danh nghĩa Quang Toàn cũng chỉ giúp lão được đến đó, còn lại phải trông chờ vào bản lĩnh của lão rồi, mong rằng hẳn không phải thất vọng.

Việc của Phạm Công Thiệu kết thúc nằm ngoài sự suy đoán của tất cả mọi người, hủ tục tồn tại không biết mấy trăm năm nay chỉ đơn giản như vậy liền được giải quyết khiến ngta không nói được cái gì. Không bắt bẻ được chỗ nào.

Phạm Công Thiệu đột nhiên lên chức còn đảm nhiệm là khám sai đại thần, có lệnh bài điều động quân ở các huyện phủ, nắm trong tay thực quyền cực lớn, mặc dù chỉ là quân địa phương nhưng quân địa phương cũng là quân đấy. Đãi ngộ như vậy thật khiến nhiều người đỏ mắt.

Đến khi hoàng đế trao kim bài điều động quân đội cho Phạm Công Thiệu mọi người mới vỡ lẽ ra. Không phải tự dưng mà Phạm Công Thiệu đứng ra dâng tấu đấy, tự nhủ với mình rằng vị hoàng đế nhỏ này thật không đơn giản. không biết có người đứng sau bày kế cho không, dù thế nào cũng không nên khinh thường.

Qua lần đầu trí đầu mưu này Quang Toàn cảm thấy may mắn, may là đã có chuẩn bị từ trước đấy.

Đang thở phào may mắn chợt có người đứng ra ý kiến.

“Bẩm Hoàng Thượng theo ý của cục trưởng Thiệu, phải sử dụng thợ chuyên đào mỏ, xét thấy đây là một lượng nhân công lớn, cần trả tiền công, hiện tại quốc khố khó khăn không biết lấy đâu ra tiền trả lương cho nhân công.”

Hỏi rất đúng vấn đề nha, lại đúng trọng điểm, ngay cả Hồ Độc Lập hẳn cũng vừa bắt chợt nghĩ ra thôi đấy, tưởng rằng không ai nhìn ra, ai ngờ lại xuất hiện một người, lại còn khá trẻ, chỉ tầm hơn 30t mà thôi, đúng là nhân tài đâu đâu cũng có nha.

“Vị ái khanh này nói hay lắm, tạm thời tạm sẽ bỏ tiền của mình ra vậy. không biết ái khanh là”

Quang Toàn ra ý hỏi tên.

“Hạ Thần là Nguyễn Tông Phú là lệnh sử thuộc kim bộ ti xin ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Kim bộ ti là một trong 4 ti thuộc bộ hộ nhằm quản lý chợ búa, hàng hóa, kho tàng, chè muối. quản lý kim bộ ti là một chủ sự, dưới chủ sự gồm mười lệnh sử. tóm lại là chức quan nhỏ trong số những người đang đứng đây.

“Tốt lắm trăm đã nhớ kĩ tên khanh”

Quang Toàn lấy làm vui mừng, người có được cái nhìn như vậy thật chắc phải là một người tài về tài chính. Hẳn đang cần một người như vậy đấy.

Nghe Quang Toàn nói như vậy Nguyễn Tông Phú quả thật rất vui mừng rồi, được hoàng thượng nhớ tên rồi đấy, việc được đề bạt chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, tưởng đâu buột miệng nói ra làm lỡ kế hoạch của hoàng thượng, không mất đầu đã may, ai dè còn được khen tặng. Đến hẳn cũng tưởng như đang mơ vậy.

Đương nhiên có không ít người ghen tị đấy, chỉ một câu nói bình thường vậy thôi mà, ta cũng nói được đấy, chỉ tại hẳn nhanh miệng nói trước thôi. . .

“Còn vị ái khanh nào có tấu chương gì nữa không”

Vừa nói xong liền có một vị quan khá lớn tuổi đứng ra, hẳn nhìn liền biết vị này là thượng thư bộ lễ Phan Huy Ích rồi.

“Rằm tháng này theo dự định sẽ tổ chức thi đình để tuyển chọn nhân tài cho quốc gia, nhưng hiện vẫn chưa có đề thi, thần kính xin bệ hoàng thượng ra đầu đề.”

À, biểu hẳn ra đầu đề sao, chuyện này hẳn chưa làm bao giờ nha, với lại hẳn cũng đâu biết gì mà ra đề, phải xem lại đã.

Quang Toàn nghĩ nghĩ ‘Nếu vận dụng cho tốt không khéo lại ra được một kết quả khá quan đấy, trong tương lai gần kề đây, chắc chắn phải cử một đám du học sinh ra nước ngoài học tập đấy, đám sĩ tử này không biết có dùng được không. Dù sao mình cũng không hi vọng lắm, nhưng cứ thử một chút xem sao’.

“Việc ra đề thi trăm không may quên mất, nay được ái khanh nhắc nhở liền mới nhớ ra, nhất thời cũng chưa có ý gì hay, thi đình cũng phải mười ngày nữa mới bắt đầu, như vậy đi, ngày mai trăm sẽ trả lời chuyện này”.

“Nhân đây trăm cũng muốn tổ chức thi võ trạng nguyên các khanh thấy vậy có được không”

Sạc, chuyên hệ trọng như vậy mà vị Hoàng đế này nói quyền liền quên sao.

“Bệ hạ, thi võ trạng nguyên phải 5 năm mới tổ chức một lần, lần trước tổ chức cách đây chỉ 3 năm mà thôi”

Có người sợ hoàng đế lại quên nên đứng ra nhắc.

Quang Toàn chẳng biết có cái lệ này nhưng hắn không chỉ là muốn tìm võ trạng nguyên thôi đâu, mà còn có ý khác bởi vậy mặc kệ mấy năm thi một lần nhưng năm nay hắn phải cho thi đấy, hơn nữa năm nào cũng thi đấy.

“Các vị ái khanh, trẫm dự định sẽ thay đổi một chút, Thi võ trạng nguyên và thi đình sắp tới sẽ tổ chức cùng ngày, dời lại vào ngày 5 tháng giêng, nhằm tưởng nhớ đến chiến công đại phá quân thanh của Tiên Hoàng ở Đồn Ngọc Hồi, Đống Đa.”

Nói đến đây Quang Toàn đứng dậy hướng ra ngoài mà vái một cái. Chúng triều thần cũng đồng loạt hướng ra ngoài quỳ lạy. không khí tĩnh lặng trong điện lại một lần nữa kéo đến tràn ngập, mọi người im lặng, kẻ lại tưởng nhớ đến những ngày oanh liệt ấy mà rơi lệ.

Quang Toàn nhìn thấy hết cả càn quét bại phục Quang Trung, Chi ai ở trong hoàn cảnh của hắn mới biết chiếm được sự tin phục của đám đại thần này khó đến nhường nào.

Sau một hồi bàn thêm ít chuyện nữa, Quang Toàn liền cho bãi triều, đương nhiên không thể nào thiếu màn cùm ly cùm chén sau đó là biểu xén mạng về rồi. không biết là có phải thói hư này là do bị Quang Toàn tiêm nhiễm hay không mà hơn 200 năm sau cái bệnh này của đám quan lại nhà nước cũng không bỏ được. May mắn là lúc này chỉ mới dừng lại ở hủ rựu gói trà chứ chưa đến mức phong bì dày cộm như sau này.

Nhưng cũng nhờ vậy mà dần dà kéo dài khoảng cách quần thần lại gần với nhau không ít.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trồng dâu nuôi tằm

Hoàng cung thành phủ xuân, phòng làm việc của Hoàng đế

Quang Toàn trong phòng đi lại nghĩ nghĩ về việc trước mắt là nên cho đề thi kì này như thế nào. Trước đây toàn người khác cho đề còn hắn đi thi bây giờ đòi ngược lại hắn mới biết cho đề còn khó hơn cả đi thi đấy.

Với quan điểm của người trí thức hiện đại hắn không đánh giá cao cái kỳ thi đình này lắm đấy, hắn coi đây là nơi để tuyên truyền xu thế hơn là chọn người đậu trạng nguyên.

Ví dụ như nếu kỳ thi này có một câu hỏi liên quan đến vấn đề toán học hay địa lý, vậy chẳng phải sẽ kéo theo việc các học sinh muốn tham gia thi đợt sau dành thời gian hơn để nghiên cứu về địa lý về toán học hay sao. Lâu dần cứ như vậy chẳng phải sẽ thay thế được thói quen hủ nho của đám học sinh sao?

Quang Toàn đang hi vọng chính là điều này đấy. tính ra chỉ khoảng 60 năm nữa thôi thực dân pháp sẽ chính thức nổ súng xâm lược nước ta đấy, lúc đó, hắn cũng ở tuổi xuống mồ rồi nếu không chết trẻ, bởi vậy ngay từ bây giờ phải nên cải cách chứng bệnh tị kỵ của đám hủ nho này thôi.

Ngoài việc trên Quang Toàn cũng nhân tiện qua đây chọn ra một ít học sinh có nhiệt huyết gửi ra nước ngoài học tập, nhưng để biết ai nhiệt huyết đây, không bắt hắn phải đi từng người để hỏi đây chứ. Với lại việc này trước khi làm cũng không nên quá rêu rao, đám đại thần bản vào tán ra thế nào cũng sinh chuyện.

Nhưng nếu chọn xong rồi đám học sinh này không chịu ra nước ngoài đi học vậy lại càng uổng công. Lúc này không như thời sau, thời này chẳng mấy ai muốn rời xa quê hương của mình cả, nhất là đám học sinh đi thi lần này đều là đám có danh phận cả đấy, muốn đi thi đình đều phải thi đỗ thi hương rồi thi đỗ thi hội, thi đỗ thi hội liền là tiến sĩ cả đấy.

Đương nhiên tiến sĩ này không phải tiến sĩ được khắc trong bia quốc tử giám. Những tiến sĩ được khắc bia trong quốc tử giám là đồng tiến sĩ. Tức là tiến sĩ lần 2.

Nhưng tiến sĩ lần 1 thôi cũng đủ để ra triều làm quan rồi. ai lại từ bỏ cơ hội sung sướng này mà dấn thân ra nước ngoài khổ sở học tập mấy năm trời chứ. Đương nhiên Hồ Độc Lập có thể ra lệnh bắt buộc nhưng lúc đó việc đi học lại chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.

“khải bảm hoàng thượng có thượng thư đại nhân xin gặp”

Đây chính là Quang Toàn cho lão Phúc đi truyền Phan Huy Ích đến gặp, hẳn muốn bàn với lão về vấn đề thi đình lần này nên cho gặp riêng để dễ nói chuyện

“Mau mời quan thượng thư vào”

“Thần ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“ái khanh mau bình thân, người đâu ban ngồi”

Quang Toàn sốt sắng nói tỏ ý rất quan tâm vị đại thần này, làm cho chút chán ngán của Phan Huy Ích đối với Quang Toàn trong thời gian qua mờ đi mất một ít.

“Hôm nay trẫm cho mời ái khanh đến đây là để bàn về đề thi năm nay”

Đây là Hoàng Thượng đang công bằng bàn chuyện với lão đấy, nghe vậy trong nội tâm lão càng kích động, không ngờ bệ hạ lại xem trong mình như vậy, nãy hôm nay mọi người nói Hoàng Thượng có chút đổi khác. Lão nghe vậy trong lòng liền có chút hi vọng hoàng thượng sẽ chăm chỉ việc nước hơn, chịu khó nghe lời can gián, tránh xa kẻ nịnh thần.

Nay thấy Hoàng đế như vậy lão đúng tin hy vọng của mình nay thành sự thật rồi.

“Thần xin nguyện vì bệ hạ mà cống hiến, đến chết mới thôi.”

“Ha ha.. ái khanh không cần khách sáo như vậy, hãy coi như ta đang nói chuyện bình thường thôi”

Nghe Thấy giọng kích động của Phan Huy Ích, Quang Toàn liền biết mình thu phục được vị danh thần này rồi, hẳn cười to tỏ ý vui mừng.

“Ái khanh, việc là thế này, ta nhìn thấy công việc của các vị đại thần trong triều thường xuyên dùng đến tính toán, như tính sổ thu chi. Tính toán thuế má, các công trình cũng cần tính toán vật liệu nhân công. Rồi còn phải tính tiền ....v.v”

“Đúng là như vậy” lão nghe Quang Toàn nói thao thao một hồi tuy rằng khá dài nhưng đúng là có lý. Tuy chưa biết hẳn định nói cuối cùng là gì nhưng cũng tập trung lắng nghe.

“Lần này thi Đình chính là tuyển chọn người ra làm quan, bởi vậy trẫm nghĩ trong đề thi nên ra thêm một câu hỏi về tính toán.”

“Việc này tiền lệ chưa có bao giờ,”

“Đúng vậy! vì tiền lệ chưa có bao giờ nên trẫm muốn từ nay sẽ có tiền lệ này”

“Thần thấy lời bệ hạ tuy rất có lý nhưng trước nay chưa có tiền lệ này, các thí sinh không chuẩn bị tốt chỉ sợ sẽ có ý kiến phản đối.”

“Chẳng phải trẫm đã cho rồi ngày thi lại rồi sao, với lại vì lần đầu tiên áp dụng nên cứ tạm thời coi đây là câu hỏi phụ.”

“nếu chỉ là câu hỏi phụ thần nghĩ có thể thực hiện được.”

“Tốt lắm đề thi năm nay trẫm đã chuẩn bị rồi, còn ra câu hỏi thế nào phải nhờ đến ái khanh rồi”

Nói xong Quang Toàn cầm lấy tờ giấy ghi sẵn câu hỏi đưa cho lão. Phan Huy Ích nghe vua tin tưởng mình như vậy lại càng phần chấn quyết tâm sở hướng đi theo hẳn.

“Đề thi cứ dựa vào hai câu ‘cần kiệm liêm chính, chí công vô tư. Đi một ngày đàng học một sàng khôn’ cái này tùy ở khanh ra đề, còn đề toán trẫm đã chuẩn bị xong rồi, chính là ở phía dưới, khanh cứ cho nguyên như vậy là được.”

Lão theo lời của Quang Toàn nhìn xuống phía dưới đọc xong bài toán mấy lần mà không tìm được đáp án, mặt lão bắt đầu đỏ cả lên rồi. vội vàng lên nhìn Quang Toàn may sao là không nhìn về phía lão, xấu hổ quá rồi, không hô là được thần tiên báo mộng truyền thụ học vấn nha.

“Hoàng Thượng thần nghĩ là không có vấn đề gì, chỉ là thí sinh dự thi đa số từ xa đến mang theo tiền bạc có hạn, nếu hoãn đến qua tết sợ nhiều người không cầm cự nổi.”

“Trẫm đúng là quên mất việc này, may là có ái khanh nhắc”

‘Vị Hoàng Thượng này đúng là hay quên đấy, nhưng được cái là chịu nhận khuyết điểm.’ Phan huy Ích thầm nghĩ.

“không biết lần này đăng ký dự thi bao nhiêu người?”

“khoảng 3000 người đăng ký.”

3000 người nếu mà bình thường, khá nhiều rồi nhưng theo ý của Hồ Độc Lập, chưa đủ, lần này hẳn dự định chọn ra khoảng năm trăm người đấy.

“ái khanh, việc này khanh hãy thông báo mỗi người đã đăng kí thi đình được phát ba nghìn đồng, có thể cầm thẻ dự thi đến bộ lễ nhận”

“Vi thần xin thay mặt các thí sinh cảm ơn hoàng thượng ban ân. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“ái khanh đứng lên đi không cần làm lễ như vậy, trăm vừa nghĩ ra một việc chính là có cách nào để các thí sinh kỳ thi hương cũng được tham gia thi đình lần này không?”

“Thần e không được, việc đưa tin đi lại các nơi mất thời gian rất dài chỉ sợ một tháng không đủ, với lại làm như vậy các thí sinh đã đỗ kỳ thi hội sẽ bất mãn.”

“lần này ngoài 10 người đỗ đầu ra, trăm định tuyển chọn thêm 500 người nữa nên chỉ 3000 người thi hội lần này e rằng không đủ.”

Nghe đến đây lão khiếp sợ rồi, cần chọn nhiều như vậy sao, chức quan ở đâu mà phân bổ cho hết, bộ hộ cũng chẳng đủ tiền mà trả lương đâu đấy.

“Hoàng Thượng sao lại cần nhiều như vậy.”

“việc này ái khanh không cần lo lắng, trăm đã có chủ ý, hiện đang là lúc cần dùng người, bởi vậy trăm đang dự định mỗi năm sẽ tổ chức thi đình một lần đấy, khanh chỉ cần biết như vậy, không nên hỏi nhiều.”

Dùng người vào việc gì mà nhiều như vậy?. lão đúng thật nghĩ không ra đấy. không phải là định bắt học trò ra trận đấy chứ. Dù rất tò mò nhưng Hoàng Thượng đã không cho hỏi nhiều, hẳn cũng không giám hỏi.

“Trăm định như vậy, khanh có thể ra thông cáo rằng lần này trăm đặc biệt tuyển chọn thêm 500 người vì vậy những người đỗ kỳ thi hương cũng được đi thi, nhưng mười người đứng đầu chỉ chọn trong số những người thi đã đậu kì thi hội. Và năm sau cũng sẽ tiếp tục tổ chức kì thi đình giống như năm nay, số lượng lấy còn có thể nhiều hơn.”

Quay lại nhìn Phan Huy Ích đang há mồm há miệng hẳn cười hỏi

“Ái khanh thấy cách đó của trăm thế nào.”

“Hoàng Thượng anh minh. Lão thần xin phục.”

Thêm một hồi bàn bạc cuối cùng Phan Huy Ích cũng ra khỏi hoàng cung trở về nhanh chóng cho người xuất phát từ bộ lễ đem thông cáo truyền đi khắp các nha môn châu phủ làng xã.

Trong thời gian ngắn nhất cả nước liền xôn xao, các đại thần cũng xôn xao Đặt câu hỏi. hoàng thượng cần nhiều người như vậy làm gì?

Quang Toàn vừa bàn xong việc với Phan Huy Ích liền cho gọi lão phúc đến rồi hỏi:

“Lão Phúc! Không biết trong kho mà tiền hoàng đế lại còn bao nhiêu”

Năm đó đánh Chúa Nguyễn, Chúa Trịnh rồi đến giặc Xiêm, Thanh, đánh vào tận kinh đô AiLao, Nguyễn Huệ thu được khá nhiều chiến lợi phẩm đấy. chỉ là mấy năm đó đánh giặc liên miên nên phải đem ra dùng không ít, bởi vậy mà chắc cũng không còn bao nhiêu, Quang Toàn hỏi vậy chỉ là để liệu cơm gắp mắm thôi đấy.

“Lão Nô đã kiểm kê qua, nếu quy ra bạc khoảng chừng 500 vạn lượng (5 triệu lượng).”

May mắn là vẫn còn đấy, chừng này tương đương với thu nhập hai năm của quốc khố Đại Việt đấy, nhưng so với đại Thanh, chẳng đáng vào đâu. Vào lúc này nhà Thanh hằng năm thu vào quốc khố hơn 150 triệu lượng bạc đấy tức là gấp 75 lần đại nam ta. Đây là do quan lại nhà Thanh các nơi ra sức tham ô nữa đấy. chỉ riêng Hòa Thân đã tham ô hết hơn 1100 triệu lượng bạc đồng nghĩa với nước đại nam ta thu thuế 550 năm mới bằng tài sản nhà Hòa Khôn.

Chỉ cần tính sơ như vậy liền biết người Thanh thời kỳ này giàu như thế nào, không phải tự nhiên được coi là bánh ngọt mà cả tám đế quốc chia nhau.

Nên làm gì với 500 vạn lượng này, khi tiêu hết lại lấy đâu ra cũng là vấn đề làm hẳn phải nhức đầu đấy.

“Lão Phúc! Ông có biết về các giáo sĩ phương tây truyền giáo ở đại nam ta không.”

“ý Hoàng Thượng chính là bọn pháp sư tây dương mắt xanh mũi lõ, ngực mang cây chữ thập, nói chuyện rất khó nghe ấy sao.”

‘Sạc, Pháp sư tây dương sao?’ ‘nghe mới nha

“Đúng vậy, ông biết bọn họ à.”

“trước đây vẫn hay thấy ở hội an, kinh thành cũng có xuất hiện nhiều nhưng phần lớn bị các quan đuổi đi, bây giờ lại ít thấy”

Nghe vậy Quang Toàn cả mừng, ít thấy có nghĩa là vẫn có đấy.

“ Ông biết họ ở đâu?”

“ chính xác, không biết nhưng đại loại chỗ họ hoạt động, vùng Nghệ An, Quảng Bình, Hội An chắc chắn sẽ có”

Nghe đến đây Quang Toàn liền khá vui, may mắn sao nhà tây sơn không quá quan tâm đến vấn đề truyền giáo lắm nên không có chính sách đàn áp nào đối với họ, vậy nên mong là có thể tìm được vài người.

Hắn liền lệnh lão Phúc cho người đi tìm mấy vị giáo sĩ này về nhanh chóng, bên cạnh đó cũng sai người đến các cảng biển như Hội An, Hải phòng, đà nẵng, quy nhơn, thuận an,..v v. nếu có thuyền buôn của người tây đến, cho họ vào sau đó phải nhanh chóng báo lên.

Quang Toàn còn dặn đi dặn lại. “ phải giữ gìn hòa hiếu, cho họ thấy thiện ý và không được làm khó dễ.”

Mấy vị Tây đại nhân này đều là của quý cần được sử dụng một cách chính đáng vì lợi ích chung của quốc gia cả đấy.

Quang Toàn đang định cho người xây dựng nhà máy dệt vải hơi nước đấy, ở Đại Việt lúc này có sợi tơ nên hắn liền nghĩ đến việc cho dệt lụa. loại mặt hàng này khá được ưa chuộng tại phương tây. Chỉ là muốn cho máy hơi nước hoạt động cần nguyên liệu than đá.

Đại Việt lúc này vẫn chưa biết sử dụng nguồn than đá, họ gọi than đá là hắc thạch. Bởi vậy mà chưa có mỏ than nào ra đời. việc này chắc phải bàn thêm với Phạm Công Thiệu để lão nhanh chóng cho khai thác các mỏ than ở Quảng Ninh.

Kể ra dệt lụa cũng rất tốt đấy nhưng nguồn nguyên liệu cũng không phải dồi dào gì cho lắm.

Hạn hán xuất hiện diện tích trồng trọt bị bỏ hoang nhiều, nếu như dùng đất này trồng dâu, đúng là quá hay rồi. phải nói nhất cử tam tiện.

Vừa tăng thu nhập cho dân, vừa phát triển nghề dệt, phát triển thương mại, vừa có thể tăng thu cho quốc khố.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lựu đạn

Trong hoàng cung Phú Xuân

- Lão phúc,.. ông biết chế tạo vũ khí do ai phụ trách”

- Bình thường do ti vũ khố quản lý ah”

- Vậy được, chúng ta đến ti vũ khố xem thử.”

Quang Toàn muốn xem thử lúc này kỹ thuật đúc súng làm vũ khí của nhà Tây Sơn như thế nào đấy, với lại lần này hắn mang theo mấy mẫu thiết kế công cụ nhằm nâng cao năng suất cho thợ mỏ đến. Ngoài ra còn muốn cho sản xuất lượng lớn lựu đạn hình trụ cầm tay, tuy lúc này điều kiện không đủ để chế tạo những thứ như súng trường nòng xoay hay pháo nạp hậu nhưng lựu đạn trụ lại có thể chế tạo được. đương nhiên là phải có sự giúp sức từ hắn, mới xong.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Đám công tượng của vũ khố ti thật quá bất ngờ, nghe tin Hoàng Thượng đến liền đến luôn, họ chẳng kịp chuẩn bị cái gì đón tiếp.

Phan Thuận là lệnh sử chủ quản việc của Vũ Khố ti liền dẫn đầu đoàn người ra đón, quỳ sau hấn còn khoảng mấy chục người.

- Mau bình thân”

- Tạ ơn Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Quang Toàn cười nhếch nhác, chẳng biết vạn tuế ở đâu nhưng nếu không có gì thay đổi kháng tằm chưa tới chục năm Quang Toàn liền bi bêu đầu ngoài chợ đấy.

Cũng không suy nghĩ lan man nhiều Quang Toàn liền nhìn người dẫn đầu trong đám, trông lão khá đứng tuổi đoán chừng tầm 50 rồi, Hấn hỏi:

- Khanh là”

- Thần Phan Thuận , lệnh sử Vũ Khố ti xin ra mắt Hoàng Thượng”

- ái khanh không cần đa lễ”

Hấn khua tay nói với lão. Sau đó nhìn lướt qua đám người phía sau rồi hỏi luôn vào vấn đề.

- các khanh nơi này tạo những vũ khí gì.”

- dạ bẩm, vũ khí có đao, kiếm ,giáo, mác , thương, cung, tên, kích, hỏa pháo, và hỏa thương. Ngoài ra còn có chế tạo các loại như xe, trục,..V v”

Nghe kể đến hỏa thương Quang Toàn ánh mắt liền sáng lên, súng trường thời kì này người ta vẫn gọi là hỏa thương, hấn nghĩ ‘không lẽ lúc này nhà tây sơn đã tạo được súng trường’

- ông nói có thể tạo được súng trường”

Quang Toàn hỏi lại:

- Dạ bẩm, đúng như vậy ah.”

- Nhanh mang ra để trẫm xem thử.

Đến khi mấy khẩu súng trường được mang ra đến, nụ cười trên miệng Quang Toàn liền vụt tắt chẳng còn một mống, cái này đem vào viện bảo tàng chiến tranh cổ đại được. Đây là loại giống súng hỏa mai từ hồi thế kỷ 16 của châu âu đấy,giờ là cuối thế kỉ 18 rồi, đã vậy đến người thợ làm ra cái này cũng không dám bán thử vì sợ tạc đạn.

Xem xong Quang Toàn cũng chẳng thiết hỏi lại về loại hỏa thương này nữa mà chuyển qua đề tài khác.

- Ở đây có bao nhiêu thợ?.”

- Khai bẩm Hoàng Thượng có cả thảy 195 thợ”

Đúng là quá ít đi, theo hấn ít nhất cũng phải cỡ ngàn người cơ đấy, không ngờ rằng một ti của Công Bộ lại thưa thớt vài người như vậy.

- Trước giờ đều ít người như vậy sao”

- Dạ không! Trước đây lúc mới đầu có đến 2000 thợ tất cả, nhưng sau này lượng công việc ít đi, các thợ xin về quê, nên chỉ còn nhường này”

Ạc từ 2000 xuống còn 195 chỉ vì lý do này thôi sao.

- Không phải là ông đối xử không tốt khiến họ bỏ đi đấy chứ.” Quang Toàn nói to.

- Thần không dám! Thần chỉ mới nhận chức một năm nay. Lúc nhận chức liền chỉ còn chưa tới trăm người.”

- Ta tạm thời tha cho ông vậy, nếu để ta biết được ông đối xử tệ bạc với thợ, không được đâu”

Quang Toàn tỏ ý hăm dọa, sau đó cho lão kêu thêm mấy người thợ giỏi đến bắt đầu ngồi giải thích cận kề cách chế tạo xe goong, đường ray, cuộc chim, và nhất là lựu đạn.

Hấn biết với sức nổ của thuốc nổ đen liền khó tạo được lựu đạn, nhưng ai biết hấn là tiến sĩ về kĩ thuật quân sự cơ chứ, việc tạo ra thuốc nổ mới đủ khả năng ứng dụng cho lựu đạn là điều hấn hấn hoàn toàn dư sức làm, với lại các chất phụ gia này ở Đại Việt cũng không khó làm, nên phần khó khăn nhất liền có thể hoàn thành, chỉ là nguyên liệu để chế tạo kích nổ khá khó kiếm một tí nhưng không phải là không thể thay thế được.

- Mọi người nắm được cả rồi chứ?

- Dạ bẩm Hoàng Thượng xin thứ cho thần được nói thẳng, các vấn đề khác liền không có gì, chỉ e phần ngòi nổ mọi người nhất thời chưa nắm vững, cũng là do chuyện này chúng thần chưa làm bao giờ.

Một người trong đám thợ thành thật trình bày. Quả rất đúng, chỉ nói lý thuyết suông không có kiểm chứng liền rất khó nắm bắt được cách làm. Hắn cũng không yêu cầu lần đầu tiên liền được, tuy rằng không khó nhưng cũng nên để thợ tiếp thu dần sẽ hay hơn, tránh những sai sót không cần thiết.

Chuyện này phải cần tỉ mỉ cẩn thận đấy, nhất là đối với người thợ phải cần cực kì am hiểu. Nếu không chẳng may sau này trong quá trình sử dụng lựu đạn. Có vài quả bị hỏng hóc kíp nổ lại gay.

- Cũng không cần phải nhanh chóng lắm, với lại số lượng mà Trẫm cần không hề ít. Các khanh tranh thủ thử nghiệm trước, có gì không hiểu liền theo Phan Thuận đến gặp ta.

- Chúng thần tạ ơn Thánh thượng dạy bảo, nguyện hết sức làm việc cho thánh thượng đến chết không từ.

Đám thợ nghe vậy liền đáp lễ, cũng chỉ mấy câu cho có thôi. Quân Chúa Nguyễn đánh vào đến nơi liền cúp đuôi chạy hết ấy mà, nhưng mà nghe cũng thấy khoai khoái, ngoài mặt tỏ ra khá bình thản vậy thôi thật ra trong lòng hẳn thích chết luôn ý..hehe.

- Được rồi! giờ trẫm nói kĩ lại thêm lần nữa... lão .. lão .. lão nữa nhanh chạy đi lấy hỏa dược, cát trắng..... ta cùng làm thử một lần.

Hắn cũng rảnh rang, với lại lâu lâu nghe đám thợ xung quanh khen tẩm tặc không tiếc lời, nghe mà khoái hết người. bởi vậy liền ngồi lại tiếp tục giảng giảng nói nói .... Sém tí quên luôn cả giờ về ăn cơm

- Loại lựu đạn này mỗi ngày các khanh có thể làm ra được mấy trăm quả.”

Sau khi giải thích thêm lần nữa về kíp nổ một cách cặn kẽ cho đám thợ thủ công, Hồ Độc Lập quay sang hỏi.

Lão Thuận nghe vậy vội chạy sang hội ý với đám thợ sau đó mặt mày xám xịt đến trước mặt Quang Toàn trả lời:

- Chúng thần bất tài, mỗi ngày chỉ tạo tối đa được 20 quả.”

Hắn nghe vậy tựa hồ muốn tức xỉu luôn rồi. theo ý hắn ít nhất mỗi ngày 195 người này có thể làm ra được 500 quả đấy.

- Việc rèn thân lựu đạn hình trụ khá tốn thời gian.”

Lão Thuận gắng gượng bày tỏ khó khăn.

Bây giờ hắn mới nhớ ra, theo ý hắn, vỏ lựu đạn chính là đúc ra đấy. Nhưng hắn quên mất lúc này ở Đại Việt chưa ứng dụng than đá vào làm nóng chảy kim loại, chỉ sử dụng than củi nên tạo ra nhiệt lượng khá thấp chỉ có thể dùng để rèn sắt.

Đúng là than đá vô cùng quan trọng nha, hắn định nói cho bọn họ dùng than đá nhưng lại thôi, nói chỉ tổ thêm rối cho bọn họ, than đá còn chưa được khai thác đâu đấy, lỡ có khai thác rồi cũng ở tận ngoài Quảng Ninh lận. coi như để họ tập luyện tay nghề và kinh nghiệm trước vậy.

“Khanh cho người đi tập hợp những thợ cũ về, nói với họ mỗi quả lựu đạn tạo ra ngoài tiền lương tháng trẫm sẽ trả thêm cho 30 đồng, riêng khanh và hai vị chủ sự được 10 đồng cho mỗi quả do thợ làm ra. Cuộc chìm mỗi cái được 10 đồng khanh được 5 đồng. xe gồng 5000 đồng một chiếc khanh được 1000 đồng. đây gọi là tiền độc quyền mà trẫm trả cho khanh.”

“Tạ hoàng thượng ân điển” lão Thuận nghe vậy quá đổi vui mừng rồi, không ngờ Hoàng Thượng lại hào phóng như vậy. Mặc dù thấy có gì đó không ổn nhưng không ổn như thế nào lão cũng chẳng hơi tâm đầu nghĩ nhiều, dù sao mình cũng là người được hưởng nhiều nhất

Khi không Hoàng Thượng lại đem đến cho món lời to như vậy làm lão mừng hóm, chỉ ước có thể nhanh chóng gom hết đám thợ đang rải rác ở các nơi lại lại, lúc đó lão tha hồ mà hốt tiền.

Quang Toàn nghĩ cần phải làm như vậy mới có thể khích lệ đám thợ thầy này lao động hăng hái được, với lại lương bổng của họ cũng quá ít đi, bảo sao nhiều người nói nhau bỏ đi.

“Nói với họ kể từ tháng này mỗi thợ thầy làm việc ở đây đều được tăng lương thêm 2000 đồng mỗi tháng”

“.....”

Kinh thành phú xuân, trong một quán trọ gần đường tấp nập người qua lại

Trong nhà khách quán trọ từng đám người tùm năm tùm ba nói chuyện rôm rả, cảnh tượng này ở kinh thành mấy ngày gần đây không hề hiếm thấy, dân cả thành ai mà không biết đây là đám sĩ tử về kinh dự thi, lúc trước cũng không đông như vậy, nghe nói lần này triều đình đặc cách cho đám đỗ thi hương cũng được tham gia thi đình, với lại có cả thi võ trạng nguyên, bởi vậy mấy ngày nay dòng người đổ về kinh thành càng nhiều.

Thông cáo chỉ vừa ra được 3-4 ngày thôi mà đã đông như vậy, chắc chắn mấy ngày đến còn đông hơn. Lúc này trên đường khá đông người qua lại. đa số là sỹ tử, trẻ có, già có, thư sinh có, lực lưỡng hùng hùm vai gấu cũng có. Khá đủ loại

- tiểu đệ là Hoàng Phúc người thanh hóa”
- Ta tên Nhật khánh người Hà Nam”
- Ta tên Lý Hiên người Quán Nam”
- Còn ta là Trương Huy ở Thái Nguyên”
- mời ngồi”
- mời ngồi”
- mời ngồi”
- mời”

Người nhỏ tuổi nhất Hoàng phúc lên tiếng

- các vị huynh đài tiểu đệ chúc các huynh một ly. Nào cạn”
- cạn”
- cạn”
- cạn”

Ông cha ta có câu nói cấm sai bao giờ, “rượu vào lời ra” chỉ được vài chén các vị sỹ tử này liền bắt đầu lộ ra bộ mặt lắm chuyện của mình.

.....

- kì thi lần này có quá nhiều điều lạ quá, ta chưa từng nghe bao giờ.”
- đúng vậy, lần đầu ta thấy có chuyện cho những người không qua thi hội lại được thi đình đấy.”
- Ta nghe nói Hoàng Thượng lần này dời ngày thi đình lại là để tưởng nhớ ngày đại phá quân thanh của tiên hoàng đấy”
- Huynh nghe được từ đâu”
- một người đồng hương của ta đang làm quan trong triều nói như vậy”
- chúc mừng huynh, có chỗ dựa như vậy, kì này kiểu gì mà không đỗ”
- đợt này đề thi là do chính Hoàng Thượng ra đấy”
- Hoàng Thượng nghe nói chỉ mới 14 tuổi thôi mà, sao có thể ra đề chứ”
- vậy là huynh không biết rồi, nghe nói Hoàng Thượng được cả thần tiên hiện thân dạy dỗ đấy.”
- có chuyện này sao”
- chính người đồng hương của ta nói mà”
- đúng vậy chuyện này ta cũng nghe qua”

- chuyện này ta cũng nghe đấy, nghe nói vị thần tiên này dạy cho Hoàng Thượng cách làm cho sắt tự nổi trên nước đấy”

Ban đầu chỉ 4 người bàn luận sau đó cuộc nói chuyện ngày càng có nhiều kẻ tham gia, bàn luận không ngớt.

- Ta thấy lạ nhất vẫn là hoàng thượng lần này nói ngoài mười người đứng đầu sẽ chọn thêm 500 người nữa đấy, mọi người nói xem hoàng thượng cho

nhiều người như vậy cùng một lúc làm quan sao?”

- ông anh ý kiến làm gì, chẳng phải như vậy chúng ta càng có nhiều cơ hội đỗ đạt hơn sao. Đây là cơ hội ngàn năm đấy”

- xì, ngàn năm cái gì, thông cáo chẳng phải viết sang năm cũng có cơ hội hay sao”

“.....”

Tại một quán trọ khác ở kinh thành

- Huynh đệ tin vui cho đệ đây. Hoàng thượng đặc biệt ban ân cấp cho mỗi thí sinh đăng ký thi đình nhưng bị hoãn lại mỗi người 3000 đồng , lần này đệ khỏi lo không có tiền ở lại rồi”

- thật vậy sao, hoàng thượng quả là anh minh, huynh đệ không biết nhận tiền ở chỗ nào?”

- Huynh đài cứ mang theo thẻ dự thi đến bộ lễ là nhận được bạc”

- tạ ơn huynh đài chỉ giáo cho”

- không cần khách sáo làm gì”

Một nơi khác.

Trên đường đi vào kinh thành , một quán nước nhỏ ven đường.

- Bà chủ! Cho ta ấm chè

- Khách quan có ngay đây!

Bà chủ niềm nở đón tiếp, mấy ngày nay khách đi qua đây không ngớt làm cho bà bán hàng khá chạy, kiếm được hơn so với ngày thường không ít. Chẳng trách mà cười suốt thôi.

- Vị huynh đài này có rảnh làm với ta vài ly, dù sao còn cách ngày thi đấu võ Trạng Nguyên còn dài mà, Từ đây đến kinh thành cũng chỉ hai ngày đường thôi.

Một người ăn mặc tuy không sang trọng nhưng lại khá gọn gàng đặc biệt nếu quan sát kĩ liền thấy cánh tay khá chắc chắn nếu phát kình lực sẽ không yếu chút nào, hần ngồi ở bàn đối diện lên tiếng, tuy không tiếp xúc nhưng chỉ nghe hần nói cũng biết đây là kẻ hào sảng, kinh nghiệm đi trên giang hồ không ít.

- Huynh đài thật có nhãn quang, nhìn qua liền biết ta muốn lên kinh thi võ, tiểu đệ là Đỗ Quốc xin ra mắt huynh đài, chẳng hay huynh đài là.

- Ta thấy đệ chân đi có kình lực nhưng lại như không có. Liền biết trên người chắc chắn có mang tuyệt kỹ, lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này liền không khó đoán ra. ....

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rút quân ở Bắc Hà

Chương 12: Rút quân ở Bắc Hà

Haiz. Mấy hôm nay hần thật đau đầu với đám Phạm Công Thiệu bên cực tìm và khai thác khoáng sản (tên thuần việt theo lối chữ nô)

Dù đã lường trước được chuyện thu gom mỏ quặng khi tiến hành chắc sẽ không suôn sẻ. Nhưng khi Trần Quách Tĩnh báo lại chỉ trong mấy ngày đã có bốn vụ ám sát lớn nhỏ nhằm vào Phạm Công Thiệu, Quang Toàn thật giật nảy mình. May mà có chuẩn bị từ trước, Hắc đế Trần Quách Tĩnh đem người theo bảo vệ cho lão. Mấy ngày nay cũng trả giá mười hai sinh mạng quý báu mới đem lão trở về từ tay tử thần, may lão chỉ bị trầy xước nhẹ.

Hiện tại còn không điều tra được đứng đằng sau mấy vụ ám sát là ai. Khi lần theo manh mối từ các thi thể để lại, chỉ có thể kết luận những vụ ám sát này diễn ra đơn lẻ, không cùng một tổ chức.

Hắn cũng tạm thời cho là như vậy. Hắn không tin tại kinh thành có người đủ khả năng ẩn mình cùng một lúc bốn nhóm sát thủ như vậy. Nếu như có thật chắc chắn đây không phải là điều tốt lành gì. Trở thành mụ nhọt dưới móng làm người khác ngồi không yên.

Lúc đầu mới xem thư báo hắn thật giận tím mặt luôn rồi. Đứng là quá càn rỡ, chúng tưởng chỉ cần giết được Phạm Công Thiệu liền xong chuyện thu hồi mỏ quặng lậu sao. Thật nực cười mất Phạm Công Thiệu này hắn cũng phải tìm cho bằng được một Phạm Công Thiệu khác thay thế.

Lúc giận nên nói vậy thôi, muốn tìm người vừa có năng lực vừa có gan như lão ta quả thật không dễ. May mắn được trời thương cho hắn tìm được một kẻ, nếu có kẻ thứ hai như vậy chúng tôi ông trời quá thiên vị hắn rồi. Cái này hắn lại không dám đánh cược đấy.

Với lại đây cũng là nói cho mình hắn nghe thôi, nếu để lộ ra ngoài e rằng làm nguội lạnh tâm tình thuộc hạ.

Việc này tuy không kết luận nhưng con ruồi có tai cũng biết việc ám sát Phạm Công Thiệu là do bọn chủ khai thác ở các mỏ lậu ra tay. Đám này quả thật cùng đường rồi, tất cả gia tài đều ở đó, tuy rằng chúng không mất tiền mua mỏ quặng nhưng tiền nuôi đầu gấu lại cũng tốn kém vậy.

Quang Toàn nói thu hồi liền thu hồi. Nghĩ ra trong cái đáng trách cũng sẽ có cái đáng thương đấy, nhưng thôi cũng kệ. Vì lợi ích cho cả quốc gia, đôi khi ta phải bỏ qua lợi ích của một số cá nhân.

Thời kỳ phi thường càng phải làm những việc phi thường. Cứ e dè hoài là không được. Huống chi đây là việc ảnh hưởng đến quốc gia đại thể trăm năm càng cần phải làm.

Thời tiết vào những ngày cuối năm ở thành phủ xuân se lạnh, lát phát mưa phùn và sương mù đầy trời vào ban sáng. Hôm nay có chút ửng nắng, nhân vậy hắn liền đi dạo dưới ánh mặt trời một vòng. Theo hắn đi dạo ngoài đám cung nữ thái giám còn có Trần Quách Tĩnh.

Quang Toàn vốn cho hắn đi theo bảo vệ an toàn cho Phạm Công Thiệu. Lần này trở về báo cáo công việc. Tin tức Phạm Công Thiệu bị ám sát cũng do hắn bí mật báo về.

- Ái khanh làm rất tốt, việc các cận vệ quân bỏ mình, khanh thay trăm gười lời thăm hỏi đến các gia đình của họ. Lần này ngoài phụ cấp mà bộ hộ đưa, trăm gười thêm mỗi người năm mươi nghìn đồng tiền an gia.

- Thần xin thay mặt các anh em đã khuất tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng. Được Hoàng Thượng lo lắng như vậy các anh em dưới suối vàng chắc được an lòng. Càng thêm cảm kích tấm lòng của bệ hạ.

- Tốt lắm, khanh nên thêm người bảo vệ cho Phạm Công Thiệu, nhưng nhớ phải bí mật một chút, không được quá rình rang.

Phạm Công Thiệu tuy là khâm sai đại thần đấy, nhưng nếu làm quá rình rang, các công thần khác tất có phản cảm. Mất đi sự ủng hộ ngoài mặt của họ lão Thiệu khó bề làm việc đấy.

- Thần đã rõ, nguyện xin ra sức vì bệ hạ, xin bệ hạ yên tâm, việc này thần hiểu.

Tay Trần Quách Tĩnh này tuy bên ngoài thật thà ít nói, nhưng lại không phải thuộc kẻ không có đầu óc suy nghĩ đâu đấy! càng làm việc với hắn, Quang Toàn càng đánh giá cao sự tận tụy cũng như nhạy bén của con người này.

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, xin dừng bước

Đang đi dạo dưới nắng, hắn nghe được tiếng kêu thất thanh từ phía sau. Quay lại thấy lão Phúc hốt ha hốt hải chạy đến, trán đầy mồ hôi. Cả hoàng cung này chỉ được khoảng hơn trăm mét dài, chạy có tí thôi mà ra mồ hôi lấm vậy cả.

- Có chuyện gì cứ từ từ nói.

- Hoàng thượng! có tướng quân Võ Văn Dũng và Võ Đình Tú xin gặp

- À h! họ về rồi sao?

- Đúng vậy ạ! Vừa đến kinh liền đi thẳng vào cung xin gặp Hoàng Thượng

Quang Toàn quay sang nói với Trần Quách Tĩnh.

- Khanh cứ theo như vậy mà làm. Nói với Phạm Công Thiệu không cần phải e zè gì (sát). trẫm chờ tin tốt từ ông ta.

Trần Quách Tĩnh thì lễ rồi lui ra ngoài.

Quang Toàn nói nhỏ vào tai lão Phúc mấy câu, chẳng ai nghe được là chuyện gì chỉ thấy lão gật đầu liên tục như gà mổ thóc rồi rất nhanh chóng rời đi không ồn ào như lúc lão đến.

- Chúng ta về thôi!

Hoàng cung Phú Xuân, phòng làm việc của hoàng đế

Sau màn thủ tục thi lễ xong đầu đây Quang Toàn nói

- Người đầu nhanh lấy ghế cho hai chú, bưng cả trà lên. (bưng cả cái đĩa trái cây trên bàn thờ xuống đây luôn, nhớ gọt sạch vỏ nho đấy)(đùa tí)

- Đây là phòng riêng, hai chú không cần thi lễ như vậy, cứ thoải mái tự nhiên là được.

“Tên thú sao không nói sớm. lúc này ngồi điềm nhiên nhận lễ của ta xong đấy, lúc đó sao không thấy nói gì?” hai lão nghĩ nghĩ.

- Hoàng Thượng không cần khách sáo như vậy cứ để chúng thần đứng là được rồi!

‘Ặc! miệng hai lão nói đứng mà mông đít đã ngồi chính ỉnh lên ghế hết rồi đấy. Lão kia nữa chén trà đặc vừa rót ra đã tu sạch, kia nữa thiếu điều vắt chân lên nữa thôi đấy. còn nói cái gì đứng cũng được. Thật chai mặt không thua gì ta. Vậy mà mình cứ tưởng trong cái triều đình này mình là kẻ chai mặt nhất đấy. thật hồ thẹn! hồ thẹn!’

Dù nghĩ vậy nhưng ai biểu hần có tài diễn xuất bẩm sinh cơ chứ, có trừng mắt một chút cho có tí nước trào ra như tên bi ổi Lưu Bị trong truyền thuyết, hần nói:

- Hai chú thật vất vả vì cháu rồi. Đường xá xa xôi như vậy, vừa về chưa kịp uống chén nước, hai chú liền vào cung thăm cháu. Khiến cháu thật áy náy, mong hai chú nhận của cháu một xá mà hiểu cho nỗi lòng của cháu.

Hai lão là ngựa tay lâu ngày, muốn đánh trận liền nên vừa về đến nơi đã không kìm được mà chạy thẳng vào cung tìm hần xin dẫn quân chứ thăm nom nỗi gì. Nhưng trông bản mặt ứa nước của hần cộng với lời lẽ thâm gan thâm ruột như vậy liền cũng tự lấy đó cấp cho mình lý do, trong lòng tự khẳng định, ta chính là trụ cột của triều đình, là bậc lương thân của đất nước.

- Hoàng Thượng không cần nói như vậy, đây là bổn phận mà tiên hoàng giao phó, phụ tá Hoàng Thượng là việc chúng thần nên làm.

Đây ý là do nể tình Quang Trung cả đấy! Quang Toàn nghe ra được ý trong câu nói của hai vị lão thần này. Hần nghe vậy liền đưa ánh mắt nhìn về phía xa xăm mà nói:

- Năm đó bọn giặc Ánh (chúa Nguyễn ánh) ở đằng trong tìm đường nổi dậy. Tiên hoàng vì bận lo mối họa xâm lăng từ nhà Thanh. Nên để bọn chúng có thời cơ lấy Gia Định mà củng cố thành trì. Tiên hoàng không may mất sớm để lại cho ta gánh vác mằm họa này.

Nói đến đây Quang Toàn biết cần đến lúc phải thể hiện chút thành ý rồi.

Hần đi xuống đứng trước mặt hai người mà vái sâu một cái, rồi chuẩn bị quỳ xuống, nhưng đầu gối chưa chạm đất liền bị một bàn tay đầy kinh lực chặn lại, dựng hần dậy. Nhìn lại mới biết người vừa kịp đỡ hần là Vũ Đình Tú.

Võ Văn Dũng tuy phản ứng hơi chậm chút nhưng cũng không dám ngồi để vua lay đấy, việc này mà truyền ra ngoài coi như thanh danh của hai lão thói không thể tả rồi, hai chữ lộng thần không phải có rồi liền muốn rửa là được, nhất là đang buổi đạo lý nho học đứng thế bá chủ này. Lão đứng dậy thì lễ nói.

- Hoàng Thượng xin đừng làm vậy, thần không dám nhận lễ này, có việc gì xin ngài cứ từ từ nói. Dũng nói năng có điều lỗ mẫn xin Hoàng Thượng tha thứ.

Vũ Đình Tú cũng nói.

- Hoàng Thượng thân gánh cả giang sơn, chúng thần thân là thần tử, lúc trước phò tá tiên hoàng sao, nay cũng xin theo vì ngài mà phân ưu. Xin Hoàng Thượng chớ làm vậy nữa kéo mất lễ nghĩa quân thần khiến người đời cười chê.

Ta cũng là bi quá hóa liều đấy, các người sợ bị người đời sau cười chê nhưng ta không có gì phải sợ. nhớ đừng ép nhau nữa đấy.

Hần nghe đến đây liền biết đã phần nào thành công rồi, ít nhất cũng tạo được chút gió trong lòng hai vị đại thần này rồi. Hần tạm thời chỉ cần có vậy. Đã có gió sợ gì không làm xiêu được lòng người.

Trải qua thêm một hồi quân thần tâm tình sến chảy nước, cuối cùng Quang Toàn cũng dẫn dắt cuộc nói chuyện đi được vào vấn đề chính yếu.

Gặp mấy cựu thần nhà Tây Sơn mà không lấy tình cảm cũ ra nói chuyện, thật khó kêu họ làm được việc gì vừa ý mình., ra trọng tình nghĩa trong nói

chuyện chính trị cũng không phải luôn tốt.

Sau này khi các sử gia tìm hiểu làm thế nào để Quang Toàn có thể khiến các cự thần khó tính nghe theo mình ngay từ buổi đầu hấn cảm quyền. Người ta đã phát hiện ra từ chìa khóa: “Tướng lĩnh tây sơn là người có nghĩa khí, Quang Toàn hay nói nghĩa khí.” Đây cũng là kết luận ngắn gọn nhất xúc tích nhất mà các sử gia đã đưa ra. Nhưng đó là chuyện mấy trăm năm sau này khi hấn mỗ yên mà đẹp rồi.

- Việc quân của Trần Quang Diệu tướng quân bị kìm giữ ở Diên Khánh chắc hai chú cũng biết.?

- Lúc này Quang Toàn chẳng còn đáng về gì của một đứa trẻ nữa mà thay vào đó là sự nghiêm túc. Sai một tiểu thái giám lấy họa đồ treo lên, chỉ vào họa đồ mà nói tiếp.

-

- Có điều hai chú còn chưa biết thực lực của giặc Ánh lúc này. Theo thông tin cháu lấy được, hiện tại chúng có đến mười hai vạn quân chính quy, được trang bị đầy đủ khí giáp, trong này phần lớn đã từng trải qua các trận với quân ta. Nên có thể nói mười hai vạn người này hầu hết đã trải qua chiến trường.

- Hừ!... vậy có ăn thua gì? Quân ta không chỉ nhuộm máu mà còn tắm máu của giặc đấy.

Võ Văn Dũng nghe đến đây không nhịn được liền phản bác, kiêu ngạo nói. Tô ý Quang Toàn đánh giá quá cao quân địch rồi.

- Tuy là vậy, nhưng quân ta dù sao cũng chỉ có hai vạn. lại thiếu vũ khí công thành. Trong mấy năm nay giặc Ánh ra sức củng cố tu bổ thành trì, gia cố tường thành, thậm chí thành Gia Định còn được xây bằng đá tảng. Pháo cũng nhiều hơn không ít, riêng tại Diên Khánh đã có đến 500 chiếc.

- Đúng vậy, hai vạn quân thật khó làm gì được chúng. Võ Đình Tú tỏ vẻ tán thành phân tích của Quang Toàn.

- Chẳng phải ta có tám vạn quân tinh nhuệ sao. Bệ hạ chỉ cần đốc lực một lần, đúc thêm pháo lớn, còn sợ tường thành đất đá gì không phá được. Thần xin làm tiên phong đánh trận đầu. ...

Tên hiệu chiến Võ Văn Dũng hung hăng nói. Quang Toàn chẳng kịp để lão nói hết cái gì mà làm tiên phong... cái gì xông thẳng... cái gì mà đánh nát chúng ra. ....

Quang toàn đứng là chờ câu nói này suốt này giờ. Đầu đề lão thao thao bất tuyệt lấy mất thời cơ vàng bạc của hấn.

- Chú Dũng nói rất đúng, theo trẫm thấy nên đốc hết một lần đánh cho giặc Ánh không kịp trở tay chẳng phải ta có tám vạn tinh binh sao? Trẫm thấy vùng bắc hà không cần phải đóng nhiều quân như vậy, việc rút quân từ Bắc Hà vào nam là việc cần phải làm.

- Hoàng Thượng định rút đi bao nhiêu?

Võ Đình Tú nghe vậy liền hỏi lại. Còn Võ Văn Dũng nghe đến đây cũng đột nhiên tỉnh táo ra, nội tâm đè nén phải bình tĩnh lại. Việc rút quân khỏi bắc Hà là việc không hề nhỏ. Lão chỉ nhất thời nói cho sừng miệng vậy thôi, ai ngờ Quang Toàn lại nghe theo định làm thật đấy.

- Rút hai phần ba.

Quang Toàn điềm nhiên trả lời.

Cả Bắc Hà cũng chỉ có ba vạn quân chính quy thôi đấy, nay rút mất hai phần ba tức chỉ còn lại đúng một vạn thật chẳng biết phải bình luận thế nào.

Trước ba vạn quân đã xa xa không đủ phòng thủ đây, nay muốn rút đi chỉ còn một vạn, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Ở bắc hà phải nói nguy cơ trùng trùng. Phía tây quân Ai lao, các Động chủ tộc thiểu số, luôn nhìn chăm chăm vào Nghệ An, phía bắc lại luôn bị đạo phi người hán quấy phá. Bên trong bè ỏ Lê Trịnh luôn chờ chọc ngày đông sơn tái khởi. càng đáng lo ngại hơn hết là tên nhà Thanh khổng lồ ở phía bắc luôn làm người khác không yên lòng.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Võ Văn Dũng ở bản kinh người

Như biết được suy nghĩ của hai tướng Dũng, Tú, hấn điền tình nói:

- Hai chú thấy ba vạn quân đề ở bắc hà có thể đơn độc chính diện chống lại quân Thanh chăng..?

Cả hai chẳng cần suy nghĩ liền đưa ra câu trả lời nhanh nhất.

- Không thể chống.

Đúng vậy, kể cả thời Quang Trung còn sống cũng không dám ngay từ đầu chống chọi trực tiếp với thế tấn công của quân Thanh. Phải rút về Tam Điệp, Ba Vì tụ tập phòng thủ, chờ lúc địch lơ là phòng bị nhất mà chớp nhoáng phản công tung ra đòn chí mạng. Ấy là bài học đã có, không thể không theo gương ấy, lấy đó rút kinh nghiệm.

Chậm rãi cho hai lão tự trầm tư chốc lát, hấn tung ra “quả Pháo” thứ hai.

- Hai chú nghĩ xem, để chống chọi với bọn thổ phi và đám giặc Ai Lao chúng ta cần dùng đến ba vạn quân sao?

- Không cần nhiều như vậy. Để phòng thủ chỉ cần hai ngàn người liền đủ rồi.

Đương nhiên không cần nhiều như vậy rồi, quân Ai Lao thật xa mới bằng được với quân Tây Sơn khi chiến đấu trên đất bằng hướng chỉ khi quân ta đang ở thế thủ thành, dưới có hầm chông hào sâu, trên có đại pháo làm chỗ dựa. Bọn thổ phi lại càng không cần nhắc đến bởi vì cả hai không cùng một đẳng cấp, tùy tiện dùng vài trăm quân địa phương liền có thể đối chọi được với chúng mà không rơi vào thế yếu.

Hai vị đại tướng đương triều trả lời xong liền im bật rơi vào trầm tư kéo dài. Quang Toàn thấy vậy cũng chỉ ngồi im cười cười, để hai lão tự có thời gian cân nhắc thiệt hơn.

Càng lâm vào suy nghĩ, hai vị đại tướng càng không tự chủ động mà liên tục gật gù. Vũ Đình Tú còn đư tay lên vuốt vuốt cằm nơi tồn tại chỉ vài cọng lông ngắn cùn thấm thương. Cả hai cùng có chung suy nghĩ ‘Hoàng Thượng tuổi tuy nhỏ nhưng chỉ cần nói hai câu liền làm người khác khai mở được vô số vấn đề.’

Đúng vậy, nếu không thủ được thì thủ làm gì, còn nếu chỉ cần hai ngàn người đóng nơi hiểm yếu liền thủ vững Bắc Hà vậy cần gì đóng quân ba vạn.

- Hay, thật hay. Thật không hổ dòng dõi tiên hoàng.

Võ Văn Dũng dùng chất giọng oang oang của lão cắt đứt không gian trầm tư.

Quang Toàn nghe hấn khen như vậy thầm xì trong bụng một tiếng dài nghĩ. ‘ý tưởng của ta hay hay không có liên quan lắm gì đến tên kia, hấn đi gặp cha hấn rồi. Và anh xin trình trọng tuyên bố lại một lần nữa, anh là con cháu dòng dõi Lạc Long Quân!’

- Hoàng Thượng nói quả không sai! Xem ra việc đóng ba vạn người ở Bắc Hà là điều không cần thiết nữa rồi.

Vũ Đình Tú cũng nói ra cách nhìn của mình với điệu dáng tao nhã hơn Võ Văn Dũng một chút. Khai báo việc chấm dứt kỳ nghỉ dài hạn của hai vạn quân Bắc Hà để lao vào một cuộc chiến mới.

- Khi ta (chúng ta) có thêm hai vạn quân này trong tay, cộng với hai vạn quân của tướng Diêu. Rút ra thêm ở Quy Nhơn, Quảng Nam, Phú Yên được tầm một vạn nữa. Nếu đặt dưới sự chỉ đạo của hai chú còn sợ gì không diệt nổi giặc Án.

Hấn đây là ý hai vạn quân này khi rút về liền giao cho hai lão cả đẩy thôi. Không hai lão chỉ có nước làm tướng không quân nhé!

- Hoàng Thượng, rút đi hai vạn quân ở bắc Hà chắc chắn sẽ phải lần nữa xếp lại quân phòng bị.

- Đúng vậy!... trầm cũng đắn đo qua việc này.

- Không biết Hoàng Thượng định làm sao, thần thật muốn nghe.

Mấy lão đây là đang thử tài hấn đây. Quang Toàn chưa kịp trả lời, lúc chợt thấy lão Phúc đã đi vào. Cứ những lúc gay cấn thế này lão xuất hiện y như rằng sẽ có chuyện, lần này cũng vậy đây là chủ ý của Quang Toàn đấy.

- Hoàng Thượng, binh bộ thượng thư Lê Văn Hưng xin gặp.

- Đến thật đúng lúc, khi bàn chuyện điều binh như thế này liền không thể không cần chú Hưng rồi. chúng ta đây là đang qua mặt thượng thư đại nhân đây. Người đầu, mau mang thêm ghế lên, dâng trà (ờ có nải chuối xanh chỗ bàn thờ ông địa đấy, cũng mang lên luôn đi)

- Thần Lê Văn Hưng xin ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Chú Hưng ngồi xuống đi, chúng ta cùng bàn việc, đây toàn người trong nhà cả.

Hắn xum xe mời mọc chẳng khác nào hiện tượng bác nông dân đón khách từ thành phố về chơi, rất nhiệt tình và đầy thành ý.

- Lão già, chẳng phải nghe lão đang ăn com tù sao?! Thấy cũng không tệ chứ, bộ nhà thiếu com ăn hay sao.

Võ Văn Dũng sang sang hắt cằm chọc què Lê Văn Hưng rồi sang sang cười đầy ý vị thâm nho.

- Sao lại có tên ăn mày hôi hám nào ở đây xin com thế, nói cho mà biết nhé, com tù cũng bị ta xí phần rồi, muốn ăn liền ra đầu ngõ kia ngồi nhé.

Lê Văn Hưng giả bộ làm mặt giật mình nói lớn. Mà nói đến đây mọi người mới chú ý. Đúng thật, cả người Võ Văn Dũng toàn bụi bặm, tóc tai cũng bù xù, lão mấy ngày liên tục đi đường, ngựa không dừng vô, về đến kinh liền té ngay vào cũng đã kịp sửa soạn gì đâu. Nhìn sơ qua chẳng khác gì tên ăn mày, chỉ thiếu mỗi cây gậy nữa thôi.

Quang Toàn và Võ Đình Tú quay sang chỗ khác bịt mũi ra dáng ta thật không quen biết gì tên này, phụ họa sắc nét cho hành động tự ngửi ngửi vào nách mình một cách thiếu tự tin của Võ Văn Dũng (ọe ọe.. toàn mùi hành củ)

Quần thần được một phen cười to xóa dịu bầu không khí công việc trong phòng.

- Chú Hưng đến thật đúng lúc. Ta lại tiếp tục bàn chuyện đi.

Nhìn sang hai lão Dũng, Tú hắn mở miệng an ủi.

- Trẫm vừa dặn người chuẩn bị nước tắm cho hai chú rồi. hahaha

Quang Toàn làm sao cũng không tìm được suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Hiệu ứng “bò nghe chuyện cười” làm hắn bật cười sang sang thêm một lúc.

Một chấp bàn luận rôm rả của một tên trẻ người nhưng già đầu cộng với ba kẻ già mà không kính, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định liên quan đến thế phòng quân ở Bắc Hà. Một vạn quân còn lại tại Bắc Hà sẽ chia ra đóng quân ở bốn nơi, bốn vị trí hiểm yếu. Thành Nghệ An, Thành Thăng Long, ải Lạng Sơn, và Tam Điệp Ba Vi. Chia đều mỗi nơi hai ngàn quân đồn trú, riêng tại Tam Điệp, Ba Vi bốn ngàn quân sẽ đồn trú tại đây.

Tại thành Thăng Long sẽ do Ngô Văn Sở cầm quân đồn trú, còn ở Nghệ An, Bàn cãi một hồi Vũ Đình Tú liền nhắc đến Nguyễn Quang Thùy, Quang Thùy là ai chứ? Anh ruột của Quang Toàn đấy, trầm tư một lúc, hắn quyết định giao phó hai ngàn quân ở Nghệ An cho ông anh chưa gặp mặt nhưng khá nổi tiếng trong sử sách này. Thâm nhủ, tối nay phải viết một bức thư “nhịnh nọt” người anh này mới được, hâm nóng thêm tình anh em là điều rất nên làm.

Đến khi bàn về tìm người dẫn quân đồn trú tại Lạng Sơn. Đây là quan ải hiểm yếu, bị giặc phi quấy nhiễu thường xuyên. Bởi vậy phải tìm người có năng lực tổ chức. Cuối cùng Võ Văn Dũng đề cử Đặng Văn Long.

Nhắc đến Đặng Văn Long hắn liền nhớ ngay đến lúc Quang Trung chia quân làm năm hướng tiến đánh quân Thanh. Trong đó có vị đô đốc Long dẫn đầu cánh quân kỵ binh đi đường vòng đánh đòn vu hồi tạo thế bất ngờ. Tạo nên một nhánh kỳ quân làm quân Thanh lo sợ phải ‘trắng sĩ chặt tay’ nhằm cắt đuôi cánh quân này. Làm nên chuyện tướng Thanh chặt đứt cầu phao khiến quân thanh chết đuối và bị bắt sống vô số.

Quả thật đề người này ở đây có chút đại tài tiểu dụng rồi, tạm thời không tìm ra người thích hợp hơn, đành phải ủy khuất vị Đô Đốc Long truyền kỳ này vậy.

Đương nhiên khi bàn về bốn ngàn quân ở Ba Vi Tam Điệp hắn phải là người lên tiếng rồi. Ba vị trí kia các ông chia nhau rồi, phần này phải để cho ta chứ, với lại đây liên quan đến kế sách chiến lược lâu dài hắn nhất quyết phải nắm chắc trong tay đấy. Khi Quang Toàn nói ra cái tên Lý Văn Bưu ngoài Lê Văn Hưng ra hai lão Dũng, Tú đều tỏ ra khá bất ngờ. Nên nhớ Lý Văn Bưu là người cùng tề danh với ba lão đấy!

- Hoàng Thượng, không biết sao ngài lại coi trọng cánh quân đóng ở đây như vậy.

- Câu hỏi rất hay! Nhưng nếu giải thích lại rất dài làm tốn thời gian, bởi vậy chúng ta không cần chú ý đến nó nữa. chúng ta nhanh đi dùng bữa đã, ngự thiện phòng đã chuẩn bị xong.

- À a a!...

Ba lão già nghe đến đây chợt há hốc mồm đứng như trời trồng nhìn theo bóng lưng hắn biến mất sau hành lang, không kịp nói nửa lời. Thật sự cách trả lời quá đặc sắc rồi.

Mất một hồi tiệc tùng bia bọt cuối cùng không thiếu “phong bì” mới tiễn được hai vị đại Tướng này ra đi vui vẻ. Quang Toàn đúng là một nhòai rồi, thật không thể xem thường trí tuệ người xưa! Hắn đánh một giấc ngon lành đến hôm sau mới dậy, việc viết thư tâm tình gắn kết quan hệ anh em bị hắn quên lãng một bên. Phải đến cả tuần sau mới nhớ đến.

Hôm nay là ngày 15 tháng 12 Canh Thìn Năm Thứ hai.

Triều chế quy định mỗi tháng có hai buổi lên triều lớn vào các ngày mùng 1 và 15 trong tháng, có thêm bốn buổi triều hội vào các ngày 5 ngày 10, 20 và hai lăm. (giống chợ phiên quá).

Hôm nay là lần triều lớn thứ hai của tháng này, bá quan tụ tập đông đủ không chỉ đứng đủ bốn hàng trong điện Cần Kiệm Liêm Chính mà còn xếp thêm mười hàng đứng cả ngoài sân.

Không thiếu một phen lễ nghi đầy tính nhảm chán quần thần và Hoàng đế bắt đầu công việc.

- Các vị ái khanh hôm nay có việc gì muốn tấu.
- Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có việc muốn tấu.

Một vị đại thần ra khỏi hàng cao giọng hô.

- Nói đi, có việc gì?

Quang Toàn vừa nói vừa lấy tay xoa xoa lỗ tai. Âm thanh của người này phát ra rất lớn, nếu bịt kín cái gian điện này lại quả đúng là oang oang không chịu nổi rồi.

- Khởi bẩm bệ hạ, các phủ Đại Lộc, Điện Bàn, Duy Xuyên, Quế Sơn, Hiếu Đức bị lụt thỉnh miễn thuế nhị đẳng điền.

Nhị đẳng điền là sao, Quang Toàn có chút không thích được với mấy từ lạ này. Tên các phủ này ở đâu hán cũng không rõ ràng đây. không biết là chuyện gì nhưng nếu miễn thuế vì bị thiên tai cũng là việc tốt.

Nghĩ đến đây Quang Toàn học đùa theo kiểu hoàng đế trong phim ở kiếp trước vẫy vẫy tay nói.

- Cho miễn.

Vừa nói xong liền tự cảm thấy hối hận. Thấy mình làm việc thật quá lỗ mãng rồi.

- Hoàng Thượng nhân từ, tạ Hoàng Thượng long ân.

Tay này xá dài tạ ơn xong khoe miệng lộ ra vẻ cười đắc ý. Một số đại thần khác phía dưới trên khoe miệng khế nhúc nhích, nhìn là biết đang đắc ý, vui vẻ cười nhạo hần non dạ.

Quang Toàn có chút thấy ngao ngán, ở thời đại này có quá nhiều từ chuyên dụng (từ lóng) khó hiểu đây, chưa biết mình bị lợi dụng cái gì nhưng đúng là hôm nay vừa lên triều liền ăn phải một vố rồi. Càng nghĩ nghĩ hần càng cảm thấy nóng tức nóng hết mặt.

Lần trước mới hạ nhục đám quan này, lần này liền bị phản đòn nhanh chóng nha.

Cố kìm nén lấy lại chút bình tĩnh hần nhẹ nhàng nói:

- Còn có chuyện gì nữa không?
- Thần có chuyện muốn tấu?

Một người nữa bước ra cao giọng nói.

- Chuẩn tấu.
- Xưa nay các bậc minh quân ..... chăm lo việc triều chính... phê duyệt tấu chương.....

Vị đại thần này làm một lèo khá dài. Hần nghe một hồi cuối cùng tổng kết ra một câu chính là nói hần quá làm biếng, một đồng tấu chương mà cả mấy tháng nay chưa giải quyết phê duyệt được cái nào. Tóm lại đang ra vẻ dạy khôn hần đây.

Thầm nhủ trong lòng “Chuyện này không phải là hần làm biếng đâu đây, đọc tấu chương như đọc truyện convert chưa edit ấy. hiểu thế ế nào mà giải quyết.”

Nhắc đến vấn đề này khác nào vờ nhắc đến vết sẹo vừa rồi, hần lại càng gia tăng bức bối đến cổ họng rồi. không thể nhịn thêm được nữa.

- Người đâu, nhanh mang đồng tấu chương lên đây.

Chỉ trong chốc lát có năm tên tiểu thái giám bệ khệ bưng lên một đồng tấu chương chất cao hơn chiều cao thực tế của hần. đám triều thần bên dưới tro mắt chưa biết vị hoàng đế này định làm gì chỉ thấy hần chỉ vào một tên thái giám bên cạnh nói:

- Bắt đầu đọc cái đầu tiên.

Giọng tên thái giám xướng vang nội dung bản tấu.

Đọc một hồi lễ tề cuối cùng hần cũng nghe ra đây là đang xin tiền để làm đường, nói hai huyện lại với nhau để thuận tiện cho việc đi lại.

- Chuẩn tấu, cấp cho hần 10000 đồng (10 lượng bạc) kếu hần nhanh chóng hoàn thành con đường mà hần muốn làm trước tháng sau nếu không coi chừng cái đầu.

Quang Toàn nói to với giọng dứt khoát tràn đầy sát khí.

- Hoàng Thượng chuyện này không ổn.

Một tên đứng trong đám cuối cùng lao ra can ngăn một cách xúc tích không thể hơn được nữa.

- Có gì không ổn. ý người nói là trăm hồ đồ sao?

- Đúng vậy.

Tay này ra dáng quyết liệt lên tiếng. Trông sinh động đúng như chuyện đại thần liều chết can dấn để tỏ lòng trung quân ái quốc trong truyền thuyết.

- Oh ooh.

Quang Toàn nghe vậy cũng người. chỉ một tên quan tép riu thôi mà đã như vậy rồi. thật quá khinh nhi đồng thế giới rồi rồi. phải chờ lúc lâu hần mới kìm nén sự bức tức bằng một tiếng ồ dài.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiếng Xấu Muôn Đời

Chương 14: Tiếng Xấu Muôn Đời

Quang Toàn tự nhủ. ‘không nên nóng nảy mất khôn.’

- Các khanh thấy kẻ này nói trăm đang hồ đồ, thật cũng cho là như vậy.

Một đám im thin thít không ai phản bác hay đưa ra lời bình luận nào. Giống như đang nói: ‘ta im lặng chính là đồng ý’

Đương nhiên phần lớn mọi người chủ ý đứng im nhìn xem Hoàng Đế làm sao ứng đối với người khiêu khích.

- Trăm có chỗ nào hồ đồ, hôm nay nếu không nói rõ liền không được.

Hần nhìn thẳng vào kẻ đang đứng ở phía dưới nói lớn. làm ra bộ dạng nếu người không cho ta một lời giải thích hợp lý, tất hôm nay người không gặp may rồi.

Tên quan ở dưới chưa kịp nghĩ ý vua thế nào, nhưng khi lão bước ra lên tiếng phản đối đã có tính toán trước cả rồi đấy. chủ yếu lão cố ý chọc tức. Nếu Hoàng Đế cho lời hần ra đánh (đình trượng), như vậy lão liền nổi danh rồi. Không nghĩ đến Hoàng Thượng tuổi nhỏ lại nhẫn nhịn tốt như vậy. Nhưng dù sao thấy mình cũng đang chiếm thế thượng phong. Lão tự tin đáp lại.

- Tấu chương của quan phủ Hải Lăng xin cấp kinh phí sửa đường. Bộ Hạ chỉ cấp một vạn đồng, còn kêu trong tháng hoàn thành vậy không hồ đồ là gì?

- Vậy ông nói ta cấp bao nhiêu, vừa, bao lâu, được?

Trong đại diện cực kì yên tĩnh, mọi người nghe đến đây liền biết có trò vui để xem rồi, có kẻ lại thầm nghĩ. “ cái này khó mà trả lời nha, xưa nay những tấu chương như vậy một là các bộ tự giải quyết, còn nếu đến tay Hoàng Đế, phải chi ít nhất cũng mấy ngàn đến vạn lượng bạc.”

Câu này thật đúng là làm khó lão, trong tấu chương không viết rõ xin bao nhiêu đấy. Lão phải áp ứng mãi mới đưa ra con số.

- Ít nhất cũng phải một nghìn lượng bạc, cần ít nhất ba tháng, theo lệ thường là như vậy.

Lão dường như không nắm chắc nên bổ sung thêm một ý phía sau “ theo lệ”.

- Ông nói xem trên tấu chương xin cấp kinh phí cho đường bao lớn, dài bao nhiêu?

- Thần, Thần thật không biết

- Khi xem tấu chương trăm không thấy hấn xin nhiều hay ít, theo ý trăm nếu không nói đến việc dài, rộng, cao bao nhiêu, đây chắc là đường mòn rồi, vì tiết kiệm chi tiêu cho quốc khố, đường lại không thể không sửa. Trăm liền cấp hấn vạn đồng cho hấn phát quang bụi rậm sửa lại đường mòn đi đờ. Có gì không đúng.?

Lão nghe vậy bắt đầu cảm thấy không ổn rồi. Đúng là tấu chương không đề cập đến việc sửa đường gì như thế nào, dài, cao nhiều hết đấy. chỉ nói sửa đường từ huyện này đến huyện kia thôi.

Đây là Hoàng Đế đang bắt lý hấn đấy. Mọi người trong triều ai cũng biết Hoàng Đế đang có ý hiểu sai đấy nhưng lại cứng họng không cãi vào đâu được.

- Ông không biết mà còn dám nói trăm hồ đồ, có biết tội.?

Lão thật hận tên viết bản tấu chương này rồi, nhưng thật ra bình thường ai cũng viết tấu chương không rõ ràng như vậy thành quen rồi. vua cũng đọc thành quen, cũng cấp kinh phí ằng chừng. Dẫn đến các quan bên dưới cũng ằng chừng mà làm, ằng chừng mà bỏ túi, ằng chừng mà hiểu kính quan trên.

Dẫn đến việc ằng chừng các quan trên dưới rất mong chờ các bản tấu xin kinh phí đại loại như vậy, như đắp đê điều, đắp đường, xây dựng đền đài lăng tẩm v v. Nay Quang Toàn cấp một vạn đồng, chỉ đủ tiền phát quang vài dặm đường mòn. Nên biết nhân công ở đây là do bắt phu nên chẳng phải mất tiền.

Thầm nghĩ mình thật quá ngu rồi, ăn, đòi ăn cả đám chứ có phải mình lão đâu. Không dung lại tình nguyện đứng ra làm chim đầu đàn. Há miệng mắc quai.

- Thần biết tội, thần ngu dốt thần hồ đồ, xin Hoàng Thượng tha tội!

- Ai bên hình bộ cho ta biết tội này nên phạt như thế nào?

Một người khá thật thà bước từ trong hàng ra cao giọng nói

- Khởi bẩm Hoàng Thượng , theo luật tội này đáng phạt năm mươi roi.

Thầm nghĩ: chỉ bị phạt roi thôi hèn chi lão cả gan nói như vậy trước triều. Nhưng lão này chịu xong năm mươi roi không chết cũng tàn phế nha.

- Ô nặng như vậy sao.

Quang Toàn quay sang hỏi lão phúc.

- Có sử quan ghi chép ngôn hành thường ngày của trăm chứ!

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, có.

- Ừ, nói sử quan ghi chép cái này lại, trăm hôm nay xử lý tấu chương cấp tiền sửa một con đường mòn nhỏ vì tiết kiệm sức dân. Tên này...’ người đang đứng đấy! ghi tên hấn lại’.. không cho trăm tiết kiệm, kêu trăm phải bỏ ra một nghìn lượng, còn kêu trăm như vậy hồ đồ, các quan khác có mặt cũng đồng ý yên lặng không ai phản bác.... Kêu hấn cứ như vậy mà ghi chép lại.

Quang Toàn âm thanh không tính là lớn, chỉ nói cho mỗi lão Phúc nghe thôi. Nhưng trong đại diện khá là yên tĩnh. Quần thần ai nấy đều nghe được nhất thanh nhị sở. đều sợ hãi đối với chuyện này. Lúc lão kia nói hoàng thượng hồ đồ, ai cũng im lặng không phản bác tức là mặc nhiên đồng ý cả đấy, nếu hấn đúng còn đờ, đảng này giờ lão ta đã nhận tội lại là chuyện khác. Lập tức trong đầu nổi lên một ý nghĩ, để tiếng xấu muôn đời.

Buổi sáng vì chuyện trên triều mà bức tức trong người. chiều vừa ngủ trưa xong một giấc lão Phúc chạy vào báo đã tìm được hai pháp sư người tây dương. Quang Toàn nghe vậy mừng rỡ tuyên gấp.

- Xin ra mắt Hoàng Đế bệ hạ tôn kính, tên tôi ở đây người ta gọi là Sâm, đến từ vương quốc Ý.

- Ra mắt quốc vương bệ hạ, thật bất ngờ khi được vinh hạnh gặp ngài, tên của tôi ở đây là Son đến từ vương quốc Tây Ban Nha.

Hai mục sư nói tiếng Việt khá chuẩn, còn có tên Việt nữa, lão đầu tiên tên Sâm chắc có tên theo kiểu “Jame” hoặc đại loại như vậy nên người dân mới đọc là Sâm cho dễ nghe (may mà không phải là dâm). Hẳn đoán chắc lão thứ hai có tên Son cũng đại loại theo kiểu đó.

- Chào đón hai vị trên Vương Quốc của ta. Nào hai vị cùng ngồi.

Hai lão thật bất ngờ đấy, nghe nói người có thể ngồi nói chuyện với các Hoàng Đế ở phương đông cực ít chỉ một số rất ít thôi đấy. không nghĩ Quang Toàn lần đầu gặp mặt lại đối đãi nhiệt tình như vậy. Trong nội tâm ban đầu khá lo lắng liền chuyển qua vui mừng. Thầm nghĩ “Nếu đạt được sự ủng hộ của vị quốc vương này chẳng phải việc truyền giáo ở đây sẽ suôn sẻ hơn không ít sao. Chỉ cần đặt nền móng vững chắc ở đây làm trạm dừng chân cho truyền đạo liền có thể lan ra xung quanh nhanh chóng đấy” hai lão liền mơ cũng muốn đến ngày đó. Lại càng hi vọng có thể thông qua con đường ngắn nhất từ vị quốc vương này.

- Rất cảm ơn Quốc Vương Bệ Hạ, chúa sẽ đem phúc lành đến cho ngài.

- Không biết hai vị thấy Vương Quốc của ta như thế nào.

Hắn muốn mở đầu câu chuyện hôm nay một cách thân mật hơn nên liền hỏi câu hỏi xã giao như vậy.

- Vương quốc dưới sự trị vì của ngài là một nơi yên bình. Cây xanh tươi tốt đồng ruộng màu mỡ. người dân lại hiếu khách, họ rất chăm chỉ và thật thà.

- Thật lấy làm vui với lời khen này. Nghe nói hai vị đang truyền giáo ở Vương Quốc của ta?

- Đúng vậy thưa Bệ Hạ tôn kính, mong ngài sẽ không vì việc này mà phiền lòng.

Quang Toàn kiếp trước sinh ra trong gia đình công giáo đấy. Cũng đã chịu qua lễ rửa tội ở nhà thờ. Chỉ là khi lớn lên hắn bị ảnh hưởng quá nhiều từ các phép biện chứng duy vật, hắn thấy đạo không liên quan gì đến tôn giáo cả, đạo là từ trong mỗi con người tự tìm lấy. bởi vậy số lần tham gia sinh hoạt cũng vui dần theo thời gian. Hẳn chẳng bài xích đạo nào nhất là với công giáo và phật giáo hắn càng tôn trọng nó.

- À không, ta còn đang định quyên góp tiền để giúp hai vị làm một vài nhà thờ bề thế giúp cho việc truyền giáo của các vị càng thêm suôn sẻ.

Hai lão nghe vậy liền mừng rỡ. thấy càng có cơ hội thuyết phục vị hoàng đế này chống lưng cho việc truyền giáo.

- Rất cảm ơn quốc vương Bệ Hạ, hồng phúc của chúa sẽ trải rộng trên vương quốc của ngài bền lâu và mãi mãi.

- Ta nghĩ hai ngài chắc cũng biết, nền văn hóa của chúng tôi khác biệt rất nhiều so với chỗ các ngài. Ở đây cũng có rất nhiều đạo khác nhau trong đó Phật giáo đã trở thành Quốc Giáo nơi đây từ mấy trăm năm trước. bởi vậy việc mở rộng giáo lý của các ngài chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Nghe Quang Toàn nói, hai lão Son, Sâm nhìn nhau, trong mắt cùng hiểu được điều Quang Toàn nói là không sai. Chính họ đã trải nghiệm qua việc này nên càng rõ ràng hơn ai hết.

- Quốc vương nhân từ. mong ngài giúp cho. Thượng đế sẽ vì ngài mà phù hộ.

Mọi sự đóng góp của bạn là niềm động viên, là cách để tác phẩm này hoàn thiện từng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: xuất phát từ nhu cầu

- Quốc vương nhân từ, mong ngài giúp cho, thượng đế sẽ vì ngài mà phù hộ.

Quang Toàn chỉ cười nhẹ lắc đầu mấy cái từ chối cho câu trả lời. Hai lão thấy vậy liền biết chiếc chìa khóa để mở cánh cửa này phải được tìm ra ở nơi hắt, nên càng ra sức này nỉ.

Đừng bao giờ nghi ngờ sự cuồng tín đối với giáo lý của các linh mục dám vượt muôn trùng hải lý để đến một nơi xa xôi như thế này truyền đạo. Đó giống như nghi ngờ sự quyết tâm của Huyền Trang đi thỉnh kinh tây thiên vậy.

- Cách không phải là không có, nếu như vương quốc của ta và chỗ các vị có sự giao lưu nhiều với nhau. Cho con dân của ta hiểu biết nền văn hóa ở đó. Lúc này mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hai lão nghe vậy cũng không coi đó là điều bất ngờ gì, chứng tỏ hai người chưa phải là chưa nghĩ đến.

- Đúng vậy ! thưa quốc vương Bệ Hạ đây là giải pháp không gì tốt bằng, nhưng tôi nghĩ trở ngại đến từ quý quốc không cho phép nó diễn ra.

Đối với người phương tây việc mở rộng quan hệ ra bên ngoài với nước khác là chuyện phải làm, là điều đương nhiên và dễ hiểu. Khác với họ, các nước phương Đông cho rằng làm như vậy là không được. điều đó chẳng khác nào cho ngoại bang cơ hội xâm nhập, làm tạo nên những mối uy hiếp từ bên ngoài. Bởi vậy họ tự bảo vệ mình bằng cách bế quan tỏa cảng, coi đó là điều đương nhiên.

Đây chính là sự khác nhau hoàn toàn về ý thức và lối tư duy lâu đời dẫn đến việc bài ngoại rất lớn ở phương đông.

- Ta đặc biệt mời hai vị đến đây nhờ hai vị làm cầu nối cho vương quốc của ta và quý quốc được thành lập mối bang giao. Mời hai vị làm cố vấn ngoại giao cho vương quốc của ta. Mong hai vị vì tương lai, vì truyền bá giáo lý của chúa thêm rộng khắp mà nhận lời mời đường đột của ta.

- Rất vui khi được giúp sức cho bệ hạ.

- Rất sẵn lòng giúp một phần sức cho Bệ Hạ !

Hai người tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này liền đồng ý làm việc cho Quang Toàn .

Hắn thấy không ngoài dự liệu của mình nên rất vui mừng tiện tay lấy hai tấm lệnh bài đưa cho hai người. để ca hai tự do đi lại truyền giáo trên Đại Việt. Luôn tiện viết một tờ chiếu chỉ bằng chữ quốc ngữ nói về việc phong hai người làm cố vấn ngoại giao.

Khi nhìn các chữ viết trên tờ chiếu chỉ hai lão liền giật mình. Đây chẳng phải là các kí tự mà khi họ vào đại việt thường truyền tay nhau, chú thích từ ngữ của người Đại Việt qua chữ la tinh sao. Không ngờ vị quốc vương này tìm hiểu về những người truyền giáo sâu như vậy. đây là hai lão đang hiểu lầm hắt, hắt lại càng không muốn giải thích.

- Ha ha. Hai vị nhìn ra các chữ này chứ? Truyền giáo vào vương quốc của ta ngoài chuyện khó khăn về văn hóa. Chữ viết cũng là một trở ngại đấy! để thể hiện thành ý ta dự định sẽ cho mở trường dạy người dân biết về loại chữ này.

Thật ra đây chỉ là cái cớ thu mua lòng người nhằm đạt được sự giúp đỡ tận tình từ phía những nhà truyền giáo này thôi. Còn chuyện đưa chữ quốc ngữ vào đại việt chỉ là chuyện sớm hay muộn lý do đơn giản chỉ vì những ưu điểm của nó. Chỉ là đang thiếu kế hoạch cụ thể và thiết nhân lực trầm trọng.

- Bệ Hạ thật cảm ơn vì sự chân thành giúp đỡ của ngài. Chuyện về cố vấn ngoại giao ta sẽ làm hết sức mình để đưa sự giao lưu giữa hai bên thành công.

Hắn gật đầu tỏ ý ghi nhận.

- Chỗ ta thật không nhiều người biết chữ này, các vị có phải chẳng giúp ta một ít nhân lực.

Đầu phải là ít. Thực tế chẳng có ai mới đúng.

- Thật là chúa phù hộ rồi! chỗ giáo xứ chúng tôi có mấy vị học sinh biết loại chữ này. Tôi sẽ đưa họ đến cho bộ hạ.

Linh mục người Ý lên tiếng trước

- Đúng là nhờ ơn chúa.

Linh mục người Tây Ban Nha cũng không đề mình bị bỏ rơi qua một bên.

- Chỗ tôi cũng có người biết chữ này, họ học hiểu loại chữ này rất nhanh, làm tôi hết sức ngạc nhiên. Họ rất vui lòng được ra sức cho quốc vương.

Việc mấy lão truyền đạo, tất phải lập ra một nhóm người bản địa giúp sức cho mình, để dễ dàng tiếp thu ngôn ngữ của nhau. Mấy người bên cạnh họ biết chữ quốc ngữ là điều không có gì ngạc nhiên cả.

- Hai vị! ta thật còn một chuyện muốn nhờ. Không biết hai vị có thể giới thiệu cho ta vài thương đoàn lớn không. Ta muốn bàn một số chuyện làm ăn với họ.

- Điều này không thành vấn đề, được hợp tác với Bộ Hạ là điều họ luôn mong chờ. Ta sẽ giới thiệu với ngài thương đoàn nhà Smith. Họ làm ăn rất lớn, trải dài qua các châu lục và đại dương.

Mục sư người Tây Ban Nha giới thiệu cho hẳn xong. Mục sư Sám người Ý cũng giới thiệu với hẳn hai đoàn thương nhân khác người Ý và người Hà Lan.. cả hai đều tỏ vẻ rất lạc quan đối với chuyện này.

Thật hay quá rồi! tốt hơn cả trong dự định của hẳn. Lúc này đây các thương đoàn Châu Âu rất muốn hợp tác buôn bán với các nước bản xứ ở phương đông. Miễn làm sao càng có lợi càng tốt. Quang Toàn muốn thông qua hai vị linh mục này nhằm đem tin hiệu. ‘Ồ đây bạn được chào đón’. Hẳn hi vọng điều này sẽ thúc đẩy mạnh mẽ sự giao thương. Ngày càng có nhiều thương đoàn cập bến buôn bán ở Đại Việt. đó chính là cách nhanh nhất để đưa Đại Việt phát triển và hội nhập.

Quang Toàn đang nghĩ đến việc đưa học sinh đi du học ở phương tây. Đây là việc phải làm gấp không có gì để bàn cãi. Việc cử học sinh đi số lượng chỉ vài người chắc chắn không đủ. Ở đây hẳn muốn dùng đến số lượng lớn. Bởi vậy đòi hỏi phải đặt quan hệ ngoại giao.

Trong lúc quan lại Đại Việt lăm vói thế giới bên ngoài. Hẳn lại không thể dứt thân đi. Muốn cử đoàn ngoại giao đi ra cần phải có cầu nối dẫn đường Quang Toàn nghĩ nghĩ chẳng có ai làm việc này tốt hơn các linh mục truyền đạo.

Việc trò chuyện với hai linh mục Sám và Sơn kéo dài đến chiều mới kết thúc câu chuyện được mở rộng chủ yếu xoay quanh phương diện chữ quốc ngữ. mặc dù nó xuất phát từ những nhà truyền giáo. Nhưng hoàn thiện nó lại là người việt, lúc này đây chữ quốc ngữ chỉ là những kí tự kí hiệu phiên âm mà thôi, chưa hoàn chỉnh như trăm năm sau đó.

Quang Toàn luôn tiện đem một tấm bản đồ hằng hải ra, chỉ vào vị trí kênh đào Xiu ê mà hỏi, nghe giải thích xong hẳn mới biết, đây chẳng phải là kênh đào gì mà là một kênh thiên nhiên có sẵn, hiện tại đang bị người Thổ quản lý, thuyền bè qua lại trên kênh này phải nộp phí rất nặng nề, nhưng vì nước nông, chỉ có những tàu nhỏ dưới 600 tấn mới di chuyển qua lại đây được. những tàu lớn trên 600 tấn cứ phải đi vòng qua Nam Phi.

Hai lão inh mục ra về mang theo thu hoạch không nhỏ. Cả về kiến thức lẫn tiền tài. Đương nhiên đối với họ cái được lớn nhất chính là nhận được sự ủng hộ về truyền giáo từ phía Quang Toàn.

Tin tức việc Quang Toàn trọng dụng các pháp sư Tây dương nhanh chóng được truyền ra ngoài. Việc chứng thực nó lại càng không khó khăn gì. Chỉ sau vài tháng cả nước dường như oanh động rồi. Các từ khóa như “ pháp sư tây dương” “Hoàng Thượng trọng dụng” “lệnh bả” “ phong quan”..... là những từ ngữ tìm thấy nhiều trong các cuộc nói chuyện đàm luận.

Đối với đa số nhiều người, đây chỉ là chuyện bên lề, có phần lạ một chút nên đem ra bàn luận với nhau lúc rảnh rỗi. Còn đối với một số, đây chính là việc động trời rồi, chẳng phải là cái họ mong muốn.

Hai nhà phật đạo, chính là những người như vậy. ‘Siêu thoát hồng trần, không màng thế gian’. Bộ siêu thoát được sao, bộ không màng là không màng sao. Ai mà không muốn địa vị của mình được đề cao, ai không muốn giáo lý của mình được truyền bá rộng rãi. Và nhà nào cũng muốn có hương khói nhang đèn lâu bền hoài không dứt.

Hoàng Đế làm vậy chẳng phải là đang xa lánh hai nhà sao. Chuyện này họ không cho phép dễ xảy ra đâu đấy. phật, đạo ngấm ngấm đầu đã đã mấy trăm năm nay, liền cảm nhận được nguy cơ mới đến từ những người truyền đạo tây dương. Một cuộc đấu đá mới sắp sửa xảy ra. Cuộc đua tranh ba nhà lan đến cả vào hoàng cung. Ai cũng nghĩ, chỉ cần được hoàng đế coi trọng, chính là chiếm được lợi thế cao nhất.

Quang Toàn rất bất ngờ và thấy thú vị về điều này, hẳn được một phen cười lớn. cuối cùng đưa ra quyết định cho mỗi nhà tự cạnh tranh nhau bằng việc chữa bệnh cho dân chúng. Các bên ở các địa phương tự mở cơ sở khám chữa bệnh. Chính nhờ vậy sau này liền xuất hiện rất nhiều các cơ sở Đông y, Tây y, Thuốc Tây, Thuốc Nam, Thuốc Bắc. Dẫn đến trong thời gian ngắn khả năng y tế ở Đại Việt được nâng cao hơn xưa rất nhiều.

Nhưng đó là chuyện sau này còn bây giờ Quang Toàn vẫn là đang suy nghĩ làm sao để phát triển công nghiệp trong thời gian tới.

Lúc này trên thế giới máy hơi nước đã ra đời, được ứng dụng vào công nghiệp dệt may (máy kéo sợi) là chính, ngoài ra các ngành khác lại chẳng đáng kể. Quang Toàn định nhập về máy hơi nước xây dựng vài công ti dệt may nhưng cuối cùng chốt ở người ra.

Ở Đại Việt và các nước lân cận không có chú trọng cây bông đấy. không lẽ nhập sợi bông từ Châu Âu về đây đan vải để bán lại cho dân mình sao? Cơm chẳng có đủ ăn lấy đâu ra tiền mua vải. với lại như vậy chẳng khác gì ‘mình mua hàng về bán lại cho anh em trong nhà để kiếm lời’. Muốn kinh tế Đại Việt phát triển phải tăng cường xuất khẩu đây là kiến thức cơ bản ở hiện đại ai cũng biết.

Hắn chợt nghĩ, có khi nào vì nguyên nhân này mà dẫn đến việc Phương Đông không có động lực phát triển nên phải đi sau phương tây. Nên nhớ máy hơi nước ra đời vì mục đích đầu tiên là để kéo sợi đấy. Rồi từ đó người ta mới nghĩ ra các ứng dụng khác của máy hơi nước. tạo nên các hiệu ứng đi kèm làm cho khoảng cách đông Tây ngày càng xa như sau này. Chứ người phương Đông thông minh đâu thua kém gì người Phương Tây.

Quang Toàn nghĩ ngay đến việc dùng tơ tằm thay vì bông, nhưng lấy đâu ra nhiều tơ tằm như vậy. các vườn dâu ở Đại Việt hiện tại đâu cũng ứng được bao nhiêu.

Quang Toàn trong đầu đã có chuẩn bị cho việc phát triển trồng dâu nuôi tằm, nhưng ít nhất cũng phải chờ hai ba năm mới có những thu hoạch đầu tiên đấy. chưa kể đến việc để mở rộng rãi trong người dân cũng phải mất từ năm đến mười năm. Kể cả đám quan lại địa phương cũng chưa chắc đã chú trọng nó.

Lúc này đây, việc khiến quan lại và người dân trong nước quan tâm chính là sao để có nhiều lương thực chứ không phải là có nhiều áo để mặc. vì theo suy nghĩ của những người này trồng dâu nuôi tằm là để lấy vải chứ họ chẳng có khái niệm nào về hai từ tài chính thương mại. bởi vậy việc đã khó nay lại càng khó thêm. Không lẽ kêu hắn chậm rãi mười năm sau rồi hãy làm.

Mấy ngày hôm nay Quang Toàn luôn đắm chìm về chuyện phát triển công nghiệp dệt may trong nước. Càng nghĩ hắn càng cảm thấy chuyện này phải thực hiện. Cứ tính xem, một đồng diện tích đất vì thiếu nước mà bỏ hoang. Người dân ngoài việc làm ruộng vào những tháng nhất định, còn lại thời gian lại rảnh rỗi quá nhiều mà không có việc làm nào để tăng thêm thu nhập. nếu đưa việc trồng dâu tằm trồng cây bông vào liền giải quyết được chuyện đất đai. Tạo thu nhập cho chính người dân làm cho họ giàu lên dẫn đến nhu cầu cũng tăng. Dẫn đến sức mua tăng việc thương mại cũng nhờ đó phát triển. Công nghiệp tiếp bước theo sau tạo động lực cho khoa học kỹ thuật khai mở và được chú trọng.

Hắn tạm thời chưa nghĩ ra phải làm gì để quá trình biến các cánh đồng hoang nhanh chóng thành ruộng dâu, bông trong một hai năm. Liền đi dạo vài vòng trong cung cho thư giãn đầu óc. Lão phúc thấy hắn mặc áo khá ít nên nhắc.

- Hoàng Thượng! ngài nên mặc thêm áo kéo lạnh.

Thời tiết vào tháng này ở Phú Xuân khá lạnh.

Hắn cầm chiếc áo lông làm bằng lông thú cảm thán nói.

- Áo lông này không biết đã phải giết bao nhiêu con thú mới làm thành được nó.

Hắn là đang nghĩ đến việc săn bắt động vật hoang dã, là do thói quen về ý thức được giáo dục bảo vệ môi trường ở kiếp trước mà thôi. Nhưng người xung quanh lại nghe ra đây chính là do hắn nhân từ.

Lão phúc sao lại bỏ qua cơ hội tốt để ninh nọt này chứ.

- Hoàng Thượng thật nhân từ! nhưng người dân cung xuất phát từ nhu cầu, nếu không thật chẳng biết lấy gì để nuôi sống gia đình.

Hắn nghe vậy liền giật mình trong đầu có một từ khóa liền lóe lên. Không kiềm được sự gấp gáp hắn túm lấy lão phúc mà hỏi.

- Ông lúc nãy vừa nói cái gì xong.

Lão Phúc thấy mình bị túm liền hoảng rồi, không biết mình nói sai đúng chỗ nào. Nhưng không giám không nhắc lại.

- Con ..con .. nói .. nói. Nếu không thật chẳng biết lấy gì nuôi sống gia đình.

- Không phải câu này câu trước đó!

Quang Toàn mún lấy lão mà lay. Gặng hỏi.

- Hoàng thượng thật nhân từ!

- Không phải, không phải câu này. Sau câu này. Nhanh nhanh nói.

Hắn hỏi thúc. Còn lão phúc lại càng lắp bắp hơn. Chờ mãi lão mới phun ra được một câu.

- Người dân!.. người dân cũng xuất phát từ nhu cầu!

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tình mẹ

Chương 16: tình mẹ

Hắn hỏi thúc, còn lão Phúc lại càng lắp bắp hơn.

- Người dân! Người dân cũng xuất phát từ nhu cầu.

Quang Toàn nghe xong câu này liền mừng, cười to như tìm được kho báu vậy. còn lão Phúc được thả ra tuy không hiểu là do chuyện gì nhưng cũng thấy nhẹ nhõm. May không phải là do mình nói sai, nghĩ thầm “thật gần vua như gần cọp mà”

- Ha ha , đúng ! nói hay lắm! người dân làm gì cũng xuất phát từ nhu cầu! thật là xuất phát từ nhu cầu. Ông hôm nay lập công to rồi. Mau nói đi. Ông muốn thưởng gì.

Lão Phúc nghe đến đây không biết đầu xuôi đuôi móng gì. Ai làm gì cũng là xuất phát từ nhu cầu, cái này có ai mà không nói được. Đúng là không thể hiểu nổi cái gọi là thuật làm đế vương rồi. mới làm người khác sợ hết hồn đó nay quay sang cười nói nhẹ tâng. Đương nhiên lão phúc là ai chứ. Sao lại vì lần cao hứng nhất thời này của Hoàng Thượng mà chạy theo đòi hỏi được.

- Con chỉ là lúc vô ý nói ra lời làm hợp lòng hoàng thượng. Không cần có con hoàng thượng cũng có thể tự ngài nghĩ ra được. Con chỉ cần ngày ngày có thể theo hầu hạ Hoàng Thượng là đã phúc đức lắm rồi.

- Được! công của lão hôm nay ta sẽ nhớ. Chờ lần sau thưởng luôn một thể vậy.

Không biết còn lần sau nữa hay không nhưng nếu thật có hắn cũng chẳng e ngại gì mà thưởng cho lão.

Đúng như vậy đấy. mọi chuyện có lẽ nên bàn lại từ nhu cầu của người dân chứ không phải từ ý chí của hắn. Nếu như biết cách đánh vào nhu cầu của họ, chuyện này sẽ được giải quyết một cách dễ dàng. Quang Toàn chính là muốn đánh mạnh vào quy luật cung cầu, có cầu ắt có cung, việc Quang Toàn muốn làm lúc này chính là kích cầu, còn làm sao để kích cầu, chuyện đến đây liền sinh ra một câu hỏi lớn.

Hắn nhớ đến một câu chuyện ở kiếp trước, các thương nhân người Hoa muốn bán đi một lượng tồn kho lưới cào, do ở các nước khác đã cấm sử dụng

loại lưới này để đánh bắt. Họ vào nước Việt tung tin thu mua loại hải sản sống ở đáy biển với giá cao ngất. khổ nỗi ngư dân muốn bắt loại hải sản này phải dùng đến lưới cào. Bởi vậy đám thương nhân đã bán được đám lưới tồn kho với giá ngất ngưỡng sau khi hoàn thành mục tiêu này loại hải sản kia đột nhiên mất giá do không ai thu mua làm gì cả. ngư dân đã tốn một đồng tiền đầu tư ngư cụ rồi nay đem về xếp xó.

Đây là một hành động lừa đảo đáng lên án nhưng hẳn tìm trong đây một giải pháp thích hợp cho tình hình hiện nay. Lúc này nếu Quang Toàn vừa cho khuyến khích trồng dâu tằm vừa cho thu mua tơ, bông với giá cao vậy chẳng phải làm cho người dân nhanh chóng thấy được cái lợi mà chủ trọng phát triển dâu tằm, bông vải hay sao. Hẳn tin tưởng với nhu cầu và sự ưa chuộng của người phương tây đối với tơ tằm, chắc chắn mặt hàng này sẽ ngày một lên giá. Thậm chí loại nguyên liệu này có thể tăng lên gấp mười lần với giá hiện tại hoặc cao hơn nữa mà giờ hẳn vẫn chưa thể hình dung ra. Nhưng đó là điều chắc chắn.

- Đi! Chúng ta đến cung vạn thọ.

Đám người hầu nghe Quang Toàn muốn đến cung vạn thọ nơi ở của thái hậu. liền cất bước theo sau, chẳng ai lấy đó làm bất ngờ cả, thường ngày bệ hạ vẫn đến chỗ chính cung hoàng thái hậu đó sao? Việc ở lại dùng bữa là chuyện thường.

Đối với Quang Toàn lại khác. Lần này hẳn muốn đến chỗ mẹ mình là có chuyện lớn muốn nhờ đến. Phải nói trong hoàng cung này người có tiếng nói lớn nhất không phải là Quang Toàn mà chính là vị chính cung hoàng thái hậu này. Đám cựu thần có thể không tuân theo hẳn nhưng ai dám nói không tuân theo chủ mẫu chứ. Với lại mẹ hẳn đâu phải là vị chủ mẫu bình thường. Bà là chính cung, hơn nữa lại mang trên mình tài hoa cùng phẩm đức. Xuất thân là một võ tướng sau này khi lấy chồng lại lui về phía sau làm một người mẹ nhân từ. Vậy nên bà ít dính dáng đến chuyện triều chính.

- Mẹ! Hải nhi ra mắt mẹ.

- Con ngồi đi. Có chuyện gì làm con hôm nay vui vậy?

- Mẹ à! Có chuyện này con muốn kể cho mẹ nghe. Mẹ phải giúp con lần này mới được.

Bà nghe vậy liền cười mà nói.

- Con kể mẹ nghe nào. Lại gây ra chuyện gì rồi phải không! Nhanh kể! Có lần nào mà mẹ không giúp con đâu?

Hắn nghe vậy cũng gật đầu, đúng là như vậy. Bà đúng là một người mẹ hiền, hẳn từ lâu đã coi bà là mẹ ruột của mình. Thầm hứa với lòng sẽ không để bà phải chịu khổ đơn độc, sẽ không để lịch sử bị thương kia tái diễn với bà. Điều đó là không thể a!.

Quang Toàn đem những chuyện liên quan đến dâu tằm, cây bông vải, mặt lợi mặt hại tất tất hết thảy đều nói ra. Cuối cùng là nhờ bà đứng ra tuyên bố vì muốn dạy cung nữ con gái quan lại biết dệt vải mà sẽ mua một lượng lớn tơ tằm, bông vải, trong thời gian dài.

Thái hậu Bùi thị Nhân ban đầu nghe còn bình tĩnh nhưng càng về sau càng phải dùng ánh mắt không thể tin được để nhìn hắn, cũng không phải bà để ý đến chuyện mấy dệt vải nhanh gấp cả trăm lần so với con người hay buôn bán với người tây dương, mà bà kinh ngạc vì lối suy nghĩ và cách nhìn nhận của Quang Toàn. trong đó có nhiều cái lâu nay chính nghĩ bà cũng không dám nghĩ. Càng nghe càng vui mừng, bà triệt để vui mừng rồi, không ngờ con của mình lại nhanh chóng trưởng thành như vậy, bảo bối của mẹ a.

Giờ Quang Toàn có kêu bà đi chịu chết bà cũng cam lòng hưởng chi chi vài lời tuyên bố ra bên ngoài. Cho thấy tấm lòng của người làm cha mẹ vui mừng như thế nào khi thấy con của mình khôn lớn thành đạt. Sự hi sinh mà họ có thể dành cho con mình là điều không thể đếm hết được.

- Được! Chuyện này mẹ sẽ làm theo lời con.

- Mẹ à! Cảm ơn mẹ! Yêu mẹ nhiều.

- Cái tên này chỉ được cái giới tính thôi.

- Mẹ à! Mẹ quên một người nữa sao. Dù sao một mình mẹ cũng làm không xuể. Với lại ở bắc hà sức ảnh hưởng của người này cũng rất lớn.

- Con nói là nàng sao? Chuyện này mẹ sẽ nói lại.

Người Quang Toàn muốn đề cập chính là đông cung thái hậu Lê Ngọc Hân. Quả thật nếu sức ảnh hưởng của mẹ hắn trong triều đình lớn như thế nào, Lê ngọc Hân cũng có ảnh hưởng lớn như vậy đến người dân bắc hà. Nên nhớ lãnh thổ hiện tại mà nhà Tây Sơn đang kiểm soát chủ yếu là vùng đất bắc hà đấy.

Như mọi khi, hai mẹ con ngồi nói chuyện thêm một lúc, rồi cùng dùng bữa. Khi hắn quay lại phòng của mình đã là đêm rồi. Dưới ánh đèn hiu hắt này thật dễ khiến cho người ta có cảm giác buồn ngủ

Mấy hôm nay trăng tròn. Soi sáng cả hoàng cung. Hẳn thường xuyên ra sân ngồi thuận miệng hát râm rang vài ca khúc đủ các thể loại nhạc, đủ các loại bài hát mà hắn còn thuộc ở kiếp trước.

- Hoàng Thượng hát nghe thật êm tai, lại đầy ý nghĩa.- lão Phúc nói.

Quang Toàn biết hẳn là đang nịnh hót đấy, nhưng cũng tự cho là đúng vì hẳn đương nhiên tự tin với giọng ca của mình. Với những lời ca khúc rất vui và dễ hiểu nên nghe qua liền cảm giác mang đầy ý nghĩa là phải. Nên nhớ nhạc mà anh hát là có một không hai trên thế giới đấy.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của hắn. Nếu như dạy cho những người xung quanh hát, không biết là sẽ như thế nào nữa.

Quay lại nhìn đám hộ vệ và cung nữ xung quanh, hắn tính chọn những người này tạo nên những môn đồ đầu tiên của dòng nhạc hiện đại. Quá tò mò rồi.

Nghĩ vậy liền làm ngay. Quang Toàn cho một đám đứng vây quanh trước mặt hắn, bắt đầu tập bài hát đầu tiên, bài “tình mẹ” của nhạc sỹ Nguyễn Nhật Huy.

“khẽ ngắt nụ hồng cài lên mái tóc xanh mẹ yêu

Tóc rối một đời vì năm tháng chờ che đời con

Khi thơ ấu con nào đâu có biết

.....

Mẹ là những tiếng hát ấm áp ru con khi đông lạnh về

Mẹ là những ánh nắng lấp lánh đưa con đi trên đường quê.”

Phải công nhận trong việc hát hò con gái chúng tỏ ra mình tiếp thu nhanh hơn cánh mày râu nhiều. Nhất là các nàng Băng, Tuyết, Xuân, Hạ, Thu, Đông sấu thì nữ bên cạnh của hắn. Không biết có phải do hắn trước đó hay lầm nhầm bài này làm cho các nàng nghe được hay không nhưng quả thật là hát rất hay.

Quang Toàn đâu biết việc chọn từ nữ cho vua không hề đơn giản, nhiều khi còn khó khăn hơn cả việc thi hoa hậu sau này đây. Chỉ là không truyền rộng khắp cho mọi người cùng biết mà thôi. Bởi vậy các cô gái được chọn đâu chỉ vì nhan sắc mà còn phải xem tính nết đến cả giọng nói..., xuất thân...v v. Nói chung chỉ kém việc vua chọn phi tần mà thôi. Đây cũng không phải là điều khó hiểu lắm.

Dưới ánh trăng giọng hát vang lên đi sâu vào màn đêm yên tĩnh. Các bài hát cũng theo đây, ngày qua ngày, tháng qua tháng lưu truyền rộng rãi khắp dân gian. Được người người hát, triệu triệu người nghe. Danh tiếng về một vị vua tài đức, có nghĩa có tình đây tài hoa cũng theo đó mà ưu truyền rộng khắp.

00o0o0o0o0o0o0o0

Trên đường phố buôn bán ở kinh thành Phú xuân

- Lão Phúc! Không cần phải ngoái trước ngoái sau như vậy!

- Hoàng... Hoàng công tử! Ta nên về thôi, con sợ không an toàn nếu nương nương mà biết con khó mà giữ nổi cái đầu.

- Mọi việc đã có ta gánh ông còn sợ gì!

Đây là hắn hôm nay đặc biệt nổi hứng lên mặc thường phục đi vi hành. Ban đầu chỉ định mình hắn và lão Phúc cùng đi thôi. Nhưng đám hộ vệ chết sống không chịu, làm hắn một phen khổ não, cuối cùng cũng phải chịu nhượng bộ cho hai người theo sau, với điều kiện tất cả cùng mặc thường phục đi bộ và không được đi quá gần.

Quang Toàn đâu biết ngoài hai người theo hắn còn có khoảng năm mươi người nữa được bố trí bí mật đi theo bảo vệ, mà hắn không hay biết. Hắn quả đúng xem thường vệ lâm quân của Quang Trung để lại rồi. Nhớ rằng tiền thân của vệ lâm quân bây giờ chính là gia tướng của Quang Trung đây.

Đã vào những ngày cuối năm, phố xá tấp nập người qua lại. Năm nay còn đặc biệt hơn khi một lượng lớn thí sinh đổ về ứng thí, nên quán xá đầy khách, hàng hóa cũng bán chạy hơn mọi năm. Theo hắn biết giá cả các mặt hàng phục vụ tết đã lên gấp đôi so với thường ngày rồi. Đây là chuyện khá dễ hiểu cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Quang Toàn kể từ khi xuyên việt đến nay đây là lần đầu tiên đi ra khỏi cung. Nhất là đúng vào dịp tết này. Có nhiều thứ làm hắn vô cùng tò mò, mỗi gian hàng đều có mặt hắn ghé qua, tay chạm vào vuốt ve hết cái này đến cái khác. Trông bán mặt liền biết hai lúa lần đầu lên thành phố. Chỉ là các ông chủ cũng đều là người tinh mắt, thấy hắn ăn vận khá đẹp, toàn loại vải tốt, bên cạnh còn có người hầu theo sau liền biết là con nhà giàu nên không lấy gì làm phiền mà còn ra sức chào hàng.

Đương nhiên hắn cũng ra sức mua, mỗi thứ mua một ít. Qua tiệm bánh mua liền mấy cái vừa đi vừa ăn. Khi qua tiệm đồ sứ mắt lại càng sáng lên ‘ây da, toàn đồ cổ cả đây, sau này muốn kiếm một mảnh vỡ cũng khó, phải mua về cất kỹ để dành cho con cháu’. lão Phúc phải chặt vật khuyên một hồi hắn mới dừng lại không mua, khi cả hai hộ vệ tay xách nách mang chặt vật không chặt nổi thêm cái chén sứ nào nữa.

Cũng vì tính cách này của hắn mà ảnh hưởng lớn đến các thế hệ con cháu hoàng gia sau này theo đó cất giữ đồ vật đầy cả hoàng cung. Cuối cùng trở thành bộ sưu tập cổ vật lớn nhất thế giới. Người ta nói rằng, trong bộ sưu tập hoàng gia có ở ngoài chưa chắc đã có, nhưng ở ngoài có trong bộ sưu tập hoàng gia sẽ có.

Hắn đi qua một tiệm trang sức lớn liền ghé vào. Lão chủ quán thấy hắn đã mua nhiều đồ ở các nơi như vậy liền biết khách sộp, lao ra chào hàng nhiệt

tình.

- Vị thiếu gia này, chỗ chúng tôi có nhiều mặt hàng, cậu cứ tự nhiên, loại nào cũng có.

Hắn là ai chứ. Kiếp trước quen mắt với các loại trang sức tinh xảo rồi bây giờ nhìn vào đám trang sức đang trưng bày liền thấy không thích thú. Hắn nhìn một chặp liền bím môi lại lắc lắc đầu tỏ vẻ đám hàng này của ông quá tệ. Như hiểu ý, ông chủ cửa hàng đi vào trong mang ra một chiếc hòm nhỏ bảo quản cẩn thận.

- Vị khách này ánh mắt thật cao. Chúng tôi đặc biệt mời khách quan xem cái này. Đây là vật áp trực chỗ chúng tôi đây!

- Ô, cứ mở ra xem thử.

Lão chủ quán ra bộ mặt cẩn thận ngó trước nhìn sau rồi mới khẽ mở nắp cho hắn thấy.

Quang Toàn đứng là ngạc nhiên rồi. Đây chính là kim cương đây là nhẫn gắn kim cương hơn nữa lại là hai chiếc khác nhau. Hắn đây là lần đầu được chạm tay vào kim cương lớn như vậy. Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Quang Toàn lão chủ quán đắc ý nói.

- Khách quan thấy được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: công nghệ sản xuất dây chuyền

Đương nhiên là hắn không thêm trả lời theo kiểu để lão chủ quán thỏa mãn hư vinh trong lòng rồi.

- Hai cái này giá bao nhiêu! Ta mua!

Nói xong hắn cũng không thêm để ý đến vẻ mặt của lão mà chọn thêm sáu chiếc vòng tay khác khá đẹp, hắn muốn tặng hai chiếc nhẫn này cho hai vị hoàng thái hậu, còn sáu chiếc vòng tay để cho Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông sáu nàng mang.

- Vị khách quan này thật biết nhìn hàng, vật này rất quý, ở Đại Việt đặc biệt không có, vì may mắn nên chỗ tôi mới được hai chiếc này. Tuyệt đối không tìm được cái thứ ba ở kinh thành. Nói cho cậu biết! Đến cả trong cung cũng không hề có đây...

Lão bắt đầu thao thao bất tuyệt theo kiểu nếu ta không nói ra chắc chẳng ai biết. Nhưng không phải những điều lão nói tất cả đều sai

- Tôi thấy cậu biết nhìn hàng như vậy chắc cũng biết loại hàng này có tiền cũng chưa chắc mua được, nhưng tôi chỉ lấy hai chiếc nhẫn mỗi một ngàn lượng mà thôi. Còn sáu lắc tay kia là quà gấp mặt vậy.

Ạc! Hai chiếc nhẫn đòi giá hai ngàn lượng bạc mà còn biếu là chỉ lấy. Sáu chiếc lắc tay kia cộng lại cũng chỉ vài chục lượng thôi. Nếu đem so với tiền lời từ việc bán chiếc nhẫn liền chẳng bỏ vào đâu. Đúng là chém người mà, biết là quá đắt nhưng hắn cũng phải cắn răng ra tiền, thậm hứa với lòng sau này ta không kiếm được vài tạ kim cương về chơi thì không làm người.

Quang Toàn âm ức bước ra khỏi cửa hàng trang sức trong tiếng cười hoan hỉ của lão chủ quán cứng rắn một hai không chịu bớt giá kia.

- lão Phúc ! đi đến phố buôn bán tơ lụa.

Hắn thật không quên mục đích hôm nay đi vì hành là để xem xét việc buôn bán tơ lụa ở Đại Việt. Quang Toàn nhanh chóng hòa vào đoàn người ngược xuôi đi chợ tết.

0o0o0o0o0

Tại một con đường khác trong kinh thành Phú Xuân. Xuất hiện bốn người trước sau đi chậm rãi trên đường. Trong đó một kẻ nhỏ tuổi nhất, nhưng ai tình mắt lại nhìn ra hắn có địa vị nhất trong đám. Nếu không phải vì cách ăn vận của tên này khá sang, chắc hắn đã bị chủ quầy ở khu này đuổi đi rồi. Bộ mặt ngơ ngác, lại lấm la lấm lét, có khi trên tay chỉ cầm chiếc đĩa men thôi, mà miệng cười chảy cả nước dãi như trẻ con cầm bánh. Ước gì ăn ngay cho giòn. Đúng là không thể nào hiểu được nhà ai lại có một đứa trẻ như vậy. Có người đồng tình nghĩ ‘Ai! Thật giàu có nhưng lại sinh ra đứa con bị bệnh nan y a.

Bất hạnh quá!’

Đương nhiên đương sự là nhân vật chính của chúng ta lại chẳng hay biết gì. Thật ra mấy thứ này giờ đây còn không phải là đồ cổ gì sất. Phải mấy trăm năm sau nữa mới được coi là đồ cổ cơ. Lúc này chỉ là đồ dùng vật dụng hằng ngày thôi. Quang Toàn là do chi phối thói quen từ kiếp trước, mà sinh ra hiệu ứng như vậy. Cứ gặp vật dụng là y như rằng.

Đây chẳng phải là hấn đề ý đến cái gọi là văn vật văn hóa, minh chứng cho thời gian gì. Cái mà hấn đề ý chẳng qua là giá trị tiền bạc mà những cổ vật sau này mang lại. lão Phúc và hai tay hộ vệ thật xấu hổ vì hành động của hấn rồi.

- Hoàng.. Hoàng thiếu gia. Chúng ta đã đi gần hết phố này. Các cửa tiệm lớn bán tơ lụa ngài cũng đã xem qua. Hay là về được rồi.

- Ô!.. gần hết phố rồi sao? Nãy giờ chỉ mới đi hơn chục tiệm thôi mà?

Oc, thời này một dãy phố buôn bán có khoảng chục tiệm đã là lớn lắm rồi đấy. lão Phúc nghe Quang Toàn hỏi vậy cũng chẳng biết trả lời thế nào. Còn Quang Toàn cũng không để ý đến câu trả lời, đơn giản hấn chỉ hỏi theo quán tính thôi.

‘Đúng là gần hết phố này rồi’. Quang Toàn vừa đi vừa quan sát thấy phía cuối phố đã ở gần ngay phía trước. Chỉ là ở chỗ đó có một cửa hàng tơ lụa quy mô có chút nhỏ. Nhưng đã mất công đi đến đây hấn cũng muốn vào xem thử.

Mấy người đi về phía cửa tiệm nhỏ kia. Một trung niên từ tiệm đi ra với vẻ mặt hớn hơ đón khách làm người ta rất dễ có ấn tượng tốt. Quang Toàn đoán chắc đây là ông chủ của cửa tiệm.

- Vị tiểu huynh đệ này, chỗ tôi toàn là lụa tốt cả. Cậu cứ thử vài mẩu lựa chọn. Không ưng ý cũng không sao. Nhưng đảm bảo cậu sẽ ưng ý.

Ồ cách quảng cáo khá bất ngờ đấy. Hấn nhìn lão cũng thấy khá thiện cảm với lại dù sao cũng là cửa hàng cuối cùng rồi. Hấn cẩn thận xem thấy đúng như lời lão chủ quán nói. Vải lụa ở đây khá tốt, các thớ đều nhau chứ không lúc dày lúc thưa như lụa ở những nơi khác. Hấn cầm một vài xấp lụa khác lên xem đầu thấy như vậy. Dệt thật rất đều tay nha. Đúng là hiếm có. Hấn giờ xấp lụa trong tay lên mà khen.

- Mấy tấm lụa này được dệt rất kỹ lưỡng. Người dệt được như vậy phải là thợ giỏi đây

- Ánh mắt của vị tiểu huynh đệ này thật tốt. Những tấm lụa này đều là do người trong tiệm của tôi hoàn thành cả, bởi vậy cậu cứ yên tâm. Chỗ tôi tấm nào cũng giống như vậy.

Hấn nghe lão chủ quán giới thiệu như vậy liền khá bất ngờ. Thường các cửa hàng sẽ mua lụa từ các nơi sau đó bán lại để kiếm lời, lụa do dệt ở những nơi khác nhau bởi những người có tay nghề không đồng đều nên chất lượng cũng khác nhau. Kể cả trong cùng một tấm lụa cũng sẽ dày thưa không đều, đây là do sức tay của người dệt trong quá trình dệt tạo ra. Giống như một người chạy bộ vậy, vận tốc lúc đầu khi còn sung sức sẽ hoàn toàn khác với vận tốc lúc sau khi đã đuối sức. Hấn chỉ không hiểu làm sao người thợ có thể giữ được lực tay liên tục như vậy. Đúng là làm người khác quá tò mò rồi.

- Thật bất ngờ ! không tưởng rằng ông chủ lại tự dệt vài để bán. Không biết tôi có thể mạo muội vào thăm nơi dệt vài của ông chủ đây được không?

Đúng là quá mạo muội rồi. Không biết lúc này người ta ý thức như thế nào chứ ở sau này bí mật kinh doanh như vậy tuyệt không thể để lộ ra ngoài.

Lão chủ quán nghe hấn nói đến đây đầu tiên là tức giận rồi, phải biết lão vì dệt ra được những tấm lụa tốt như vậy là một bí mật mà nhiều người muốn biết đấy. Mấy cửa hàng khác cũng cho người dò hỏi đủ mọi biện pháp nhưng lão giữ được bí mật này rất kĩ. Cuối cùng để trả thù chuyện này bọn chúng liên hợp lại với nhau để chèn ép cửa hàng của lão. Chúng hạ giá cắt đứt các mối làm ăn của lão khiến hàng ế ẩm.

Bây giờ chỉ biết mở một cửa hàng nhỏ tại đây bán lẻ tơ lụa cho khách hàng qua đường nhưng lại chẳng được bao nhiêu vì lụa mà lão dệt ra tuy tốt nhưng giá cả cao hơn chỗ khác, với lại dân chúng đa số còn nghèo lấy đâu ra tiền mua lụa tốt nhà lão chứ.

Thấy lão còn thù người đứng đó, Quang Toàn biết là mình quá đường đột rồi đành tìm cách chữa lời nhưng chẳng tìm ra được lời nào thích hợp.

- Ông chủ yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ điều gì ra ngoài... chỉ là hơi tò mò xú mà thôi ông chủ thông cảm. Tôi tuyệt đối không có ý khác, không có ý khác.

Hấn đúng là chẳng biết nói gì cho phải nên giải thích khá lộn xộn, câu nọ xọ câu kia.

- Tôi sẽ bao mua lâu dài vài lụa của cửa hàng ông được chứ, nếu ông chủ muốn chúng ta có thể bàn bạc thêm về chuyện này.

Lão chủ quán nghe đến đây cảm thấy khá ngạc nhiên và khó tin. Trong nội tâm liền cho đây là lừa gạt. Nhưng trong lòng lại nuôi hi vọng mở ra một con đường sáng lạng cho cửa hàng, lỡ may biết đâu lời này là thật. Lão bắt đầu có chút do dự.

Quang Toàn đương nhiên nhìn ra được sự do dự này của lão chủ quán. Thật là khó tin lời nói xuất ra từ đứa bé 14 tuổi đấy. Đưa ánh mắt về phía lão Phúc ra hiệu cho lão giải quyết việc này đi.

lão Phúc thấy vậy mặc dù không hiểu lắm dụng ý của Quang Toàn nhưng cũng bước lên lời lão chủ quán ra một bên, thăm to nhỏ vào tai ông ta. Quang Toàn chẳng biết lão Phúc nói gì với chủ quán, chỉ thấy lão gật gật đầu liên tục, lâu lâu còn liếc trộm hấn mấy cái. Hấn nghĩ “không phải lão Phúc đang làm lộ thân phận của hấn đấy chứ, có cho tiền lão cũng không dám nha”.

Một hồi sau lão chủ quán quay lại với vẻ mặt khách khí hơn xưa. Quang Toàn chẳng có thời gian đi hỏi lão Phúc đã nói những gì. Nên cũng đành gác chuyện này qua một bên đi theo sự dẫn đường của chủ quán đến nơi đặt các khung dệt.

Quang Toàn đứng là bất ngờ rồi. Không ngờ ở đây vào lúc này lại nhìn được cảnh tượng sản xuất như vậy. Số lượng nhân công làm ở đây tương đối ít, chỉ khoảng hai chục người thôi, điều này không có gì lạ, lạ là ở chỗ này hẳn nhìn thấy được cái mà sau này người ta nói là sản xuất theo công nghệ dây chuyền.

Ở đây có người chuyên xử lý tơ nhộng, có đám chuyên kéo sợi, lại có đám chuyên dệt vải.. mọi người ai ngồi chỗ nấy làm đúng công việc của mình. Đây chẳng phải sơ khai của công nghệ sản xuất theo dây chuyền hay sao.

Tuy là vào những ngày cuối năm rồi nhưng đám thợ ở đây vẫn làm luôn tay. Hẳn tò mò nhìn lại chỗ khung dệt liền á người ra. Không ngờ chuyện như vậy mà ông chủ này lại nghĩ ra được. Chẳng là khung dệt thời này chỉ một người dệt thôi nhưng lão ta cho thêm hai người đứng hai bên điều khiển thanh nạp, còn người ngồi dệt chính chỉ việc điều khiển con thoi qua lại mà thôi. Đứng là rất sáng tạo đấy. Hai người đứng hai bên chỉ làm một công việc là gạt lên xuống thanh nạp mà thôi, việc này sẽ làm cho lực tác động nhẹ đi và đều tay giúp cho các thớ vải đều đẹp là đúng rồi. Nếu nhìn kĩ lại có thể thấy được hoạt động khung dệt theo kiểu này nhanh hơn không chỉ ba lần thôi đâu.

- Ông chủ đứng là làm người khác phải ngạc nhiên rồi. Thật không ngờ đến a. Không biết ông có thể cho biết ai đã nghĩ ra điều này không.

Quang Toàn vừa tán dương vừa có ý dò hỏi người đưa ra ý kiến này cho ông ta. Người như vậy cần phải trọng dụng đấy.

- Chúng ta ra phòng khách nói chuyện được chứ. Chủ nhà cũng phải có ly nước mời khách mà. – ông chủ nghe vậy tươi cười nói.

- Tôi thật đúng là quá gấp gáp rồi, ông chủ mời nước sao lại không uống. Chúng ta vừa đi vừa bàn chuyện vậy.- Quang Toàn đáp lại

- Mời! Mời! Thật hân hạnh! Hân hạnh!

Trong phòng khách không tính là lớn khi ai nấy ngồi vào chỗ. Để phá vỡ không khí khách sáo của đôi bên. Lão chủ quán cũng không dài dòng đi vào chuyện chính

- Nói ra xin đừng cười, việc sắp xếp như vậy là đều do ngu kiến của tôi đưa ra cả đấy.

Hắn đúng là bất ngờ nha. Đây chẳng phải quá thông minh so với bình thường rồi sao?. Dường như thấy Quang Toàn có chút ngạc nhiên ông ta cười nhẹ chút rồi như mơ màng về chuyện gì đó nơi xa xăm.

- Tôi vốn là người vùng Hà Tĩnh, trong một lần đi ra biển đánh cá liền bị gió bão cuốn đi. Lênh đênh trên biển hai ngày tưởng rằng khó qua khỏi đại nạn ai dè may mắn được một tàu buôn tây dương đi qua cứu giúp. Sau đó tôi cũng đành theo họ ngược xuôi lênh đênh trên biển hơn mười năm trời. Trong một lần họ cập vào một bến đậu tôi nhận ra ở đây toàn người Việt. Sau này tôi mới biết đó là Hội An. Tìm được quê hương sau mấy năm dài, tôi ly khai đoàn người mang theo số tài sản tích góp được về quê nhưng chỉ là cảnh còn người mất. Sau này lấy vợ sinh con rồi chuyển đến kinh sống cho thuận đường buôn bán.

Nói đến đây lão dừng lại vì có một cô bé dễ thương bước vào. Trên đôi bàn tay nhỏ nhắn là bộ tách trà mời khách. Như để minh chứng cho lời kể của mình lão đưa tay ra giới thiệu.

- Đây là cô con gái duy nhất của tôi. Năm nay được mười ba tuổi rồi.

- Cô bé rất khả ái, lại còn biết giúp cha làm việc nhà nữa- lão Phúc thuận miệng khen xong quay sang thăm ý nhìn Quang Toàn theo kiểu ‘mỹ nữ tương lai đây anh bạn’ Lão ta đây là chỉ muốn dùng ánh mắt chọc hấn xúi thối cho hấn đỏ mặt nhưng đâu biết hấn có phải thật mang tâm lý trẻ con trong lòng đâu mà đỏ mặt vì chuyện này.

Mà phải công nhận rất có dáng vóc của một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành đấy, khuôn mặt dài hợp với chiều cao và dáng người, cặp mắt long lanh như muốn hút hồn người khác, khuôn mặt như một thiên thần vậy. Con gái 13 tuổi đang trong giai đoạn lớn từng ngày. Thiết khiến người khác nhìn là yêu thích không nổi dời mắt. Vài bữa lớn lên lại càng khôi nói.

- Các vị cứ dùng tự nhiên đi. – ông chủ quán chỉ tay vào chén trà mời mời.

Quang Toàn cũng vội đỡ lấy chén trà từ tay cô gái con của chủ quán, ngón tay không tự chủ được chạm vào tay làm cả hai giật mình một thoáng như có luồng điện nháy mắt xẹt qua hai người. Rất mát, mềm mại nồn nà là tất cả những gì mà Quang Toàn cảm nhận được. Còn cô gái nhanh chóng lui xuống dưới. Trong phòng khách dường như chẳng có ai để ý đến cử động nhỏ vừa rồi.

Chương 18: Cải Cách Tầu Chương

- Thật thứ lỗi. Đến bây giờ vẫn chưa biết danh tính của ông chủ đây?

Quang Toàn có ý hỏi tên chủ tiệm vải.

- Thất lễ, thất lễ. Đúng là quá thất lễ rồi mong công tử thông cảm, tại hạ họ Phạm tên là Viễn.

Ông chủ tiệm vải Phạm Viễn khách sáo trả lời

- Ra là ông chủ Viễn, tôi đây họ Hoàng tên chữ là Lập

- Ra là Lập công tử, thật quý hóa.

Miệng thì nói vậy nhưng trong đầu Phạm Viễn nhanh chóng điểm lại xem trong triều có ai làm quan mang họ Hoàng hay không. Tuy chỉ là dân thường thôi, nhưng dân thường ở kinh khác xa so với dân thường ở tỉnh là ở chỗ đó, tuy không tiếp xúc nhiều với quan lại trong kinh nhưng danh tiếng thì không phải là không nghe qua.

Lão Phúc ghé vào tai Quang Toàn nói nhỏ mấy câu. Thì ra lão này lấy lý do hấn là con cháu của một người làm quan to trong triều, rồi hứa với ông chủ Viễn sẽ nhờ quan hệ mà đưa lụa của cửa hàng ông vào danh sách cống phẩm. Đúng là lý do này rất tuyệt nha.

- Ông chủ Viễn cứ yên chí, việc đưa lụa cửa hàng ông vào danh sách cống phẩm không khó tí nào, qua bàn tay của tôi thì chuyện này coi như xong. Có khi vì vậy mà ông chủ còn được gặp Hoàng Thượng cũng nên.

lão Phúc nghe đến đây suýt chút bật cười, đúng là quá khôi hài rồi. Nếu không phải đi theo hầu hạ Quang Toàn mấy năm nay lão cũng có chút phải nghi ngờ đây có phải là Quang Toàn không nữa.

- Tất cả là nhờ hoàng công tử giúp cho. Không biết lệnh tôn đây là.

- Ta thuộc dòng bên thái hậu, ông chủ Viễn không cần để việc này trong lòng.

Quang Toàn đáp đại một cách mơ hồ. Phạm Viễn thấy vậy biết hấn đây là không muốn đề lộ nên cũng không hỏi nhiều, với lại khi này vị người hầu kia đem cho hấn coi lệnh bài. Với kinh nghiệm sống ở kinh thành hơn chục năm lão nhận ra vị Hoàng công tử đang ngồi đây có địa vị không tầm thường, chỉ ít cũng là một vương công. Họ Hoàng kia chắc chắn là già rồi.

Câu chuyện được tiếp tục qua lời kể của ông chủ Viễn. Nói ra cũng thật hay Quang Toàn phải phục tài quan sát của người này rồi. Chỉ vì quan sát cách làm việc của các thủy thủ trên tàu thôi mà lão lại nghĩ ra việc áp dụng nó vào việc dệt vải. Trên các con tàu mỗi thủy thủ chỉ làm đúng công việc chuyên trách của mình đây là điều mà ai cũng biết nhưng việc vận dụng để đưa nó vào trong việc quản lý sản xuất cho đến bây giờ ở trên thế giới vẫn chưa có đấy. Quả đúng việc sáng tạo không của riêng ai. Hấn phải một lần nữa đánh giá lại lão chủ tiệm này. Là vật báu khó kiếm trong quản lý, không dễ tuột khỏi tay được.

Một hồi nói chuyện với lão chủ tiệm hấn mới biết lão đang gặp khó khăn từ áp lực của những chủ tiệm khác, kể ra nếu so với mấy dệt hơi nước thì yếu tố khung dệt ba người làm của lão Viễn chẳng còn tí lợi thế nào, cái mà hấn coi trọng ở lão chính là đầu óc quản lý mà thôi.

Quang Toàn ra về với một đồng hàng hóa cồng kềnh, cộng thêm một lượng lớn vải lụa mua chỗ Lão Viễn. Đành phải thuê một chiếc xe ngựa chở về sau, còn hấn và lão Phúc bí mật về cung trước, nếu không kinh động đến người khác lại thêm chuyện rầy rà. Đến nơi cũng vừa kịp tối nhằm tiếp tục chương trình ca nhạc.

Hấn dự định dạy bài “cát bụi” của nhạc sỹ Trịnh Công Sơn. Hôm nay còn đặc biệt mua vòng tay cho các nàng Băng- Tuyết- Xuân- Hạ -Thu- Đông. Những tên như vậy vốn không phải tên thật của các nàng mà sau khi vào cung mới được đổi tên. Kể ra các nàng tính tình khá giống như tên vậy, hấn đúng là thích các nàng rồi. Các nàng thấy hết của hấn rồi đấy nhé, bảo sao hấn buông tha các nàng cho được. Suy nghĩ thì như vậy đấy, còn thực hiện được hay không còn phải xem chú em bên dưới khi nào thì. ... Ai da số thật khổ mà. Kiếp trước còn nguyên tem là do không có em nào, còn kiếp này thì vẫn nguyên tem vì... ông trời a!. Đang đùa ta sao?

0o0o0o0o0

Hôm nay đã là ngày ông táo lên trời rồi, người ta tắt bật ngược xuôi chuẩn bị cho tết sắp đến, còn hấn lại vẫn nằm lỳ ra bên dưới ánh nắng buổi sáng, đây là hấn đang muốn cho xương hấp thụ tốt canxi. Đang tuổi phát triển thân thể mà, phải tập luyện để có thân hình tráng kiện mới được. Làm vua mà không có thân hình tráng kiện thì đúng là uổng phí cơ hội trời ban nha.(hé hé)

- Lão phúc có chuyện gì vậy, ta xem như đang có ai la ó ở ngoài thì phải.

Mấy hôm nay đúng là khá bận rộn đấy, đám tầu chương nhờ cách đặc biệt do hấn sáng chế mà đã vui đi rất nhiều rồi. Hấn cho người khác chữ lên làm

thành các con dấu. Theo kiểu như. “đồng ý” “tốt” “không được” “đem về viết lại” “đang nói cái gì” “thiếu thông tin phải bổ sung”...

Cứ tùy vào từng trường hợp mà hấn đóng các con dấu mang các dòng chữ phía trên vào sau đó coi như xong. Bởi vậy công việc trở nên nhanh chóng cực kỳ. Đúng là cái khó ló cái khôn, ông bà ta nói cấm có sai. Tuy nhiên lượng tấu chương bị đóng dấu thuộc loại phải viết lại rất nhiều hầu như chiếm gần hết, cũng vì đó mà có vài người ý kiến nhưng có bài học lần trước của tên quan ở trên triều kia, nên vẫn chưa ai dám xung phong đi đâu.

- Bẩm Hoàng thượng! là quan ngự sử Châu Văn Trai đang quỳ gối khóc lóc ở ngoài cửa cung ạ.

Lão Phúc đi vào nói lại với hấn, nghe cái tên khá lạ chưa biết đây là ai.

- Ông ta là ai thế. Có chuyện gì mà phải quỳ ở đó khóc lóc

- Dạ bẩm chính là đại nhân hôm trước té xỉu trên triều, nghe nói mấy hôm nay bị bệnh bây giờ đỡ hơn được chút liền chạy đến đây khóc lóc.

Nghe đến đây Quang Toàn liền nhớ là ai rồi. Thì ra lão này tên là Châu Văn Trai lần này đến đây chắc là do chuyện lần trước hấn muốn cho sử quan ghi lỗi ấy lại. Nếu không phải có chuyện hôm nay đúng là hấn đã quên mất việc này.

- Lính canh không đuổi lão ta đi được sao?

- Dạ bẩm, đã làm nhưng không được, Trai đại nhân nhất quyết không chịu đi. Hiện đang đập đầu xuống sân máu chảy cả ra rồi. E rằng sẽ có án mạng.

Không ngờ lại còn có cả chuyện này nữa cơ đấy. Hấn thật không dám đánh cược danh tiếng của mình nha. Nếu lão quỳ chết ở trước cổng hoàng cung vào lúc này thật không phải chuyện gì tốt đâu.

- Cho người băng bó rồi đưa đến thư phòng gấp ta.

Quang Toàn nhếch mép nói với Lão Phúc.

Hấn đúng là đã nghĩ ra cách khác bắt tội lão rồi nha. Biến lão từ người chống đối với hấn thành công địch của đa số quan lại thì sao nhỉ. Haha. Chuyện này không ai muốn làm đâu đấy nhưng lão đã ở thế này rồi nếu không theo hấn thì theo ai bây giờ.

Trong phòng làm việc của Quang Toàn

Một người đầu đã được băng bó đi vào

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

- Ái khanh mau đứng lên đi. Có chuyện gì cứ nói.

Hấn đương nhiên làm bộ với mặt tỉnh bơ như thường. Còn vị Trai đại nhân đầu gối đang đây, đây là lão đang đi xin tội đấy nha.

- Xin Hoàng Thượng khai ân tha tội cho thần. Xin Hoàng Thượng khai ân, xin Hoàng Thượng khai ân. ...

Đúng là rất thẳng thắn và trực tiếp đấy. Chẳng có chút vòng vo nào. Còn Quang Toàn giả bộ như chợt nhớ cái gì đó.

- À, chuyện này chẳng phải trầm đã không truy cứu rồi sao?

Hấn đây là đang nói đến chuyện bị phạt roi, đây là hấn làm bộ không đề cập đến chuyện ghi sử.

- Hoàng Thượng! Thế còn chuyện ghi sử..

Vị Trai đại nhân này về mặt có chút bình tĩnh hơn ấp úng hỏi lại.

- Chuyện này do bên sử quan phụ trách, trầm cũng không có khả năng nhúng tay vào quá sâu a.

Đúng vậy Quang Toàn hấn không phải muốn sử quan ghi như thế nào liền ghi như thế đâu. Nếu Quang Trung còn sống chắc còn có thể chứ hấn làm gì đã đủ uy tín đâu.

- Ái khanh yên tâm, nếu có cơ hội ta sẽ nói lại một chút với sử quan xem sao. Ta thấy tốt nhất hay là khanh tự mình sửa sẽ hay hơn nhiều, biết đâu đây lại là một tâm gương biết sửa chữa khuyết điểm mang lại lợi ích cho xã tắc cũng nên.

Châu Văn Trai chưa biết ý cụ thể Quang Toàn ra sao nhưng đã nghe ra trong này có chút huyền cơ, lấy làm chờ mong.

- Mong Hoàng Thượng chỉ cho tội thần con đường sáng để sửa chữa lỗi lầm.

Quang Toàn nghe đến đây liền biết mỗi câu đã bị cắn nha. Còn chờ gì nữa mà không thu dây đây.

- Ái khanh bị hại thật khổ, tấu chương viết chẳng rõ ràng làm hại cả trầm lẫn ái khanh. Chuyện này nếu được chỉnh đốn lại rõ ràng thì đã không làm người

khác hẳn như vậy đây.

Lão nghe đến đây còn không hiểu ý nữa sao, ‘đây là đang đẩy lão vào cuộc đối đầu với hầu hết quan lại từ kinh thành cho đến địa phương đây, như vậy còn có đường sống sao? Hoàng Thượng đúng là đủ ác nha. Chỉ mới 14 tuổi thôi mà đã lợi hại như vậy rồi’. Lão len lén nhìn trộm Quang Toàn.

Mấy hôm nay nằm trên giường bệnh nhưng không phải là lão không biết cách xử lý tấu chương mới của Quang Toàn khiến người khác bức xúc như thế nào. Nhưng có cái cho lão lựa chọn sao. Đã không có đường khác cho lão chọn nữa rồi. Nghĩ đến đây lão đành cắn răng quyết định, thầm mong sao có thể được Hoàng Thượng che chở như đối với Phạm Công Thiệu vậy.

- Tội thân xin nghe theo Hoàng Thượng chỉ dạy.

Quang Toàn nghe vậy trong bụng lấy làm mừng, thầm nghĩ ‘bên ta đã tìm được tiên phong rồi đây, các người đến giờ còn chưa chịu chấp nhận sửa lỗi làm việc của mình hay sao?’

- Trẫm nghĩ ái khanh nên xem xét lại các tấu chương sau đó phân loại ra, sẽ cần viết cái gì ở từng loại. Mỗi loại nếu có riêng từng biểu mẫu lại càng tốt!

Nghe đến đây ánh mắt của lão Trai như lóe lên tinh quang, trong đầu nhanh chóng hình dung. Đây đúng là một diệu kế nha, thật hay, thật hay..

Hắn cũng chỉ nói đến chừng đó, còn chuyện làm như thế nào đây là chuyện của đám thủ hạ, nếu chuyện gì hắn cũng gánh cũng giải thích rõ sẽ hạn chế khả năng sáng tạo chủ động của những người xung quanh. Kiểu như Lưu Bị có Gia Cát Lượng chưa chắc đã là chuyện tốt vậy.

Quang Toàn tuy là nói để bắt tội lão nhưng thật ra hơn ai hết hắn muốn lão thành công. Hắn đương nhiên sẽ chẳng để mặc lão rồi. Có Phạm Công Thiệu là một tấm gương, mong sao lão nhìn vào đó buông tay mà làm, đừng để hắn phải thất vọng. Trước khi lão ra về hắn đưa hết đám tấu chương còn sót lại để lão dựa vào đó mà nghiên cứu. Nếu lão quản tốt việc này thì chuyện được ghi công trạng vào sử sách là đương nhiên rồi, lúc đó ai còn nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt kia nữa.

Vừa “tiễn” xong vị Trai Ngự Sử đài liền thấy bộ mặt hốt hải của lão Phúc chạy vào hắn biết có chuyện rồi.

- Có chuyện gì ông cứ từ từ nói không cần gấp gáp.

- Hoàng Thượng! Hoàng Thượng biết có chuyện sao.?

Hắn nghe vậy liền bĩm môi như muốn nói. Chuyện này ai mà không biết. Cứ thấy cái bản mặt của lão là biết lại có chuyện gì rồi.

- Bẩm Hoàng Thượng có ba vị tướng quân là Võ Đình Tú, Vũ Văn Dũng và Lý Văn Bưu xin gặp.

- Lý Văn Bưu tướng quân về đến kinh thành rồi sao?- hắn hỏi vậy để xác nhận mà thôi, chứ chẳng thiết ai trả lời.

- Nhanh mời ba vị tướng quân vào gặp mặt.

0o0o0o0o0o0

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Ba chú đứng lên thôi không cần giữ lễ như vậy. ở đây không có người ngoài.

- Tạ ơn hoàng thượng- cả ba nghe hắn nói vậy liền tạ ơn.

- Người đầu mau mang ghế lên cho mấy chú, dâng trà..(sẵn tiện có mấy con cá chép vừa tiễn ông táo đây, đem ra chiên xù luôn đi, ba ông về đây rồi không cần tiễn nữa..)

Hắn nhìn cả ba người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lý Văn Bưu, con người này cao chỉ khoảng hơn mét sáu, nhưng bù lại thân hình rắn chắc, khuôn mặt có chút điển trai. Nhất là trên miệng luôn có một nụ cười, chẳng trách xuất thân từ dân buôn ngựa có khác.

- Tên dân chợ búa kia! Bệ Hạ đang nhìn lão đó.

Vũ Văn Dũng cất tiếng nói thô lỗ của mình lên.

- Thần Lý Văn Bưu ra mắt Bệ Hạ!

- Ta đứng trông chờ chú Bưư đã lâu. Đi đường dài chắc rất vất vả.?

- Tạ ơn Bệ Hạ quan tâm, ưu ái!

Hắn thật quá nóng lòng muốn hỏi chuyện với Lý Văn Bưư về việc nuôi ngựa ở Tam Điệp Ba Vì rồi.

- Chú Bưư chắc đã nghe qua tin việc đóng quân ở Tam Điệp Ba Vì chỗ chú Hưng (lê văn Hưng, binh bộ thượng thư) rồi. Không biết chú Bưư thấy chuyện này ra sao - hẳn ra đáng hỏi

- Bệ Hạ sáng suốt, đây đúng là chuyện nên làm, thần nguyện xin gánh vác việc này. Chỉ là việc kinh phí chắc phải nhờ bệ hạ chiêu cố.

Lão được làm công việc thích hợp của mình đương nhiên rất vui mừng rồi, chỉ là trên đời này có việc gì dễ, tiền bạc để phát triển đàn ngựa đâu có ít.

- Chú Bưư yên tâm, lần này tạm thời cấp cho chú năm mươi vạn lượng để làm vốn ban đầu, nếu còn thiếu cứ việc báo về. Đảm bảo không để công việc gián đoạn là được. Tương lai trăm năm của cả giang sơn này đặt nặng vào chú.

- Tạ ơn Hoàng Thượng tin tưởng thần sẽ cố gắng hết sức.

Để có thuận lợi như buổi nói chuyện hôm nay hẳn đã gửi không ít thư từ đề thu phục nhân tâm trước đó. Đương nhiên hẳn đã không phí sức khi nhận được sự đáp trả chân thành từ phía lão.

Vũ Văn Dũng, và Võ Đình Tú hôm nay đến đây chủ yếu để xem khi nào thì được xuất quân. Lệnh động binh đã được gửi đi từ trước, tin chắc chỉ khoảng chục ngày nữa toàn bộ hai vạn tinh binh bắc hà sẽ có mặt tại Phú Xuân nhưng Quang Toàn vẫn im hơi lặng tiếng khiến hai lão suốt ruột gần chết. Hôm nay vào đây thấy Lý Văn Bưư được thỏa mãn nhận nhiệm vụ càng làm hai lão trông chờ.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Khoai Lang

Thật ra việc này Quang Toàn không phải là không muốn nhắc đến. Chỉ vì hắn thấy chuyện này không hề dễ làm như suy nghĩ ban đầu chút nào. Hiện tại hai vạn quân của tướng Diệu đang đánh nhau với quân Chúa Nguyễn ở Diên Khánh cũng đồng nghĩa với việc ông ta chính là chủ soái ở nơi này. Bây giờ nếu cho Vũ Văn Dũng và Võ Đình Tú đến, vậy chẳng phải sinh ra chuyện một quân hai soái sao. Còn nếu chia ra làm các hướng khác nhau để đánh Chúa Nguyễn chuyện này nói dễ hơn làm. Nên nhớ chuyện tiếp tế lương thảo cho quân đội không phải là chuyện đơn giản. Một cánh quân còn muốn lo không xuê hướng chỉ thêm vài cách khác lại càng thêm khó.

Trong việc dùng binh kiêng kỵ nhất chính là thay soái giữa chừng, làm cho lòng quân không ổn định. Với lại tướng Diệu nói gì, nói cũng chính là cánh tay của hắn. Nói theo kiểu khác, đây là vậy cánh ủng hộ hắn nhất. Hai vạn quân nằm trong tay ông ta như nằm trong tay hắn vậy, vì sự ổn định lúc này hắn tuyệt đối không thể để tuột mất. Hơn nữa nếu đường đột điều tướng Diệu về sau đó cho Tướng Dũng và tướng Tú vào thay sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của Diệu, đây là điều Quang Toàn không hề muốn. Với lại mục đích chính Quang Toàn muốn dùng đến Dũng, Tú chính là muốn tập trung quân đội vào tay mình, chứ không chỉ vì muốn đổi tướng soái

Hắn đang nghĩ đến một biện pháp vẹn cả đôi đường. Tạm thời chưa có sáng kiến gì. Thấy được ánh mắt trông chờ của hai lão Dũng Tú, hắn biết phải giờ biện pháp câu giờ trước đã. Mọi chuyện liền tính sau vậy.

- Hai chú không cần vội vàng. Trước sau gì cũng qua tết mới xuất quân mà. Với lại hai chú cũng biết việc thay tướng đổi soái trong lúc này là chuyện tối kỵ của binh gia. Chúng ta lại càng phải đề ý đến suy nghĩ của Diệu tướng quân.

Hai lão nghe vậy liền trầm ngâm, không ngờ Quang Toàn lại suy nghĩ vấn đề sâu xa như vậy, mình đúng là quá nóng lòng mà quên mất chuyện này. Dù sao không có lý do gì lại lệnh cho tướng đang đánh trận rút quân về, đó là chuyện khó chịu như thế nào, hai lão với kinh nghiệm cầm quân lâu năm nghĩ sơ thôi liền biết. Lý Văn Bưư cũng suy nghĩ ‘Hoàng Thượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại là người biết suy nghĩ cho cảm tính của tướng ngoài trận, thật hiếm có, xem ra ta đã lo nghĩ quá nhiều rồi’.

- Lần này có một việc nhờ cả vào ba vị tướng quân đây. –

Quang Toàn là người hiểu rõ giá trị của vùng đất này mang lại ở tương lai. Ngoài chuyện giá trị về sinh vật học, môi trường, quần thể hay gỗ quý và tài nguyên mà nó mang lại. Quang Toàn chú trọng hơn cả chính là tài nguyên đất đỏ ba zan mà khu vực này có được. Đây là vùng đất lý tưởng cho các loại cây công nghiệp có giá trị cao như cao su, cà phê, điều... Muốn phát triển kinh tế, muốn phát triển công nghiệp không thể không chú trọng đến nguyên liệu mà các cây này mang lại. Rất, rất quan trọng không chỉ cho bây giờ mà còn cho cả tương lai sau này.

Vùng đất chiến lược này không thể không lấy đấy. Nếu như mở rộng đến sông Mekong lại càng tuyệt vời rồi. Chuyện này không có gì là không thể, đơn giản vì vùng đất phía tây bên dãy Trường Sơn lúc này vẫn chưa có chủ. Hẳn nhanh chân đoạt trước sao lại không được. Hẳn còn nhớ chính xác lúc xem bản đồ Đại Nam vào thời Minh Mạng vùng đất phía tây dãy Trường Sơn kéo dài cho đến sông Mekong cũng nằm trong đó.

Nhưng do không chú trọng hết ý nghĩa của vùng đất này mà các đời vua nhà Nguyễn phía sau bỏ lơ không cử người tập trung khai hoang cai quản. Cuối cùng mất đi sự kiểm soát đối với nó. Đến lúc Pháp vào xâm lược, đã không còn nằm trên bản đồ Đại Nam nữa.

Nhưng cho dù thế nào hẳn hôm nay đã quyết định lấy mảnh đất Tây Nguyên và xiết vùng đất phía tây dãy Trường Sơn này rồi. Việc này không thể chờ lâu đâu đấy. Sắp đến hẳn dự định cho mua giống cà phê, cao su, điều và cả cây bông nữa... từ bên ngoài về đây trồng. Việc phát triển của cây công nghiệp đòi hỏi thời gian khá dài nếu không khởi động ngay từ bây giờ e rằng tương lai vài năm nữa sẽ không bắt kịp với sự đòi hỏi về nguyên liệu.

Lần này do suy nghĩ đến việc điều động tướng Diệu sao cho hợp lý khiến hẳn cân nhắc đến vấn đề cho ông ta dẫn quân vào chiếm đóng Tây Nguyên và phía tây dãy Trường Sơn. Đầu tiên, ông ta là người quen thuộc vùng này nhất, thứ hai dẫn quân tác chiến trên vùng cao là sở trường của Trần Quang Diệu và cuối cùng là về vấn đề tiếp tế lương thực cũng không phải không thể giải quyết. Hẳn nghĩ ngay đến tài năng thuần voi của vợ ông ta là Bùi Thị Xuân cũng chính là chị của hẳn. Nếu để cho bà dùng khả năng của mình, thuần voi vận chuyển lương thực hậu cần cho Tướng Diệu lại càng quá tuyệt. Vùng Tây Nguyên có khá nhiều voi hẳn lại đang cần sức kéo nên chẳng bao giờ chê ít.

Chỉ là việc chiếm giữ Tây Nguyên không chỉ đơn giản là chiếm giữ theo kiểu cho quân lập trại đóng quân mà còn phải phụ trách cả việc di dân lên đây định cư dựng làng xây lũy và bảo vệ an toàn cho họ khỏi sự phá hoại của thú rừng. Chỉ là việc đề tổ chức cho dân tự nguyện lên đây sinh sống ngày một ngày hai không hề dễ dàng chút nào, nếu không sử dụng vài biện pháp đặc biệt, thật không xong.

- Bẩm Hoàng Thượng! có quan thượng thư Ngô, Nhậm xin gặp.

Tiếng của lão phúc vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hẳn.

Hẳn chính là cho truyền Ngô, Nhậm vào gặp để bàn chuyện đấy, vì một số lý do đặc thù mà hẳn nhất định muốn bàn bạc với lão một trong những lý do quan trọng nhất lão là danh sỹ có tầm ảnh hưởng lớn ở Bắc Hà.

- Nhanh mời vào.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Ái khanh bình thân! Người đâu nhanh mang ghế lên cho Nhậm ái khanh. Lần này có chuyện gấp cần bàn bạc với khanh.

- Tạ ơn ân điển của Bệ hạ, có chuyện xin bệ hạ dãn dò thần sẽ nỗ lực.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên lão được ban ghế ngồi nên mọi chuyện khá tự nhiên không có gì ngập ngừng.

- Ta vào vấn đề luôn vậy. Từ khi tiên hoàng còn tại thế vì thấy đất đai bỏ hoang nhiều nên đã rất quan tâm đến việc này. Nhưng vì thiếu thốn nước tưới mà tình hình cũng không được cải thiện bao nhiêu. Lần trước trên triều trẫm đã nói sẽ nghĩ ra biện pháp khắc phục chuyện này, còn lệnh cho bá quan cùng suy nghĩ. Mấy hôm nay trẫm nhận được rất nhiều tấu chương trong đó có tấu chương của khanh trẫm đã đọc và thấy khá ưng ý. Trẫm muốn trực tiếp nghe khanh nói về chuyện này.

- Tạ ơn Hoàng Thượng ngợi khen. Thần cho rằng nếu dựa vào cây khoai lang có thể giải quyết được cái khó trước mắt. Trước đây gia đình thần cũng có trồng nên biết. Kính xin hoàng thượng cho đem giống cây này phổ biến tạo phúc cho dân chúng bá tánh.

Hẳn đúng là nhận được rất nhiều tấu chương bàn về chuyện làm sao để bỏ đất trống, làm sao để tăng thu nhập cho quốc khố. Rất nhiều ý kiến được đưa ra, có người kêu hẳn huy động sửa chữa kênh mương, có người ý kiến phải dùng đến biện pháp cưỡng ép canh tác... có người còn bày tỏ muốn tăng giảm thuế. Nói chung đa số chỉ luẩn quẩn trong cái vòng phát triển câu lúa nước. Nhưng hẳn lại bất ngờ vì trong tấu chương của Ngô, Nhậm lại hướng hẳn đến một giống cây khác chịu hạn rất tốt năng suất lại cao và dễ trồng đó chính là cây khoai lang. Đến chính ngay hẳn cũng đã quên nếu không đọc bản tấu do lão viết

- Trẫm đồng ý với ý kiến của ái khanh, việc này sẽ giao cho khanh chuyên trách, ái khanh hoàn toàn có thể điều động người dưới quyền để phụ giúp. Nếu thành công, khanh đã lập được công lớn rồi

Hắn đương nhiên rất ủng hộ việc phát triển cây khoai lang rồi. Nếu như loại cây này được phổ biến rộng rãi, không bao lâu nạn đói sẽ được giải quyết đây. Đúng là một diệu kế, hắn thật rất chờ mong. Chẳng hiểu vì sao sau này vẫn có nạn đói xảy ra, vậy mà trong lịch sử cây khoai lang lại không được phát triển nhân rộng.

- Thần xin thay mặt bá tánh trăm họ tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng anh minh, hoàng thượng anh minh.
- Ái khanh không cần câu nệ như vậy, đây là chuyện nên làm mà.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hoàng đế cũng cần quản gia sao?

Quang Toàn đương nhiên rất ủng hộ việc phát triển cây khoai lang rồi. Nếu như loại cây này được phổ biến rộng rãi, không bao lâu nạn đói sẽ được giải quyết đây. Đúng là một diệu kế, hắn thật rất chờ mong. Chẳng hiểu vì sao sau này vẫn có nạn đói xảy ra, vậy mà trong quá khứ cây khoai lang lại không được phát triển nhân rộng.

- Thần xin thay mặt bá tánh trăm họ tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng anh minh, hoàng thượng anh minh.
- Ái khanh không cần câu nệ như vậy, đây là chuyện nên làm mà.
- Hoàng Thượng! Vậy còn! Vậy còn việc nộp thuế, sao?

A! đúng vậy nha!, ra là vậy! Việc vua quan không chú trọng đến cây khoai lang chính là do vậy. Đây chính là lý do làm cho cây khoai lang không được trồng rộng rãi. Người dân trồng khoai lang, nộp thuế bằng gì? Không lẽ nộp thuế bằng khoai lang sao? Còn nếu nộp bằng thóc lại không mấy ổn. Bán khoai lang đi mua thóc để nộp thuế? Chuyện này không thuận tiện tí nào trong điều kiện hiện nay. Còn triều đình nhất định không nhận khoai lang vì rất khó bảo quản lâu ngày. Hắn nghĩ 'có lẽ chính việc này đã hạn chế cây khoai lang được nhân rộng ở thời đại phong kiến'.

- Việc này trăm đã có cách. Nếu cho khoai lang được trồng xen kẽ với cây dâu, sao. Lúc đó chỉ thu thuế cây dâu còn cây khoai lang không phải nộp thuế.
- Hắn lại nghĩ ra thêm một cách để cây dâu có thể phát triển nhanh chóng hơn rồi. Đúng là một công nhiều việc mà đến hắn cũng không ngờ trong lúc vô tình lại có bước đột phá hay như vậy. Việc trồng xen kẽ cây dâu và cây khoai lang hoàn toàn có thể được.
- Hoàng Thượng thượng anh minh. Đây đúng là cách trộn vụn cả đôi đường, thật hay! thật hay!..
- Mong rằng ái khanh sẽ không phụ lòng trăm. Nhưng có một điều khanh có từng nghĩ đến, liệu khi trăm ban ra chuyện này, lượng đất đang bỏ hoang kia phần lớn sẽ vào tay ai?
- Đối với vua quan phong kiến ruộng đất vào tay ai đâu có gì khác nhau. Vào tay địa chủ hay người dân, họ đều thu thuế như nhau cả thôi. Nếu vào tay địa chủ họ càng mừng, như vậy họ càng dễ thu thuế mà không sợ bị khất nợ (nợ xấu). Bởi vậy chẳng mấy ai coi trọng việc này cả. Quang Toàn đến từ một đất nước XHCN bị ảnh hưởng rất sâu sắc đến vấn đề ruộng đất. Tuy tin tưởng vào khả năng công chính liêm trực của Ngô, Nhậm nhưng điều này không đủ để hắn an tâm đến vấn đề ruộng đất. việc chiếm đoạt bành trướng ruộng đất của địa chủ có quá nhiều cách, nhiều thủ đoạn mà cuối cùng nông dân vẫn là tay trắng. Đây không phải là mục tiêu của hắn. Càng lại không phải cái mà hắn muốn thấy.
- Thần quyết không để Hoàng Thượng thất vọng, còn chuyện ruộng đất bỏ hoang đương nhiên sẽ phát cho dân chúng rồi.
- Ý trăm muốn tất cả con dân của trăm đều có ruộng đất chứ không phải phần lớn ruộng đất sẽ nằm trong tay các địa chủ. Để rồi ngoài việc nộp thuế cho triều đình còn phải nộp tô cho đám địa chủ kia. Đó chẳng phải con dân của trăm nộp thuế hai lần sao?

Nói đến đây mà Lão còn không hiểu, thật không xứng với cái tên danh sĩ Ngô, Nhậm rồi. Lão ta đương nhiên nghe ra, việc này trước giờ không hề nghĩ

đến, nhưng khi được hỏi lão cũng nhận ra ở trong này có vấn đề khuất tất. Đúng là, nếu so ra, lượng thuế mà triều đình nhận được không hề giảm nhưng người dân phải đóng nhiều thuế hơn đây. Việc đất bỏ hoang không ai thêm nhận sẽ không còn là đất hoang nữa khi việc trồng khoai lang xen kẽ với cây đậu được đưa ra ngoài, \ chuyện nhiều nhà cùng dành nhau một miếng đất là không thể tránh khỏi.

- Thần nghĩ! Ra lệnh chỉ cho những hộ chưa có ruộng đất hoặc có ít ruộng đất nhận đất bỏ hoang có lẽ sẽ giảm thiểu được phần nào.

Thật không hồ là Ngộ, Nhậm, nhìn nhận vấn đề rất mau lẹ.

- Ái khanh nói hay lắm, trông chờ ở khanh rồi. Ta cũng có thêm một phương án cho khanh đây.

Hắn lấy ra tấm địa đồ sau đó chỉ vào khu vực Tây Nguyên, Tây Trường Sơn, Tây Bắc Bộ, Tây Nghệ An, nói cho lão nghe ý định di dân mà hắn đã vạch sẵn từ trước.

- Khanh thấy việc này như thế nào?

- Hoàng thượng thánh minh, nếu được như vậy chẳng khác nào có công lao mở mang bờ cõi sang phía Tây. Đây đúng là công đức vô lượng cần phải làm. Chỉ là việc di dân trong năm năm e rằng rất khó hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy. Dân chúng chẳng mấy người muốn rời xa quê hương cố thổ, ngoài ra kinh phí để duy trì lại quá lớn, bộ hộ không thể đáp ứng nổi chuyện phải chi nhiều như vậy.

Đúng vậy đấy, đây chính là một trong những kế hoạch đầy tham vọng của hắn. Trong vòng năm năm có thể bình ổn được vùng tây nguyên, cho nhân dân lên sinh sống ở đây, cộng thêm lực lượng người dân tộc bản xứ tại chỗ nữa, hắn tin rằng có thể làm được. Khó khăn nhất là ở chỗ làm sao người dân chịu di cư lên đây sống đó mới chính là vấn đề. Hiện tại nơi đông dân cư nhất chính là ở vùng đồng bằng sông Hồng. Tuy rằng mảnh đất này biết bao màu mỡ nhưng việc làm giàu trên đây lại không hề dễ dàng vì nó phải gánh lượng dân cư quá đông đúc. Họ lại chẳng muốn rời xa mảnh đất quê hương. Còn chưa kể đến chuyện kinh phí để duy trì trong năm năm này, một bài toán hóc búa.

- Việc này phải trông chờ vào ái khanh rồi.

Lão nghe Quang Toàn nói vậy liền tự mình cười khò, hoàng đế đây là quá coi trọng lão rồi, lão chưa nghĩ ra biện pháp nào hữu hiệu cả đây.

- Thần nghĩ nếu ban thêm lệnh cho quan lại từng huyện phủ tự tổ chức dân đi khai hoang, sau đó đem đất hoang này phân lại cho chính người dân, sẽ hay hơn.

- Đúng vậy!. Chuyện này cũng là một phương án hay trong năm năm tới. Ta nghĩ cũng nên trả tiền lương cho các dân phu, công việc sẽ trôi chảy hơn. Tuy rằng tạm thời sẽ rất tiêu hao nhiều kinh phí nhưng không thể để họ làm không công được.

Hắn có dự định sẽ bỏ chuyện bắt dân phu đi lao động, để giải phóng lao động trong dân. bù lại việc phát triển kinh tế của người dân sẽ tăng nhanh hơn nhiều. Thời kì phi thường sẽ phải làm theo cách phi thường như vậy thôi. Cái gì cũng có cái giá của nó.

Ngay sáng hôm sau tại trước điện Cần Kiệm Liêm Chính một loạt các thánh chỉ được ban bố ra ngoài. Nội dung của nó làm cho người ta đi từ bất ngờ này qua bất ngờ khác. Sau đó các bản thánh chỉ còn được in sao ra dán khắp các công thành. Các khoái mã nhanh chóng lên đường đi đến từng nơi để tuyên, bắt chấp chỉ còn vài ngày nữa là đến tết. Trong đám khoái mã đi ra, một trong số đó không phải đi truyền thánh chỉ mà đưa thư của Quang Toàn gửi cho tướng Trần Quang Diệu.

Trong những ngày cuối cùng này hầu hết mọi người đều tất bật cho chuyện tết nhất, người rảnh rỗi nhất có lẽ là Quang Toàn rồi. Đó là theo nhìn nhận của sáu nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông.

Cuối cùng ngày tết nguyên đán rồi cũng đến. Trong mấy ngày này các tụ hội liên tục diễn ra trên khắp cả nước. Năm nay tại kinh thành Phú Xuân, Quang Toàn đặc biệt cho tổ chức cuộc thi đoán câu đố trên đèn lồng, người đến tham gia rất đông vui, các câu đố liên tiếp được đoán đúng, mỗi câu đố được đáp đúng tương ứng đèn lồng đó được sáng lên. Làm một dãy phố bên sông Hương đèn lồng được treo đỏ rực. Quang Toàn đương nhiên sẽ không bỏ qua dịp vui hiếm có này rồi. Cùng Lão Phúc và đám hộ vệ cải trang đi ra ngoài chơi suốt đêm mới về. May sao việc này khá kín tiếng, nếu không Thái Hậu Bùi Thị Nhạn vì lo đến sự an nguy của hắn mà làm um lên cho coi.

Ngoài Hoàng cung vui như vậy đương nhiên trong hoàng cung cũng không kém phần đông vui. Đêm nay Quang Toàn cho tổ chức một bữa tiệc lớn, ngoài các quan đại thần tham dự còn có gia quyến của họ. Không ít đại thần tình mắt có cái nhìn xa trông rộng còn đặc biệt mang theo ái tử của mình tham gia tiệc hội. Đầu tiên là có cơ hội quen biết nhau sau nữa biết đâu còn được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, tuổi nhỏ với nhau rất dễ kết bạn mà. Hoàng Thượng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, nếu có được mối quan hệ này, đúng là tương lai tiền đồ mở rộng ngay trước mặt vậy. Đương nhiên ngoài con trai ra con gái họ càng muốn cho đi theo nhưng mục tiêu chính là chỗ thái hậu. Nếu như thái hậu vừa lòng ưng ý đứng ra mai mối, vị trí hoàng hậu kia coi như có phần rồi. Theo họ Quang Toàn nhỏ tuổi như vậy sao biết nhìn... đây có lẽ là điều sai lầm nhất. Hắc hắc

Đó là suy nghĩ của một số ít mà thôi. Quang Toàn tối nay muốn mở tiệc không gì ngoài chuyện muốn có sự kết nối hơn giữa Vua tôi. Người đến hôm nay khá đông không dưới ngàn người. Khiến không khí trong hoàng cung náo nhiệt hẳn lên. Tối đây đa số đều là các cựu thần nên không khí khá tự nhiên chẳng có chút gò bó.

Chờ đến khi gần đến lúc khai tiệc hẳn mới đi ra.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Tự nhiên như thế nào, làm lễ kiểu này là không thể nào bỏ qua được

- Tất cả cứ tự nhiên thôi, hôm nay không say không ai được về đâu đấy!

Hắn nói chuyện rất tự nhiên, liên tiếp bắt chuyện với từng người vui vẻ.

- Hôm nay tiệc vui như vậy không thể thiếu được nhạc rồi. May sao chỗ trống vừa có mấy danh ca mới, mọi người hãy cùng thưởng thức.

Nói xong một dáng người thướt tha bước ra cất lên giọng hát:

- ... khi thơ ấu con nào đâu có biết... Mẹ vẫn thứ tha cho con bao nhiêu lần lầm lỗi...

Cả nghìn người trong bữa tiệc im lặng lắng nghe bài hát sâu lắng này. Người vui nhất đêm nay có lẽ là mẹ hắn rồi. Lê ngọc Hân cũng lẩm bầm “tóc rối một đời, vì năm tháng chờ che đời con...”

- Hay! Thật hay!

Không biết ai phá vỡ bầu không khí im lặng làm tất cả mọi người thoát ra khỏi cơn mê. Sau đó cùng cất tiếng khen hay! Hay!. Có người còn thắc mắc dò hỏi xem khúc ca này từ đâu mà ra, cuối cùng mới biết là từ Quang Toàn. Đám đại thần thật không ngờ Quang Toàn lại có tài viết ca khúc như vậy thật đúng là không tưởng được, rất nhiều người đứng ra nịnh nọt khiến hắn thật quá thẹn rồi.

Cũng bắt đầu từ đó các ca khúc mà hắn dạy cho đám cung nữ chính thức được lưu truyền rộng rãi trong dân gian. Còn bây giờ bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, đương nhiên chương trình văn nghệ đặc biệt rất được đón chào nhiệt tình. Sáu nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông trong một đêm trở thành minh tinh.

Ông cha ta có câu ‘tháng giêng là tháng ăn chơi’ không phải chỉ để nói không mà thật là như vậy. Lúc này người dân Đại Việt đón tết cả tháng đúng hơn là chỉ có ở đám quan lại. Còn người dân cũng chỉ hết mừng thôi là lại bắt tay vào công việc thường ngày. Quang Toàn đúng là ngao ngán với đám quan viên này. Quyết định có cơ hội nên đánh tiếng một chút.

Hôm nay hắn nhận được người từ hai vị mục sư Sâm, Sơn gửi đến, đây là những người biết chữ Quốc Ngữ do họ dạy, chính hắn yêu cầu người, chỉ một tháng thôi nay đã đưa qua. Công nhận hiệu suất làm việc của họ thật nhanh. Chẳng bù cho đám nhà mình, bây giờ vẫn còn ngồi ê a với nhau chưa chịu đi làm.

Quang Toàn lần này nhận được hai mươi người và một bức thư giới thiệu trong vòng một tháng nữa sẽ có một đoàn thương buôn người Anh ghé vào, lần này sẽ đến khá đông. Hắn cũng đang trông như vậy, càng đông càng tốt.

Mấy ngày sau tết khá rảnh rồi Quang Toàn tập trung hai mươi người này, bắt đầu dạy lại cho họ kiểu chữ quốc ngữ hoàn chỉnh ở thế giới trước. Đã có căn bản từ đầu, lại được chính Hoàng Thượng đứng ra dạy. Đi ra ngoài có thể nói ta chính là môn sinh thiên tử oai phong biết nhường nào. Bởi vậy việc học diễn ra khá suôn sẻ. Đám quần thần cũng chẳng ai biết mà đi ra phàn đối, mấy lão vẫn đang vui vẻ đón tết ở nhà.

Tại cổng hoàng cung một người trung niên theo bước một thái giám trẻ hướng đến phía trong. Nếu nhìn kĩ liền có thể nhận ra đây chính là lão chủ tiệm vải tên là Phạm Viễn. Hôm nay lão thật quá hồi hộp quá kinh hãi rồi. Tự xưng một đám quan binh đến nhà tuyên chỉ dụ cho lão nhập cung diện kiến Hoàng Thượng ‘lần trước vị Hoàng công tử kia nói lão có thể diện kiến Hoàng Thượng, lão chỉ cười cho qua. Đương nhiên chẳng mấy may tin chuyện này, nghe xong liền để ngoài tai. Hôm nay có người đến tận nhà tuyên chỉ lão mới nhớ lại. Lão thấy chỉ là chuyện nộp cống phẩm có cần phải làm lớn như vậy không. Chẳng biết phúc hay họa’.

Quang Toàn muốn đưa Lão Viễn vào cung là để hỏi xem lão có chịu làm quản gia cho hắn không. Nói ra thật ngộ, hoàng đế cũng cần quản gia đây là chuyện đầu tiên có, nhưng hắn thật sự cần một quản gia đúng nghĩa là quản lý tiền bạc cho hắn. Ban đầu Quang Toàn định bổ nhiệm cho lão một chức quan nhưng sau khi nghĩ kĩ hắn vẫn là muốn tạm thời để bên cạnh cho mình xài, theo quan sát hắn nhận ra Lão Viễn không phải là mẫu người thích hợp lẫn lộn trong chốn quan trường, chỉ nhìn vào việc cửa hàng vải của lão bị các thương nhân khác ra sức chen ép liền biết. Nhưng không sao! Quang Toàn coi trọng cách quản lý công việc của lão là chính.

Khi lão Viễn gặp được Quang Toàn thật bất ngờ quá rồi. Nghĩ thoáng qua cái tên Hoàng Lập lão đúng thấy mình đáng lý phải đoán ra được rồi cái tên này không phải ai cũng dám đặt cho con mình đấy. Với lại Trong dân gian ai mà không biết Hoàng Đế chỉ mới mười mấy tuổi. Một người mười ba mười

bốn tuổi lại lấy cho mình cái tên Hoàng Lập. ... Dám sao?

- Ông chủ Viễn sao thấy trầm lại thất lễ như vậy!

Hắn vừa cười vừa nói, xem bộ dạng đứng trơ ra của lão liền biết lão đang bị sốc rồi, luôn tiện chọc lão mấy câu.

- Thảo dân Phạm Viễn khấu kiến Hoàng Thượng Vạn tuế vạn tuế vạn tuế, lần đầu gặp Hoàng Thượng nên thảo dân thất lễ xin Hoàng Thượng tha tội.

Lão Viễn đứng là nói lấp bắp rồi, câu nọ xọ câu kia hơi lộn xộn.

- Ông chủ Viễn không cần kích động như vậy, đứng lên đi thôi. Lần này gọi ông chủ Viễn đến đây là có chuyện muốn nhờ vả đấy.

- Hoàng Thượng xưng hô như vậy đúng là làm chết thảo dân rồi. Xin Hoàng Thượng cứ ra lệnh, thảo dân vì Hoàng Thượng mà ra sức trâu ngựa.

Đúng là xưng hô Ông chủ Viễn, Ông chủ Viễn như vậy thật hù lão sợ chẳng dám đứng dậy.

- Vậy trăm gọi là Lão Viễn đi. Mau đứng dậy nào

- Tạ ân điển của Hoàng Thượng

Lần này lão mới thật dám đứng dậy.

- Trăm đang rất cần một quản gia làm việc ở ngoài cung, giúp trăm quản lý tiền bạc không biết ý lão thế nào. Việc này có thể giúp được trăm chăng?

Quang Toàn không chút vòng vo, đi thẳng trực tiếp vào vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Võ trạng nguyên

Chương 21: Võ trạng nguyên

Lão đúng là quá bất ngờ rồi. ‘Làm quản gia cho Hoàng Thượng sao? Đây là chuyện mà ngay cả các quan đại thần nằm mơ cũng muốn. Lão chưa nghe nói Hoàng Thượng có quản gia bao giờ đây, hay tại lão kiến thức hạn hẹp nên không biết’. Điều này chỉ lướt qua suy nghĩ của lão trong chốc lát bị thay thế vào đó là sự hưng phấn.

- Thảo dân nguyện vì Hoàng Thượng mà ra sức trâu ngựa.

- Ha ha .... tốt! tốt! tốt!.

Quang Toàn rất vui mừng, vừa thu thập được một nhân tài xuất chúng bảo sao hắn không mừng cho được. Lấy từ trên bàn một chiếc lệnh bài đưa cho lão để tiện cho việc ra vào cung. Việc đầu tiên mà hắn giao cho Phạm Viễn, là ra sức thông báo rộng rãi khắp nơi thu mua sợi tơ tằm với giá gấp ba lần hiện tại. Tuy lão Viễn còn chưa biết tại sao phải làm vậy nhưng cũng nhanh chóng đi làm. Quang Toàn không quên dặn lão cho dựng nhà kho để chứa sợi.

Qua quan sát của hắn trong thời gian vừa rồi liền biết nếu cứ chờ vào việc thay đổi ở bộ máy triều đình thật quá mất thời gian. Hắn lại chẳng muốn bị phụ thuộc quá nhiều vào cái quốc khố, muốn tự tạo cho mình một tài khoản riêng để chủ động trong việc đưa ra các chính sách mới. Ví như chuyện mở quảng hay chuyện trồng dâu nuôi tằm vừa rồi, nếu Quang Toàn không tự mình bỏ tiền túi ra mà trông chờ vào ngân khố, đâu thực hiện được nhanh chóng như vậy. Có tiền mới dễ nói chuyện, mới sai được người khác. Đi kèm đó phải có một người giúp hắn quản lý chuyện này.

Nhìn đi nhìn lại bên người chẳng có ai đủ sức giúp hắn gánh vác, đây cũng là cái mà hắn thấy bi ai nhất, may sao gặp được lão Viễn coi như hợp ý với hắn. Ngoài lão ra hắn thật không tìm thấy ai thích hợp hơn vào lúc này. Nếu chịu khó tìm chắc cũng có nhưng liệu tin tưởng được sao?

Quang Toàn đi lại trong phòng cầm cuốn sổ thu chi của bộ hộ. Lần này điều động binh mã hầu như khắp các nơi, có câu binh chưa xuất lương thảo đã phải đi trước. Lần này có quá nhiều thứ phải chi, làm cho bộ hộ gần như trống không luôn rồi. Lão thượng thư bộ hộ Nguyễn Thế Lịch cứ theo hần mà than vãn. Nhiều lúc hần phải tự hỏi ‘bộ hộ có phải có truyền thống đi đòi nợ không đây, nếu vậy thật không công bằng a, hần có thiếu thốn gì của lão đâu, một đám thương nhân trốn thuế kia sao lão không đòi, còn cái đám muốn độc quyền buôn muối kia nữa đang nợ chất đống lên đấy cũng không thấy đã động gì, nhất là chuyện hần bị ăn thịt lừa vì miễn thuế muối lần trước chẳng thấy lão đứng ra nhắc gì cả’.

Cứ nhớ đến chuyện lần đó hần thật tức anh ách không chịu được. Quan thượng cầu kết, mới chỉ lập nước vài năm mà đã vậy, nếu cứ theo đà này, không ‘bóc thuế’ gấp, dân chúng chẳng kịp. Hơn ai hết Quang Toàn muốn đem cả đám ra pháp trường dọn một lần cho khô, nếu như nắm trong tay đầy đủ quyền lực của một vị vua, tốt biết mấy. Thật ao ước được giống như Quang Trung nha. Càng nghĩ càng thấy việc nắm trong tay quyền lực tuyệt đối thật tốt, như vậy hần có thể thay đổi Đại Việt triệt để một cách nhanh nhất.

0o0o--0o0o--o0o0o

Hôm nay là công nguyên 15/1/1795 (Al) Quang Toàn lên buổi triều lớn đầu tiên của năm mới, cũng đánh dấu từ hôm nay bắt đầu ngày làm việc chính thức của triều đình. Đáng lý ra phải chờ đến ngày đầu của tháng hai, nhưng hần kiên quyết phải cho bắt đầu từ hôm nay. Quần thần tuy đang vui vẻ nghỉ tết nhưng thấy chuyện như vậy cũng không giám phản đối gì. Muốn phản đối cũng chẳng được, chẳng tìm ra lý do nào, xưa nay chỉ có thần tử khuyên vua chăm việc nước, nay vua lại muốn chăm việc nước, mấy lão còn lấy gì mà phản đối nữa.

- Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế

- Các ái khanh. Bình thân!

Một thái giám đứng ra xướng lên theo như thường, có việc tâu lên, không việc bãi triều.

Hơn nửa tháng nay ai cũng bù đầu vào tết nhất chuyện triều chính quốc sự mấy ai quan tâm, các quan cứ hết người nhìn ta, ta nhìn người cuối cùng chìm vào im lặng. Một lát sau mới có người đứng ra đưa lên bản tấu phá vỡ thế xấu hổ của đám đại thần bên dưới.

- Thần có việc muốn tâu

Hần nhìn thấy đó là Lê Văn Hưng nên cũng chẳng mấy ngạc nhiên, đương nhiên các đại thần khác trong triều dù cho cùng phe cánh với lão hay không cũng đều nhìn lão với cặp mắt ưu ái như đối với một cứu tinh kịp thời xuất hiện lúc mấu chốt, hần không thể lên tiếng ngay lúc này để bày tỏ thành ý. Lúc này chỉ cần lão không đưa ra chuyện gì quá phi lý chắc chắn sẽ được đa số người ở đây ủng hộ. Nghĩ lại thật quá xấu hổ rồi.

- Chuẩn tấu.

- Khải bẩm Hoàng Thượng kì thi võ trạng nguyên vừa rồi đã lọc ra được hai trăm lẻ năm người đậu trong lần này, trong đó có ba người cùng không phân tài nghệ cao thấp để dành vị trí đầu nên thần xin đặc cách đều ban cho danh hiệu trạng nguyên.

Mấy trận đấu võ trạng nguyên vừa rồi hần sao có thể ngồi yên bỏ qua mà không đi xem được. Lần này đúng là xuất hiện ba người kỳ phùng địch thủ, trên võ đài xuất hiện từng đợt long tranh hổ đấu khiến hần cũng bất ngờ. Trước đây chỉ nghe nói về truyền thống thượng võ của nhà Tây Sơn, sau khi đến đây vì thời gian còn quá ngắn chỉ ở trong cung, với lại lu bu nhiều sự vụ làm hần quên mất không để ý đến. Mấy hôm trước Quang Toàn đúng được mở rộng tầm mắt rồi, thậm chí vượt quá khả năng tưởng tượng trước đó.

Đợt tuyển võ lần này được chia ra làm ba vòng sơ tuyển, trung tuyển và chung kết, chủ yếu đều tuyển chọn theo kiểu thực chiến trên võ đài, người đến dự thi rất đông, mười võ đài trong tám ngày liên tiếp mở ra. Càng vào các vòng trong càng kịch tính hấp dẫn, ở dưới đài hần vừa theo dõi thi đấu vừa nghe những người xung quanh bàn tán to nhỏ, nhiều người nhìn vào đòn võ xuất ra của thí sinh mà gọi tên chiêu thức, cái gì mà “hoàng long cửu khúc nhị thập tam côn thức” “thập bộ hồi hình như ý cước” “vô ảnh liên hoàn thập bát cước” “bách bộ phi đao bạch mã vân”... quá nhiều cái tên được nhắc đến phần lớn ở kiếp trước hần còn chưa được nghe bao giờ.

Nhiều người đứng xem còn xuýt xoa kiểu như, - nếu bộ quyền này hần luyện thành thực thêm ba năm nữa, thắng thua vào tay ai còn chưa biết. Người bên cạnh nghe vậy liền phản bác lại – son ngưu đã núi quyền của tên kia nếu chờ ba năm sau, chắc gì đã thắng, phải biết rằng cái tên luyện thập bộ hồi hình như ý cước kia cũng chưa phải đại thành.

Vậy mới hiểu võ học nước ta sau này bị mai một như thế nào, đến cuối cùng may mà cũng có một vài vị võ sư tâm huyết đi ra hoàn thiện một số tinh hoa còn sót lại để truyền đạt lại cho con cháu, ấy mới có sự ra đời của vovinam sau này. Nhưng thật đáng tiếc, vì khả năng có hạn nên cũng chẳng còn được một phần trăm của ông cha trước đó.

Nhìn như vậy lại thấy tiếc nuối cho con cháu đời sau không còn được chứng kiến những ngón võ như vậy. Sự vô tình của năm tháng làm mất đi biết bao tinh hoa của võ thuật Việt. Các bậc hậu bối về sau khi đọc chuyện ghi chép lại thậm chí còn không tin, cho rằng đó là do các tay viết khoa trương lên mà

thời. Hấn cũng đã từng nằm trong số đó, những cái như cuồng đao tam thập lục thức, vô ảnh liên hoàn thập bát cước, khinh công, bách bộ phi dao bạch mã vân ....vv. chỉ còn sót lại sự tiếc nuối đi kèm.

Việc thi võ trạng nguyên năm nay càng gay cấn khi xuất hiện liền ba người. Một là Đỗ Quốc (xuất hiện ở chương 11) với công phu hạ bàn vô ảnh liên hoàn thập bát cước, thứ hai là Hữu Nam với bách bộ phi dao bạch mã vân. Người cuối cùng, ra là sư đệ đồng môn với Vũ Văn Dũng vừa xuất sư Dương Thiết, chẳng trách lão lại hoành hoành đòi tỉ thí đối với hai người Võ Đình Tú là Lý Văn Bưu. Kể ra cũng thật trùng hợp Hữu Nam lại là người được Lý Văn Bưu chọn còn Đỗ Quốc là hậu sinh cùng quê với Võ Đình Tú. Ba thí sinh mạnh nhất đại diện mặt mũi cho ba công thần khai quốc thi đấu việc này nhanh chóng truyền ra ngoài khiến mọi người chờ mong kết quả.

Dương Thiết là sư đệ của Vũ Văn Dũng với tuyệt học cuồng đao tam thập lục thức đương nhiên sẽ có ưu thế hơn cả khi cận chiến trên võ đài, người được đánh giá là bất lợi nhất đương nhiên là Hữu Nam, đơn giản vì trên võ đài không cho làm tổn hại đến đối thủ, thử hỏi sao có thể thắng tay xuất phi dao đây. Trận chiến chưa bắt đầu Lý Văn Bưu và Võ Đình Tú đã tỏ ra bất mãn vì không phục luật thi đấu rồi. Nếu thi đấu sinh tử công bằng, chưa chắc ai chịu thiệt vào tay ai. Quang Toàn sao có thể để chuyện quyết đấu sinh tử diễn ra được, ba người chỉ trầy xước một tí thôi cũng khiến hấn phải đau lòng rồi. Tương lai tất cả đều không chừng là thuộc hạ của hấn cả đấy. Tuyệt đối không thể cho quyết đấu sinh tử được.

Đến đây đám quan lại đình thần mới nhận ra dù ai trong số ba lão này thua đều không phải là cái gì vui mừng đấy. Chỉ cần một trong ba kẻ đấy nổi khùng lên “dậm chân” mạnh một cái cũng khiến kinh thành đảo lộn nha. Hấn đương nhiên cũng nhận ra, sự rạn nứt trong nội bộ các tướng soái vừa mới được hấn gượng gạo kéo lại chưa xong, nay không thể vì chuyện này mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn được. Dưới sự phủ quyết do hấn và Lê Văn Hưng cầm đầu chuyện này mới được giải quyết êm thấm, đương nhiên hấn cũng phải hứa cho các lão nhanh chóng xuất binh, còn về ba người này chỉ tạm thời không thi đấu trực diện mà thôi, nhưng sẽ xem người của ai tạo ra công trạng nhiều nhất.

- Trẫm chuẩn tấu. Mau cho bộ lễ sắp xếp thời gian tiến hành lễ công bố bảng vàng. Sao chỉ có kết quả của võ mà bên văn lại chưa có?

Đám bộ lễ nghe Hoàng Đế hỏi vậy quá bất ngờ rồi, được tí xú cảm kích dành cho Lê Văn Hưng lúc này giờ bay sạch, “thiếu gì chuyện sao lão không tâu lên mà lại đi tâu chuyện này cơ chứ, bên binh bộ của lão bộ hết chuyện rồi hay sao. Nghe nói đợt này lão cho điều binh chuyển tướng rầm rộ lắm mà?”. Chuyện này chẳng biết phải trả lời thế nào. Thường như mọi năm sẽ thi vào trước tết sau đó qua tết sẽ công bố bảng vàng. Tổng cộng thời gian thi đến lúc công bố tầm trong một tháng lúc đấy chỉ khoảng ba nghìn thí sinh tham gia thôi. Nay mới thi xong chưa được chục ngày Quang Toàn đã đòi kết quả mấy lão lấy đâu ra. Với lại đợt này lượng thí sinh đông gấp khoảng bảy tám lần mọi khi, còn thời gian mấy lão nghỉ tết nữa. Bài thi đã đưng đến cái nào đâu.

Những cái đó không quan trọng, quan trọng là ở chỗ Quang Toàn đây là đang hỏi mấy lão làm việc khiến cho họ thấy mất mặt, xưa nay chỉ có Hoàng Đế lo chơi không siêng việc triều chính để thần tử phải nhắc nhở chứ làm gì có chuyện thần tử phải để Hoàng Đế nhắc nhở làm việc. Người đứng đầu Bộ lễ Phan Huy Ích vừa thẹn vừa tức khiến thân lão rung cả lên. Trong bụng thâm nghiến răng nghiến lợi đám quan dưới quyền không chịu lo công việc khiến lão hôm nay hặn không có lỗi mà chui. Cũng vì vậy mà một đám quan lại bộ lễ sau đó bị Phan Huy Ích rên cho là trời.

Quang Toàn đây cũng không phải là cố ý, hấn chỉ hơi suốt ruột và trông chờ mà thôi. Nói xong lại thấy mình quá hấp tấp rồi, bởi vậy hấn liền chuyển đổi đề tài làng tránh sang chuyện khác.

- Trẫm mấy hôm nay xem qua sổ thu chi của bộ hộ chợt phát hiện ra một việc rất nghiêm trọng.

Đám người bên bộ lễ nghe đến đây thậm thò phào nhẹ nhõm, nên nhớ chuyện ngày hôm nay nếu làm lớn ra một chút nữa, thế nào cũng bị đám sử quan kia chộp lấy cơ hội ghi lại cho coi. Nếu lúc này có báo chí phỏng vấn, xem ở trên triều họ sợ ai nhất, đương nhiên câu trả lời không phải là sợ Quang Toàn hay đôn đình trượng “cầm y vệ” ngự sử đài gì gì đó. Cái mà họ sợ nhất chính là sử quan đấy. Mới nghe ra thấy thật phi lý nhưng chẳng phi lý chút nào khi ta xét đến cái sâu xa bên trong.

Một người theo nho học từ bé đến lớn tư tưởng xuyên suốt trong đó chính là cái mà họ gọi là hạo nhiên chính khí. Rất coi trọng đến danh tiết, điều này lịch sử ngàn năm đã ghi nhận không ai có quyền nghi ngờ. Trong chế độ phong kiến thứ lợi hại nhất mà Quan lại dùng để kiềm chế vua chính là sử quan, việc nói hành động của vua đều nhất nhất được ghi lại.

Nhưng Quang Toàn lúc này lại vận dụng sử quan để kiểm soát các cự thần. Đây là chuyện quá đảo ngược rồi. Có bài học thê thảm của Châu Văn Trai lần trước họ mới nhận thức, ra sử quan cũng không chỉ dùng để hạn chế vua thôi đâu mà hạn chế cả mấy lão nữa. Sau bao nhiêu năm làm quan giờ đây mới đồng cảm được sự ức chế của người ngồi trên ngai vàng. Thật không dễ chịu đấy, lời ra đến cổ họng rồi cũng phải ếm nhem nuốt trở vào

.Cầu Thanks, Vote, Like :)

Chương 22: Không hề uống phí

Chương 22: Không hề uống phí

Nhưng Quang Toàn lúc này lại vận dụng sự quan để kiểm soát các cự thần. Đây là chuyện quá đảo ngược rồi. Có bài học thâm của Châu Văn Trai lần trước họ mới nhận thức, sự quan cũng không chỉ dùng để hạn chế vua thôi đâu mà hạn chế cả mấy lão nữa. Sau bao nhiêu năm làm quan giờ đây mới đồng cảm được sự ức chế của người ngồi trên ngai vàng. Thật không dễ chịu đâu, lời ra đến cổ họng rồi cũng phải ếm nhem nuốt trở vào.

Mọi người nghe Quang Toàn nhắc đến bộ hộ lại còn là việc nghiêm trọng thăm nghĩ ‘xem ra bộ hộ lần này tiêu rồi, thật thảm nha, coi chừng lần này lại bị sự quan nhắc đến... hắc hắc’ đương nhiên những ai không thuộc bộ hộ sẽ khoái trá cười trong lòng khi người khác gặp họa, nhất là đám người bên bộ lễ lại càng chờ mong, ‘ta vừa xuống bunn xong, mấy lão cũng phải xuống chung cho công bằng chứ, anh em ta cũng được vào chung một trang sử.’. Chỉ là Quang Toàn nói đến đây, dừng lại chưa nói tiếp nên mọi người vẫn chờ đợi im lặng để nghe.

- Quốc khố hiện nay đã không còn đồng nào nữa, việc chèo chống đến vụ hè xuân năm nay e rằng khó, xã tắc đang bên bờ vực lâm nguy các khanh có biết điều này- hẳn cao giọng nói tiếp – vậy mà vẫn còn tình trạng nợ thuế ở các nơi, các khanh xem đi- một cuốn sổ được hẳn giờ lên trên tay- thuế muối thuế thuyền đường như không thu được một quan tiền nào trong hai năm nay, đã vậy kỳ này còn muốn miễn thuế. Thử hỏi lấy cái gì nuôi quân, lấy cái gì đánh giặc.- hẳn càng nói càng to tiếng

Đám quần thần đây là lần đầu tiên thấy Quang Toàn chính thức lớn tiếng trên triều. Cả đám im như thóc đơn giản vì cái mà hẳn đang nói chính là thực tế mà ai cũng biết, nhưng chẳng mấy ai quan tâm đến nó đơn giản vì quan tâm cũng không giải quyết được chuyện gì thế nên cứ coi nó như một nốt ruồi đen trên làn da trắng, vậy xem như không có đi. ‘Hoàng Thượng hôm nay dùng lời lẽ thật sắc bén ah, không mềm yếu như mọi lần. Chỉ mới mười bốn tuổi thôi đấy, thẳng con út nhà ta cũng mười bốn tuổi thôi sao lại thấy... ah không! bây giờ phải tính là mười lăm tuổi. Hoàng Thượng thêm tuổi nên sắc bén hơn trước là phải. Đúng vậy, chắc chắn là thế!’ một đám đại thần không liên quan gì đến bộ hộ đều biện minh cho việc to tiếng của hẳn hôm nay.

Đương nhiên cũng có một vài người hiểu về hẳn như Trần Văn Kỷ hay Lê Văn Hưng. Ngô, Nhậm... lại nhìn ra đã đến lúc vị hoàng đế nhỏ của họ muốn thể hiện tiếng nói và quyền lực rồi. Chẳng biết việc này xấu hay tốt nhưng với sự quan sát của mấy lão trong thời gian này đối với Quang Toàn, luôn tràn đầy hi vọng. Họ có dự cảm rằng sau ngày hôm nay sẽ có một chuyện thay đổi lớn trong chốn quan trường.

Hắn ngồi xuống quan sát bên dưới rồi thở dài sau đó lấy bộ dáng hiền ngang lẩm liệt nói.

- Trẫm biết việc này cũng là khó cho các khanh, bởi vậy lần này trẫm quyết định cho bỏ hẳn thuế muối. Đã không thu được đồng bạc nào còn đặt ra khoản thuế làm gì?. Không bằng bỏ đi còn tạo được lợi cho bá tánh, ít ra trẫm và các khanh đây cũng được cái tiếng tạo phúc cho xã tắc, bớt được sức dân.

Nghe đến đây đương nhiên có người hoảng rồi, bỏ thuế muối sao? Bỏ thuế muối đương nhiên người dân ai cũng có thể tự do làm muối để dùng, chẳng còn độc quyền ở đây, lãnh thổ Đại Việt trải dài theo biển. Thử hỏi lúc đó các nhà làm muối độc quyền còn đất làm ăn nữa sao. Chúng không có đất làm ăn, kẻ chúng nhưng sẽ có không ít quan lại từ địa phương đến trung ương vì vậy mà thất thu một lượng tiền tài lớn. ‘Thật hận mà, ta tham quá làm chi, đến nỗi hoàng đế không thu được thuế dẫn đến nông nổi này. Làm quan cả chục năm cũng không nhiều bằng được đám thương nhân làm muối biểu xén mỗi tháng đấy’. Một số kẻ đau đứt ruột rồi, ai làm quan trên triều mà không có quan hệ qua lại phe cánh với quan ở địa phương. Phe cánh là dựa vào lợi ích mà ra, nay ‘đám bên dưới không có thu nhập, ta cũng không có, vậy lấy đâu ra để đưa cho quan trên ta bây giờ’. Tham nhũng hay hối lộ đa số đều theo chiều hướng kim tự tháp như vậy cả, đây là bí mật mà hầu như ai cũng biết.

Kẻ ra làm quan lên được đến đây ai mà không khôn ngoan không hiểu sự đời, làm gì có chuyện không biết cấp dưới đang làm chuyện mờ ám gì. Nếu không biết thật mà vẫn làm quan, trước sau gì cũng bị ‘bán đứng’ lao vào tù tội. Bởi vậy biết nhiều hay ít là phụ vào sự hiểu kính ở bên dưới. Thường cứ mỗi lần thấy một tên quan tham ra tòa với số tài sản tham nhũng trên trời liền nghĩ đến, ‘tay này tham nhũng nhiều như vậy quyết không phải chỉ mới ngày một ngày hai, vậy tại sao lâu nay không ai phát hiện được mà giờ mới phát hiện, chẳng ai đứng ra trả lời câu hỏi này, lúc đó mọi người tự hiểu. Tên này vì chỉ muốn ăn một mình mà không chịu hiểu kính lên trên nên mới bị...’

‘Lần trước đã phải buông tay chuyện mờ mịt rồi, nay nếu còn buông tha cái này nữa, chỉ còn nước thành thật ăn bổng lộc vua ban mà thôi ah’. Tuy đa số người rất bình tĩnh nhưng cũng có một số kẻ qua vội vàng, không nhịn được mà lao ra ý kiến.

- Hoàng Thượng! Việc này tuyệt đối không được, nếu bỏ thuế muối, quốc khố đã không có thu nay lại càng hoàn toàn không có.

- Đúng vậy ah! Xin hoàng thượng coi lại

- Xin hoàng thượng coi lại. Tuy rằng thu bị khát nợ nhưng vẫn còn thu được chút ít, nay bỏ đi liền chẳng còn đồng nào, dù sao vẫn thả có còn hơn không ah. Thịt muối cũng là thịt.

Đương nhiên cũng có người tưởng lầm như mọi khi nên bạo gan hơn đứng ra mặc cả.

- Bẩm Hoàng Thượng! Bỏ thuế muối đúng là thất thu cho ngân khố một khoảng lớn ah. Dù sao cũng chỉ là nợ thuế chứ không phải là sẽ không nộp. Bệ hạ cứ thư thư để chúng thần nghĩ cách, chắc sẽ lấy được một khoản.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng! Đúng vậy thưa Hoàng Thượng!

- Oh! Thật các ông có cách lấy được thuế đang nợ?

Quang Toàn làm bộ ngạc nhiên hỏi lại như để xác minh. Đám quan đang xin xỏ nghe vậy liền mừng rỡ. Đây chẳng phải là Hoàng Thượng bí tiền quá hóa liều, làm ra như vậy để ép bọn họ đàm phán sao. Thầm nghĩ 'Hoàng đế chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ ranh khốc nê đòi quà mà thôi, đưa cho tí đường ngọt là thỏa mãn ngay mà' không nhìn được cả đám nở nụ cười đều đắc ý trong lòng. Lúc này hơi sức đâu mà đắn đo như ban đầu, tất cả đều theo phản xạ mà thôi.

- Thần làm được, mong bệ hạ cứ thư thư cho.

Ồ! Cả đại điện trợn mắt há mồm tròn như chữ O nhìn mấy người vừa trả lời như không tin vào tai mình. Chuyện này cứ như vậy trả lời chẳng phải muốn chết sao.? Đám này hôm nay có bị sao không? Chuyện các người đứng sau ăn hối lộ đương nhiên ai cũng biết nhưng có cần phải công khai quá như vậy. Chính năm người vừa trả lời được kia cũng biết mình bị hố rồi. Lần này Hoàng Thượng không bắt tội, cũng bị người khác bắt tội. Đám ngự sử không phải chỉ để chứng cho đẹp.

- Hoàng Thượng khai ân! Hoàng Thượng khai ân! Đây là do tội thần nhất thời hồ đồ nói nhảm, xin Hoàng Thượng khai ân.

Quang Toàn nghe đến đây thôi cũng thấy oái ột hết người rồi chẳng muốn nhận xét cái gì nữa liền vung tay nói lớn

- Lôi tất cả vào đại lao giao cho bộ hình tiếp quản điều tra. Trẫm muốn trong một tháng phải có được kết quả.

Một đám cấm vệ quân bước vào lời mấy tên ồn ào ra ngoài, đến khi đại điện an tĩnh trở lại đám người vừa rồi kìm nén được không đứng ra ý kiến đã ướm hết lưng áo. Những người khác thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu trầm tư, chuyện đã rõ ràng như thế còn nói được gì, không khéo đợt này điều tra còn liên quan đến cả mình.

Lúc này Quang Toàn cũng chẳng muốn gặp đám đại thần này hôm nay nữa, quá ức chế rồi.

- Chuyện bỏ thuế muối cứ y vậy mà làm. Hôm nay đến đây bãi triều.

Nói bỏ lại một câu như vậy rồi quay lưng đi thẳng. Buổi triều lớn đầu tiên của năm mới lại kết thúc trong không khí như vậy, mọi người nhìn bóng lưng hắt khuất dần trong lòng cũng sinh ra muôn trùng ngổn ngang. Chẳng biết nên lo hay nên mừng, Hoàng Thượng bắt đầu muốn lấy lại quyền lực vốn thuộc về mình rồi à. Trong lịch sử chuyện ấu chúa 'thoát kén hóa rồng' không phải là chưa từng có, chỉ là mỗi lần như vậy đều rơi không ít máu, nhưng cũng là lúc mình quân xuất thế. Kể ra là điều đáng mừng sao ta lại thấy không sáng khoái đây. Đáng lẽ phải nên vui mừng mới đúng, xem ra phải về nhà đốc một bầu rượu, ngủ một giấc sáng mai mặt trời mới mọc sẽ càng sáng rõ.

Nếu để ý kĩ một chút khuôn mặt từng người bước ra trong điện sẽ thấy được một nụ cười không thể nào che dấu trên môi vị La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp. Ông là người rời khỏi điện, trước khi quay lưng bước ra còn ngoảnh lại nhìn kỹ tám biển son son thiếp vàng ghi bốn chữ, Cần, Kiệm, Liêm, Chính. Sau này khi người cháu nội của Nguyễn Thiếp viết hồi ký về ông có đoạn nói: 'hôm đó ông tôi về nhà vừa đi vừa cười miệng lại không ngừng lầm nhảm bốn chữ Cần Kiệm Liêm Chính, khi đó tôi có hỏi ông.'

- Chuyện gì hôm nay làm ông vui vậy?

Ông nhìn tôi triu mến chỉ trả lời rằng:

- Ý ra lục thất gian này

Thời vận đã định thời này hưng vương

Trí xem nhiệm nhậm cho tường

Bảo giang thánh xuất trung ương thuở này.

Lúc đó còn quá trẻ để hiểu hết ý nghĩa của nó. Nhưng đó chính là ngày ông tôi cười nhiều nhất sau bao nhiêu năm về với nhà Tây Sơn. Chuyện bỏ bữa cũng chấm dứt từ ngày đấy. Sau này tôi biết ông trả lời tôi bằng một câu sấm của trạng Trình."

Trong căn nhà của Ngô, Nhậm hôm nay không vắng vẻ như mọi khi mà có hai người bạn đồng liêu cùng đến. Họ quây quần bên chiếc bàn nhỏ với vài ba món ăn bình thường nếm loại rượu bình thường, nhưng chỉ có chuyện mà họ đang cùng dốc bầu tâm sự với nhau lại không bình thường.

- Chúng ta phải nên vui mừng mới đúng, ngài tuy còn trẻ nhưng huynh cũng thấy ngài rất có tố chất của một minh quân.- Phan Huy Ích em rể của Ngô, Nhậm nói ra ý kiến của mình cắt đứt sự yên tĩnh.

- Đúng vậy chúng ta cứ ngày đêm lo sợ ngài lớn lên sẽ nhu nhược, yếu đuối không đảm đương được việc triều chính. Nay có sự tiến bộ như vậy chúng ta phải nên vui mới đúng chứ. Có được minh quân như vậy còn lo nỗi gì.- Nguyễn Thế Lịch cũng lên tiếng.

- Tôi vẫn cảm thấy bồn chồn. Hai người có thấy Hoàng Thượng có phải là hơi cứng rắn không, ngài chỉ mới 14 tuổi thôi ah. Có phải là... giống...? - Ngô, Nhậm nói đứt quãng.

Đúng vậy, không phải lúc nào người ta cũng cần một ông vua quá cứng tay đầu đầy. Giang sơn trải qua biết bao năm chiến tranh liên miên, người chết quá nhiều, đất đai không ai cải tạo cày cấy bỏ hoang gần nửa, giờ đây cái họ cần nhất là hòa bình. Một ông vua quá rắn nhiều lúc không phải là phúc của thiên hạ, hèn yếu quá cũng không được.

- Trồng dâu nuôi tằm, khoai lang, khai khẩn đất hoang, xóa bỏ thuế muối.. tất cả đều chẳng phải quá rõ Hoàng Thượng là một minh quân tương lai rồi sao? Chúng ta đây là quá lo xa rồi.. ngài đã giao trách nhiệm cho huynh, huynh gắng làm cho tốt là được. Ta tin Hoàng Thượng có cái lý của mình.

- Nếu chúng ta xâu chuỗi lại một loạt các hành động gần đây của Bệ Hạ liền sẽ có một đáp án bất ngờ. ta phải giật mình, nếu như đây đều là cố ý, chúng ta đúng là gặp thời rồi- Nguyễn thế Lịch thượng thư bộ hộ lên tiếng.

Hai người còn lại nghe vậy thấy tò mò rồi, cùng nhìn về phía lão mang theo ý dò hỏi.

- Chuyện này ngài ra lệnh giữ bí mật, nhưng ta có một thông tin hoàng thượng đang cho bí mật đúc tiền Quang Trung thông báo và tiền của nhà Thanh đúng với chất lượng tốt nhất. Không dung mà Phạm Công Thiệu dâng sớ cải cách chuyện khai mỏ của cả nước - Nguyễn Thế Lịch nói

Nghe đến đây hai người rơi vào trầm tư phân tích cái liên kết sâu xa trong đó

- Ta thật quá lo xa rồi. Hôm nay không say không về

- Đúng vậy. Hôm nay đúng là ngày vui mà, thật không uống phí a.

- Không hề uống phí. Ha ha ha – cạn

Chẳng ai biết bí mật đằng sau những tiếng cười này là gì. Chỉ biết kể từ khi đó ba vị đại thần ngồi nói chuyện hôm nay không ai mà không phải nhân vật nổi tiếng vang vọng khắp năm châu bốn biển, rất nhiều cuộc nguyên cứu về cuộc đời và sự nghiệp của họ đều coi hôm nay là ngày làm nên bước ngoặt mới làm nên tên tuổi của ba người. Tuy rằng mãi cho đến về sau người ta cũng không biết chính xác nội dung cuối cùng của câu chuyện nhưng các sử gia lỗi lạc đều phải nói rằng, ‘ họ đã không ngần ngại đi theo lời chỉ dẫn của vị thánh vương vĩ đại, đem đến một kỷ nguyên mới đặt nền móng khai sáng cho một Lạc Việt hùng cường của hôm nay và mãi về sau. Các ngài đã không hề uống phí’.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Diên Khánh trận chiến đầu xuân

Dưới chân núi Hòn Long bên ngoài Thành Diên Khánh (Nha Trang) cách bờ bắc sông cái năm dặm. Nơi đóng hai vạn quân của tướng Diêu.

Trong doanh trại quân Tây Sơn, Trần Quang Diệu đi lại không ngừng. Từ khi nhận được chiếu chỉ của Quang Toản. Lão liền cho quân bỏ qua không vây thành Diên Khánh lùi quân qua sông Cái. Lấy đây làm phân giới tạm thời phân chia với quân Gia Định.

Từ lúc xuất quân đến nay, vượt qua đèo cả, đánh địch ở Vạn Giã, Ninh Hòa, truy binh thắng bước tiến về phía Nam. Đánh đâu thắng đó thế như chẻ tre. Diệu cho quân thần tốc tiến về đánh thành Diên Khánh là nơi tập trung đông quân thứ hai của Chúa Nguyễn, với quân gần bốn vạn có thành quách chắc chắn trang bị gần bốn trăm pháo lớn nhỏ. Tại đây quân Gia Định dựa vào tường cao hào sâu mà thủ vững không ra .

Quang Diệu hành quân gấp rút, đường xá gập ghềnh khó đi nên chẳng mang được đại pháo theo. Quân địch đông hơn lại thủ thành nên không thể cường công, chẳng hạn cường công có vào được thành cũng là thảm thắng.

Không cường công được, Diệu nghỉ ngay đến dùng kế nhưng chủ tướng của đối phương cũng không ngu. Dù có nhìn ra kế của lão hay không bên đó cũng đóng cửa im lìm, quân đội thay nhau tuần tra tiếp nối. Lão cho bao vây Thành Diên Khánh chờ cho đến khi trong thành hết lương, sẵn tiện mai phục quân tiếp viện của đối phương nhưng cả ba tháng nay trong thành chẳng thấy hết lương, quân tiếp viện không thấy bóng dáng. Bên mình tướng sỹ lâu ngày không chiến tinh thần hăng hái ban đầu càng giảm sút. Đang lo lắng chưa biết phải làm sao liền nhận được chỉ dụ từ kinh mang đến. Triệu hồi lão về nhận mệnh mới.

Thắc mắc chưa hiểu ra chuyện gì, may sao Hoàng Thượng còn gửi thêm phong thư. Lão xem xong chẳng chần chờ mà lệnh cho quân lui lại phía sau. Tuy rằng chưa hiểu hết ý tứ trong thư nhưng Hoàng Thượng nói như vậy lão cũng không chần chờ. Cái lão không vui nhất chính là công sức vây thành ba tháng nay như muối bỏ biển khiến lão thật chẳng cam lòng trở về như vậy.

- Tướng quân! Phía dưới đã chuẩn bị xong, chỉ chờ lệnh xuất phát.
- Truyền đạt xuống dưới cho tướng sỹ tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức, tối nay liền xuất phát.

Quang Diệu nhìn sang một tướng khác dưới quyền tên là Dương Đăng nói.

- Việc ta giao làm đến đâu rồi?
- Thuộc hạ đã cho người lấy cỏ khô phủ xung quanh tường trại. Hai ngàn người ngựa đã vào vị trí, con mồi đã thả chỉ chờ cá mắc câu.
- Chỗ thiếp cũng ổn rồi. Chỉ là có phải... - thấy Diệu nhìn sang mình Bùi Thị Xuân lên tiếng trả lời, bà chưa nói hết câu Diệu đã vội cắt ngang.
- Phải như vậy, không có chút hi sinh, sao dụ được địch.
- Nhưng mà sinh mạng.....
- Ta đã có chủ ý. Nàng không cần nghĩ nhiều như vậy, binh lính dưới trướng ta không phải là kẻ tham sống sợ chết, nàng yên tâm, ta đã có tính sẵn hết rồi, đội tượng binh cho đi cuối cùng vậy.

Bên trong thành Diên Khánh, Chủ tướng tiền Quân Nguyễn Văn Thành cùng các thuộc hạ ngồi tập trung tại đây. Chú mục vào vị trí đóng trại mới của quân Tây Sơn trên đại đồ mà suy tính. Lão bất chợt ngừng đầu mang theo khí thế của bậc tướng dày dạn sa trường cất tiếng hỏi.

- Tin tức các người nhận được đã xác minh chưa?
- Thuộc hạ đã hỏi kỹ mấy tên thám báo vừa trở về. Bọn chúng kể bị thám báo của Tây Sơn bắt, trong lúc vô tình nghe được ai tướng dưới quyền Diệu nói chuyện. Theo tả lại trong đó có một người chắc chắn là Dương Đăng là thân tín của Diệu nên có thể nghĩ tin này không giả. Lúc đó địch lo thu dọn đồ đoàn không cẩn thận coi giữ nên hẳn mới lén trốn ra được.

Nguyễn Văn Thành là một trong thất hổ tướng dưới tay Nguyễn Ánh, danh không thẹn với năng lực. Từ mưu lược cho đến tài cầm quân đều được thử thách qua trăm trận mà thành. Chỉ như ông đó sao có thể đã động được lão.

- Đây chắc chắn là kế ‘dụ rấn ra khỏi hang’ của tay Diệu. Thật lắm mưu nhiều trò đấy, mấy tháng nay còn ít sao? Lần này không ngờ lại đổi sang loại cửa rích như vậy. Hẳn không định theo kiểu Chu Du giả say lừa Tào đó chứ.
- Bẩm tướng quân.. việc này chỉ e là không giả.. bên ta đã xác minh qua lần trước Quang Toản hạ chỉ điều Diệu rút quân về để cho Dững vào thay là có thật- Một tướng dưới quyền thành lên tiếng nhắc nhở.
- Như vậy cũng chỉ chứng tỏ hẳn sẽ rút quân nhưng không chắc là bao giờ. Quân quy của địch không phải các người không biết, làm sao có chuyện dễ dàng nghe lén như vậy được. Sao lại có chuyện thám báo bị bắt dễ dàng chạy thoát từ trại địch như vậy.

- Thuộc hạ nghĩ.. Diệu nghe chỉ không thể không về, còn việc thám báo chạy thoát ra ngoài càng chứng tỏ Quân Tây Sơn thật lo thu gọn hành trang sao những việc canh chừng, thu hành trang vào giờ này chẳng phải để tối nay lui hay sao?

Thành nghe đến đây cũng thấy có chút đúng, đúng là lão bắt đầu phân vân rồi. Là người cẩn thận xưa nay vì thế mới giữ vững được Diên Khánh đến lúc này. Thật ra chỉ cần giữ được Diên Khánh thôi là đã hoàn thành nhiệm vụ mà Chúa Nguyễn gió phỏ, nhưng có thể hậu tập quân Tây Sơn trên đường rút lui lại là miếng ngon quá hấp dẫn. Ai lại chê công lao của mình quá nhiều. Thấy các thuộc tướng phía dưới ai cũng nóng lòng là biết họ lâu nay bị vây chặt ở trong thành ức chế như thế nào.

- Chờ thám báo trở về rồi tính tiếp vậy.

Như để hâm nóng tí phân vân nhỏ nhoi trong suy nghĩ của lão. Vừa nói xong tức, liền có người chạy về báo lên tin tức.

- Thuộc hạ thám báo doanh xin ra mất tường quân.

- Không cần dài dòng, mau báo động tĩnh của địch.

- Dạ bẩm mọi thứ vẫn như bình thường, trông doanh trại không hề nghe tiếng ồn ào. Phía trước trại có cỏ khô chất cao xung quanh nên khó nhìn thấy bên trong, nên không biết động tĩnh của lương thảo, nhưng mấy giờ trước có thấy họ di chuyển xe cộ.

- Thấy quân lính của chúng ra khỏi trại?

- Không thấy! – tên thám báo lắc đầu

- Tốt lắm! Cho người tiếp tục theo dõi động tĩnh có gì mới lập tức báo về, từ giờ đến sáng mai không được dòi mắt.

- Thuộc hạ đi ngay.

Thành cười rất tươi, nụ cười hiếm có trên khuôn mặt lão mấy tháng nay. Còn đám thuộc hạ dưới quyền nghe hết lời của thám báo xong chẳng thể nào mở miệng cười bồi tiếp hưởng ứng cùng lão. Cả đám mặt mày xui xuống không có chút hưng phấn. Doanh trại địch yên tĩnh bình thường lại chất cỏ khô xung quanh chẳng phải là bày dụ họ phục kích là gì. Kẻ làm tướng ai mà không biết chiêu này. Thành nhìn thấy bộ mặt đưa đám của thuộc hạ lại lắc đầu mà cười.

- Tất cả tươi tỉnh lên, chúng ta tối nay sẽ được trả thù mối nhục mấy tháng nay...

- Xin tướng quân chỉ rõ.

- Diệu nhận được lệnh không thể không về, chẳng qua là hấn sẽ về khi nào đây mới là điều ta mong chờ. Quân Tây Sơn im lặng nhưng trước đó thám báo chạy thoát về chẳng phải nói chúng đang dọn đồ sao? Đây là hấn đang cho quân nghỉ ngơi để tối có sức hành quân nhanh lên đường. Khô nổi hấn lại vừa muốn rút quân an toàn lại càng tham lam muốn mang cả lương thảo cùng về. Vậy nên cho người chất cỏ lên tường trại để thám báo của ta không dễ ý được xe của chúng đã chất đầy hàng. Đây chẳng phải nói hấn muốn rút quân vào đêm nay sao?

Đám thuộc tướng nghe vậy liền ớ người ra, từ buồn chuyển sang vui mừng, cả đám nhao nhao lên tiếng khen không tiếc lời, khiến lão khá đắc ý.

- Thuộc hạ tình nguyện làm tiên phong, quyết giết sạch quân địch

- Thuộc hạ xin đánh

- Cả thuộc hạ

- ...

- ...

- ...

Cả đám thuộc tướng dưới tay lão bắt đầu nhao nhao xin cầm quân.

- Sỹ, Liệt, Trang, Nghĩa bốn người các người dẫn binh bản bộ (dưới quyền quản lý) làm tiên phong, dẫn binh vượt sông theo đường nhỏ vòng ra phía sau trại địch nấp ở dưới núi. Nếu thấy lửa cháy bên phía trại địch phải liều mình xông lên đánh vào hậu quân của chúng chờ đến khi có quân đến tiếp ứng.

- Thuộc hạ nghe rõ.- bốn người ra khỏi hàng nghe xong Thành chỉ đạo liền cất bước đi chuẩn bị.

- Ta tự mình dẫn quân tiến thẳng doanh trại địch, nếu thấy trại địch bị đốt tức chúng đã bỏ chạy, không cần lo lắng cho ta, nếu đến khuy vẫn chưa thấy lửa đốt lên ở trại địch, tức ta đã bị phục kích, các người không cần mang binh cứu chỉ cần giữ chặt thành là được, không được để ra sai sót.

- Rõ - cả đám người nói to kèm theo khí thế bức người.

0000

Đêm hai mươi âm lịch, ánh trăng lưỡi liềm sáng lơ mờ chỉ đủ nhìn thấy bóng lưng của người đi trước. Một đội quân nhẹ nhàng bước đi trong đêm không hề phát ra tiếng động.

- Tướng quân! Phía sau có ánh lửa, chắc chắn Thành tướng quân đã cho đốt doanh trại địch.

- Quả nhiên quân Phú Xuân đã bí mật rút quân, chúng ta phải nhanh nhanh truy kích, hạ lệnh của ta! Toàn quân tức tốc truy kích.

Sỹ quay đầu lại nhìn đúng là thấy ánh lửa sáng từ phía xa, tuy khá xa nên mờ mờ ảo ảo nhưng có thể chắc chắn đó là tín hiệu tấn công.

Trong đoàn hành quân của Tây Sơn.

- Bẩm tướng quân, địch tấn công phía hậu quân rồi.- một nữ binh chạy lại báo cho nữ tướng Bùi Thị Xuân.

- Hay lắm, cuối cùng cũng đến. Nhanh cho người đốt lửa báo hiệu. Đội tượng binh lập tức quay đầu, cung tên sẵn sàng. Tất cả theo ta giết

Trong đêm tối tự nhiên phía hậu quân đèn đuốc sáng trưng. Bùi thị Xuân quay đầu dẫn theo binh mã của mình xông vào đội hình bốn con thuyền luồn của quân Gia Định mà đến, tiếng hô hoán hai bên vang trời, quân Gia Định tầm khoảng hơn hai ngàn chia làm bốn mũi nhọn như những chiếc răng nanh của già thú nhanh chóng ủa lên nuốt xé đám hậu quân đi cuối cùng, trận hình phía sau nhanh chóng tan vỡ. Chỉ sau ít phút đèn đuốc quân Phú Xuân sáng trưng soi rõ một nữ tướng tay cầm kiếm cưỡi ngựa như bay hướng về bên này.

Xuân cưỡi ngựa xám xông thẳng vào giữa đội hình địch, tay phải vung trường kiếm chém chết tên lính đầu tiên thế tiến không hề chậm lại. Một thanh trường thương đâm qua khiến Xuân phải ngã người ra sau đề né. Kiếm vung dưới lên nhanh chóng làm cách tay đối phương đứt hẳn.

Sự dũng mãnh của Xuân khiến tướng địch chú ý, Trang cầm thanh sóc dài dục ngựa xông đến đánh ra một đòn chéo từ bên hông Xuân, nhưng nó chẳng có gì khó bị Xuân dễ dàng hóa giải. Hai bên thúc ngựa tiếp tục độ sức, với lợi thế về chiều dài của binh khí, nhìn từ ngoài vào Trang có vẻ chiếm ưu thế, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu hẳn đúng là đã gắng hết võ học bẩm sinh càng đấu càng kinh hãi, lời đồn không hề ngoa chút nào. Trước đây ở trong quân đồn về nữ tướng Xuân, hẳn chỉ cười cho đó là chuyện phóng đại, đàn bà có giỏi đến đâu, cũng chỉ là đàn bà mà thôi. Nhưng nay chút khinh thường trong lòng đó tan biến mất vì hẳn biết nếu không có trợ giúp, chỉ chục hiệp nữa thôi hẳn phải thua chắc.

Bùi Thị Xuân dựa vào sự khéo léo của mình tới tấp vung kiếm đánh về phía tướng địch. Càng đánh càng hăng không ngờ bên đối phương ngoài tiền quân Nguyễn Văn Thành ra còn có người trụ được hơn hai mươi chiêu của mình mà vẫn chưa bại. Đang lúc đối phương đề lộ vai trái, cơ hội này sao có thể bỏ qua, Xuân ra một kiếm với tất cả lực đạo đến khi chỉ cách bà vai đối phương chừng một gang liền xuất hiện một ánh đao chặn lại.

Đây là do Liệt thấy Trang đấu với tướng địch lâu như vậy mà chưa phân thắng bại nên đến giúp may sao vừa lúc này.

- Tướng địch nhanh xưng tên họ, bà đây không thèm chém tướng vô danh.

Đương nhiên Liệt chẳng trả lời mà còn bị câu nói này của Xuân làm hung máu hơn xông lên độ sức với bà, cả hai bắt chấp mặt mũi cùng độ sức với xuân.

- Hừ! Thật không biết xấu hổ, hai tên đàn ông cùng bắt nạt một nữ nhi, xem kiếm – Lan là thuộc tướng của Xuân thấy chủ tướng của mình bị đánh hội đồng sao chịu được cầm kiếm thúc ngựa đến trợ chiến tách tướng Liệt ra nơi khác.

Có người trợ sức Xuân đương nhiên thông thả hơn nhiều, một kiếm chém ngang vào bụng Trang khiến hẳn ngã ngựa.

Phe bên Tây Sơn tuy bị đánh bất ngờ nhưng thấy chủ tướng dũng mãnh như vậy khí thế càng hăng, theo hướng đi của Xuân tạo thành mũi nhọn bẻ gãy mặt của quân địch một răng. Trận chiến tiếp diễn, Xuân đi lại trong đám quân Gia Định như chốn không người, cứ mỗi lần vung kiếm lại loại khỏi vòng chiến một tên địch, máu phun lên ướt cả y phục màu lam.

Đối phương tuy có một mũi quân bị đánh tan tác, một mũi đang bị kiếm nhưng vẫn còn hai mũi đang thọc sâu vào đội hình quân Tây Sơn, làm cho binh lính ở phía này phải cật lực chống đỡ, đang lúc tình thế bất lợi liền nghe tiếng rống phía sau, tầm trăm tượng binh xông đến đem theo những mũi tên sắc bén bắn liên tiếp không nghỉ vào đội hình đối phương, tuy rằng chỉ có trăm tượng binh trên mỗi con có tầm ba tay cung thôi nhưng lại tạo ra sát thương rất lớn. Vì đang lúc hỗn loạn không thể cho voi xông lên nhưng dùng cung tên tầm xa lại làm ra sát thương chẳng kém.

Trăm tượng binh làm cốt cộng với việc không ngừng được bổ sung quân số theo thời gian, hơn ngàn quân Ánh theo hai mũi xung phong bị khựng lại, đến đây hai tướng Sỹ và Nghĩa còn không biết quân tây Sơn đã có chuẩn bị, quá ngu rồi, nhưng như vậy cũng không làm hai gã nao núng bởi họ tin tưởng chỉ cần cầm cự trong chốc lát liền có quân tiếp ứng từ phía sau đến.

Câu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quang Trung Thông Bảo

Trận thế hình răng lược hình thành, trong đêm tối tầm nhìn hạn chế, tướng sỹ hai bên không ai nhìn thấy được bao quát chiến trường chẳng biết điều quân như thế nào, còn binh lính chỉ biết theo sau chủ tướng của mình mà lao vào chém giết, đến lúc này thắng thua trông chờ vào khả năng chiến đấu của binh lính mỗi bên, và quân tiếp viện của ai đến trước mà thôi.

Trên chiến trường nhìn thấy rõ ràng quân Phú Xuân đang chiếm ưu thế hơn nhiều không chỉ về số lượng mà còn cả về chất lượng, sức chiến đấu của quân Tây Sơn cao hơn so với quân Gia Định, bên cạnh lại có gần ba trăm xạ thủ hỗ trợ đánh cho đối phương te tua không có sức hoàn trả buộc chúng bắt đầu co cụm lại dần.

Đến khi bốn mũi quân của đối phương co cụm lại một chỗ, bên Tây Sơn đã có trên năm ngàn quân kịp thời đến tham gia chiến đấu, các tướng sỹ bên đối phương nóng ruột chờ đợi mà sinh ra mất hi vọng rồi, tướng Nghĩa định lệnh cho mở đường máu thoát khỏi vòng vây chợt nghe tiếng hò reo từ phía sau.

- Các anh em! Quân tiếp viện đã đến mau mau tiến lên giết!---- giết---

Viện quân đến làm cho tinh thần đối phương phấn chấn xông lên đánh càn hăng. Chỉ sau ít phút ngắn ngủi đối phương đã lật ngược tình thế. quá đông rồi, thật sự họ đến quá đông đâu đâu cũng thấy đối phương, họ trào đến như nước lũ, chẳng ai biết được đối phương lần này đã đến thêm bao nhiêu tất cả chỉ còn giết chóc và cầu mong mấy tên đang hành quân phía trước có thể kịp thời quay lại tiếp ứng. Các binh lính Tây Sơn lập đội ngũ 5 người dựa lưng nhau mà đón đỡ các đợt phản công của đối phương có số lượng đông hơn, đây là trận hình truyền thống làm tăng lên sức chiến đấu của họ.

Quân địch đập lên xác chết mà xung phong về phía trước tuy màn đêm khó quan sát nhưng nhìn vào ánh đuốc trải dài liên miên không dứt cũng có thể đại khái đoán được quân số đang đến phải trên vạn người là ít. Từng người lính mặt đối mặt họ tung ra tất cả sức lực và kỹ năng chỉ nhằm giết được đối phương mặc cho vì vậy mà lộ ra sơ hở trí mạng làm cho kẻ thứ ba có cơ hội lấy đầu mình. Quá máu tanh, mùi vị đặc trưng của chiến tranh.

Xuân thấy địch đến đông như vậy cũng có chút chùng mình nhưng rất nhanh bình tĩnh dẫn đầu đội hình xông thẳng về phía trước ra sức chém giết, dưới sự uy hiếp của đội quân hung hăng tính đến đơn vị vạn người, trăm con voi và ba trăm cung thủ chẳng còn là uy hiếp mạng tính quyết định nữa. Hai bên lại lao vào khổ chiến, tiếng hò hét tiếng va chạm của binh khí tiếng la thảm trong đêm vang vọng trời xanh. Khó có thể tả sự thê thảm của nó.

Xuân cả người đầy máu me đến ngay cả tóc cũng ướt sũng máu, lúc này bà không thể nhớ mình đã chém bao nhiêu người chỉ biết cánh tay đã nặng hơn nhiều lắm mà đối phương hết người này đến người nọ bị bà chém giết nhưng chẳng thấy chúng voi đi tí nào, nhìn lại đám thân vệ cũng đã mỏi mệt gần hết số lượng cũng voi đi gần nửa rồi, bà thật lòng đang nhỏ máu, những chị em này thường ngày do một tay bà bồi dưỡng mà ra cả, tình như ruột thịt, tuy là nữ nhi nhưng trong chiến trường không thua kém đáng mấy râu, nay thấy mất một lần nhiều như vậy. ....

Cuộc chiến bước sang giai đoạn cam go. Sau này khi một số cựu binh viết lại trong hồi kí có đoạn rằng. ‘Chúng tôi đang hành quân gấp rút trong đêm, đội quân đi trong im lặng không đèn đuốc không nói chuyện, dàn hai hàng ngang mà đi, đoàn quân kéo dài hàng mấy dặm. Lúc hỏa đội của tôi đang lên dốc, có lính liên lạc chạy từ sau đến mà hô lên, ‘phía sau bị tập kích, phía sau bị tập kích’ lão cứ vừa chạy vừa hô như vậy còn chúng tôi được lệnh phải gấp rút quay lại. ở trên dốc chúng tôi nhìn thấy phía xa có ánh lửa bập bùng, cả một biển lửa, đúng hơn, nó sáng rực. Khi đến nơi chúng tôi chẳng biết phải đánh theo hướng nào, theo bản năng tôi cầm chặt thanh đao hướng đến nơi có tiếng đánh nhau gần nhất. Hầu hết chúng tôi đều vào trận với lối như thế, chúng tôi ủa lên hét to giết tt...ttt. Đối phương cũng như vậy, chỉ có điều họ đông hơn, gấp nhiều lần so với chúng tôi. Người bạn bên cạnh tôi tung ra một câu chửi tục để tự trấn an mình’

Đang lúc này đột nhiên Bùi Thị Xuân nhận được sự khác lạ ở phía sau quân địch làm bà mừng chảy nước mắt.

- Địch đã trúng phục binh của bên ta, mau phản công mau phản công! Diệu Tướng quân đã đến!

Tình thế lại một lần nữa thay đổi, tướng Diêu dẫn hai ngàn quân làm hồng tước phía sau. Tuy chỉ có hai ngàn nhưng lại làm cho đối phương bất ngờ lưỡng đầu thọ địch. Quân Tây Sơn đang khô chiến nghe tin Tướng Diêu mang phục binh đánh đến liền như hổ báo nỗ lực hết sức ra mà giết, tinh thần dâng cao hăng hái tiến lên phản công.

Dù đang ở thế đông nhưng trước sau hai mặt giáp địch, quân Gia Định bị đánh cho tan rã, khí thế đã không còn, tin thần chiến đấu rút xuống vực thẳm, chỉ cầm cự trong chốc lát sau đó tháo chạy. Đến đây đã không còn chiến đấu nữa mà trở thành trận đồ sát nghiêng về bên tướng Diêu.

‘Lúc đó chúng tôi ào lên hùng hổ như mãnh thú, chúng tôi chỉ có chém chém và chém. chẳng chút hoa mỹ nào ở đây cả. Cả người tôi dính đầy máu, tôi tiến lên trong đêm tối, qua chiếc giầy cỏ tôi biết mình đang dẫm lên xác người mà đi, rồi địch tán loạn họ quay lưng lại về phía tôi mà chạy, việc đó chẳng khác nào tự nộp mạng. Việc lúc này chỉ đơn giản là chạy nhanh đến sau lưng chúng và vùng dao.’ Trích hồi kí ‘Thành Diêm Khánh Trận chiến đầu xuân’.

Trận chiến kết thúc với sự thất bại thảm của quân Ánh. Quân Tây Sơn tổn thất khoảng 1200 trong đó có 5 tượng binh và 123 thân binh của tướng Xuân. Bên phía đối phương không có thống kê cụ thể, sau này qua các nguồn tin khác nhau biết được đêm đó tướng Thành dẫn thêm 15000 quân đến tiếp ứng khi chạy về thành Diêm Khánh chỉ còn khoảng ngàn người, những ngày sau đó vẫn còn tàn binh về đến tổng cộng cũng chỉ được chưa tới vạn người, tính ra trong đêm đó họ đã tổn thất đến 8000 quân, một tướng bị giết tại trận. Tướng Thành báo về cho chúa Nguyễn nói ‘quân ta bị phục kích nhưng nhanh chóng mở được đường máu rút lui, rất nhiều binh tốt vì nhớ nhà nhân tiện đang lúc chạy loạn mà bỏ trốn’. Chẳng ai biết rõ cụ thể chính xác như sao bởi vì trận chiến này rất nhanh bị rơi vào lãng quên và lu mờ do ánh hào quang của những trận chiến sau đó mang đến. Và theo thời gian chẳng mấy ai còn để ý. May ra còn một người luôn nhớ chính là nữ tướng Bùi thị Xuân và các chị em của bà.

‘Sau này chúng tôi biết trận đánh đó đã nằm trong dự tính của Đại Tướng Trần Quang Diệu, ông ấy đã dùng chúng tôi để dụ địch xuất hiện, chúng tôi chẳng ai biết về điều đó, hơn một ngàn người đã ngã xuống nhưng chúng tôi sẽ không vì vậy mà trách ông. vì chúng tôi cũng mong muốn có một trận chiến như vậy từ quá lâu rồi, sau trận chiến chúng tôi đã có thể nâng cao đầu trở về với tư cách là kẻ thắng trận...’ Trích hồi kí ‘Thành Diêm Khánh Trận chiến đầu xuân’.

Còn một người nữa mang theo sự tiếc nuối, Diệu không ít lần quay đầu nhìn lại phía sau. Lão không cam tâm sau ba tháng vây thành Diêm Khánh lại không công rút quân về, nhưng cũng biết người không cam tâm hơn chính là kẻ đang bị vây trong thành kia. Lợi dụng tâm lý này cộng thêm chút hư hư thật thật liền dụ được quân địch ra đánh một trận nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, Thành Diêm Khánh vẫn không bị công phá a. Nếu nhìn riêng lẻ sẽ cho rằng lão đang thắng trận, nhưng nếu nhìn tổng thể hơn, lần xuất chinh lần này lão đã bại.

--00—00-0

Phú Xuân, trong Hoàng Cung

Quang Toàn khi nhận được tin báo thắng trận quá đổi vui mừng. Đối với hắn mặc dù kiếp trước cũng là một quân nhân nhưng lại được sinh ra trong thời bình, khi học lịch sử đã quen miệng với cái kiểu ‘kết thúc cuộc chiến, mười triệu người chết hai mươi triệu người bị thương, hàng triệu nhà máy ngôi nhà bị phá hủy.’ bởi vậy khi hay tin diệt được tám ngàn quân địch mà bên ta tổn thất một ngàn hai liền không coi trọng lắm về sự tổn thất mà chỉ coi trọng tin chiến thắng. Sau này chính nhận thức đó khiến hắn phải một lần hối hận không thôi. Nhưng phải mấy ngày sau hắn mới nhận được tin này còn bây giờ vẫn chưa biết gì.

Mấy hôm nay hắn khá bận rộn. Hai vạn quân từ bắc hà về tập kết tại Phú Xuân đợi lệnh. Quang Toàn cho Phan Văn Lân tuyển chọn ra một số người theo các yêu cầu đưa ra. Đầu tiên là trẻ khỏe nhanh nhẹn, thứ hai là giỏi thủy tính đặc biệt là không say sóng, thứ ba là có tài lẻ hoặc có thành tích đặc biệt. Phan Văn Lân nghe những yêu cầu này đi chọn cuối cùng tuyển ra được hơn một ngàn tám trăm người.

Số còn lại hắn giao cho tướng Dững chỉ huy cộng thêm một vạn đang đóng ở Quy Nhơn, tướng Tú được bổ nhiệm làm tiên phong, cả hai hí hửng gấp rút lên đường còn xin đại pháo để mang theo. Hắn chẳng ngần ngại cho mang ba trăm khẩu ở thành Phú Xuân cộng thêm hai trăm khẩu khác ở Quy Nhơn. Đương nhiên phải cho người sửa lại bằng cách gắn bánh xe có ổ bi vào để dễ dàng di chuyển hơn. Nhưng vẫn phải dùng voi để kéo may sao trong quân ở các nơi đều có biên chế tượng binh. Tượng binh nhà Tây Sơn lúc này không hề ít. Nếu gom hết lại cũng phải được hơn năm trăm con.

Vừa tiễn được ba người Lý Văn Bưu, Vũ Văn Dững, Võ Đình Tú đi khỏi liền đã có ba người khác về phục mệnh. Chính là ba vị Đại Đô đốc, đô đốc Lộc, đô đốc Bảo, đô đốc Tuyết. Ba người này khi Quang Trung còn sống dù không phải là tướng trấn thủ một phương, nhưng lại là những ái tướng luôn bên cạnh ông trong hầu hết mọi trận chiến, bốn lần đi đường biên đánh vào gia đình, hay Đánh quân Xiêm trên rạch gấm xoài mít đều không thiếu ba người.

Khi đánh quân Thanh, Quang Trung chia quân làm 5 cánh một cách do Ông tự mình chỉ huy, bốn cánh còn lại đều do họ dẫn quân trong đó có đô đốc Long vừa được hắn cử trấn thủ Lạng Sơn. Cho thấy đây là những tướng giỏi có khả năng cầm quân độc lập và đa tài đa nghệ, cho dù trên bộ hay dưới nước đều thiện chiến như nhau. Đang trong lúc Quang Toàn muốn gây dựng Hải quân, lại đang thiếu tướng chỉ huy nên Lê Văn Hưng giới thiệu ba vị này cho hắn.

Quang Toàn muốn phát triển hải quân không phải là chuyện dễ, đầu tiên là vấn đề con người. Lúc này đây ở Đại Việt hay nhà Thanh và hầu hết các quốc gia đồng Á chẳng ở nước nào có hải quân, cái đang có chỉ có thể gọi là thủy quân mà thôi. Trong khi đó ở Châu Âu nhất là nước Anh, họ đã xây dựng cho mình vài hạm đội đại dương rồi. Một khoảng cách quá xa để có thể hình dung.

Cái hấn lo lắng nhất bây giờ không phải là chiến hạm mà là vấn đề con người. Chiến hạm chỉ cần có tiền liền có thể mua, có thể tự mình đóng, tuy rằng lúc đầu không tốt nhưng chỉ cần vài năm đầu tư liền được. Còn con người biết lấy đâu ra, người Việt vốn dĩ giỏi thủy tính hơn các dân tộc khác nhưng chẳng có kinh nghiệm nhiều về đi biển với những chiếc thuyền buồm vượt đại dương. Những thuyền trưởng giỏi là vấn đề cốt lõi trong ngành hàng hải hiện nay.

Việc để có những thủy thủ đoàn kinh nghiệm cần đến thời gian và tiền của rất nhiều, đối với hải quân lại cần nhiều hơn nữa, họ cần kinh nghiệm, cần những cuộc thủy chiến để rèn luyện, cần một chỉ huy giỏi. Đô đốc Lộc, Tuyết, Bảo ba người tuy rằng đều là tướng giỏi đa tài, nhưng kinh nghiệm để trở thành một hạm trưởng là không có. Bù lại họ có đủ tố chất thiên bẩm để trở thành Đô đốc hải quân thực thụ.

- Khải bẩm Hoàng Thượng có thư lệnh sử Hồ Đồng và Hiếu Hậu xin gặp- lão Phúc mang theo bộ dáng hấp tấp thường ngày chạy vào báo.

Hồ Đồng và Hiếu Hậu là hai người thuộc công bộ trước được hấn giao cho việc đúc tiền. Hai lão im hơi lặng tiếng lâu nay bây giờ mới thấy xuất hiện, Quang Toàn trong nội tâm rất chờ mong hai người. Việc khai khoáng của Phạm Công Thiệu đã có những thành quả bước đầu, mang lại lượng đồng khoáng ngày càng tăng, nguyên liệu đúc tiền đã được giải quyết chỉ còn chờ tin mừng từ hai người này. Quang Toàn nhiều lần suốt ruột muốn cho người đi hỏi một chút nhưng lại nhịn được. May sao lúc này họ xuất hiện, làm hấn không khỏi vui mừng.

- Nhanh cho truyền hai người họ vào!

- Thần Hồ Đồng, Hiếu Hậu ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Hai vị đứng dậy thôi. Trẫm thật rất mong chờ đấy... có kết quả không...

- Để Hoàng Thượng phải chờ lâu.. may mắn không phụ hoàng mệnh.. xin Hoàng Thượng xem qua.

Vừa nói Hồ Đồng vừa đem ra ba xâu tiền vàng óng, nhìn vào là biết số tiền này vừa đúc ra rồi. Hấn nhìn thấy ba xâu này có hai kích cỡ khác nhau, độ đậm nhạt cũng khác. Một bên là Quang Trung thông báo màu sắc rõ nét độ dày tầm hai ly. Bên kia là hai xâu tiền Ung Chính và Càn Long thông báo, màu mờ hơn chút và mỏng hơn so với Quang Trung thông báo chắc vì hàm lượng đồng ít hơn. Hấn nhìn thấy đã rất hài lòng rồi. Kỹ thuật đúc đồng của ta không thua kém gì nước nào a.

- Hai loại tiền của nhà Thanh chúng ta mất khoảng sáu chỉ bạc để cho ra một thiên tiền, còn Quang Trung thông báo mất chín chỉ bạc để ra một thiên tiền. Thần đã cho làm rất nhiều khuôn đúc ba loại tiền này, chỉ chờ Hoàng Thượng đồng ý liền có thể bắt đầu được.

Quang Toàn nghe vậy thầm nghĩ 'cứ một thiên đưa ra thị trường đổi được một lượng bạc, giả thực tế khi đúc tiền nhà Thanh chỉ có sáu chỉ như vậy cứ mỗi thiên tiền như vậy hấn còn lời được bốn chỉ bạc, tương lai khi sản lượng đồng tăng lên tiền lời cũng theo đó mà tăng với lại hai loại tiền hấn đang cầm chất lượng không thua kém gì loại tiền đang lưu hành, thậm chí còn hơn nữa bạc. Khi đem sang nhà Thanh tiêu thụ vua quan có biết cũng chẳng nói được gì. Vì đơn giản ở nhà Thanh lúc này cũng cho tư nhân đúc tiền mà, loại tiền tốt như vậy họ càng hoan nghênh nữa là khác.

Đây chính là Quang Toàn muốn làm ăn lâu dài nên mới làm như vậy, kể ra đây cũng là một biện pháp phù hợp vào lúc này, nên nhớ trong thời gian tới hấn còn phải qua lại làm ăn nhiều với gã khổng lồ kết bím. Đồng tiền này chính là vũ khí sắc bén đánh vào nhà Thanh một cách âm thầm. Mới đầu thấy rằng Quang Toàn đây là đang bán tài nguyên đồng cho chúng nhưng về lâu về dài chúng mới nhận thấy hậu quả. Quang Toàn chấp nhận theo kiểu tằm ăn dâu mà bền chắc, chứ chẳng muốn làm ô ạt như bọn tham lam Thực Dân Anh ở thế giới kia, đem thuốc phiện vào, tuy rằng nhất thời lời to đấy, nhưng bị phản đối cũng cực kỳ gay gắt, tạo ấn tượng xấu, mất đi uy tín, không thể làm ăn lâu dài.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiền Trang

Đang lúc thiếu tiền xài. Việc này không thể chậm trễ. Quang Toàn rất muốn nhanh nhanh cho thực hiện ngay.

- Hay lắm, đúng rất hợp ý trăm, hai khanh cứ như vậy mà làm, nếu thiếu nguyên liệu hãy đi gặp Phạm Công Thiệu. Ta sẽ cho người đến hiệp trợ hai khanh sau.

- Chúng thần xin đi ngay.

Đồng tiền Quang Trung thông báo mới này sẽ là tiêu chuẩn chung cho đồng tiền ở Đại Việt, về lâu về dài còn làm đơn vị tiền tệ cho cả quốc gia, lúc này đây hẳn hoàn toàn đủ khả năng cho thu hồi đồng tiền cũ kém chất lượng kia lại rồi, cần phải nhanh chóng thi hành để đảm đút tiền lậu trong nước trở tay không kịp. Tạo ra tiêu chuẩn mới hoàn toàn, mỗi thiên tiền tương ứng với chín chỉ bạc đây là đút tạo với số lượng nhiều còn nếu làm nhỏ lẽ giá trị nhất định tăng lên trên một lượng, tư nhân đút tiền như hẳn không có lời còn đút tiền kém chất lượng hơn lại chẳng ai tiêu thụ.

Muốn kiểm soát khâu tiêu thụ và chất lượng đồng tiền cần đến một cơ cấu tiền trang (ngân hàng). Quang Toàn đã suy nghĩ đến vấn đề này từ lâu, ở nhà Thanh hay ở Đại Việt lúc này đã có tiền trang hoạt động nhưng đều do tư nhân quản lý mà không phải do nhà nước.

- Lão phúc! Cái người hôm trước trên triều ta nói rằng sẽ nhớ tên hẳn, thực ra hẳn tên gì?

Quang Toàn nhớ lần đó trên triều khi nhắc đến việc trả tiền công cho thợ đào mỏ có người đã nhắc đến việc sẽ dùng tiền ở đâu? Hẳn thấy người này đầu óc rất nhanh nhẹn nên tiện thể khen tặng bằng cách nói sẽ nhớ tên người ta. Chỉ là hẳn đã quên bếng sau mấy phút hồi tên. (NVC: Lão tg có nhớ không? TG: Để ta lục lại nhật ký chương xem. NVC: chắc ta chết với lão luôn quá)

- Dạ bẩm! Đó là đại nhân Nguyễn Tông Phú, lệnh sử kim bộ ti.

Kim bộ ti chẳng phải là ti thuộc bộ hộ chuyên coi việc thu thuế má chợ búa sao?. Hẳn đúng là đang cần một người như vậy. Cần một người giúp hẳn xây dựng Tiền Trang nhằm nhiệm vụ trước mắt là phát hành tiền mới và thu hồi tiền cũ.

- À đúng đúng. Chính là ông ta, lão mau cho người đi mời hẳn đến trăm có chuyện muốn gặp.

Nguyễn Tông Phú kể từ lúc được Hoàng Thượng khen tặng tưởng chừng như gặp được cơ hội chuyển mình. Ai ngờ từ lúc đó đến bây giờ chẳng thấy Hoàng Thượng đã động gì, đám đồng liêu trước đó tuy thâm ghen tị trong lòng nhưng cũng đi theo chúc mừng bọ đỡ hẳn, nay chuyển sang khịch bác soi mói cười nhạo. Đến ngay cả lúc đến làm việc cũng không được yên, họ đứng trước mặt mà mĩa mai khiến hẳn thật không chịu nổi. Có lúc muốn từ quan cho khỏi bị dày vò nhưng nghĩ đến gia cảnh khó khăn của gia đình mà không bỏ được. Với lại trong lòng ôm hoài bão lớn muốn làm nên chuyện, thăm mang trong lòng hi vọng được vua trọng dụng. Nhưng chờ hoài chờ mãi hi vọng mỗi ngày một ít đi, hẳn chẳng muốn nhớ đến nữa. Đang lúc ngồi trong nhà buồn chán liền thấy vị thái giám dẫn theo mấy người đi vào.

- Phú đại nhân có nhà?

- Ta chính là Nguyễn Tông Phú. Không biết là...

- Thì ra là Phú đại nhân. Hoàng Thượng cho triệu kiến ngài vào cung khẩn cấp. Chúng ta đi mau đừng để Hoàng Thượng phải đợi lâu.

Nguyễn Tông Phú nghe vậy thấy bất ngờ rồi, người ông ta rung lên, suýt chút nữa đã khóc. ‘Hoàng Thượng thật nhớ tên ta a, ngài còn nhớ ta đấy, đúng là còn nhớ ta’. Nếu chẳng phải còn có người ở đây lão đã hô to như vậy.

Quang Toàn trong lúc chờ đợi sẵn tiện ngồi viết lách một chút. Chẳng có gì cao xa cả, hẳn đang cố viết cuốn sách giáo khoa lớp một, tuy rằng đã học nó từ rất lâu rồi, nhưng thế giới trước có xem qua mấy cuốn sách của đứa cháu. Đối với hẳn việc viết một cuốn sách như vậy chẳng có gì quá khó, chỉ là tốn khá nhiều thời gian. Theo tính toán cũng phải mất cả tháng để hoàn thành đấy. Chỉ là việc đưa chữ quốc ngữ vào đời sống nói dễ hơn làm nhiều. Có nhiều thứ phải dẫn dắt khi muốn đưa ra bất cứ một chính sách mới nào. Chẳng trách mà thế giới trước mỗi lần có một cuộc cách mạng nổ ra là lại có một cuộc đổ máu kèm theo. Nước Đại Việt sau bao nhiêu năm nội chiến đã đổ máu quá nhiều rồi, hẳn chẳng muốn máu chảy thêm trong khi còn có thể tránh được.

Viết được vài trang sách, có người vào báo Phú đến. Sau một phen lễ nghi quần thần rầy rà mới bắt đầu buổi nói chuyện. Quang Toàn nhiều khi muốn dẹp quách đi cho khỏe.

- Chuẩn bị phát hành loại tiền Quang Trung thông báo mới.. loại tiền mà khanh đang thấy đây.. theo giá trị mới của một thiên tiền như vậy tương đương một lượng bạc. Lần này ngoài việc phát hành tiền mới còn phải cho thu hồi tiền cũ. Tương lai chỉ xài Quang Trung thông báo mới mà thôi, những đồng tiền khác liền dẹp bỏ. Bởi vậy không thể phát hành tiền theo cách cũ... trăm muốn thông qua Tiền Trang để phát hành và thu hồi tiền. Cho nên việc xây dựng và quản lý tiền trang là chuyện hết sức quan trọng. Xét thấy trong triều ngoài khanh ra chẳng ai có thể đảm nhiệm được chuyện này.

- Tạ ơn Hoàng Thượng coi trọng, thần sẽ làm tốt chuyện này, xin bệ hạ yên tâm.

- Ái khanh có thể cho trăm biết sẽ làm như thế nào cho tốt không?

Quang Toàn muốn kiểm tra Phú một chút, người làm công việc này đòi hỏi phải có một kế hoạch rõ ràng tính toán trước mọi chuyện có thể xảy ra, nếu

không chuyện làm giữa chừng gặp phải trục trặc liên hỏng cả hệ thống.

- Hạ thần nghĩ! Nên cho lập các tiền trang ở mỗi Huyện Phủ để người dân tiền đổi trả tiền, kế tiếp ra các hạn định như ba tháng đầu tiên có thể đổi một thiên tiền cũ lấy một thiên hai tiền mới, ba tháng tiếp theo cho đổi một thiên tiền cũ đổi được một thiên tiền mới, sau đó hạ xuống hai tiền cũ đổi một tiền mới, cuối cùng sau một năm sẽ không cho phép lưu thông đồng tiền khác ngoài tiền mới. Nếu ngay từ đầu thông cáo rộng rãi như vậy, người dân sẽ rất nhanh đem tiền đi đổi. Thậm chí còn có thể mang về một lượng bạc lớn cho quốc khố. Nếu cho quan thu thuế chỉ thu tiền mới và kết hợp được với các tiền trang tư nhân khác, càng nhanh chóng. (thiên = nghìn)

Quang Toàn bất ngờ rồi, đây đúng là một nhân tài hiếm có. Bậc thầy về tài chính là đây. Phải nói cái chuyện định ra niên hạn này hẳn còn chưa kịp nghĩ tới đây. Tuy rằng còn có nhiều chỗ lỗ chưa nêu ra được nhưng hẳn tin trong quá trình làm việc ông ta sẽ nhìn nhận ra. Hẳn cũng chẳng muốn nhắc nhiều tránh thuộc hạ bên cạnh mình sinh ra ý lại. Nhìn thấy chuyện ba tháng đầu tiên đổi một ngàn tiền kém chất lượng đổi lấy một ngàn hai tiền mới chất lượng hơn sẽ rất có lợi nhưng thực tế trong chuyện này người bị lỗ chính là mấy địa chủ và thương nhân cất tiền mốc ở trong kho. Tiền cũ tuy kém chất lượng nhưng tỷ giá hoán đổi là 600 tiền bằng một lượng bạc, nay Quang Toàn thay đổi tỷ giá một ngàn tiền mới đổi được một lượng. Như vậy nếu tính theo giá bạc chẳng phải đám thương nhân địa chủ mất đi bốn phần mười tài sản là gì. Số tài sản này Quang Toàn hay triều đình cũng không được hưởng gì thậm chí còn lỗ ác hơn đám thương nhân địa chủ. Vậy số tài sản này chạy đi đâu? Chạy vào giá trị của từng lượng bạc trên tay người sở hữu.

Phát hành và thu hồi tiền. Đây là chuyện động trời nếu ở thế giới trước thế nào cũng được một trận ầm beng lên nhưng vào lúc này, đám quan lại chẳng ai chú ý đến chuyện đó, thậm chí còn muốn tránh xa sợ đồng tiền làm ô uế thanh danh. Đám quan lại Bộ Hộ càng mừng vì nhờ vậy mà họ có thể lấy được một khoản trả lương cho binh sỹ sai dịch.

- Được lắm, trong quá trình phát triển tiền trang khanh cứ vung tay mà làm, chuyện liên quan đến tiền cứ liên hệ với Hồ Đồng còn về người và thuế khóa khanh nên bàn bạc chút với Nguyễn Thế Lịch. Tin rằng ông ta sẽ tạo điều kiện tốt nhất cho khanh. Việc này cần làm gấp không nên dè dặt trễ.

- Hạ thần biết rồi.. thần xin đi ngay.

Kết quả thật khiến cho Quang Toàn rất chờ mong. Đây có lẽ là chuyện thành công nhất kể từ hắn đến đây. Coi như đã đặt được nét bút đầu tiên xuống, mọi việc còn trông chờ vào bộ ba Phạm Công Thiệu, Hồ Đồng, Nguyễn Tông Phú duy trì như thế nào. Hẳn tin mình sẽ không thất vọng. Còn bây giờ hắn lại thấy mình không đủ sức rồi, cái thân thể mười bốn tuổi này chẳng trụ nổi cho tăng suất hoạt động như vậy.

ừm! nói ra mới nhớ!, hắn năm nay bước qua tuổi mười bốn rồi vậy mà chú nhỏ phía dưới chẳng có tí động tĩnh nào. Thế giới trước lúc mười ba tuổi hắn đã dậy, rồi, giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết?. Trong lịch sử Quang Toàn tuy rằng chết trẻ nhưng trẻ cũng là khi hơn hai mươi tuổi rồi, có cả một đám vợ nhưng không ai có mụn con nào. Là một người đàn ông bình thường đương nhiên biết hai mươi tuổi cộng thêm bên cạnh không lúc nào thiếu gái đẹp đáng lẽ phải có cả đoàn con mới đúng chứ. Vậy mà.. vậy mà.. hắn .. hắn .. thật không giám nghĩ tiếp... xin ông trời đừng có đùa ta như vậy a.

Sau buổi châu triều lớn đầu năm, Phan Huy Ích ra luật cấm không ai được về nhà khi chưa chấm xong bài thi, ăn uống ngủ nghỉ tại chỗ để làm việc. Làm cho đám người bộ lễ nháo lên hết cả, bộ lễ trong mấy ngày liên tiếp “gà sũa chó bay”(gà bay chó sũa) năng suất tăng cao chưa từng có. Khoảng mười ngày sau toàn bộ bài thi đã được chấm xong hết vèo mà đáng ra phải kéo dài cả tháng, lúc này bộ mặt nặng trĩu của lão mới nhẹ hơn mấy được mấy lạng.

Hai mươi bài thi hay nhất được mang lên cho Quang Toàn xem, tuy rằng chẳng mấy ai nghĩ hắn sẽ hiểu được cái gì trong đó nhưng đây là thủ tục không thể thiếu. Quang Toàn cũng không quá coi trọng chất lượng của cuộc thi nên cũng chỉ xem qua mà không đưa ra ý kiến gì. Hẳn cho mời mấy đại học sỹ trong đó có vị la sơn phu tử Nguyễn Thiếp cùng với đám người ở bộ lễ do Phan Huy Ích dẫn đầu ngồi lại để chọn ra mười vị trí trên bảng vàng. Cái mà Quang Toàn quan tâm nhất không phải mười người đứng đầu này, hẳn quan tâm đến 500 người phía sau hơn.

Cả đám hơn chục người vì bàn luận chọn ra bảng vàng mà cãi nhau như mấy người ngoài chợ. Cái đến khô cả miệng may sao Quang Toàn cho người mang đến trái cây và nước để giải khát còn không... ở đây không phải cãi nhau vì người này thiên vị người kia mà là do sự khác biệt về cách đánh giá nội dung. Quang Toàn ngồi xem một chút rồi nhanh chóng lên ra ngoài. Mấy vị si văn này đã ngồi lại với nhau còn để ý quái gì đến hắn nữa.

Hắn đi ra ngoài chính là có việc. Đáng lý như mọi khi, những người thi đỗ được lên diện kiến vua trên buổi châu triều lớn nhưng vì lần này Quang Toàn cho chọn quá nhiều người lại không muốn phân biệt đối xử nên cho gặp hết tất cả chỉ có chút thay đổi là không gặp trên triều thôi. Trong lúc vẫn chưa chọn ra được bảng vàng bên thi văn hắn cho gặp mặt những người đậu kỳ thi võ vừa rồi.

Trong sân nơi có bóng cây che mát một khoảng lớn đủ cho hai trăm người ngồi thoải mái mà không phải chen chúc. Quang Toàn muốn nói chuyện lâu một chút nhằm làm vấn đề tư tưởng làm cho quan hệ đôi bên xích lại gần nhau hơn. Khi hắn đến nơi mọi người đã có mặt đông đủ dưới sự chỉ đạo của Phan Văn Lân. Binh bộ thượng thư Lê Văn Hưng và một số quan viên khác cũng có mặt. một hồi lễ nghĩa rườm rà, khi ai nấy đã yên vị trí Quang Toàn mới nói.

- Trẫm không biết tên của từng người, trẫm cũng không biết quê quán của từng người. Trẫm chỉ biết các khanh là người Đại Việt quốc ta, đây là quê hương của các ngươi, kể từ bây giờ các ngươi là người của trẫm, cũng là tên của các ngươi. Tất cả sẽ chiến đấu vì tổ quốc vì vinh quang vì chính đồng bào của mình. Hãy là sức mạnh của trẫm, hãy là thanh gương của trẫm,!

Nói đến đây giọng nói của hắn trở nên to hơn. Là người không muốn lời thôi dài dòng câu chữ. Hắn chỉ nói ngắn gọn như vậy nhưng đủ thấm trong tâm

gan mỗi người. Trong đó có lời khích lệ động viên còn có cả lời hứa và nhiệm vụ của họ. Tuy rằng không nói rõ ràng nhưng ai cũng hiểu đây chính là lời hứa của Hoàng Đế. ‘kể từ bây giờ là người của trăm’ ‘là sức mạnh của trăm, hãy là thanh gương của trăm’. Kết thúc lời phát biểu bằng lời tung hô vang vọng do lão Phúc cất tiếng đầu tiên những người khác cũng theo như vậy mà hành lễ tạo nên sỹ khí lớn. Đến lúc này Quang Toàn mới biết tài nịnh hót của ông ta quan trọng như thế nào. Thật không có ai vô dụng cả chỉ có không biết dùng đúng chỗ mà thôi.

Quang Toàn đích thân ban phát mũ áo cho từng người. Mũ áo đại biểu cho những người thi đậu trong đợt này, tuy rằng nhiều người cùng đậu nhưng nghi lễ này vẫn không thể thiếu được. Quang Toàn nói với Phan Văn Lân sắp xếp cho hai trăm người chỗ ăn ở tại kinh thành tạm thời để họ nghỉ ngơi vài ngày. Quang Toàn muốn xây dựng một đội quân mới theo kiểu hiện đại mà thành viên cốt cán không ai ngoài những người ưu tú này. Phan Văn Lân đã cho chọn được một ngàn tám trăm người trong lần trước, bây giờ có thêm hai trăm, mấy hôm nữa khi hai vạn quân của tướng Dũng về đến sẽ có thêm một ít nữa vậy là đủ vốn để xây dựng một chỉ quân đội rồi.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đóng tạo thuyền

Kinh thành Phú Xuân, đình thự hóng mát vườn Nghi Hà. Hoàng Cung

Quang Toàn cùng bàn chuyện với hai người Phan Văn Lân và Lê Văn Hưng. Hôm nay để thay đổi không khí (nên lão tác giả cho) hân ra đây. Cả ba đang bàn về tình hình của thủy quân. Từ lúc đến thế giới này có quá nhiều việc cần giải quyết khiến hân chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện này, phải công nhận công việc quá nhiều, người bên cạnh hân chẳng ít nhưng người được việc không được mấy. Quang Toàn đa phần việc gì cũng phải tự mình suy xét thấu đáo rồi mới đưa ra bàn bạc, chủ yếu là giao nhiệm vụ cho người khác làm. Kể ra cũng không trách ai được, nếu cứ từ từ, đầu đến nổi, chỉ là hân việc gì cũng muốn nhanh muốn gấp nên sinh ra bận rộn. Với lại buổi đầu muốn thực hiện cải cách đều phải bận như vậy, công này liên quan đến việc kia, vướng tay vướng chân thật khó.

ở thế giới trước, các cuộc cách mạng hay các cuộc cải cách muốn thành công đều phải có chung một yếu tố chính là thời cơ chín muồi. Ví dụ như cuộc cách mạng tư sản Pháp xảy ra khi tầng lớp tư sản nước này đã lớn mạnh, hay cách mạng ở Mỹ diễn ra khi nó có đủ sức đối đầu với Anh. Kể cả cách mạng tháng mười Nga cũng vậy, cũng do đã có sự chuẩn bị đầy đủ các yếu tố cần thiết mới dẫn đến thành công. Điểm chung nữa chính là các cuộc cách mạng này dựa vào kết quả phát triển của cả trăm năm trước đó. Nay ở Đại Việt, hân chẳng biết mình sẽ phải làm cuộc cách mạng gì, chỉ biết là cứ làm thôi, làm những cái cần làm, đúng hơn hết là làm những cái mà hân cho rằng nên làm, trong khi chưa có một sự chuẩn bị kỹ càng nào.

Lúc này đây chẳng có gì là thời cơ chín muồi hay chuẩn bị chu đáo tích góp trăm năm cả. Cái mà hân nhìn thấy chỉ là nguy cơ, nguy cơ nổi tiếp thiếu thốn, đụng vào cái gì cũng không có, cái gì cũng thấy thiếu, đồng vốn duy nhất chính là đám trí nhớ ba chấp ba và theo dạng chung chung trong đầu.

Vào thời gian này việc phát triển một đội hải quân là điều cấp thiết, hân chẳng thể nào bỏ qua nó. Việc này ngoài chuyện tiền bạc còn đòi hỏi đến thời gian và con người không thể nào hoàn thành yêu cầu trong ngày một ngày hai, bởi vậy để kịp với bước tiến trong tương lai, lúc này hân phải chuẩn bị những điều kiện tối thiểu nhất cho sự ra đời của hải quân trong tương lai. Xây dựng hải quân không hề đơn giản theo kiểu có thật nhiều tàu lớn trang bị đầy đủ vũ khí rồi kiếm mấy tên lính biết bơi quăng vào là xong, nó đòi hỏi một quá trình cả vài chục năm không ngừng đầu tư và hoàn thiện cả về thiết bị lẫn con người. Cũng như bộ binh, sức chiến đấu của hải quân phụ thuộc vào nhiều yếu tố chứ không phải do số lượng quyết định tất cả.

Thủy quân Tây Sơn vốn dĩ có một quá khứ phát triển mạnh mẽ những chiến thuyền cấp Định Quốc loại ba cột buồm có thể chở voi trang bị thêm mười khẩu pháo có mái chèo phụ trợ là nỗi khiếp sợ cho thủy quân chúa Nguyễn, Xiêm La, Nhà Thanh. Đến năm 1790 để chuẩn bị cho cuộc chiến với Nguyễn Ánh ở đẳng trong. Vua Thái Đức (nguyên Nhạc) có hơn hai trăm thuyền lớn từ hai đến ba cánh buồm có thể chở năm mươi binh lính và năm chiếc thuyền cấp Định Quốc, cùng hàng trăm chiếc loại nhỏ (ghe bầu) sử dụng mái chèo. Có thể tính đây là thời kỳ mạnh nhất của thủy quân Tây Sơn.

Khi Quang Trung tách ra khỏi bàn tay của Vua Thái Đức, phải lo đối kháng liên miên không nghỉ với tập đoàn Lê-Trịnh, bầy tôi lộng quyền, quân xâm lược nhà Thanh, cuộc nổi dậy của Lê Duy Trinh, can thiệp quân sự vào lãnh thổ của nước Ai Lao. Chính vì vậy mà thủy quân dưới quyền Quang Trung không phát triển, công tượng đồng thuyền cũng chủ yếu tập trung ở Quy Nhơn là chính.

Đang trong lúc chuẩn bị binh mã, quân Ánh bí mật tập kích vào cửa Thị Nại làm cho binh tướng dưới quyền vua Thái Đức chẳng kịp trở tay. Số thuyền bè đang tập kết ở đây rơi vào tay Quân Ánh, đã vậy Quang Trung đột ngột mất đi làm cho Ánh có thời gian thờ gấp huấn luyện thủy quân. Thu được

nhieu chiến lợi phẩm, thủy quân của Anh trở nên mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần so với Tây Sơn. Họ phong tỏa các cửa biển quan trọng. Khiến việc vận chuyển lương thực vũ khí trên biển vào nam của nhà Tây Sơn không thể diễn ra chỉ còn cách vận chuyển theo đường bộ. Trong những lần xuất chinh vào nam sau này vì không được thủy quân trợ giúp mà bất lợi rất nhiều, khiến cho tình cảnh như bây giờ.

May sao tuy mất đi thuyền chiến nhưng thợ đóng thuyền, và thủy thủ, vẫn còn, lần này Quang Toàn coi như có chút may mắn, không đến nỗi dùng tay không bắt giặc. Lúc này thủy quân Tây Sơn khá khiêm tốn chỉ với một chiếc cấp Định Quốc và khoảng ba mươi chiếc loại dùng chở quân mà thôi, không trang bị pháo. Hiện đang phân bố rải rác khắp các nơi, tập trung chủ yếu vẫn là ở cửa biển Thuận An.

- Chú Hưng! Chú cho người tập hợp tất cả thủy quân còn lại của chúng ta, nhất là tìm lại những thủy thủ cũ, chiêu mộ thêm được người mới nữa lại càng hay, nhớ phải chú trọng đến việc này.

- Thần sẽ cho làm ngay, Hoàng Thượng quyết tâm tổ kiến lại thủy quân thật sao?

- Đúng vậy. Ta không những muốn tổ kiến thủy quân mà còn muốn xây dựng hải quân.

- Hải quân?- Lê Văn Hưng và Phan Văn Lân không hề hiểu có sự khác nhau gì giữa hải quân và thủy quân, đem anh mất dòn lên người hấn. Quang Toàn cũng lười giải thích nhiều, chỉ nói chung chung cho qua chuyện.

- Hải Quân là thủy quân có rất nhiều thuyền lớn trang bị pháo như tàu cấp Định Quốc, thậm chí còn to hơn gấp nhiều lần dùng để đánh nhau trên biển với tàu địch. Trên thuyền là những thủy thủ giỏi chuyên đánh nhau trên biển chứ không phải thuyền chở quân như ta hiện nay.

Hấn không biết hai lão nghe như vậy có hiểu hay không nhưng chính hấn cũng biết khả năng diễn tả của mình cũng chỉ đến như thế mà thôi. Có nói nữa cũng chỉ tổ gây rối thêm.

- Chúng ta còn khoảng bao nhiêu thợ thuyền, còn đủ sức đóng chiến thuyền cấp Định Quốc không?

- Thần cũng không rõ. Chuyện này không ai rành hơn công bộ thượng thư Vũ Huy Tấn, ngài cứ cho mời ông ấy đến sẽ biết.

Đúng vậy ah. Lâu nay hấn dường như quên mất vị công bộ thượng thư này (lão t/g seach google giờ mới thấy). Những chuyện về công bộ hầu như Quang Toàn đều vượt mặt ông ta. Nếu như không phải Phan Văn Lân hôm nay nhắc đến hấn quả đã quên có một vị công bộ thượng thư như vậy. Trong giai đoạn hiện nay, vai trò của bộ công vô cùng quan trọng, vị trí thượng thư càng quan trọng không kém. Vậy mà mấy tháng nay Quang Toàn chẳng thấy mặt mũi của vị thượng thư này đâu hết. Như hiểu được sự thắc mắc của hấn, Lân lên tiếng thanh minh.

- Vũ Huy Tấn mấy tháng trước không may bị gãy tay, tuổi của ông ấy cũng hơi lớn nên sức khỏe có chút xuống, thần có thể làm chứng, ông ta vốn không phải là người lười biếng mà do sức khỏe nên mới vậy. Nay ông ấy đã khỏe Hoàng Thượng triệu ông ấy vào hỏi chuyện xem sao.

- Cho triệu Vũ Huy Tấn! - hấn quay sang nói với lão Phúc

Quay sang tiếp tục bàn chuyện với Lân và Hưng, Quang Toàn không chỉ muốn đóng tàu chiến thôi đâu, hấn còn muốn phát triển mạnh ngành đóng tàu trong thời gian sắp đến, một là đóng thương thuyền phục vụ cho thương nhân người Việt đi lại làm ăn buôn bán trong khu vực, trước làm căn cơ để tích góp vốn tư bản, sau lại thúc đẩy thương nghiệp giao lưu đa dạng, tạo tiền đề cho sau này khi bước vào sân thương mại rộng lớn hơn. Hai là phát triển khai thác thủy hải sản, đánh bắt tài nguyên trên biển, chuyện này tuy có chút khó khăn vì đa số ngư dân thời gian này toàn là hộ nghèo, lấy đâu ra tiền mua thuyền buồm đi đánh cá. Quang Toàn có nghĩ đến việc hỗ trợ cho họ nhưng tạm thời chưa thể. Hiện tại Quang Toàn đang thiếu tiền trầm trọng lấy đâu ra tiền bao cấp cho ngư dân mua thuyền đánh cá. Cuối cùng là qua đó nâng cao dần kỹ thuật đóng tàu biển của đất nước trong thời gian ngắn nhất, làm thay đổi dần quan niệm trong đầu đám đại thần.

Khi xem qua chiến thuyền cấp Định Quốc hấn tin tưởng rằng với trình độ hiện tại các thợ thuyền của Đại Nam hoàn toàn có thể cho ra đời được thuyền hàng sức chở vài trăm tấn. Nếu có một đội thuyền như vậy trong vài năm liền làm chủ thương mại trên vùng biển Đông Nam Á rồi. Thuyền buồm bằng gỗ vài trăm tấn hoàn toàn có thể đáp ứng được yêu cầu này, chỉ cần gia cố kỹ tàu cộng với kết hợp xen kẽ kết cấu ngang và kết cấu theo chiều dọc, hạ trọng tâm của tàu bằng loại đáy nhọn hình chữ V. Kết hợp thêm việc bố trí hợp lý buồm và cột buồm. Chỉ cần nhiều đồ đủ để nghiêng ngang đi lại trên biển đông mà không sợ gió dưới cấp năm. Chuyện về tăng kết cấu cho tàu loại như vậy hấn biết khá rõ (đơn giản vì lão t/g là kỹ sư đóng tàu..ọ ẹc).

- Hoàng Thượng ngài định giao thương buôn bán với cả người Xiêm và người Thanh sao. ở Thanh và Xiêm cấm không cho buôn bán với ta đấy. Chúng ta muốn mua sắt của họ đều phải thông qua đám thương nhân đi buôn lậu. Sau này Tiên Hoàng xin giao thương họ mới cho nhưng chỉ hạn chế ở hai chợ nhỏ gần biên ải. Thực tế đó chỉ là chợ của vài tộc người nhỏ ở gần đó mở ra.- Phan Văn Lân lên tiếng hỏi, nêu ra cái nhìn của mình.

- Chuyện này nói khó cũng không khó nói dễ cũng không dễ đấy. Nói khó chính là việc muốn nhà Thanh đồng ý mở cửa biển cho chúng ta thoải mái buôn bán là chuyện khó. Nhưng nói dễ là dễ ở chỗ người ở nhà Thanh không ít kẻ tham tiền, nhiều là đằng khác nhất là đám quan lại.

Đúng như vậy, tuy rằng triều đình nhà Thanh cảm đoán buôn bán trên biển nhưng thực tế vẫn có đầy rẫy thương nhân nhà Thanh vào Đại Việt buôn bán đó thôi. Với lại đám quan lại Thanh triều hết sức thối nát rồi, vì tiền chuyện gì cũng dám làm chỉ riêng mỗi chuyện tạo phản là chưa dám. Chỉ cần dứt vừa tay đám quan lại ở đây Quang Toàn tin chắc chuyện giao thương không hề khó. Cộng thêm việc thông qua thương nhân người Thanh để tham gia buôn bán cũng là một cách hay. Thứ ba là thông qua đảo Đài Loan để xâm nhập vào, trường này. Nói chung đây chỉ là biện pháp tạm thời trước mắt, còn tương lai lâu dài còn chưa thể nói hết được.

- Khái bầm Hoàng Thượng bộ hộ thượng thư Vũ Huy Tấn đã đến. - lão phúc chạy vào báo.

- Đưa ông ấy đến đây đi. – Quang Toàn trả lời.

Chỉ chốc lát vị thượng thư công bộ vào đến nơi. Quang Toàn trông ông ta cũng đã khá cao tuổi, lưng đã gù xuống như sắp chống không nổi con người lão vậy. Chỉ là nhìn vào đôi mắt vẫn cảm nhận được sự minh mẫn ở trong đó. Đúng là đã không còn trẻ nữa, nhưng tráng chí của bậc hiền thần tôi trung vẫn còn, sự hưng suy của một triều đại trông cậy cả vào đây.

- Thần Vũ Huy Tấn xin ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Ái khanh mau đứng dậy, không biết sức khỏe của ái khanh thế nào? Lát nữa trẫm sẽ cho ngự y đến nhà xem bệnh cho khanh. Ái khanh là trọng thần của trẫm là trụ cột của xã tắc không thể có chuyện gì ngoài ý muốn. . . Người đâu mau mang ghế cho Tấn ái khanh.

- Lão thần tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng. Sức khỏe của thần đã không đáng ngại, lúc nào cũng có thể ra sức vì bệ hạ mà phân ưu, vì xã tắc mà cống hiến.

- Khá khen cho Tấn ái khanh, vẫn một lòng vì trẫm vì xã tắc an nguy như vậy... mau mau ngồi xuống đi..

Vũ Huy Tấn chấp tay chào xã hội với hai người Phan Văn Lân và Lê Văn Hưng. Ba lão này cũng chẳng lạ gì nhau, có khi mấy bữa trước còn dắt nhau xuống thuyền sông hương nhìn người đẹp ấy chứ... (lại lan man rồi).

- Lần này trẫm cho mời ái khanh đến chính là muốn hỏi đến việc đóng thuyền và thợ thuyền. Trẫm dự định cho xây dựng lại thủy quân không biết khanh có cái nhìn đối với chuyện này như thế nào.

- Khái bầm hoàng thượng, từ thời vua Thái Đức (nguyên Nhạc) chúng ta đã có cả chục ụ thuyền với hơn ba nghìn thợ. Sau này vì loạn lạc mà chỉ còn tầm năm trăm người thợ lành nghề, số còn lại lẫn vào trong dân gian. Lúc đó thợ đã thoải mái đóng được loại thuyền có trang bị mười khẩu pháo nhưng do số lượng pháo không đủ nên chỉ đóng vài chiếc mà thôi. Hạ thần nghĩ, tạo dựng lại thủy quân là việc cần làm nhưng thú thực, tuy là chủ quản bộ công nhưng cũng biết bộ hộ hiện đang thiếu thốn tiền bạc, việc tạo thuyền lúc này.. e không thực hiện được.

Vị đại nhân này thật biết lo xa, làm cho ấn tượng của Quang Toàn đối với lão càng thêm tán thưởng, chục ụ thuyền với khoảng ba nghìn lao động thật ra chẳng hề nhiều, nhưng cũng đủ cho hấn phát triển thủy quân trong thời gian ngắn rồi. Chỉ tiếc bây giờ lượng thợ còn lại chỉ được một phần sáu. Bộ hộ hết bạc nên lâu nay họ vẫn ngồi không một chỗ, Quang Toàn tuy rằng cũng đang lúc khó khăn nhưng vẫn muốn trích ra một ít cho họ làm vốn khởi động trước, sau này khi dư giả lúc đó có thể rót thêm tiền vào.

- Chuyện về tiền trẫm sẽ có cách giải quyết khác khanh không cần phải bận tâm. Trẫm chỉ muốn biết liệu thợ thuyền hiện tại có thể đóng được thuyền hàng lớn gấp vài lần chiếc Định Quốc không. Trẫm muốn đóng loại thuyền như vậy.

- Nếu như thuyền lớn như vậy lại có gắn thêm pháo, chắc là khó đóng, nhưng chỉ để chở hàng, không khó như vậy, tin chắc thợ thuyền có thể làm ra, song như vậy thuyền vẫn rất dễ bị lật khi gặp sóng to...

Quang Toàn chỉ cần câu trả lời như vậy, hấn nghe đến đây liền ngắt lời lão.

- Lần này khanh hãy về cho người chuẩn bị sẵn sàng, ngoài việc tập hợp những thợ cũ ngày xưa ra còn phải tuyển thêm người mới. Chuyện về tiền bạc khanh cứ đến gặp trẫm. Trẫm sẽ cung cấp tiền cho khanh miễn sao hoàn thành công việc tốt là được. ... khanh tuyển ra chục thợ thuyền giỏi nhất đưa đến cho trẫm, trẫm muốn cùng họ trao đổi thêm chút vấn đề.

Vũ Đình Huy nghe vậy liền mừng, tuy rằng ngoài miệng nói là vì lo quốc khó trông rỗng, khuyên Quang Toàn không quá đầu tư vào tạo thuyền nhưng nếu có người chi tiền cho các ụ thuyền dưới quyền lão hoạt động, sao lão không mừng cho được.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, thần sẽ cho thu xếp chuyện này ngay.

- Tốt lắm, ái khanh nên nhớ đây là một việc hết sức quan trọng đối với tương lai của xã tắc. Khanh cũng thấy được tuy rằng quốc khố đang gặp khó khăn nhưng trẫm không dám trễ nãi coi nhẹ việc tạo thuyền. Ái khanh hãy nhìn vào đó mà gắng sức.

- Hoàng Thượng dạy phải! Thần xin nghe.

Vũ Đình Huy nghe Quang Toàn nói như vậy ban đầu còn thấy kinh ngạc, không ngờ lời lẽ như vậy lại được thốt ra từ miệng một người chỉ mới mười bốn tuổi. Tuy rằng vì sức khỏe mà phải ở nhà dưỡng bệnh mấy tháng nay nhưng không phải chuyện gì cũng không biết chuyện gì cũng không nghe. Nhất là những đồn đại về vị đương kim thánh thượng trước mặt này. Lão có chút nửa tin nửa ngờ, tin là do trong lòng thật khao khát có một minh quân như vậy, ngờ là do sợ hãi mình sẽ lại thất vọng. Nhưng nay, lão tin thật rồi. Hạnh phúc a, vui mừng a. Vì để kim nén sự thất thố lão chỉ trả lời ngắn gọn như vậy nhưng ẩn chứa trong đó là cả một tâm lòng.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một Chặng Đường

Thành Phú Xuân những năm cuối cùng của thế kỷ XVIII, Đại Việt là đất nước có lịch sử Phật giáo lâu đời, Phật giáo vào nước ta đã rất lâu từ nhiều thế kỷ trước thậm chí trước công nguyên đã có. Địa phận Luy Lâu thuộc Bắc Ninh trở thành cái nôi đầu tiên của Phật giáo, sau đó lan rộng và phát triển mạnh mẽ rộng khắp, Phật Giáo từ Ấn Độ trực tiếp du nhập vào trong dân nên từ Buddha được phiên âm trực tiếp thành “Bụt” khi vào đến TQ mới bị thay thế bởi chữ “Phật” hay ở chỗ Đại Việt là nơi Phật giáo Ấn Độ du nhập vào trước rồi từ đây mới tiếp tục lan sang phía đông tức TQ, nhưng khi đến đây lại có một nhánh nhỏ đi ngược lại vào Đại Việt. Bởi vậy mới thấy được tại sao nước ta vừa có chữ “Bụt” lại còn có chữ “Phật”.

Phật giáo đi vào đời sống của nhân dân từ rất sớm đến đời nhà Lý. Vị Lý Công Uẩn có quan hệ sâu xa với nhà Phật, Phật giáo được ưu ái rất nhiều, Phật giáo phát triển thịnh vượng trở thành quốc giáo, ảnh hưởng sâu rộng đến đời sống sinh hoạt của cả dân tộc kéo dài và duy trì đến hết đời Trần. Tuy rằng Phật giáo không còn địa vị như xưa song nó đã ăn sâu vào tiềm thức dân Việt. Các công trình đền chùa vẫn còn đó, phải nói rất nhiều nữa là khác.

Hôm nay mẹ hấn, Thái Hậu Bùi Thị Nhạn muốn đi chùa thấp nhang. Hấn vì vậy mà cùng đi theo. Kiếp trước của hấn, khi nói đến tôn giáo là một khối lộn xộn không hơn kém, gia đình theo thiên chúa giáo, sống trong một đất nước có truyền thống Phật giáo, còn công việc đưa hấn đến thực tế hơn, nhìn xã hội biến động qua con mắt của chủ nghĩa vô thần. Nói tóm lại hấn có đi dự lễ ở nhà thờ, có đến chùa thấp hương, có học tập nho đạo và làm việc trong nền tảng của chủ nghĩa vô thần. Tập nham đến độ, khi có ai hỏi hấn theo tôn giáo nào hấn chẳng biết phải trả lời ra sao.

Chùa Quốc Ân ngôi chùa có địa thế khá đẹp nằm ở chân núi Bân nơi ngày trước Tiên Hoàng Quang Trung làm lễ lên ngôi, chùa khá rộng và cổ kính, lại gần gũi với thiên nhiên có khí thế của một nơi thờ phượng tôn giáo xa lánh hồng trần. Hèn chi mẹ hấn cứ muốn lễ chùa bái Phật ở đây cho bằng được.

Tuy rằng không muốn làm ỉ, nhưng dù sao chuyện Vua và Thái Hậu đi lễ chùa cũng không phải là chuyện nhỏ, bởi vậy khi đến, được các sư tăng đón tiếp rất hậu. Hấn chỉ là kẻ đi theo mà thôi còn nhân vật chính hôm nay là mẹ hấn, khi gặp đám sư sãi đa số đều do mẹ hấn bắt chuyện. Cái mà hấn chú ý bây giờ không phải là tôn giáo, giáo lý gì đó mà là vấn đề khác.

Quang Toàn chợt nhận ra các công trình lớn ở Phú Xuân lúc này ngoài Hoàng cung ra chủ yếu là chùa chiền, những công trình này được xây dựng bằng gạch đá khá kiên cố trong khi nhà dân hai bên đường chỉ làm bằng tre nứa và bùn đất. Một sự khác nhau trái ngược đáng để suy ngẫm, mà người cần suy ngẫm nhất là ông vua như hấn, kẻ đứng đầu một nước.

Đời sống người dân khổ cực không đủ tiền dựng nhà là một lý do nhưng đây không phải là tất cả nguyên nhân. Bởi vì trong dân không phải nhà ai cũng nghèo, với lại những nguyên vật liệu để xây nhà dựng cửa như gạch ngói vôi vữa không khó kiếm, hấn tin tưởng giá cả cũng không quá cao đến mức không ai mua nổi. Thị trường bất cứ thời đại nào cũng có quy luật tất yếu của nó. Ví dụ như đời sống thu nhập của người dân thấp, giá cả sản phẩm cũng thấp tương xứng để phù hợp với túi tiền của số đông, trừ hàng nhập khẩu là không theo quy luật đó. Lúc này những nguyên vật liệu để xây cất nhà ở

trong nước không thiếu, tuy xi măng sắt thép chưa ra đời nhưng vôi vữa có thể dùng thay thế chúng mà.

Nguyên nhân ở đây chính do triều đình không cho dân thường được cất nhà gạch. Có sự phân biệt giữa nhà dân và nhà quan lại quý tộc. Thời đại này dân thường tự ý xây nhà có bậc tam cấp đã là phạm pháp. Chính vì vậy, việc sản xuất gạch ngói không có không gian phát triển trong khi ông cha đã phát minh ra cách nung gạch từ hàng mấy trăm năm trước đó, kìm hãm sự phát triển của ngành xây dựng kiến trúc. Bởi thế con cháu đời sau khi nhắc đến nền kiến trúc chỉ biết lấy dẫn chứng ở các đền đài chùa chiền kiên cố, lấy đó làm tự hào. Mà quên mất kiến trúc nhà ở của một người dân bình thường chỉ là đám tre nứa dựng lên tạm bợ.

Không thể tưởng ra vùng đất chịu nhiều thiên tai lụt lội, hàng năm có cả chục cơn bão lớn nhỏ đổ bộ, người dân phải chống chịu như thế nào với những căn nhà lá đơn chiếc ọp ẹp như vậy. Không biết hàng trăm năm nay đám quan lại chỉ vì giữ gìn vị thế của mình, chỉ vì muốn chứng tỏ mình “cao sang” hơn người mà để cái gọi là “con dân” phải chống chọi với thiên tai, họ đã nghĩ gì? Vẫn tự cho mình là bậc thánh hiền sao? không biết hàng năm người dân sẽ lại phải dựng nhà mới bao nhiêu lần.

- Hoàng Thượng!. Bồn cung thấy ngài ngồi yên này giờ.

Giọng nói mượt mà đặc chất miền Bắc Hà làm cắt đứt dòng suy nghĩ của hần. Nãy giờ đúng thiệt ngồi nghĩ đăm chiêu nên không chú ý đến xung quanh. Người vừa gọi hần là Lê Ngọc Hân. Giọng nói dễ nghe này không ngoài của nàng hần nghe không sai. Hần quay sang cố giữ cho ánh mắt bình thường không di chuyển lung tung để tránh khỏi bị sinh một số chuyện không hay, kể ra cũng không trách được hần, nếu như ở kiếp trước một người đàn ông ngắm nhìn một phụ nữ, đối phương sẽ vui lòng, cho đó là đang thưởng thức họ, còn lúc này mà vẫn còn thể hiện như vậy liền bị coi là vô lễ là khinh nhờn người khác. Hần khổ nỗi hần thật không nhìn được vậy. Dáng người thanh tú, đi lại uyển chuyển nhẹ nhàng, có những nơi làm cho người khác không thể nào rời mắt khi đã nhìn vào. Nàng có lực sát thương đối với hần quá mạnh mẽ khiến hần nhiều lúc không dám đối diện với ánh mắt đó, không thể nghĩ bậy như vậy ah, nhìn lên chút cũng chẳng sao.....(tội lỗi tội lỗi.. quay đầu là bờ ngờ đâu là biển)

- Di không lẽ chùa nữa sao?- hần chẳng muốn gọi là thái hậu đấy, để tránh đi sự bối rối trong lòng hần gọi di cho dễ nghe một chút, gọi thái hậu thấy dường như rất già a. Có lòng riêng là vậy đấy.. tội lỗi tội lỗi.

- Ta đã làm lễ xong rồi! Ra đây tản bộ chút vừa khi gặp ngài. Không biết ngài nghĩ gì mà đăm chiêu như vậy? Còn làm bộ mặt rất đáng sợ. Tí nữa hù dọa ta rồi.

Chuyện là như vậy, khi trước nàng toàn gọi hần là ngài xưng bồn cung. Mấy tháng nay hần kiên trì gọi di, hần nói gọi như vậy cho thân mật, ban đầu nàng còn sửa hần, sau này nghe dần cũng quen nên thôi. Chỉ là những lúc như vậy nàng cũng thay đổi cách xưng hô không xưng là bồn cung nữa. Ném ra nụ cười hần lên tiếng

- Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ nghĩ nếu nhà của tất cả người dân đều xây dựng vững chắc như ngôi chùa này, hay biết mấy.

- Tất cả nhà đều xây dựng vững chắc như chùa, chuyện này có thể sao?

Theo quán tính hần liền gật đầu nói chắc như đinh đóng cột.

- Có thể, chuyện này không phải quá khó.

Lê Ngọc Hân nghe hần nói như vậy liền kinh ngạc. Ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ không tin, nàng như muốn nói gì đó nhưng lại không nói, lòng mảy may khê nhủu rồi gằn ra lấy lại vẻ mặt bình thường không hỏi thêm gì hần, hần cũng không muốn tiếp xúc nàng quá gần nên cuộc trò chuyện dừng lại ở đó.

Quang Toản cùng mẹ hần trở về hoàng cung, được ngồi trên kiệu có long quạt cờ xí hoành tráng, tâm trạng hần chẳng có chút vui vẻ khi được như vậy, đầu xuân có những trận mưa phùn làm cho đường đất lầy lội, những người khiêng kiệu đi chân trần bước tới, không rảnh tay để xắn cả ống quần lên. Lòng hần chỉ có đau xót, trong tưởng tượng của những người hiện đại, vua là phải ngồi xe có bốn con bạch mã kéo. Những chiếc xe được trang trí cầu kỳ, được sơn son thếp vàng, đi trên con đường trải dài bằng phẳng sạch sẽ. Đúng là có chuyện đấy nhưng không phải ở Đại Việt. Làm vua nước nghèo không bằng làm dân một nước giàu mạnh.

- Dừng lại!

- Hoàng Thượng có dụ! Dừng kiệu.

Đoàn người nghe lệnh như vậy, dừng lại, hần trông thấy những đôi chân trần lấm lem đầy bùn đất, những người thị vệ chỉ có nhiệm vụ đi đảm bảo sự an toàn nên còn có thể xắn ống quần lên, còn những người khiêng kiệu chẳng có cơ hội làm việc đó. Ống quần của họ lấm lấm đầy bùn. Hần tiến lên cúi xuống xắn ống quần cho một người gần nhất. Làm tất cả những người xung quanh ngỡ ngàng, người khiêng kiệu được xắn ống quần kinh hãi chực quỵ xuống nhưng bị hần ngăn lại.

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xin ngài đừng làm vậy.. nô tài.. nô tài..

Những người xung quanh muốn ngăn cản hắn, đều bị hắn ra hiệu trấn an.

- Các ngươi đây là còn ống quần mà xăn, con dân của ta lam lũ ngoài kia ai mấy ai có ống quần để xăn!.. làm vua một nước nghèo còn không bằng làm dân của một nước giàu mạnh a.!

Cả đám người nhìn hắn, đứng như vậy a. Dân chúng không phải ai cũng có đủ tiền mua vài may cho mình một chiếc quần ống dài đấy, những người này vì làm việc cho triều đình nên mới có quần dài để mang. Còn nông dân chỉ đơn sơ một chiếc quần cộc, chân đất làm lụng nuôi sống gia đình qua ngày. Nghe Quang Toàn nói như vậy, làm như vậy không ít người bị cảm nhiễm xúc động, xúc động trước việc làm của Hoàng Đế. Người dân là vậy đấy họ đơn chất và đơn giản như vậy, ai quan tâm đến họ, ai tốt với họ họ cũng sẽ dành tình cảm chân thành mà đối đáp lại.

- Hoàng Thượng! Vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Không biết ai đi đầu quỳ xuống tung hô, chỉ biết tung hô như vậy là việc họ làm thường xuyên nhưng chưa có lần nào lại thật tâm chân thành như vậy, người dân là thế, họ tuy không được học hành, tuy chân lấm tay bùn cả ngày không nói gì đến cái gọi là kẻ sách an bang, nhưng ai là người tốt ai là kẻ xấu trong lòng họ đều hiểu rõ. Đám người quỳ rạp xuống bất chấp bùn lầy và đất bẩn có người không nên được cảm xúc, mẹ nhìn hắn hài lòng nơi khoe mặt còn đọng nước, Lê Ngọc Hân ngạc nhiên nhìn hắn như để tìm thấy điều gì đó hợp với lẽ thường. Hắn ngược mặt lên trời kếp mặt hít sâu vào dưỡng thần trong chốc lát chưa đến vài giây.

- Tất cả đứng dậy đi thôi! Về cung.

Bỏ lại câu nói như vậy, hắn tự mình cất bước đi bộ về phía trước. Đám người chạy theo xin hắn lên kiệu, không thuyết phục nổi hắn. Về sau có người nhanh trí đem đến một con ngựa hắn mới chịu ngồi lên cho người dắt đi. Đoàn người tiếp bước về đến cung. Nhưng câu chuyện ngày hôm đó lại lan truyền đi với tốc độ nhanh chóng khắp cả nước. Dư luận vì vậy mà hướng về Quang Toàn một cách có lợi nhất, năm trong tay sức mạnh to lớn đó khiến hắn càng mạnh tay cải cách đất nước.

“ làm vua một nước nghèo không bằng làm dân của một nước giàu mạnh”

Bắt tri bất giác câu nói lúc xúc động này lại chính là mục tiêu cho hắn theo đuổi tiếp tục con đường làm đầy đủ nghĩa vụ của một ông vua. Câu chuyện trên được rất nhiều người nhắc đi nhắc lại. Trong một vài cuốn hồi ký sau này được xuất bản người có mặt hôm đấy có ghi lại ‘Ngài xuống kiệu nhìn qua con đường bùn lầy, ngài nhìn qua chân của một người khiêng kiệu, chẳng cần chờ, những vũng bùn không ngăn cản nổi việc ngài ngồi xuống xăn ống quần lên cho anh ta. Chúng tôi rất lo lắng cho ngài về hành động đó. Ngài nói ‘Các ngươi đây là còn ống quần mà xăn, con dân của ta lam lũ ngoài kia ai mấy ai có ống quần để xăn!.. làm vua một nước nghèo còn không bằng làm dân của một nước giàu mạnh’. Điều đó đã làm cho chúng tôi lúc đấy chẳng hiểu nổi...’ trích trong cuốn hồi kí Một Chặng Đường

Trong một dòng hồi ký khác có ghi: ‘tôi nghe câu chuyện vị vua của Lạc Việt từ câu chuyện của ba tôi. Ông kể cho tôi nghe rằng ông ấy rất vinh dự vì là một trong những người chứng kiến câu chuyện hôm đó, câu chuyện mà hôm nay được ghi vào sử sách. Sau đó nhiều người đã tìm ông để hỏi về nó, thậm chí có người còn ghi chép rất cẩn thận, họ muốn trả thù lao cho ông nhưng ông nói ‘ chẳng có số tiền nào đủ để trả giây phút ông chứng kiến chuyện đó...’”. Trích hồi ký “Cha Tôi, Điều Quý Giá Nhất Của Ông”

Trong lúc vô tình, một luồng sóng ngầm chảy trong dư luận Đại Việt, nó không lan truyền đến mức đột nhanh chóng mà chậm rãi chậm rãi, nhưng chẳng bao giờ dừng lại cũng chẳng mất đi. Tạo thành một làn sóng làm thay đổi tư duy rất nhiều người tự coi mình là thanh cao, nhiều nho sĩ đóng cửa không ra giúp nước.

Nhà Tây Sơn thành lập trên nền đổ nát của tập đoàn Lê-Trịnh. Bị rất nhiều người chủ yếu thuộc tầng lớp nho sỹ, người nắm giữ tiếng nói của dư luận lên án và bài xích. Họ coi triều nhà Tây Sơn là không chính thống là cướp ngôi nhà Lê. Mù quáng làm bạc tôi trung hết thuốc chữa, thậm chí lúc Lê Chiêu Thống cùng hai mươi chính vạn quân thanh xâm lược nước ta, không ít người vẫn đi theo. Bởi vậy đến bây giờ vẫn có không ít người đóng cửa không chịu ra giúp sức cho nhà Tây Sơn, nhiều người khác tìm đường vào nam theo Nguyễn Ánh, điều đó cũng không sao, Quang Toàn cũng không vì vậy mà đau đầu, cái hắn khó chịu chính là đám người này nắm giữ dư luận trong tay, làm cho nhiều người có ấn tượng không tốt với nhà Tây Sơn, sức mạnh của dư luận bị tuột khỏi tay triều đình.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Tư tưởng Nho giáo rạn nứt

Kinh thành Phú Xuân, Hoàng Cung, Điện Càn Kiệm Liêm Chính.

Ngày 1 tháng 2 Cảnh Thịnh năm thứ tư (AL), ngày hội triều chính tập hợp nhiều bá quan văn võ. Mọi năm đây là lúc khởi đầu công việc triều chính một năm mới, là khi quan lại chính thức đi làm. Rất không may khái niệm này bị Quang Toản cho phá vỡ từ nửa tháng trước, lúc này mọi người đã bắt tay vào làm việc được từ lâu rồi.

Trên triều bá quan văn võ đứng ngay hàng thẳng lối, khoảng chừng bốn mươi người, đó là trong đại điện, phía ngoài sân có khoảng trăm vị quan xếp thành mười hàng chờ đợi. Ai nấy nghiêm túc, thóp bụng ưỡn ngực đứng thẳng, trang phục đàng hoàng ngay ngắn. Thể hiện khí thế của một quốc gia có nền văn hiến lâu đời, nơi nho giáo được đề cao.

Quang Toản ngồi trên ngai vàng nhìn xuống không khỏi suy nghĩ. Người đời sau khi nhắc đến nho giáo thường dùng những từ ngữ như “bảo thủ”. ‘hủ nho’, “cô lậu quả văn”, “chèn ép quyền con người” “...” để hình dung. Nhưng có mấy ai nghĩ tại sao nho giáo lại có một thời kỳ thịnh vượng như vậy. Chính nho giáo làm nên những người con ưu tú của dân tộc, những cái tên như Nguyễn Trãi, Nguyễn Bình Khiêm, Lê Thái Tổ, Lê Thánh Tông..., họ đều là bậc nho gia cả. Lúc Hưng Đạo Vương viết Hịch Tướng Sĩ có đoạn ‘Ta thường nghe chuyện: Kỷ Tín liều thân chịu chết thay cho vua Cao-đế, Do Vu lấy mình đỡ ngọn giáo cho vua Chiêu-vượng, Dư Nhượng nuốt than để báo thù cho chủ, Thân Khoái chặt tay để cứu nạn cho nước, Kính Đức là một chức quan còn nhỏ, mà liều thân cứu vua Thái-tông được thoát vòng vây, Kiều Khanh là một bề tôi ở xa, mà kẻ tội mắng thẳng Lộc Sơn là quân nghịch-tặc...’.

Chính bậc lễ nghĩa của nho giáo đã làm nên những con người như Kỷ Tín, Do Vu, Dư Nhượng... nho giáo tạo nên những mối ứng xử tấu chương con người và con người với nhau từ những buổi đầu tàn ác. Khi nho giáo chưa ra đời, con người đối xử với con người theo kiểu mạnh được yếu thua, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, kẻ làm vương tùy tiện vào tâm trạng mà giết chóc, người làm thần không hiểu bậc lễ nghĩa không có sự ràng buộc nào, đất nước chẳng có một ngày được yên bình, nhân dân sống trong cảnh tinh mạng luôn bị đe dọa.

Khi nho giáo ra đời đã tạo ra một cuộc cách mạng, cuộc cách mạng ứng xử có văn hóa, có quy tắc. Người sống với người theo lễ nghĩa, bậc làm đế vương phải ứng xử như bậc đế vương, người làm thần tử có chuẩn mực của thần tử. Phận dân thường có cái hay của dân thường. Tuy rằng vẫn còn hạn chế nhưng có cuộc cách mạng nào trên đời mà không có hạn chế. Ví như năm đó khi nhà Đinh có những bậc nho gia, đầu đến nỗi Lê Hoàn soán ngôi, lại không ai đứng ra ngăn cản, hay đến lúc Lý Công Uẩn tay cầm binh quyền mà lật đổ nhà Tiền Lê không chút khó khăn. Nhưng đến đời Hậu Lê nho giáo phát triển mạnh, người trong nước tiếp thụ lễ giáo đó, lấy lời dạy thánh hiền làm chuẩn mực, Chúa Trịnh uy quyền như vậy cũng không giám cướp ngôi nhà Hậu Lê.

Cho thấy nho giáo là cây đại thụ chống đỡ quyền lực của vua, có thể ví nho giáo như ‘cây cột trụ’ vững chãi chống đỡ ‘ngôi nhà’. Song vì là ‘cột trụ’ nên quyền lực của vua cũng chỉ được giới hạn trong đó. Nhiều lúc ‘cây cột’ quá lớn chắn cả lối đi khiến cho ‘chủ nhân của ngôi nhà’ ra vào khó khăn. Quang Toản đang ở trong trường hợp này. Đám nho gia là người nắm trong tay dư luận, đang là trở ngại lớn nhất cho công việc của hắn, nhưng không thể vì vậy mà loại bỏ được, hắn chẳng mù quáng đến độ tự chặt đứt cây “cột chống nhà”, điều hắn hướng đến, là phải cố gắng xây dựng “nhà” to hơn để phù hợp với “cây cột” đang có.

Trên đại điện, một thái giám cao giọng xướng.

- Có việc báo lên, không việc bãi triều.
- Khởi tấu Hoàng Thượng hạ thần có việc muốn tấu.

Quang Toản nhìn ra người có việc muốn tấu khá quen thuộc, Ngự Sử Châu Văn Trai. Khác với hắn, đám quần thần lại tỏ ra bất ngờ vì việc này, đôi mắt trông chờ.

- Chuẩn tấu - hắn điềm tĩnh nói.
- Khải tấu Hoàng Thượng việc viết tấu chương của bá quan không có quy tắc chuẩn mực rõ ràng..... phải đặt lại luật lệ chung.... Mong Hoàng Thượng ân chuẩn.

Quang Toản nghe ra đây là lão đang xin sửa chữa cách viết tấu chương, việc này hắn đã bàn với lão xong xuôi nhưng cũng phải đưa ra bàn bạc lại trên triều. Nếu nói nho giáo hạn chế vua ở chỗ nào, chính là đây là dẫn chứng rõ ràng nhất. Tuy Hoàng Đế như hắn có thể tự mình quyết định một số việc nhưng những chuyện có ảnh hưởng lớn đều phải đưa lên triều.

Đám đại thần nghe Châu Văn Trai nói xong, đứng như trời trồng như không tin vào mắt mình. Đang lúc phải đoàn kết lại phản đối cách xử lý tấu chương của Vua vẫn chưa có hồi kết, bên mình đã có kẻ quay giáo ‘làm phản’, càng không tin được người quay giáo chính là Châu Văn Trai, theo họ, dù ai quay giáo đi nữa cũng không thể là lão. Không biết Hoàng Thượng dụ dỗ lão lúc nào, cả đám đứng là quá bất ngờ trở tay không kịp với chiêu này.

Đề chiếm chút chủ động Quang Toàn lên tiếng đồng ý trước.

- Vị ái khanh này nói rất hợp ý trẫm, đúng là phải xây dựng nên một quy tắc chung cho việc viết tấu chương. Đó!.. đó!.. như cái tấu chương lần trước mà trẫm cùng các khanh giải quyết!...Xin phí sửa đường, không nói rõ xin bao nhiêu để làm đường to nhỏ dài rộng.. khiến trẫm và các vị ái khanh phải đau đầu mất một hồi! Haiz ... còn làm cho trẫm hiểu sai ý trong đó, xem chút tình cảm quân thần cũng vì đó mà sút mẻ. Trẫm và các khanh cùng giải quyết tấu chương còn khó khăn như vậy, huống hồ bình thường chỉ có mình trẫm phải xử lý thật rất dễ sai. Vị ái khanh này nêu lên vấn đề rất hợp ý trẫm.

Ạc, chúng ta cùng ngài giải quyết tấu chương hồi nào? Mới nghe đọc xong ngài tự phán luôn ấy chứ, chúng ta đã kịp nói lời nào đâu. Đây đúng là đôi trắng thay đem a. Vô si còn hơn cả đám dân kết tóc bím. Lúc đó chỉ mới ý kiến xiu ngài đã lôi sử quan ra.

Có lẽ rút kinh nghiệm trước đây mà đám thuộc phe phản đối cái cách tấu chương không trực tiếp “chất vấn” hần. Họ chia mũi giáo qua Châu Văn Trai, cả đám bắt bẻ nhau nước bọt tung te tua, Lão Trai cũng không phải dạng vừa, có chuẩn bị từ trước khiến lão ‘ra trận’ rất tự tin. Luận cứ luận chứng đưa ra liên miên không ngắt, đếm ngay cả Quang Toàn cũng phải không ngừng thần phục. Thấy mình đã có quyết định sáng suốt khi để cho người khác ra trận giúp. Thăm nghĩ ‘xem ra từ giờ phải đổi sách lược sang kiểu như hôm nay mới được, không trực tiếp đấu đá với đám đại thần nữa mà cho người thay thế mình làm việc đó, tạm thời lão Trai là ứng cử viên sáng giá nhất cho nhiệm vụ khó khăn này’.

Giờ hần vỡ lẽ ra tại sao lại có chữ ‘Quan Trường’. Làm quan cũng không dễ như vẻ bề ngoài như vậy, luôn không thiếu sự đấu đá. Trong khi hần đang ngồi suy nghĩ lan man, ở phía dưới đã sôi trào như chiến trường. Thấy đến lúc hần phải đưa ra quyết định cuối cùng rồi.

- Trẫm thấy! chuyện này tạm thời nên đưa ra thử nghiệm trước đã rồi hãy tính tiếp. Trai ái khanh đã đưa ra việc này chắc chắn đã có sự tìm hiểu kỹ, việc này giao cho ái khanh phụ trách thí điểm.

Quang Toàn đang lầy lù làm tiển, mang tiếng thử nghiệm, thí điểm nhưng thật khi nào, lại chính là chuyện khác. Từ thử nghiệm biến thành thật mấy hồi. Đám Ngô Thì Nhậm, Phan Huy Ích thấy một màn như vậy trong lòng không khỏi lộ vẻ tán thưởng, ‘Hoàng Thượng đúng là nắm bắt rất nhanh ah, mới đó mà đã có tiền bộ như vậy, thuật làm vua đang được ngài sử dụng ngày càng thành thực’. Việc này kết thúc ở đó. Nhưng đối với Châu Văn Trai đây chỉ là bắt đầu, lão còn phải gặp nhiều sự chống đối hơn nữa khi triển khai, rất may Quang Toàn không tính bỏ mặc ông ta một mình, vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc, chỉ cần lão không gây ra việc sai lầm nào quá nghiêm trọng liền ở vào thế bất bại.

Vừa giải quyết xong chuyện này đã có người đưa ra chuyện kia.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Thần có việc muốn tấu.

- Chuẩn tấu!

- Khải bẩm Hoàng Thượng! năm ngoái có bão lớn khiến cho dân cả huyện Lộc Hà và những nơi lân cận không còn nhà để ở người đói rất nhiều xin Hoàng Thượng cho cứu tế.

Chuyện xảy ra từ năm ngoái đến bây giờ mới báo lên, kể ra cũng không trách được, thời này không có phương tiện đi lại, cộng thêm việc làm ăn ỉ ạch của đám quan lại, nên việc truyền tin tức trễ như vậy cũng không có gì lạ.

- Các ái khanh thấy nên giải quyết chuyện này thế nào?

- Khải bẩm Hoàng Thượng theo thần nên mở kho lương nơi gần nhất để cứu đói nạn nhân. – Phan Huy Ích đứng ra, việc này lão không thể nào làm ngo đứng xem như chuyện khi nãy được

- Kho lương gần nhất ở nơi nào?- Quang Toàn ra điều thắc mắc hỏi.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng là ở dinh Nghệ An.- một vị quan khác đứng ra trả lời.

- Việc này giao cho hai khanh phụ trách! Nhanh chóng lên đường không được chần chờ.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, thần xin đi ngay. – Phan Huy Ích nói đến đó Quang Toàn không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu. Chuyện này không thể chậm trễ đấy, sớm được ngày nào hay ngày đó.

Chờ khi Phan Huy Ích đi rồi Quang Toàn vẫn còn lo nghĩ. Hần biết việc cứu trợ như vậy chỉ như muối bỏ bể không thể quá trông chờ, đây chỉ là việc làm

giải quyết phần ngọn trong tức thời. Về lâu dài thì sao?

- Các vị ái khanh có thể cho trăm biết tại sao khi có bão lớn nhà của Quan Lại nha môn, chùa chiền, hoàng cung của trăm không sập, còn nhà của người dân sập không?

Hoàng Thượng đây là đang có ý gì? Chẳng ai biết, chỉ biết chắc chắn Bệ Hạ không phải hỏi vì thật không biết, quá quen với kiểu câu hỏi có IQ thấp như vậy của hần, chẳng mấy ai bắt ngờ nữa. Tác phong làm việc của Quang Toàn bị mấy lão bất bài rồi. Biết là vậy nhưng không thể không trả lời a.

- Vì những nơi ấy dựng nhà gạch đá, có cột trụ lớn nên chắc khỏe hơn.

- Đã vậy sao không cho con dân của trăm ai cũng được dựng nhà chắc khỏe như vậy, khi bị thiên tai khỏi sợ sập.

Mấy lão ngay từ đầu đã biết vị Hoàng Đế này thế nào cũng hỏi quanh co làm khó mình mà, thật tức chết đi, nhưng ai biểu người ta là Hoàng Thượng cơ chứ. Nhiều kẻ trong lòng thầm nói 'Ta thế với trời, bình thường tên nào hỏi xoáy ta như vậy ta không tát gãy răng mới lạ'.

- Nay trăm muốn bãi bỏ lệnh cũ, cho dân chúng được tự do xây dựng nhà cửa. không phân biệt sự khác nhau giữa nhà dân và nhà quan lại.

- Hoàng Thượng nếu bỏ lệnh ấy khác nào làm bối phận lộn xộn, quan chẳng ra quan, dân không ra dân, lấy đâu ra quyền uy của Bệ hạ. Sao đề cao địa vị của người có học, cho dân lấy đó làm gương mà phấn đấu đọc sách thánh hiền. - có người đứng ra can ngăn.

- Chẳng phải thánh hiền có câu, 'Dân Vi Quý, Xã Tắc Vi Thứ, Quân Vi Kinh' đó sao, nay trăm cho dân được phép cất nhà lớn, vững chắc để chống chọi với thiên tai điều ấy có gì sai với lời dạy của bậc thánh hiền. Đáng ra lúc này các khanh phải giúp trăm suy nghĩ xem làm cách nào để dân chúng có ngôi nhà chắc chắn để ở mới đúng.

Đúng vậy a. Không ít người nghe vậy, liền thấy xấu hổ, đạo lý đơn giản như vậy lại chẳng mấy ai quan tâm. Giờ được nhắc đến họ mới ớ người ra suy ngẫm. Lối cũ nho giáo liên tục bị đá kích nặng nề, hệ thống tư tưởng cố hữu bắt đầu có sự rạn nứt.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Amine Smith

Ba tháng kể từ ngày hần về đến mảnh không gian này. Ba tháng thời gian đủ cho một kẻ mới đến hiểu biết hơn về những thứ xung quanh, tập làm quen với cuộc sống mới. Trong phòng làm việc, Quang Toàn cùng thái úy Trần Văn Kỳ bàn chuyện. Khi nhắc đến Trần Văn Kỳ không thể không nói đến sự nhậy bén của con người này. Là quân sư số một dưới trướng Quang Trung, người bày ra sách lược thu phục Bắc Hà cả đất lẫn con người. Nguyễn Thiếp, Phan Huy Ích, Ngô Thì Nhậm, Nguyễn Thế Lịch đều do ông giới thiệu cho Quang Trung.

Quang Trung dựa vào đó mà ra sức mời gọi bọn họ ra làm quan, vừa có người tài giúp sức lại được tiếng chiêu hiền đãi sĩ, phải nói đó là chuyện trọn cả đời đường. Trần Văn Kỳ có tài Quân Sư giỏi rất được Quang Trung trọng vọng, không ngoa khi ví ông đối với quân Tây Sơn như Nguyễn Trãi trong lòng quân Lam Sơn vậy. Đến ngày trước khi mất Quang Trung còn để ông ta làm phụ chính đại thần cho Quang Toàn. Dù thấy ông ta được coi trọng như thế nào.

- Hoàng Thượng! Bên cạnh ngài có phải đang có mấy người học chữ mới gì đó?

- Hóa ra Kỳ ái khanh cũng biết việc này? Ái khanh đối với chuyện đó có cái nhìn ra sao?

Hần dạy chữ quốc ngữ cho người khác ở trong cung dù không rêu rao nhưng cũng không phải bí mật gì. Cứ ngỡ sẽ chẳng có ai để ý, Trần Văn Kỳ nhắc

đến hán có chút thấy mình sai chuyện gì đó rồi.

- Hoàng Thượng! Ngài định phổ biến loại chữ này sao? Điều đó vào lúc này là hoàn toàn không được.

- Năm xưa chẳng phải tiên hoàng cũng coi trọng phổ biến chữ Nôm đấy thôi, có gì không ổn. - hán hỏi lại

- Đúng vậy! Tiên Hoàng năm đó cho phổ biến chữ Nôm, khi chữ Nôm đã lan rộng khắp, việc nâng cao địa vị chữ Nôm chỉ còn thuận lý thành chương nước chảy thành sông. Loại chữ Bệ hạ đưa ra thần đã tìm hiểu, nó hoàn toàn mới lạ, không giống như trước. Việc gì cũng cần thời gian, ngài không nên vội như vậy, lại càng không nên làm kẻ đi đầu truyền bá nó.

Nghe Trần Văn Kỳ nói, hán thấy mình đã quá ảo tưởng trong chuyện này rồi. Mục tiêu xóa mù chữ khiến hán vội vàng muốn đưa hệ thống chữ cái latin vào. Đừng ra việc gì cũng cần thời gian chín muồi, không nên đốt cháy giai đoạn, lại không thể là người khởi xướng đi đầu. ‘Haiz..! thật không dễ ah! Xem ra phải tìm cách khác’. Thấy hán mặt mày ủ rũ tiếc nuối, Trần Văn Kỳ liền nhắc.

- Chẳng phải Bệ hạ đang chuẩn bị dựng lập tân quân đó sao? Nếu bắt đầu từ đây cũng là một phương án không tệ.

Quang Toàn nghe đến đó tinh quang trong đầu chợt lóe. Hay a! Có thể bắt đầu từ tân quân, một giải pháp không tệ chút nào. Phổ biến kí tự latin vào trong quân, kèm theo việc phát hành sách báo, lúc vô tình tạo ra sự chú ý cho dư luận. Con người có thiên tính tò mò, cái gì càng bí mật lại càng muốn biết. Hán hoàn toàn có thể lợi dụng cái thiên tính này, kết hợp trong tối lẫn ngoài sáng, tin rằng sẽ tạo được hiệu quả mong đợi.

- Quân sư nhắc trẫm ý thật khéo, quả không hổ danh xưng

- Hoàng Thượng quá khen, cũng là do Hoàng Thượng anh minh.

Cả hai quân thần giúp nhau tự tăng bốc, lão Phúc bên cạnh nghe thấy sắp muốn phun ra hết bữa sáng, ‘thật ... thật.. mặt quá dày rồi .. dày đến mức không có gì để nói.’

- Quân sư nếu đã tìm hiểu qua chuyện chữ viết, vậy cũng biết nó từ đâu mà ra rồi. Điều trẫm muốn nói ở đây là chúng ta biết gì về người Tây Dương? Hằng năm vẫn có thuyền của họ vượt biển đến buôn bán với ta. Họ lên đất ta truyền đạo, trong khi đó chúng ta chẳng hay biết gì về họ. Khanh cũng thấy những đồ vật mà họ mang đến như thiên lý kính (ống nhòm) đồng hồ, lưu ly... Đó là những vật dụng tinh xảo, thợ ở ta chẳng ai chế ra được, còn chưa kể đến thuyền của họ rất lớn, có thể vượt đại dương mệnh mông đến đây cũng là chuyện đáng nể. Trẫm muốn cho người qua họ tìm hiểu tình hình, thậm chí muốn kết giao bang.

Trần văn Kỳ nghe đến đây liền biết Quang Toàn muốn làm gì rồi, nếu người khác còn lầy lăm lẹ nhưng đối với ông đây là chuyện bình thường. Việc một quốc gia muốn kết bang giao với bên ngoài không có gì quá khó hiểu. Bình thường Đại Việt cũng không phải chưa từng làm như vậy. Lúc này trong nước đã có hiểu biết qua lại với các quốc gia ở hải ngoại như Nhật, Chă Và(Gia-Va) việc làm ăn buôn bán đối bên xảy ra khá thường xuyên.

- Hoàng Thượng định kết bang giao với người Tây Dương?

- Không chỉ kết bang giao mà còn muốn đưa người sang học ở bên đó. Quân sư còn chưa biết, ở ngoài kia đại dương họ cũng có những quốc gia giống như ta và nhà Thanh vậy, thậm chí kỹ thuật họ đã hơn hán bên ta. Nhìn những chiếc thuyền lớn của họ là biết.

Quang Toàn chỉ nói đến việc kết giao bang. Trần Văn Kỳ dư thừa diễm tĩnh để chấp nhận, song khi hán nói muốn đưa người sang bên đó học, lão mất sự bình tĩnh vốn có rồi. Nếu chẳng phải thời gian này Quang Toàn biểu hiện ra những hành động sáng suốt thuyết phục niềm tin của lão, coi chừng lúc này lão đã nghi hán bị lừa lú.

Quang Toàn biết để đưa người ra nước ngoài học tập vào lúc này là chuyện vô cùng khó khăn, Muốn làm được chuyện đó cần phải có người ủng hộ, người này phải có đủ tiếng nói và danh vọng trong triều, Không ai khác ngoài Trần Văn Kỳ. Với lại hán nghĩ, thuyết phục ông ta là dễ nhất.

Tồn một hồi nước bọt thôi phồng đám người tây dương, nhất là về sự giàu có xa hoa của họ. Quang Toàn cảm thấy việc lấy thành tựu khoa học kỹ thuật ra để dẫn chứng với đám quan lại trong nước là kém thông minh. Hán đổi sách lược bằng cách tuyên dương về những thành thị đông người nơi có những tòa nhà cao ngất, sự giàu có.. những vùng đất đầy mỏ vàng..(nơi có những quý cô chân cực dài và đa tình... anh đang nỏ mà, không có thật đâu nhá). Quả nhiên hấp dẫn được Trần văn Kỳ.

- Chuyện này thành công hay thất bại đều trông chờ vào cả Quân Sư. Việc chọn sứ đoàn cũng giao cho khanh, chớ phụ lòng trẫm

- Hoàng Thượng! Còn việc đem người qua đó học, với chuyện đi lại, không biết...

Nghe đến đây Quang Toàn biết lão muốn hỏi vấn đề gì rồi.

- Việc đi lại trẫm đã có tính toán, Quân sư cứ yên tâm lo chuyện của mình. Cuộc thi đình vừa rồi tuyển ra được không ít người.. khanh coi đó mà làm.

Lúc đấy lão mới biết lý do tại sao kỳ thi này lại chọn nhiều người như vậy, không ngờ Hoàng Thượng đã có chuẩn bị âm thầm từ trước. Trần Văn Kỳ không phải thuộc tốp người cổ hủ, khả năng thích ứng cao hơn kẻ khác nhiều. Lão vẫn băng khoảng trong lòng chuyện đi lại. Ra biển lớn với những con thuyền hiện có là không thể nào đấy. Thấy được sự băng khoảng của lão, Quang Toàn biết phải tồn một phen giải thích nữa rồi! Cũng không sao, việc

cho lão biết cũng không có gì không hay.

- Trầm đã liên hệ với đám thương buôn người tây dương. Định mua lại thuyền lớn của họ, thậm chí cả thủy thủ đoàn. Khi họ về nước ta cũng đi theo cho an toàn.

Quang Toàn dự định thương lượng với đám thương đoàn mua lại một vài chiếc nhằm phục vụ cho nhu cầu đi lại trước mắt. Tương lai gần về sau còn phải xài thuyền mua dài dài. Việc giao thương với bên ngoài không thể thiếu việc đặt quan hệ ngoại giao đi kèm. Tuy rằng sẽ trở thành tâm điểm chú ý của đám phương tây, nhưng đây là cách quảng bá nhanh nhất, để ngày càng có nhiều thuyền cập bến Đại Việt. Đám châu Âu lúc này còn đang quá nhiều việc phải lo, hơn là tìm ai đó bên kia đại Dương để khai chiến. Mỗi nguy hiểm sẽ có, nhưng chắc là không phải bây giờ.

ở pháp cuộc cách mạng tư sản nổ ra, Napoleon sắp giành được chính quyền, các quốc gia xung quanh sao chịu ngồi yên nhìn nước Pháp lớn mạnh. Trong thời gian tới sẽ có không ít cuộc chiến bởi phe liên minh do Anh đứng đầu nhằm vào Pháp, Châu Âu ắt hẳn gặp một phen bận rộn. là khoảng thời gian vàng cho Đại Việt rảnh tay hoạt động ở phương Đông.

Quang Toàn tin chắc người Châu Âu sẽ không ngần ngại dang cánh tay đón sứ đoàn Đại Việt, khi Đại Việt không đến với họ bằng tay không, mà đem đến cho họ một thị trường đầy tiềm năng, nơi đặt chân vững chắc ở Phương Đông, cộng thêm những khoản mua bán với con số khủng.

Lúc này lão Phúc mang theo bộ dáng hót ha hót hải chạy vào, vừa nhìn là biết sẽ có chuyện.

- Bẩm Hoàng Thượng! Có vị pháp sư Tây Dương tên Sơn dẫn theo ba người nữa xin gặp.

Hắc! Đến thật đúng lúc ah. Quang Toàn trông chờ lão ta rất lâu rồi đấy!

- Nhanh cho họ vào! – hần quay sang nói với lão Phúc

Chỉ trong chốc lát trong phòng làm việc của Quang Toàn đã có thêm bốn người, qua lời giới thiệu trung gian của linh mục Sơn, Người đàn ông da trắng đầu đội bộ tóc giả khá cầu kỳ cộng thêm chiếc mũ vành rộng, đứng phía bên phải ông ta tên là Smith Amine, người của dòng họ Smith phụ trách chuyện thương mại vùng Đông Ấn, có thể xem ông ta là ông chủ của đoàn thương buôn này. Nhà Smith có một đội buôn khổng lồ với cả trăm chiếc thương thuyền lớn, việc làm ăn của họ trải dài khắp các vùng biển, ở đây là những vùng biển đã được biết đến. Phía sau Amine Smith là tùy tùng của ông ta, một người thư ký ăn mặc khá lịch sự, nhã nhặn, còn người kia giống một tay đầu bếp hơn, đó là theo cách nhìn của hần,

- Xin ra mắt quốc vương Bệ Hạ, thật hân hạnh được gặp ngài một lần nữa. Xin giới thiệu với ngài, đây là ông Amine Smith ông chủ phụ trách thương mại nhà Smith tại khu vực Đông Ấn, phía sau là hai tùy viên của ông ấy

- Xin Chào Ngài Quốc Vương ..... - ông Amine Smith nói một tràng tiếng anh, Quang Toàn nghe chữ được chữ mất, khả năng nghe anh ngữ của hần vốn không giỏi.

- Ông ấy nói “rất lấy làm vinh dự khi được diện kiến ngài. Mong rằng sẽ được ngài giúp đỡ trên vương quốc xinh đẹp này” ông ấy cũng khá bất ngờ vì tuổi tác của ngài.- Linh mục Sơn trở thành người phiên dịch cho cuộc nói chuyện

- Chào đón ông Smith đã đến với vương quốc của ta- Quang Toàn nói bằng một câu tiếng anh.

Tuy rằng khả năng nghe hiểu của hần về tiếng Anh khá kém nhưng với sự hỗ trợ của linh mục Sơn khiến hần có thể giao tiếp bằng Anh ngữ một cách đơn giản. Điều này làm cho Sơn và Amine Smith cảm thấy ngạc nhiên, hai bên tiếp tục trò chuyện với nhau bằng tiếng anh. Quang Toàn “nói chuyện” khá thoải mái làm quan hệ hai bên cởi mở không ít. Lúc này mới đi vào chủ đề chính.

- Lần này thương thuyền của ông có bao nhiêu chiếc cập bến chỗ chúng ta

- Thưa quốc vương thông thái! Xin cho tôi được gọi ngài như vậy để thể hiện sự kính trọng nhất. Lần này thương đoàn của tôi có sáu chiếc đến trên Vương Quốc của ngài. Tôi sẽ rất vui khi được phép...

- Trầm cũng vui vì chuyện đó! Ta muốn mua lại của ông hai chiếc trong số đó, ý ông ....?

- Ngài cũng biết đấy, thuyền của tôi chất khá đầy hàng...

Quang Toàn đã tính trước chuyện bị từ chối như vậy, kể ra cũng không trách họ được. Để mang một chiếc thuyền từ Anh qua đến Đại Việt vào lúc này ít nhất cũng cần ba đến bốn tháng, chưa kể giá trị hàng hóa mà mỗi con tàu mang về xa hơn giá trị để mua một chiếc tàu. Hần ta không muốn bán cũng là điều đương nhiên. Quang Toàn xem ra phải đưa một chút bánh ngọt rồi! Đám tư bản này không gì ngoài tiền và tiền.

- Một chiếc thương thuyền, đổi lại thương đoàn nhà Smith sẽ được miễn thuế năm năm khi đến buôn bán trên vương quốc của ta. Đương nhiên ta sẽ trả tiền cho con tàu. Ông xem chỗ ta có to lớn chất lượng như vậy, chắc chắn sẽ làm ông hài lòng đấy.

Quang Toàn vừa nói vừa cho lão Phúc đưa ra một vài xấp lụa mua ở cửa hàng Lão Viễn lúc trước, vài lụa của nhà Thanh chắc chắn không có đường vân đều như của mấy xấp lụa này. Khi ông chủ nhà buôn Amine Smith nhận lấy đã tỏ ra khá hài lòng, lão ta không phải là kẻ không biết nhìn hàng. Việc miễn thuế năm năm không đủ thu hút Amine Smith vì trong năm năm đó tối đa thương thuyền của ông ta chỉ đến được khoảng vài chục lần là cùng. Số tiền đóng thuế cho những lần đó không đủ làm cho ông ta thấy “xót”. Cái thu hút ông ta nhất chính là tơ lụa ở cửa hàng Phạm Viễn.

- Quốc vương thông Thái. Thật bất ngờ!. Chuyện ngài muốn mua một trong số những con tàu của tôi, có thể bàn bạc lại. Ý tôi là chuyện này hoàn toàn có thể được. Chuyện tiền trả cho con tàu là không cần thiết, tôi muốn được độc quyền với mặt hàng tơ lụa trên Vương Quốc của ngài.

Tên này không ngờ đánh chủ ý đến việc lấy một con tàu đổi lấy độc quyền tơ lụa, nếu như với tình hình sản xuất tơ lụa hiện tại, Quang Toàn có vẻ được lợi với quyết định này, nhưng về lâu dài lại không được. Chưa nói đến việc lời lỗ, chỉ nói đến chuyện buôn bán độc quyền sẽ dẫn đến việc trở thành sản sau của nhà Smith, việc ép giá có thể xảy ra. Độc Quyền dẫn đến các đội thương buôn khác không có nhiều cơ hội đặt chân đến Đại Việt buôn bán. Đây là điều đi ngược lại mong muốn của Quang Toàn, hẳn sao có thể chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kẻ điên Thomas

Đang lúc này lão Phúc đến báo cho hẳn, Phạm Viễn đã đến, biết trước những chuyện về trao đổi giá cả như vậy không thể được thiếu lão quản gia này, Quang Toàn cho người đi gọi lão. Hiện tại trong phòng làm việc của Quang Toàn đã khá đông người.

- Việc Ông Smith đồng ý để lại một chiếc tàu khiến trăm thật vui mừng, ông Smith có lẽ không biết! Trăm mua lại tàu để nhằm cho sứ đoàn của ta đến Anh Quốc.

Linh mục Son nghe vậy rất vui mừng, việc Đại Việt thúc đẩy quan hệ với Nước Anh, ông ta là người mong chờ nhất sau Quang Toàn. Mỗi tầng hiểu biết của người dân Đại Việt đối với thế giới bên ngoài càng tăng phần dễ dàng công việc truyền giáo. Khi biết mục đích của Quang Toàn mua thương thuyền nhằm chuyên chở sứ đoàn, ông ta càng ra sức thuyết phục Amine Smith.

- Lạy chúa.! Đây là thông tin tốt lành nhất mà tôi nghe được trong mấy năm nay. Rất sẵn lòng vì Bệ Hạ nếu ngài cần. – Amine Smith tỏ vẻ muốn được giúp đỡ hẳn trong chuyện này.

Kể ra chuyện Đại Việt cử sứ đoàn sang Anh Quốc nếu thành công ông ta được lợi không nhỏ. Là nhà tư bản kỳ cựu, ông ta hiểu tương lai Đại Việt sẽ đưa lại lợi ích gì, nếu Đại Việt và Anh Quốc có quan hệ ngoại giao, quyền lợi của ông ta khi đầu tư kinh doanh vào Đại Việt sẽ thêm phần đảm bảo.

- Sứ đoàn của ta cần người dẫn đường, nếu như ông có thể giúp, chắc chắn sứ sách sẽ vì đó mà ghi nhớ cái tên Amine Smith.

- Rất hân hạnh được ra sức vì ngài, xin Quốc Vương cứ tin ở tôi. Nhà Smith sẽ không làm ngơ chuyện này. Không biết ngài cần gì ở thương đoàn chúng tôi nữa không?

- Ta cần vũ khí.. dụng cụ làm cơ khí.. thép tốt.. vương quốc của ta cần thép tốt của Anh Quốc. Ta cũng cần một số hóa chất. Ta cần người.. cần những thủy thủ giỏi.. đương nhiên nếu có những nhà sáng chế thì tốt nhất.- Quang Toàn vừa ngồi vừa liệt kê những thứ hẳn cần cho Amine Smith nghe

- Về vũ khí có lẽ sẽ tốn không ít sức, mong rằng ở American sẽ tìm được cho ngài thứ vừa ý, ở Anh Quốc luôn thiếu những thủy thủ giỏi, nhưng nếu ngài không chê màu da của họ, ý tôi là những thủy thủ da đen họ khá được việc chỉ có chút không được trật tự lắm. . .tôi muốn nói với ngài là họ sẽ nổi loạn vào một lúc nào đó. Luôn tiện Xin được giới thiệu với ngài về những tên nolen mạnh khỏe nhất, là những tên da đen ý tôi muốn nói về họ. Nếu ngài có hứng thú.

Hóa ra tên Amine Smith này muốn hướng hẳn đến việc mua bán nô lệ. Quang Toàn vốn không có thiện cảm với chuyện này nhưng hẳn không phải là Nelson Mandela để đứng lên đòi nhân quyền cho người da đen. Đã ở vào thời đại này rồi đành phải chấp nhận một số thứ không hay. Nếu như mua lại những nô lệ này sau đó trả tự do cho họ để họ trở thành con dân Đại Việt đây là chuyện không phải không thể, dù sao tương lai cần không ít lao động.

- Ta sẽ hoan nghênh người làm được việc cho vương Quốc của ta, nhất là những người từng làm trong các nhà máy hầm mỏ. Còn về chuyện những nhà

sáng chế.- Quang Toàn nói

- Rất cảm ơn thành ý của Quốc Vương, bây giờ ngài đã là khách hàng lớn của thương đoàn nhà Smith. Nếu có nhà sáng chế nào tự nguyện đến với vương Quốc của ngài chúng tôi sẽ rất sẵn lòng giới thiệu với Quốc Vương. Ý tôi là ở nước Anh cũng rất cần họ, đương nhiên họ không phải là những người nô lệ. Cá nhân tôi hứa danh dự với ngài sẽ cố gắng thuyết phục ai đó..

Đúng vậy! Xem ra không thể trông chờ vào những cư dân nhập cư. Quang Toàn biết muốn cho Đại Việt nhanh chóng có thành tựu cách tốt nhất là “nhập khẩu chất xám”. Nhưng chỉ nhìn vào con số về khoảng cách địa lý đã làm người khác chùn chân, chưa phải kể đến những yếu tố khác. Giờ đây gánh nặng của những du học sinh sắp đến sẽ càng nhiều. Ý tưởng đại nhảy vọt vừa chọt lóe trong đầu Quang Toàn lại bị dập tắt một lần nữa, đem hẳn trở về với đúng thời đại. Quang Toàn cùng Amine Smith đến đây không bàn luận thêm về vấn đề mua bán giá cả nữa. Hai người tránh qua chỗ khác cho đám người Phạm Viễn thư ký nhà Smith cùng bàn bạc. Lão Viễn không phải là tay gãi mờ trong chuyện này. Quang Toàn tin ở ông ta.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Quang Toàn, Amine Smith biết mình nên làm một cái gì đó, bất chợt ông ta nhìn về phía người bên cạnh mình mà nở nụ cười.

- Bệ Hạ tôn kính, xin giới thiệu với ngài vị này là bạn của tôi ông Thomas, ông ấy từng tốt nghiệp loại ưu tại anh, là một kỹ sư Hóa Học đầy kinh nghiệm

Quang Toàn nghe giới thiệu như vậy liền rất bất ngờ, không ngờ cái lão mà hắn coi là tên đầu bếp bên cạnh Amine Smith lại là một kỹ sư hóa học, trông lão ta ăn mặc khá lôi thôi đấy, tóc còn bị cháy sém một đám. Hắn dù có chút nghi ngờ nhưng cũng tỏ ra lịch sự xã giao.

- Rất vui khi được bắt chuyện với ngài, thưa quốc vương đáng kính, ngài cứ gọi tôi là Thomas

- Chào đón ông Thomas, ông sẵn lòng ở lại làm việc trên vương quốc của ta chứ- hắn tuy chưa biết thật giả ra sao nhưng cũng đưa ra lời mời.

- Rất sẵn lòng thưa quốc vương, rất vui. ....

Amine Smith thấy chưa gì sự việc đã tiến triển quá xa như vậy liền ngắt lời lão Thomas.

- Bệ hạ, có lẽ ngài chưa biết rõ về anh Thomas đây, xin nói cho ngài trước về những vụ nổ... ý tôi nói là Thomas, anh ta không phải là một người nắm rõ với những thí nghiệm của mình. Nếu ngài biết về một số việc làm của anh ta chắc chắn sẽ không đưa ra lời mời vớ vẩn như vậy... anh ta đã...

Đến đây Amine Smith kể riêng cho Quang Toàn nghe về Thomas. Thomas là bạn cùng học trong trường với Amine Smith, lão tốt nghiệp và được nhận ngay vào làm ở một công ty hóa chất, thời gian đầu công việc của Thomas khá trôi chảy, trong mấy năm ông ta liên tục được thăng tiến trong công ty. Chỉ là sau này không biết ông ta làm thí nghiệm gì mà các vụ cháy nổ trong phòng thí nghiệm của Thomas thường xuyên xảy ra. Trong một lần anh ta cho nổ tung cả một nhà máy hóa chất, khiến anh ta phải đối diện với một khoảng bồi thường khổng lồ. Amine Smith giúp anh ta chạy trốn trên con tàu của mình để qua Khu Vực Đông Ấn, dù vậy anh ta vẫn chưa hề từ bỏ cái thí nghiệm tai hại của mình, hậu quả có thể thấy được ngay trên thân hình đầy vết sẹo bỏng và mái tóc bị cháy sém của Thomas. Amine Smith luôn lo lắng chẳng biết khi nào con tàu của mình sẽ nổ tung, lão muốn hướng Thomas đến một vài thứ hấp dẫn hơn mấy vụ thí nghiệm nguy hiểm nên vẫn thường xuyên mang Thomas theo bên cạnh.

Không được đụng đến đám đồ thí nghiệm của mình khiến lão khá bức xúc, Quang Toàn mở lời mời lão đã đồng ý ngay không chút do dự.

Quang Toàn nghe vậy không biết nên vui hay nên khóc khi chào mừng lão già này đây. Sẽ không có chuyện đang ngủ yên lành, hoàng cung của hắn xảy ra hỏa hoạn và biến thành đồng tro chỉ sau một đêm đấy chứ. Quang Toàn khá thắc mắc về những thí nghiệm của lão, nhưng lão chỉ im lặng không nói, hắn càng không muốn hỏi nhiều, chỉ sai người đưa lão đi tắm rửa. Trước khi đi lão còn phàn nàn mớ “đồ nghề” của mình vẫn còn trên tàu. Hắn phải hứa sẽ cho người đi lấy về lão mới chịu lui.

Cuộc thương lượng của Phạm Viễn với thư ký của Amine Smith diễn ra khá suôn sẻ. Mua lại một con thuyền của Anh, mượn thêm được đám thủy thủ, Amine Smith còn hứa sẽ giúp hắn chở thêm một ít người trên các con tàu của mình. Dù vậy, hắn còn ngó lơ lời mời vị cố vấn ngoại giao Sơn đứng ra làm đúng với chức danh của mình. Đi theo sứ đoàn Đại Việt đến Anh Quốc, được ông ta chấp nhận.

Xem ra ngày hôm nay thu hoạch không hề tệ. Trước khi ra về Amine Smith còn đưa ra góp ý với hắn về chuyện nên xây dựng bến cảng. Bến cảng đúng là vấn đề cần thiết, hiện tại Đại Việt chưa có một bến cảng nào đáng nói. Bến cảng là nơi quan trọng đón nhận tàu thuyền xuất nhập, ngoài ra nó còn là nơi tập trung hàng hóa, nơi buôn bán trao đổi, kiểm soát ngoại thương. Việc xây dựng bến cảng có lẽ không thể không bàn đến trong thời gian sắp đến rồi.

--0-0-0-0-

Trong phòng của Quang Toàn giờ đây chỉ còn lại ba người Trần Văn Kỳ, Phạm Viễn và hắn. suốt cuộc gặp gỡ vừa rồi giữa hắn và mấy người Anh, Trần Văn Kỳ không đưa ra ý kiến nào nhưng nội dung lão đã hiểu được. Phạm Viễn lại không cần phải nói, có kinh nghiệm đi lại với đám thủy thủ phương Tây gần mười năm, nội dung cuộc gặp gỡ hôm nay không có gì làm cho ông ta phải ngạc nhiên.

- Quân Sư! đám người đó chỉ một tháng nữa sẽ nhỏ neo. Khanh ứng phó kịp.

Ý Quang Toàn là ứng phó với chuyện trong triều, với lại làm sao giải thích cho đám sĩ tử vừa đậu kỳ thi vừa rồi. Cả hai chuyện đều quan trọng. Quang Toàn thấy mình không nắm chắc giải quyết êm đẹp chuyện này, hẳn trông chờ cả vào Trần Văn Kỳ. Mong rằng trong lúc này lão có thể đưa ra một giải pháp vẹn toàn, nếu không để cho hẳn tự mình giải quyết đảm bảo quan trường Đại Việt sẽ có một phen thay máu.

- Hoàng Thượng! Tạm thời để thần có thời gian suy nghĩ, xin bệ hạ cứ tin tưởng giao hoàn toàn việc này cho vi thần. Quyết sẽ không để bệ hạ thất vọng.

- Trẫm chờ tin tức tốt từ quân sư, nhớ liên lạc với Linh mục Sơn, và Phạm Viễn. Trẫm nghĩ hai người sẽ trợ giúp được khanh một vài vấn đề.

- Kỳ đại nhân có chuyện gì xin cứ dặn dò.- Phạm Viễn lên tiếng

- Mong Viễn huynh giúp đỡ nhiều cho- Kỳ đáp trả

Hai lão Phạm Viễn và Trần Văn Kỳ lúc này mới có dịp chào hỏi lẫn nhau. Do Phạm Viễn không có chức quan nên Trần Văn Kỳ gọi lão là Viễn Huynh.

- Lão Viễn ngoài việc làm quản gia, lần này sẽ giữ thêm chức cố vấn ngoại giao tạm thời, chuyến đi sứ lần này không thể thiếu lão đâu đấy, nhiệm vụ mà lão phải làm không kém phần quan trọng.

- Thần tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.- Phạm Viễn tạ ơn

- Chúc mừng Viễn đại nhân được lên chức, ha ha. — Trần Văn kỳ thấy lão được phong quan nên lên tiếng chúc mừng.

Lúc trước, khi Quang Toàn đưa chức cố vấn ngoại giao này cho hai linh mục Sơn Sâm, bên bộ lại chẳng biết sắp xếp như thế nào do không biết đây là chức quan mấy phẩm, hỏi hần hần cũng ách chùng cho làm ngũ phẩm. Bởi vậy lúc này có thể tính cho Phạm Viễn là quan ngũ phẩm rồi. Đương nhiên so với nhất phẩm như Trần Văn Kỳ là không đáng nhắc đến, nhưng cả nước được mấy Trần Văn Kỳ cơ chứ. Nhiều người phấn đấu trong quan trường cả đời cũng không lên được đến đó.

- Thần đi rồi không biết ai sẽ ở nhà tiếp tục công việc của thần, chuyện thu mua sợi tơ và dệt vải...

- Chẳng phải lệnh tiểu thư vẫn hay phụ giúp ngài đấy sao. Trẫm nghĩ ngài sẽ lo ổn thỏa chuyện đó.

Con gái của Phạm Viễn, Phạm Hải Yến năm nay mười bốn tuổi, chính là người hần gặp ở nhà lão lúc trước, sau này trong lúc “vô tình” lão Phúc nhắc tên nàng trước mặt hần. Không chỉ một lần “vô tình” như vậy mà sau này Lão ta còn liên tục vô tình, nào là “cô nàng đáng xinh xắn”.. “suốt ngày đi theo phụ giúp lão Viễn”.. tóm lại vì những lần “vô tình” như vậy mà hần biết được Phạm Hải Yến có tài trong việc quản lý, hầu hết tất cả sổ sách đều do nàng thay Lão Viễn tính toán cả. Hần đã vài lần nhìn cuốn sổ thu chi do nàng viết, công nhận là nét chữ rất đẹp, tính toán không thấy sai số. Rất có tiềm năng của một CEO. (Đến bây giờ hần vẫn còn nhớ nét mặt đáng yêu đó đấy, bàn tay mát lạnh ah.)

- Cảm ơn Hoàng Thượng đã khen ngợi, tiểu nữ còn trẻ người, chưa đảm đương nổi việc gì, không chịu làm công việc thừa thừa mà chạy theo...

Lão nói đến đây thấy mình hổ rồi, nói con gái mình còn trẻ không làm nên chuyện, Hoàng Thượng đứng trước mặt còn nhỏ tuổi hơn cả con gái lão nữa đó. Vậy chẳng phải...

- Ha ha... Ông không nên nghĩ nhiều, ta tin tưởng vào lệnh tiểu thư sẽ kế tục được tài năng của ông

- Chỉ sợ làm hỏng đại sự của Hoàng Thượng.- Lão Viễn nói

- Chuyện đó khanh cứ yên tâm, ta sẽ cho người phụ giúp lệnh tiểu thư. Đảm bảo mọi chuyện sẽ ổn. (ọ ọ... hần chuẩn bị dụ dỗ con gái nhà lành kia làng nước oi.). lần này đi, trẫm muốn ông tìm cách đặt mua tầm vài chiếc tàu chiến, đặt đóng thêm thương thuyền, việc quan trọng là phải tuyển được càng nhiều thủy thủ càng tốt. Trong này có danh sách một vài thứ trọng yếu mà Trẫm cần, khanh cứ theo đó mà làm, nhớ không nên gây quá nhiều sự chú ý.

Quang Toàn đưa cho lão viễn một danh sách những thứ cần thiết. Trong đó chỉ chút một số thứ như máy móc, thiết bị công cụ, đặc biệt là tàu thuyền, máy hơi nước, hóa chất..vv. Việc mua sắm này không ai hợp bằng lão cả. Với lại Quang Toàn dốc hết túi cho lão quản lý rồi. Không phải lão thì còn ai.

Cầu Thanks, Vote, Like :)

Chương 31: Năm Châu

Hoàng Cung Phú Xuân.

Hôm nay là (ngày lành tháng tốt) ngày người đỗ đạt trong kỳ thi đình vừa rời ra mắt hoàng đế, như lần trước, Quang Toàn cho gặp chung tại sân rồng. Ngay từ sáng sớm năm trăm mười người trong danh sách thi đậu lần này có mặt tại Hoàng Cung, xung quanh còn có bá quan văn võ đứng quan khán. Phải nói sáng hôm nay hoàng cung rất đông người, thời tiết đầu xuân ấm áp, để làm cho người ta thấy khoan khoái trong lòng, các thí sinh áo quần chỉnh tề đứng trước sân đợi hần xuất hiện. Quang Toàn đến nơi là lúc công việc được chuẩn bị ổn thỏa.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Bình thân!- Hần đứng trên bậc cao mà nói

- Tạ ơn Hoàng Thượng!

Lúc mọi người ổn định vị trí, một thái giám tay cầm thánh chỉ đọc lớn xướng tên của từng người thi đậu. Vì khá đông người nên có phần hơi lâu, Quang Toàn muốn bỏ qua phần này nhưng đám bên Bộ Lễ nhất quyết không chịu nói đây là nghi thức xướng tên bằng vàng không thể không có, là để coi trọng bậc nho gia đỗ đạt vinh quy bái tổ... khuyến khích dân chúng theo gương mà chăm chỉ đọc sách thánh hiền. Kể ra mấy lão nói cũng đúng, hần chẳng có lý do nào chính đáng khi muốn cắt đi phần này.

- Các ái khanh có mệt không? Có ai thấy mỏi chân không?

- Khởi bẩm Hoàng Thượng không mệt, không mỏi! - Cả mấy trăm người cùng trả lời.

- Trẫm có lời chúc mừng đến các khanh, những người đứng đây đều hoàn toàn xứng đáng, xứng đáng với công sức đã bỏ ra, xứng đáng với mong đợi của trẫm. “non sông Đại Việt có trở nên tươi đẹp hay không? Dân tộc Đại Việt có bước đến đài vinh quang để sánh vai với các cường quốc năm châu được hay không, chính là nhờ vào một phần công sức đóng góp của các khanh” (trích lời dạy Hồ Chủ tịch có sửa chữa, tác giả ăn cắp bản quyền he he).

.....

- Người đầu bày tiệc mừng – đây là tiết mục hần đề nghị thêm vào, hần muốn thông qua tiệc rượu để dễ dàng nói chuyện gần gũi với những sĩ tử thi đậu trong đợt này, gánh nặng đặt lên vai họ trong tương lai là rất lớn, đến bây giờ vẫn chưa ai trong số họ biết mục đích của hần cả, theo Trần Văn Ký góp ý, chuyện để cho họ biết chỉ là sớm hay muộn bởi vậy nên cho họ chuẩn bị tốt tinh thần, dù sao thời kỳ này đi xa như vậy không phải ai cũng tự nguyện.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế

Hần nghe câu vạn tuế này ban đầu còn có chút muốn. ... giờ đây đã sắp thành quen. Khi đồ ăn được các cung nữ xinh đẹp thướt tha mang lên đầy đủ, rượu cũng được đổ ra bát, nhưng ai nấy vẫn còn rụt rè nhìn về phía hần. Quang Toàn biết đây là lúc mình nên lên tiếng rồi.

- Các khanh gia hãy cứ tự nhiên, trong lúc tiệc rượu mọi người không cần quá câu nệ a. Trẫm biết các khanh có nhiều thắc mắc muốn được giải đáp mà không biết hỏi ai, sẵn dịp này hãy cứ mạnh dạn lên tiếng. Trẫm sẽ đứng ra trả lời. Nếu được thì chỉ cần hô to lên một tiếng được! Được không?

- Được!

- Tốt lắm! Mọi người ngồi xuống dự tiệc đi thôi.

Bàn tiệc của hần đặt ở trên bậc khá cao đủ để hần quan sát hết phía dưới. Vừa ngồi xuống đã có người đứng lên thi lễ đặt câu hỏi. Vì đã nói trước không cần câu nệ nên lễ nghi cũng được giảm thiểu hần.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Học sinh tên Hoàng Phúc xin hỏi ban này học sinh nghe ngài nói “cường quốc năm châu” học sinh không biết nghĩa là gì.

Trong sách có ghi nước tàu trước chia làm chín châu, có phải năm châu thuộc trong chín châu này?

Tại rất thính a. Hẳn chỉ đọc qua như vậy không ngờ đã có người để ý.

- Vị ái khanh này hỏi rất hay, trẫm nghĩ mọi người ở đây chắc sẽ có nhiều người thắc mắc. Năm châu mà trẫm vừa nói không có liên quan gì đến cửu châu bên tàu cả, nếu cộng lãnh thổ của Đại Việt ta của Thanh quốc, Xiêm la,, Champa, Ai lao, Cao Ly, Chà –Và, Mông Cổ, Tây Vực cũng chỉ được một châu trong năm châu mà thôi. Hay còn gọi là Á châu

Cả đám nghe đến đây đều sôi trào, chuyện này đã vượt qua tầm hiểu biết của họ, không ngờ tất cả những nước trong sách vở của mà họ có thể tìm được cộng lại cũng chỉ được một châu. Thanh quốc lãnh thổ bao lớn a, Đại Nam, Xiêm La rất lớn đấy, liệu Hoàng Thượng có phải nói quá lên không? Có người tỏ ra nghi ngờ cất tiếng hỏi.

- Khải bẩm Hoàng Thượng, vậy bốn châu còn lại là những châu nào?

- Bốn châu còn lại là Châu Âu, châu Mỹ, châu Phi, và Châu úc.

- Khải bẩm Hoàng Thượng muốn đến bốn châu này thì phải làm thế nào.

Theo suy nghĩ của một số người có lẽ phải biết tiên phép gì đó mới có thể đến những châu còn lại.

- Câu hỏi hay lắm, để đi được đến bốn châu đó chúng ta phải dùng thuyền lớn để đi. Các khanh biết những người Tây Dương chứ, họ chính là đến từ Âu Châu. Chính họ đã đóng nên những con thuyền to lớn để đến các Châu lục khác. Có thể nói hiện tại châu lục mạnh nhất giàu có nhất chính là châu Âu.

Đến đây đám người phía dưới bị Quang Toàn kích phát tính tò mò rồi. Nếu những lời nói này phát ra từ miệng người khác có lẽ họ sẽ cho đó là tên điên, nhưng lời nói do thiên tử phát ra hoàn toàn khác. Thiên tử được cả thần tiên chỉ dạy, thậm chí còn có thể làm cho thiếc tự nổi trên nước, lại còn chuyện gì mà không thể.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Không biết Á Châu ta đứng thứ mấy?

- Nếu xếp đúng thì Á châu ta chỉ đứng thứ ba.

Câu trả lời này khiến họ đau lòng rồi, ai mà không muốn cỗ vũ “đội nhà” ah, bọn hấn ở trên Á châu vậy Á châu là “đội nhà” còn gì, là châu lục bọn họ nhiệt liệt ủng hộ đó. Vẫn có một số người không cam lòng với câu trả lời ngắn gọn của Quang Toàn muốn hấn giải thích rõ ràng hơn.

- Xin Hoàng Thượng chỉ dạy.

- Giàu có thua Châu Âu một chút là Châu Mỹ, nhưng lại là châu có lãnh thổ rộng lớn và nhiều tài nguyên nhất, ở đó có rất nhiều mỏ vàng bạc lớn, nhiều đến mức các khanh không thể tưởng ra được, người Châu Âu hàng trăm năm trước.., có lẽ là từ hồi vua Lê Thái Tông .. đã đến đây xâm chiếm lãnh thổ Châu Mỹ. Khoảng hai trăm năm sau đó người ở châu Mỹ mới đánh đuổi được các cường quốc Châu Âu để xây dựng cường quốc của mình. Thứ ba là Châu Á nơi chúng ta đang đứng, vì có nền lập quốc lâu đời dân cư đông đúc nên mới được đứng thứ ba. Sau châu Á là châu Phi... Cuối cùng là châu Úc....

- Hoàng Thượng nói như vậy chẳng phải chúng ta rất yếu sao. Người Châu Âu xâm chiếm châu Mỹ, châu Phi bị họ bắt làm nô lệ. Vậy chẳng phải họ rất mạnh sao?

Một số người nghe đến đây bắt đầu tỏ ra hoang mang rồi. Đương nhiên phần lớn vẫn coi đây chỉ là chuyện xa xôi không có gì đáng lo ngại.

- Hoàng Thượng không biết cường quốc năm châu gồm những ai. Có Đại Việt ta không?

Quang Toàn nghe hỏi câu này liền biết đã đến lúc nên buông mồi câu rồi. (chuẩn bị thổi phồng).

- ở châu âu lúc này có khoảng chục nước là cường quốc, nhất là các nước như Anh, Pháp, Phổ, Áo-Hung, Octoman, Tây Ban Nha, Nga, Thụy Điển, Hà Lan, Ý . các nước khác trên Châu âu tuy không phải là cường quốc nhưng cũng không kém là mấy. ở châu Mỹ có khoảng bốn cường quốc là Hoa Kỳ, Canada, Mexico, Brazil. Còn ở châu Á ta chỉ có nhà Thanh được miễn cường cho là cường quốc vì dân họ quá đông. Còn Đại Việt ta không bằng bất cứ một nước nào ở Châu Âu, các khanh nghĩ xem nước ta có phải là cường quốc hay không? Haiz- nói đến đây hấn không quên thở dài một cái.

Những người phía dưới nghe như vậy tất cả đều lấy làm kinh hãi. Không ngờ Đại Việt mình lại thế thảm như vậy, dù không phải là cường quốc cũng sém được đi, đằng này lại thua kém hơn bất kỳ nước nào ở Châu Âu, điều này làm cho lòng tin trong người họ bị đã kích nặng nề, chính Hoàng Thượng cũng phải thở dài như vậy, không việc gì ngài phải nói dối, đề cao người mà tự hạ thấp mình cả. Có người sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại

- Hoàng Thượng! Có thật như vậy không!

- Chuyện này không khó để chứng minh, các khanh nhìn vào những đồ vật tinh xảo này thì biết, ở ta vật này chỉ trong cung mới có, còn ở chỗ họ hầu như có thể thấy nhiều như ở ta thấy chén uống rượu vậy.

Hắn nói đến đây liền có người phụ họa mang ra một mớ đồ trong hoàng cung như đồng hồ, ống nhòm, lọ thủy tinh, súng loại ngắn. ..Đưa ra cho đám người phía dưới truyền tay nhau xem. Hắn không dừng lại mà tiếp tục dẫn chứng.

- Các Châu đều được ngăn cách nhau bởi biển lớn, mà họ vẫn có thể đem quân từ châu này đến châu kia để xâm chiếm đó thôi, điều này ta làm được sao? Các khanh thấy thuyền lớn của họ đậu trên bến Hội An chứ, họ có hàng vạn chiếc như vậy, đáng nói là không phải của triều đình mà là của tư nhân. Người dân của họ sắm thuyền lớn như dân ta sắm thúng. Dân mà đã giàu như vậy chứng tỏ triều đình của họ không hề nghèo chút nào.

- Hoàng Thượng! Không cần lo lắng, học sinh nghĩ họ ở xa ta như vậy, có biển lớn ngăn cách, lâu nay họ không động đến mình chắc chắn phải có lý do. Học sinh thấy họ khó làm gì nổi ta.- (người thi đậu mà chưa được bổ nhiệm quan chức thì xưng với vua là học sinh)

Nhiều người nghe như vậy cũng tỏ ý tán đồng.

- Các ái khanh nhầm rồi, lãnh Thổ kéo dài từ Cao Ly cho đến Thanh đến ta rồi đến Xiêm La cũng chỉ là phần phía đông của Á châu mà thôi. Phần phía tây Á châu đã bị người Châu Âu chiếm cứ hơn cả trăm năm nay rồi, hiện tại quân đội của họ đã đến phía tây nước Xiêm rồi, không bao lâu nữa có thể sẽ kéo đến nước ta thôi. Với lại họ có thuyền lớn như vậy còn sợ gì biển rộng. Phía nam của ta là nước Chà- Và đã bị họ chiếm rất lâu rồi. Lúc đó họ chỉ dùng hai ngàn quân là đã chiếm xong Chà Và.

Cả đám nghe đến đây liền lo sợ rồi, ở đâu xa thì họ không biết nhưng Chà Và và Xiêm La thì không ai không biết nha. Tuy rằng hai nước này có yếu hơn Đại Việt nhưng muốn dùng hai ngàn người mà đã thu phục được hai quốc gia này là chuyện không tưởng đấy. Thấy nhiều người còn bán tín bán nghi còn số mà mình đưa ra. Quang Toàn cầm trong tay khẩu súng hỏa mai đến bên tấm bia đá mỏng chừng hai phân mà bắn.

“đùng” khi chưa ai biết chuyện gì, một tiếng nổ vang lên kèm theo một mảng khói đen. nhìn lại tấm bia đá đã nát bấy, khiến đám người kinh ngạc không ngớt, tò mò nhìn vào khẩu súng trong tay hắn.

- Nếu hai ngàn người kia có rất nhiều hỏa thương như vậy, thậm chí loại mà họ đang dùng còn tốt hơn mạnh hơn cái mà ta có thì sao?

Đúng vậy ah. Tấm bia đá còn không chịu nổi đấy, nếu họ lại có rất nhiều hỏa thương như vậy thì đúng là không phải không thể ah. (rất nhiều người trong số họ không biết hỏa thương lúc này không thể bắn liên tục như cung tiễn) Dù đã giải đáp được thắc mắc nhưng chuyện này quá mới lạ đi, có người còn muốn đem so sánh thêm một vài thứ cho thỏa mãn sự tò mò.

- Bẩm Hoàng Thượng! Vậy nếu họ đánh nhau với nhà Thanh thì ai thắng- một người đưa ra câu hỏi khá ngây ngô, nhưng Quang Toàn vẫn trả lời.

- Chỉ cần một trong số các cường Quốc đó đem ra khoảng hai vạn người là có thể chính diện đánh đến tận Kinh đô Thanh quốc, vậy khanh nói ai thắng? Nên nhớ họ có rất nhiều thuyền lớn chở được cả ngàn người đấy.

Rất mạnh ah, chỉ hai vạn người liền có thể đánh đến kinh đô nhà Thanh đúng thật quá kinh hãi rồi. Họ nếu đánh Đại Việt vậy chẳng phải ta chỉ có nước bó tay chịu trời hay sao? Tuy rằng trong lòng có ngạo khí, tuy rằng đuổi được hai mươi chín vạn quân thanh ra khỏi nước nhưng không đến mức tự cho mình có thể đem quân đánh đến kinh đô Thanh Quốc đấy. Rất nhiều người nghe ra Đại Việt đang có khá nhiều nguy cơ. Chà Và ở phía nam Đại Việt đã bị chiếm, Phía Tây đã đánh gần đến Xiêm La, vậy chẳng phải chẳng mấy chốc sẽ đến mình sao?

- Hoàng Thượng vậy chẳng phải Đại Việt ta nguy cơ trong sớm tối hay sao?

- Không phải nguy cơ mà là chuyện chắc chắn, sớm muộn gì họ cũng đưa quân vào đánh ta, không những ta mà cả nhà Thanh cũng bị đánh.

Câu trả lời quá phủ phàng, cả đám bần chồn trong người, nội tâm thầm căm hận đám người Châu Âu xấu xa kia. Chỉ hận không có vài tên người tây ở đây để đập một trận cho hả giận.

- Hoàng Thượng! Chúng ta phải căm không cho bọn người Tây Dương vào nước ta. Nên bắt tất cả đám người Tây Dương lại, nếu không lờ họ là nội gián thì nguy. Cắm tàu thuyền ra vào, có như vậy mới giảm thiểu nguy cơ bị nội gián địch xâm nhập biết được tình hình của ta - một người nêu ra ý kiến được rất nhiều người cho là phải, phần lớn lên tiếng ủng hộ.

Quang Toàn nghe vậy có chút sững sốt, thầm nghĩ “không lẽ việc bề quan tòa cang chính là do đây mà ra?”

cầu thanks, vote, like :)

Chương 32: Xuất Dương Lưu Biệt

‘Bế quan tỏa cảng’ là một trong những chính sách được cho là nguyên nhân dẫn đến việc đất nước ‘ngủ say trong giấc mơ hồng, đóng cửa để tự bảo vệ mình’. Trong lúc các nước phương Tây phát triển thương mại như vũ bão càng ngày càng cần nhiều thị trường hơn, vì vậy, Phương Đông trở thành đối tượng để các nước Tư bản phương Tây dòm ngó. Trước sự ‘gỡm cửa’ của tư bản phương Tây thay vì mở toang cánh cửa đón mời, các quốc gia phương Đông lại ‘đóng sầm’ cánh cửa lại. Vì không thông thương được với phương Đông nên các nước tư bản phương Tây lên kế hoạch xâm lược theo con đường riêng lâu dài ‘Thương nhân và giáo sĩ vào trước dọn đường sau đó quân đội mới vào chính thức xâm chiếm’.

Nhận ra mục đích thâm hiểm của Phương Tây, Triều đình không mở cửa để phát triển nội lực đất nước mà lại ban hành hai chính sách “Bế quan tỏa cảng” ngăn chặn thương nhân và “cấm đạo và sát đạo”, ngăn chặn các giáo sĩ đạo Ki tô giáo, nhằm bảo vệ độc lập dân tộc. Nhưng họ không thấy rằng chính cái chính sách ‘Bế quan tỏa cảng’ sau này như vòng kinh cô cột chặt đất nước vào thế xấu, hết đường xoay sở, nền kinh tế lâm vào sự kém phát triển và trì trệ làm cho nội lực quốc gia bị hỏng, Phương Tây dễ dàng xâm chiếm. (lấy từ luận văn bản về bế quan tỏa cảng, trích đoạn có chỉnh sửa)

Quang Toàn đương nhiên không thể nào đi theo con đường sai lầm như vậy, hẳn chính là muốn mở toang cánh cửa thương mại, đón nhận sự xâm nhập của tư bản phương tây, từ đó hấp thu những cái được của họ để phát triển đất nước, để cho người dân, nhất là tầng lớp sỹ phu thấy được nguy cơ mà tự mình thay đổi.

- Các khanh đã vào ngồi đến đây, tất cả đều trải qua kỳ thi vừa rồi, trong đề thi đó có câu luận về thành ngữ “đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Các khanh đã làm nên chắc chắn phải biết, bây giờ các khanh muốn trầm “bế quan tỏa cảng” làm như vậy chẳng khác nào tự muốn đóng cửa, nắp khur khur trong nhà không chịu ra ngoài gặp người. Vậy sao bắt kịp với thiên hạ, vậy khác nào ếch ngồi đáy giếng. Làm sao đúng với lời tổ tiên dạy bảo. Khi chấm bài trầm thấy không ít người còn viết nào là “muốn đi đến tận cùng thế gian” nào “chân in dấu khắp thiên hạ”... Nay mới đó mà đã đổi ý mau như vậy

Đúng vậy, nhắc đến đây họ mới ớ người ra, chính tay họ chỉ mấy hôm trước còn tự mình viết luận về câu thành ngữ của ông cha, khi đó không ít người dùng lời văn tuôn trào muốn đi khắp tận cùng thế gian, muốn dấu chân in dấu khắp thiên hạ, vậy mà lúc này đây lại muốn đóng cửa giữ nhà. Không ít người trước đó thậm đắc ý với bài văn của mình nay phải cúi đầu tự thẹn, tuy Hoàng Thượng không nhắc đến tên ai, nhưng hầu như ai trong số họ cũng đang tự lấy làm thẹn.

Tuy là vậy nhưng trong lúc nhất thời chẳng ai có thể đưa ra biện pháp nào hiệu quả, cả đám trầm tư suy nghĩ, đây là đang đàm luận với Hoàng Thượng, nếu mình có thể ở đây thể hiện chút bản lĩnh vậy chẳng phải được lọt vào mắt xanh của ngài hay sao. Không ít người vì lẽ đó mà ra sức động não, chỉ hận sao hôm nay đầu óc lại không đủ minh mẫn như mọi hôm. Không ít người bán tín bán nghi muốn hỏi rõ.

- Khải bẩm Hoàng Thượng không biết năm châu này là ở chỗ nào?

- Ah! Vấn đề này trầm cũng được người khác chỉ dạy mà thôi, lão thần tiên mà trầm gặp, khi trầm hỏi về đại thể thiên hạ hiện tại như thế nào, vị ấy đã nói cho trầm nghe. Còn cho trầm xem một tấm họa đồ vẽ vị trí của năm châu, có lẽ là lão thần tiên dùng tiên phép gì đó khiến trầm chỉ xem qua một lần liền vẽ nhớ ngay. Đến lúc này trầm vẫn còn nhớ, trầm đã tự mình vẽ lại nó, các khanh xem thử đi.

Nói đến đây có mấy tay thái giám mang ra một tấm bản đồ lớn trên đó có treo tấm họa đồ thế giới mà Quang Toàn cố gắng thể hiện mấy hôm nay, hẳn dựa theo họa đồ do Bùi Đắc Tuyên đem đến lần trước mà sửa chữa lại, nếu so sánh với bản đồ thế giới trong sách giáo khoa ở kiếp trước thì tấm bản đồ này chỉ xứng đáng ăn điểm 0. Chỉ có điều so với các tấm bản đồ hiện tại thì chẳng mấy thua kém.

- Trầm sợ mình nhớ sai nên đã cho người ra bến Hội An sao lại một tấm họa đồ của người Tây Dương đem về so sánh, thấy không khác nhau là mấy. Chúng tò ọ đã biết về năm châu từ lâu ah

Một tấm bản đồ hàng hải nữa được mang ra, đây là do hẳn cho người vẽ lại tấm bản đồ hàng hải của Smith Amine. Mặc dù vẫn có nhiều chỗ thiếu sót và không đúng hình dạng nhưng cũng có nhiều điểm giống với bản sao bản đồ thế giới mà Quang Toàn tự vẽ.

- Khải bẩm Hoàng Thượng không biết Đại Việt ta ở chỗ nào? Á Châu ở đâu?- có nhiều người, không nhìn ra gì trên địa đồ liền bạo gan lên tiếng hỏi, cũng chẳng ai đứng ra cười chê, đơn giản vì chẳng ai trong số họ biết nhìn. Và ai cũng tò mò muốn biết chuyện này.

Quang Toàn lần lượt lấy cây “viết than” của mình theo trí nhớ nhanh chóng kí hiệu và đọc tên một số nước trên họa đồ. Cả đám bên dưới im lặng nhìn chăm chú theo từng cái đánh dấu của Quang Toàn chỉ hận tai không đủ thính mắt không đủ tỏ, trí nhớ không đủ siêu phàm đến nhớ hết, cái mà họ ấn tượng chính là Đại Việt quá nhỏ đi, Xiêm la không ngờ lại gần ta như vậy, mà phía tây Xiêm La.... Châu Mỹ rất lớn cách châu Âu bởi biển rộng như vậy mà cũng bị chúng xâm chiếm hết, đông hải bao la mà trong sách vở ghi lại như truyền thuyết không ngờ khi so sánh với cái Đại Tây Dương, Thái Bình Dương gì đó chỉ bé tẹo không đáng nhắc đến, không ngờ trên đời còn có những nơi như vậy, quá nhiều quốc gia. Một số người am hiểu chút về Phật giáo bất ngờ khi Tây Thiên trong giáo lý nơi Phật Tổ sinh ra lại không phải quá xa như vậy, lại còn đã bị người Châu Âu xâm chiếm rồi, thật thất vọng chẳng biết phải nói gì.

Lúc này bên dưới trở nên sôi trào xôn xao nghị luận, không chỉ các thí sinh mà cả đám quan đại thần đang dự khán cũng sôi trào, những tướng chỉ bàn luận một chút về kinh thi gì đó ai ngờ lại lòi ra một đồng vấn đề lớn như vậy. Khiến trong lúc này nhất thời khó tiếp thu. Song không muốn mất mặt trước đám sĩ tử, họ kìm nén trí tò mò mà không đưa ra câu hỏi, ít nhất không thể biểu hiện mình không biết gì về điều này trước mặt đám người mới được. Mất mặt lắm đấy!

Một số thí sinh có nhiệt huyết lên tiếng.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Có cách nào để tránh được mối nguy này chẳng, không biết vị thần tiên kia có chỉ dạy gì chẳng?

Khi chưa có cách gì để xoay sở trong lúc này, không ít người muốn đặt niềm hi vọng vào đấng siêu nhiên. Đây cũng là chuyện bình thường trong tính cách của con người, không có gì đáng trách cả, có vậy mới có tôn giáo tín ngưỡng tồn tại chứ.

- Trẫm không phải không hỏi, chỉ là vị ấy không muốn tiết lộ, dù sao đó cũng là chuyện thiên cơ, vì tương lai của Đại Việt mà vị ấy đã vì phạm thiên điều để nhắc nhở cho trẫm biết nguy cơ, nay không thể lại vì chút sự ấy lại phải kinh động đến ông. Không lẽ biết bao nhiêu người ở đây lại không thể nghĩ ra cách vẹn toàn, các khanh lại nổi tiếng học rộng biết nhiều, tài có thể so với bậc khai quốc, trí có thể định thiên hạ, trẫm tin không chuyện gì không thể giải quyết.

Nhiều người nghe vậy mặt có chút đỏ, đúng vậy a, khi chưa đỗ đạt lúc nào trong đầu cũng suy nghĩ, ‘ta là bậc có tài trí, tài có thể khai quốc, trí có thể định thiên hạ, chẳng chút thua kém tiền nhân, chỉ hận không có cơ hội thể hiện mà thôi! Sau đó ngửa cổ than ông trời bất công’. Nay cơ hội thể hiện đứng chờ trước mắt lại chẳng thể hiện được gì. Đúng chẳng biết dùng từ ngữ nào để nói tâm trạng lúc này.

Có một vài người coi bộ mặt kiên nhẫn, nghĩ tới nghĩ lui đầu đầu cũng thấy khó khăn. Mạnh dạn cất tiếng hỏi.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, không lẽ chúng ta chịu để mặc cho số phận, liệu có cách chống lại người Tây Dương hùng mạnh, mong Hoàng Thượng chỉ cho con đường sáng.

Bên dưới không phải ai cũng ngu, Hoàng Thượng đã đưa ra vấn đề như vậy, lại được thần tiên trong mộng giúp đỡ, chắc chắn phải biết chút ít gì đó. Bằng chứng là hôm nay khi ngài nói chuyện, tất cả đều có dẫn chứng đủ cả, ắt hẳn phương cách chống lại người Tây không phải không có.

- Đúng là trẫm có nghĩ ra một chuyện, chẳng phải mấy trăm năm trước người Châu Mỹ cũng bị xâm lược sao? Đến lúc này có không ít nước đã đánh lui được đám cường quốc Châu Âu. Chứng tỏ họ không phải là không thể bị đánh bại. Thiết nghĩ họ vì sao lại có thể làm được, nếu ta cũng dựa theo con đường đó chẳng phải cũng có cơ may thành công sao?

Đang lúc đám người phía dưới nghe đến đây còn chưa hiểu chuyện gì, Quang Toàn liền nói tiếp.

- Có ai biết trước thời kỳ bắc thuộc, dân ta sống như thế nào?

- Dạ bẩm, lúc đó dân ta chưa được như bây giờ, người ta lao động bằng tay chân là chính không có công cụ sắc bén, không ai biết đọc chữ, dệt vải. Sống phụ thuộc vào sản vật, làm ruộng vườn không như bây giờ, người nhiều nơi vẫn sống theo lối du mục...

- Đúng như vậy, sau cả ngàn năm bị giặc phương bắc đô hộ, dân ta bởi vậy mà học tập được rất nhiều, biết đắp đê khai ruộng, biết dùng gia súc làm sức kéo, biết rèn sắt dệt vải, xây dựng những đội quân mạnh mẽ, đến thời Ngô Vương chúng ta liền đánh đuổi hoàn toàn bọn chúng. Cả đến khi giặc Thát ‘Mông cổ’ mạnh như vậy mà cũng không làm gì nổi ta, vậy mới nói. Dân ta làm sao đánh đuổi đám giặc phương bắc, thì dân Châu Mỹ cũng làm như vậy để đánh đuổi đám giặc Tây Dương. Cho thấy trước đây ông cha đã biết học hỏi sức mạnh của địch mà tự làm tăng sức mạnh của mình, nay sao ta không biết bắt chước mà học theo.

A! Mọi người nghe vậy liền rất bất ngờ, chuyện này, đạo lý này ai trong số họ mà không biết, thậm chí còn rành rọt hơn Quang Toàn nữa, dùi mài kinh sử là chuyện thường ngày, biết sử là chuyện dễ nhưng vận dụng sử sách vào thực tại lại không dễ chút nào, mình đọc bao nhiêu kinh thi, dùi mài bao nhiêu sách sử nhưng đạo lý đơn giản như vậy lại không biết, đến đây không ít người tự đem mình ra so sánh, càng so sánh lại thấy càng thua kém với lối tư duy của thánh thượng. Ngài chỉ mới mười mấy tuổi thôi a! Tự nhận đủ cho mình có tự suy nghĩ vài năm đi nữa cũng không nghĩ ra vấn đề này.

Ông cha lúc buổi bị giặc phương bắc đô hộ, đã biết học hỏi tinh hoa của người phương bắc để tự làm mạnh chính mình, rồi vận dụng sức mạnh đó đánh lui giặc phương bắc, đạo lý đơn giản như vậy nhưng không phải ai cũng có thể nghĩ ra, mấy trăm năm thoát khỏi sự đô hộ, đã làm cho nhiều người lãng quên vấn đề này, thêm trăm năm nội chiến, cái suy nghĩ thường trực trong đầu là làm sao vận dụng được sức mạnh của người này để chống người kia, làm sao để kết giao với người này kẻ nọ, làm sao để đè bẹp tên kia xuống bùn, mà quên đi khái niệm làm sao để học hỏi, làm sao để mạnh mẽ, làm sao để tăng giá trị của mình bằng cách phấn đấu cao hơn người khác mà không phải bằng con đường đập người khác xuống bùn. Chính những lối suy nghĩ như vậy đã giết chết không biết bao nhiêu tài năng, kìm hãm sự phát triển tư duy.

- Hoàng Thượng không biết cụ thể nên phải làm gì?

Hắn nghe vậy liền hướng mặt ra ngoài lên tiếng.

- “Khác thường bay nhảy mới là trai,

Chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời !

Trong cuộc trăm năm đành có tở,

Rồi sau muôn thuở há không ai ?

Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nung cánh gió.

Nghìn lần sóng bạc múa ngoài khơi.”

(Phan Bội Châu, dịch Đào Trinh Nhất có sửa chữa, xuất dương lưu biệt)

Nhiều người nghe được bài thơ Quang Toàn đọc xong liền tự mình nhẩm lại “khác thường bay nhảy mới là trai, chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời” hào khí trong lòng không ít người vì hay câu thơ này mà dâng lên, ta muốn làm một đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, muốn xoay vắn cần khôn, sao lại chịu sự ước thúc của số mệnh cơ chứ. “trong cuộc trăm năm đành có tở, rồi sau muôn thuở há không ai” đúng vậy, ta không xông pha đi đâu chẳng phải lại để trách nhiệm này cho hậu nhân mai sau hay sao? không thể uống phí, uống phí trăm năm đời người, ta muốn làm kẻ đi trước mở đường, như năm xưa các bậc hiền nhân dày công mở cõi, dựng phúc cho thiên hạ, nay đến lượt ta, sao ta còn chần chừ?.

Từng câu từng chữ của bài thơ đánh sâu vào nội tâm phóng khoáng, hào hiệp đang ẩn chứa trong mỗi người, làm trai ai không có một thời mơ ước, ai không có chí khí ương cường cao ngạo xông pha thiên hạ, nhưng cuộc sống thường này khiến cho họ phải thực tế hơn, phải cắt sang một bên để đối mặt với công danh sự nghiệp, cơm áo gạo tiền. Song cốt thì vẫn còn đó chứ không phải hoàn toàn mất đi, chỉ cần khơi dậy một chút, lại hiện về như cũ trong tâm từng người. Quang Toàn thành công kêu gọi nhiệt huyết của họ

Đó là những người trẻ tuổi, còn một số quan lại có tuổi hơn lại lắm bả chú ý hơn về nội dung của bài thơ

“Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nung cánh gió.

Nghìn lần sóng bạc múa ngoài khơi”

Không ngờ chí hướng của Hoàng Thượng là vậy, ngài đứng vì xã tắc giang sơn mà suy nghĩ từng ngày, thánh thượng tuổi còn nhỏ như vậy đã biết lo trước cho cái của người thiên hạ, thật đáng khâm phục, tương lai ắt hẳn là minh quân. Ta thân là thần tử trong lòng ôm mấy bề chữ, đạo lý thánh hiền ngày nào cũng đọc vậy mà khi ngài hỏi đến biện pháp chống giặc lại không góp được chút sức nào. Haiz ‘hiền thánh còn đây học cũng hoài a’.

Đương nhiên sau đó không ít những lời chúc tụng rất đa dạng như kiểu ‘thơ hay’, chí khí khiến người khác sôi sục’.. người dẫn đầu không ai khác chính là lão Phúc, hẳn nhiên chấp nhận nhưng trong lòng luôn thầm cầu mong cho các thánh có thể chuyển lời thú tội của mình khi ăn cắp bản quyền bài thơ đến cụ Phan ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chiên của chúa cũng có con lạc đàn

Nói đến kinh thi, xuất khẩu thành thơ, hay đại loại như vậy Quang Toàn là kẻ gà mờ hơn ai hết trong đám thí sinh đỗ đạt đang ngồi đây. Hắn không dám mùa riu qua mắt thợ, may mắn là có chút kiến thức đi trước thời đại, nhờ đó ăn cắp được chút thơ ca đem ra nói chuyện với đám sĩ phu lúc này.

Kể ra tiêu chí tài năng của thời đại này chẳng giống kiếp trước, lúc này để đánh giá tài năng của một nho sĩ người ta thường nhìn vào các tác phẩm thơ văn của người đó, nhiều nhất vẫn là thơ, từ nội dung câu chữ trong đó mà xét về tài năng nhân phẩm của một con người, hẳn không biết cụ thể là dựa vào những vấn đề cụ thể gì, nhưng chỉ cần thấy trong các cuộc thi tuyển chọn quan lại từ mấy trăm năm nay không lúc nào không khảo thí thơ văn. Nói

như vậy để thấy việc làm thơ văn đối với nho sĩ là quan trọng như thế nào, dường như là một phần không thể thiếu, gắn liền theo họ cả một đời.

Quang Toàn không phải tự dung muốn đạo thơ mà đây là chuyện bất đắc dĩ, hắn biết dù nói nhiều nói hay nói có lý bao nhiêu mà chẳng chiếm được lòng tin phục của đám người nghe thì khác nào công bỏ biển. Hắn bất đắc dĩ mới dùng tiếng lòng của cụ Phan trăm năm sau để nói lên tiếng lòng của mình lúc này, hắn không biết qua bài thơ vừa rồi đám sĩ phu sẽ tìm ra được gì trong đó, nhưng hắn nghĩ sẽ không xấu, dù sao niềm tin của hắn vào cụ Phan là rất lớn.

Không ít người ngồi đây đã mừng tượng được mục đích của Quang Toàn từ trong bài thơ vừa rồi, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức mừng tượng chứ không phải cụ thể. Có khá nhiều người trong lòng bắt đầu suy đoán điều ẩn chứa bên trong. Ai nấy đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi “ông đang nghĩ cái gì, cụ thể Hoàng Thượng sẽ làm gì?” thực tế trong nội tâm từng người đã có câu trả lời gần gần đúng nhưng vẫn có không ít người không dám tin vào đáp án mình tìm thấy. Tiếng xôn xao bàn tán vang lên khắp bữa tiệc

Một buổi gặp mặt tân khoa chuyển sang thành bữa tiệc tùng và bây giờ biến tướng thành chỗ bàn chuyện quốc sự với sự tham gia của mấy trăm con người, tuy rằng ai nấy đều biết đây là trong hoàng cung, mình cũng nên giữ kẽ chút, song khi đứng trước vấn đề lớn có tính mới lạ làm người khác tò mò như vậy, không ai kìm nén được nổi, trong lòng phát sinh vô vàn câu hỏi chất vấn.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Xin thứ cho học sinh mạo muội dám đoán ước tâm tư thánh giá. Hoàng Thượng đây là muốn vượt biển rộng đến nơi đất người.

Quang Toàn nhìn ra người đang mở lời chính là kẻ lên tiếng hỏi hắn lúc ban đầu, lão Phúc khi đó có báo tên tuổi người này cho hắn, còn nhớ người này tên Hoàng Phúc giành được danh hiệu Tiến sĩ là một trong mười người người đỗ đầu trong kì thi này, nhìn tuổi cũng không lớn, chỉ tầm khoảng hai ba hai bốn mà thôi. Xem phong thái rất tự tin phóng khoáng, nói chuyện điềm tĩnh từ tốn, xem ra đây không phải kẻ xuất thân cơ hàn. Chắc chắn thuộc vào con cháu dòng dõi quan lại nào đó.

Thấy có người đứng ra lên tiếng cũng là ý thắc mắc trong lòng mình, tất cả dừng cuộc luận bàn tập trung chờ đợi câu trả lời từ phía Quang Toàn. Hắn đương nhiên không chút ngần ngại mà thừa nhận.

- Đúng vậy, chúng ta phải học cách đề mạnh hơn, cách tốt nhất chính là học từ kẻ địch của mình, chỉ khi biết chính xác sức mạnh của kẻ địch ở chỗ nào chúng ta mới có thể đánh chiến thắng, tiếp thu sức mạnh của họ chúng ta mới có thể mạnh lên. Tuy các khanh không phải là võ tướng nhưng không phải chưa được học binh pháp, cho dù chưa đọc qua nhưng ít hần phải biết câu “biết địch biết ta trăm trận trăm thắng” hay người xưa vẫn có câu “không vào hang cọp sao bắt được cọp dữ”. Nay chúng ta phải chủ động đi trước để nắm bắt tình hình, không nên để đến lúc tình thế nguy ngập mới nghĩ đến việc....

Quang Toàn nói một hồi khá dài. Đến lúc nói xong liền có một số người lên tiếng phản bác.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Chúng ta tuy rằng nước yếu nhưng dù sao cũng có nền văn hóa lâu đời là nơi được thánh hiền soi dọi, sao có thể cúi mình học hỏi trước đám man di Tây Dương kia được, vậy chẳng phải mất mặt lắm sao?

- Học sinh cũng nghĩ như vậy! Việc mạnh yếu hơn thua dù sao cũng chỉ là lời suy đoán không có chứng cứ, dù cho họ có giỏi chế tác đồ kim nghệ đi nữa, đó cũng chỉ là cái tài của đám thợ thuyền, thử hỏi đám người còn chưa được đạo thánh hiền soi sáng thì có thể làm nên trò trống gì, dù mạnh như thế nào đi nữa cũng chỉ là cái dùng của kẻ thất phu.- một người đứng ra tiếp lời

- Đúng vậy thưa Hoàng Thượng! chẳng phải năm xưa bọn giặc Thát (Mông Cổ) tung hoành ngang ngược như vậy, đến cả nước tàu cũng chịu cảnh đô hộ nhưng dù sao man di cũng chỉ là man di, khi chúng xâm phạm đến ta liền hứng lấy bại vong. Thiết nghĩ chỉ dựa vào vũ dũng tranh đoạt thiên hạ mà không có lễ giáo thánh hiền thì cũng như phù dung sớm nở tối tàn.- một người khác lại lên tiếng có phần sắc bén hơn, đem cả dẫn chứng cụ thể lên tiếng phản đối. Dù chưa được phong quan nhưng đó chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bậc sĩ phu có cái cao ngạo của kẻ làm sĩ (sĩ trong sĩ nông công thương), thấy chuyện lạ tai lạ mắt như vậy tất phải lên tiếng, mặc kệ tương lai có vì vậy mà lặn lội chốn quan trường hay không. Quang Toàn không biết nên coi đó là cái được hay cái mất của đám nho gia đây, đúng là....

- Học sinh cũng cho là như vậy, dù đám Tây Dương có mạnh như thế nào cũng không thể mạnh hơn giặc Thát khi xưa. Thánh nhân có dạy, trị quốc dựa vào lễ giáo mới là thượng thừa, còn dựa vào những thứ khác như vũ lực, dựa vào tay nghề xảo thủ đó chỉ là tiểu thừa. Theo học sinh cần thiết phải chú trọng việc cày cấy sản xuất lương thực đảm bảo ấm no cho bá tánh mới là con đường chính đạo lâu bền ..- một người nối tiếp một người lời lẽ sâu sắc im đậm lòng người từng câu từng chữ đưa ra ăn đậm vào tim gan.

Nếu không phải hắn thừa hưởng trí nhớ của thế giới trước thì chắc chắn đã bị những lời lẽ như vậy thuyết phục từ lâu rồi, nghe ra đúng rất có đạo lý, hắn âm thầm bội phục không thôi, “xem ra từ đầu buổi đến giờ mình đang nói chuyện với một đám chuyên gia hùng biện, khác nào đang múa rìu qua mắt thợ”. nhiều người ban đầu bị hùng tâm tráng chí từ bài thơ của Quang Toàn mà ‘mắc câu’. Nay bị những lời lẽ đầy thuyết phục trên làm bình tĩnh lại.

Quang Toàn chợt nhận ra một điều, hắn đã quá ngây thơ khi tin tưởng dùng ba tác lược của mình có thể xoay chuyển được lối suy nghĩ ăn sâu trong đầu đám nho sĩ, trong một đất nước tôn thờ nho đạo. Như vậy khác nào đi đến một đất nước hồi giáo để quảng cáo thịt heo (ngon, bổ rẻ, và đầy vitamin

khoáng chất...) thuyết phục tất cả người dân bản địa đem thịt heo vào thực đơn hàng ngày.

Kiếp trước khi giặc Tây đánh vào tận cửa rồi mà đám nho sĩ vẫn còn chưa chịu tình giác hướng hồ vào lúc này mới nguy hiểm từ đám giặc Tây vẫn chỉ tồn tại trên lý thuyết. Quang Toàn nghĩ đến đây trong lòng không kìm được mà buông tiếng thở dài, xem ra bữa tiệc này có chút phí phạm rồi. Hắn cảm lấy mấy mùi cam trên bàn đưa vào miệng chậm rãi thưởng thức, xem ra có mùi vị hơn việc ngồi xem tài hùng biện của đám nho sĩ phía dưới.

May sao sự cố gắng tiêu hao miệng lưỡi này giờ của hắn cũng không đến nỗi tay trắng, có một nhóm người đứng đầu có thể là tên Hoàng Phúc, hắn cho là như vậy vì đơn giản thấy tên này xông xáo nhất trong đám. Bọn họ đứng lên nói dựa trên lập trường của Quang Toàn, xem ra trong đàn chiến của chúa cũng có con lạc đàn đấy.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Theo học sinh nghĩ, việc mở rộng tầm hiểu biết ra bên ngoài là chuyện nên làm, tuy rằng người Tây Dương không hiểu rõ bậc lễ nghĩa của thánh nhân, nhưng họ cũng có cái hay của riêng họ. Khi xưa người Thất tuy ban không hiểu lễ nghi, nhưng họ có thể hùng mạnh như vậy tất có cái lý trong đó. Nghĩ thấy sao ta không noi theo tấm gương của bậc ông cha, tiếp nhận những tinh hoa của người khác để xây dựng vào cái tinh túy của mình.

Tiếp lời mở đầu của Hoàng Phúc một người khác bước ra lên tiếng.

- Đúng là như vậy thưa bệ hạ, nay ta không nên vì cái sĩ diện trước mắt, không vì coi đám người ngoài hải ngoại kia là man di mà xem thường họ được, chẳng phải tổ tiên của ta khi xưa cũng bị người khác xem là man di đó sao? Vậy mà giờ đây chúng ta có thể chống chọi với giặc tàu, người xưa nói ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, thế sự xoay vần có mấy hồi. Nghĩ nên vì lẽ đó mà lo xa, không vì chút danh hão mà quên mất mối nguy lớn.

Quang Toàn nghe ra trong lời nói rất bén nhọn nham, có khả năng thuyết phục đấy, chỉ là hắn thấy có chút không đúng nhưng nhất thời không tìm ra không đúng ở chỗ nào.

Quang Toàn biết cứ tiếp tục đối chọi như vậy sẽ chẳng ra kết quả gì cho nên đành tạm thời chuyển đề tài lệch sang hướng khác. Hắn nghĩ nếu dùng lời hay ý đẹp, chỉ dẫn nguy cơ vậy rồi mà còn không được thì chỉ còn cách dùng lợi ích thực tế để nói chuyện vậy

- Chuyện ấy hãy để từ từ sẽ tiếp tục bàn luận. theo trẫm việc đụng chạm với đám người tây dương chỉ là chuyện sớm muộn, nên dự định sẽ cử một sứ đoàn đến chỗ họ, đầu tiên là có thể thăm dò đường đi thứ hai có thể nhân đó nắm bắt một số động tình quân tình của đối phương. Việc đi lại như vậy khó khăn nên trẫm đã cho mua lại một chiếc thuyền lớn của đám thương nhân người tây dương làm phương tiện. Người của trẫm phát hiện ra rằng ở chỗ đám người Tây Dương có rất nhiều mỏ vàng bạc, những mỏ vàng này nhiều đến nỗi triều đình của chúng không quản lý hết mà đem chia lại cả cho dân chúng

Để có tí minh chứng cho lời nói của mình Quang Toàn cho người mang đến mấy đồng bảng Anh đúc bằng vàng để đám thí sinh ở dưới coi, kèm theo còn có một cái đồng hồ dát vàng và mấy chiếc áo choàng lông thú.

- Họ không chỉ vàng nhiều mà đồng ruộng cũng tươi tốt họ chăn thả gia súc nhiều vô kể mang lại thu hoạch rất lớn. trẫm thấy những chiếc áo lông đẹp như vậy thật rất thích.

Nhiều người nghe hắn “lãng xê” đám người Tây Dương như vậy có phần bán tín bán nghi. Một người trong đó lên tiếng hỏi.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Thật họ có nhiều Vàng như vậy?

- Các khanh xem, đám thương nhân đó đến chỗ chúng ta rất ít khi bán ra thứ đồ gì đó, đa phần họ đều bỏ tiền ra để mua đồ của ta, họ mua tơ lụa, sản vật quý hiếm của ta. Không thì lấy những vật dụng đắt tiền đem đổi hương liệu, gốm sứ. Vậy còn chẳng phải sao?- Quang Toàn bắt đầu đánh trống mù mặc kệ đúng sai đều lên tiếng ba xạo

Thật ra thì không phải như vậy, đồ người Tây Dương mang đến lúc này cơ bản không thích hợp với điều kiện và sở thích tiêu dùng của người Việt, cho nên việc trao đổi hàng hóa đa số chỉ diễn ra theo chiều hướng xuất ra ngoài là chính. Lợi dụng kẻ hồ này Quang Toàn mới thổi phồng lên sự giàu có của người Tây Dương. tiêu chuẩn để đánh giá có giàu hay không đơn giản nhất có lẽ là chuyện so ai có nhiều vàng hơn. thật ra hắn cũng không cần họ tin tưởng lời hắn nói, chỉ cần gieo trong lòng họ một chút mầm mống về sự giàu có của người Tây Dương là đủ rồi.

Cầu thanks, vote, like :)

Chương 34: Sai Lầm

Để thay đổi nhận thức chung của đám đông thật khó, xem ra việc làm cho họ tự nguyện ra nước ngoài là chẳng mấy thành công rồi. xem phản ứng của đám thí sinh hôm nay thì biết. Không phải chuyện ngày một ngày hai là có thể thành công.

Lời “lãng xê” về sự giàu có ở Tây Dương không đạt được bao nhiêu ảnh hưởng đối với đám thí sinh nhưng đối với đám quan lại đang ở bên cạnh dự khán lại tạo nên hiệu quả lớn nhận được rất nhiều sự quan tâm, bởi vậy sau khi buổi tiệc kết thúc, Trần Văn Kỳ phối hợp với Quang Toàn đưa thông tin sẽ cử người đi sứ qua Châu Âu không vấp phải sự chống đối là mấy, thậm chí có phần thuận lợi. Nhưng đó là chuyện của mấy ngày sau còn bây giờ hắn đang gặp bế tắc. Bao nhiêu công sức chỉ một câu “man di” hai điều “thánh hiền” liền tan thành muối bỏ biển kết quả không như mong đợi kiến hắn chán nản.

Buổi tiệc kết thúc với phần lễ trao mũ áo cho các thí sinh thi đậu trong đợt này, Quang Toàn đích thân ban mũ áo cho từng người. Đây là phần nghi thức được tất cả mong chờ, bao nhiêu năm phần đầu bao nhiêu công sức học hành chẳng phải chỉ để chờ giây phút này thôi sao? Nhiều người kích động đến rơi nước mắt khi áo mũ được trao tay, đây là thứ đại biểu cho thân phận địa vị của họ trong xã hội, là mục tiêu phấn đấu của hầu hết đàn ông cả nước, biểu sao không vui mừng cho được. Chỉ khi là một phần tử sống trong xã hội này mới hiểu được ý nghĩa lúc nhận áo mũ do vua ban phát là vinh dự đến nhường nào.

Quang Toàn phát mũ áo cho từng người, theo thứ tự đầu tiên là trạng nguyên kỳ này, tiếp sau đó đến lượt bảng nhãn, thám hoa, các tiến sĩ trong đó có Hoàng Phúc rồi năm trăm người tiếp theo, khi phát đến một người Quang Toàn phát hiện có điều không đúng, nhìn kĩ lại người đang đứng trước mặt, hắn nhận ra đó là tên thư sinh nêu ý kiến tiếp lời Hoàng Phúc lúc trước, khi đó Quang Toàn nghe ra có chút không đúng nhưng không có quá chú tâm tìm hiểu. Hắn nhìn người phía trước một chút, tay trao mũ áo rồi không nói gì đi qua người tiếp theo, trên miệng còn đọng lại nụ cười bí ẩn. Một bất ngờ khá thú vị, xem ra không có chuyện gì là không thể ah.

Buổi lễ kết thúc khi mặt trời đã lên cao, Quang Toàn thăm thì vào tai lão Phúc mấy câu rồi hướng về phía cung trường thọ mà đến, đây là nơi ở của mẹ hắn, thái hậu Bùi Thị Nhạn, chẳng ai ngạc nhiên về chuyện này, thường ngày hắn vẫn đến đây dùng cơm với bà.

- Toàn nhi ra mắt mạ.

- Toàn con đến rồi a! Hôm nay có chuyện chi mà đến muộn vậy con, mạ chờ com con mai chừ.

- Không có gì đâu mạ, hôm nay gặp mặt người đậu trong kỳ thi đình vừa rồi.

Quang Toàn và mẹ hắn dùng bữa, trước đây bà vẫn dùng cơm theo lối cũ ngày hai bữa, mấy tháng nay Quang Toàn đến đây dùng cơm chung nên bà cũng vì đó mà thay đổi. Có lẽ có hắn hay đến nên nhiều lúc bà còn tự mình xuống bếp làm vài món, được hắn cổ vũ bà cũng ăn được nhiều hơn vì vậy mà sắc mặt không còn xanh xao gầy gò như trước.

- Nghe cậu con nói lần ni con cho đến mấy trăm người cùng đậu, chuyện chi mà cần nhiều người vậy con.

“A, tên Bùi Đắc Tuyên kia không biết lại gặp mẹ hắn nói bậy chuyện gì nữa, xem ra phải tìm cách tống tên này đi chỗ khác thôi, ít nhất phải làm trước khi Bùi Thị Xuân về đến kinh để tránh hắn lại đi nói bậy bạ cái gì đó...” Quang Toàn suy nghĩ trong lòng.

- Lần này con định tuyển thêm người cho họ đi ra nước ngoài học tập mẹ ah! con phát hiện chẳng mấy ai trong số họ chịu đi ra ngoài cả, ép buộc không phải là cách hay....

Quang Toàn có nhiều chuyện chẳng biết tâm sự cùng ai, kể ra người thân thích nhất với hắn lúc này chính là mẹ, lúc dùng bữa hắn luôn tiện kể cho bà nghe vài chuyện trên triều. Thường ngày bà cũng ít để ý nhưng vẫn cho một vài lời khuyên hữu ích. Đối với hắn ngoài chuyện hắn không còn là Quang Toàn thật ra thì chẳng có chuyện gì phải dẫu điểm bà.

- Chuyện này đúng là khó, con nên để người dưới quyền đi làm mới đúng, con không nên trực tiếp nhúng tay vô sẽ hay hơn. Với lại cử người đi ra ngoài đầu nhất thiết phải là những kẻ đỗ đạt kỳ này, hơn nữa khi họ đỗ đạt rồi tức là đã thành thân tử phải chịu nghe lời của con, là vua một nước nhiều lúc phải có sự cứng rắn mới được.

Quang Toàn nghe vậy liền rơi vào suy nghĩ “xem ra sách lược mà hắn đang làm mấy hôm nay chính là đã sai lầm, dẫn đến tình hình đi đến bế tắc như lúc này”

Sai lầm đầu tiên chính là hắn không nên tự mình ra mặt trong chuyện này. Trần Văn Kỳ tuy có uy tính cao trong triều nhưng một mình ông ta thật quá lẻ loi, chưa kể trong triều chia làm nhiều hệ phái, còn lòng người đọc sách tất cả vẫn chưa hướng về triều đình Phú Xuân. Một mảng rồi ren như vậy còn chưa thống nhất thì sao có thể thay đổi cách nhìn nhận.

Một sai lầm nữa chính là hấn muốn một lần bao trọn cả nhiều việc, vừa muốn cải cách kinh tế lại muốn cải cách tư tưởng. Không phải tự nhiên mà hấn muốn dùng đám nho sĩ này làm người tiên phong đi ra bên ngoài học tập mà đã có tính toán cẩn thận, đầu tiên đám nho sĩ đỗ đạt lần này chính là những nhân vật trụ cột đại diện cho nền nho học Đại Việt, có tiếng nói trong xã hội. Nếu đám người này sau khi đi ra ngoài trở về sẽ chính là con dao sắc bén đâm vào hệ thống nho học cổ hủ trong nước, dùng nho gia để cải cách tư tưởng nho gia không còn gì hay hơn, nhưng sự đòi hỏi có đơn giản như vậy, làm gì có chuyện tốt đôi đường. Chuyện của ngày hôm nay đủ nói lên sách lược mà hấn muốn làm đang đến hồi phá sản.

Thêm một điều nữa chính là hấn đã coi nhẹ sự khốc liệt khi một cuộc cách mạng nổ ra, phải nói rằng không cuộc cách mạng nào không phải đánh đổi bằng máu, đó là chuyện không thể tránh. Quang Toàn muốn làm cách mạng lại không muốn đổ máu, muốn thực thi các biện pháp ôn hòa, đây chính là cái sai trầm trọng nhất. Mẹ hấn nói đúng, đám nho sĩ kia ra ứng thí chính là đã có lòng muốn làm thần tử của hấn, đã là thần tử vậy không thể cãi mệnh vua, trung quân ái quốc là chuyện thiên kinh địa nghĩa phải làm. Hấn không việc gì phải ra mặt khuyên nhủ như vậy.

Khi về đến phòng làm việc của mình Quang Toàn liền cho mời Trần Văn Kỳ và Ngô Thời Nhậm đến chủ yếu là để bàn chuyện về sứ đoàn cùng đem người đi ra ngoài học tập.

- Chuyện hôm nay hai khanh cũng biết rồi, chẳng hay nhị vị có cao kiến gì?

Hai lão thấy Quang Toàn hỏi trực tiếp như vậy cũng chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta lắc đầu, nhất thời chẳng ai nghĩ ra có biện pháp nào. Khiến Quang Toàn trong lòng không khỏi thất vọng.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Xã tắc từ thời Lê- Mạc đến nay luôn trong tình trạng chia cắt, lòng người không cùng sở hướng là chuyện thường tình, ngài không nên vì vậy mà thất vọng. Chỉ là chuyện này e có phần hơi vội. – Ngô Thời Nhậm lên tiếng an ủi.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Lão thần bắt chợt nghĩ ra được mấy ý thượng, trung, hạ kẻ không biết ngài muốn nghe loại nào.

À, lại có kiểu này nữa, không hồ là quân sư chuyên nghiệp a, khi tự mình không biết hiến sách lược gì cho chủ thì tốt nhất vẫn là để cho chủ tự mình lựa chọn, dù có làm không được thì cũng không ảnh hưởng đến uy tính của một quân sư.

- Quân sư trước cứ nói thượng sách trước

- Thượng sách chính là vẫn tiếp tục với cách lôi kéo như hiện giờ của Hoàng Thượng dù không được bao nhiêu người tự nguyện chịu đi nhưng chắc sẽ có.

Cái này mà thượng sách cái gì, chuyện này không dễ như nói. Đến ngay cả Ngô thì Nhậm nghe xong cũng vuốt râu lắc đầu.

- Vậy trung sách và hạ sách thì sao?- Quang Toàn hỏi lại

- Trung sách là chọn đám người khác, còn hạ sách thần nghĩ bệ hạ không nên dùng vào lúc này thì tốt hơn.

- Ái khanh cứ nói- Quang Toàn thấy lão ngập ngừng như vậy liền lên tiếng

- Cường chế- Trần Văn Kỳ thốt ra hai chữ rồi im lặng không nói thêm gì, Quang Toàn cũng khá bất ngờ với câu trả lời của lão, không hồ là quân sư dưới trướng Quang Trung ah, ra chiều không giống suy nghĩ người thường.

Hấn phân vân giữa hai phương án sau hơn, thật ra chuyện thay người không phải không thể được nhưng như đã nói từ trước, thay người không phải là chuyện có lợi cho mai sau, không thể nhìn vào cái lợi trước mắt mà bỏ qua lợi thế lâu dài được. Hấn vẫn muốn kiên trì sách lược dùng người nho gia để cải cách nền tư tưởng nho học tại Đại Việt. Những người ra đi ngày hôm nay sẽ là hạt giống cho cuộc cách mạng mai sau, không thể chọn bừa bãi. Còn nếu cưỡng chế lại sinh ra bất mãn, có khi lại xói hỏng bỗng không.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng thần có ý này, nếu cưỡng chế theo cách khác ý thần là không nhắc gì đến chuyện học tập mà chỉ nói cử bọn họ đi sứ luôn tiện quan sát tìm hiểu....- Trần Văn Kỳ lên tiếng.

Đúng là chỉ có lão Kỳ mới nghĩ ra được chuyện như vậy, nhưng đây không phải là không được, thậm chí là một phương án hay nữa là khác, việc cử quan lại đi sứ hoàn toàn khác với chuyện học tập gì đó ah. Thực tế thì cái gọi là ‘quan sát tìm hiểu đối phương’ mà lão nói so với học tập trong đây không khác nhau là mấy. nhưng cách nói của lão lại dễ nghe hơn không biết bao nhiêu lần, cái được nhất là ở chỗ với cách nói này hấn cũng dễ dàng ra chiếu chỉ hơn. Ví như ra một chiếu chỉ cho thần tử của mình qua nước khác đi học lại không phải học đạo thánh hiền, chiếu chỉ này ban ra rất mát mặt cho cả triều đình lẫn người nhận chỉ a. Còn nếu nhận chỉ theo sứ đoàn đi qua nước khác mang theo mật lệnh xâm nhập do thám tình hình đối phương. Hai chuyện này đem ra so sánh liền thấy sự khác nhau về mặt hình thức.

Con khi đã đến nơi rồi thì .....

- Hay! đây đúng là cao kiến, thật không hổ danh quân sư!

- Tạ ơn Hoàng Thượng khen tặng!- Trần Văn Kỳ trả lời

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Không biết lần này nên cử ai làm chánh sứ!

Đúng ah, việc cử chánh sứ trong trường hợp này là chuyện phải cân cân nhắc kỹ lưỡng, đầu tiên là phải nắm chắc ý nghĩa của chuyến đi này, sau đó là có đủ uy tín lẫn khả năng ứng đối trong mọi trường hợp, sức khỏe cũng là một vấn đề. Kể ra Phan Viễn có gần đủ các điều kiện trên nhưng lại không được vì không đủ uy tín.

- Thần xin làm chánh sứ đợt này- Trần Văn Kỳ đứng ra xin đi.

Tính ra Trần Văn Kỳ là thích hợp nhất nhưng lão đi rồi coi như hấn mất đi một cánh tay đắc lực bàn mưu tính kế hấn thật không nỡ. Thấy Quang Toàn phân vân chưa quyết định, Ngô Thi Nhậm liền lên tiếng

- Bệ Hạ! Thần xin làm chánh sứ, bệ hạ cứ giao cho thần!

Thực tế chuyện làm chánh sứ đợt này không phải là chuyện tốt đẹp gì để hai người tranh giành nhau, cả hai cũng đều biết chuyện đó. Đi sứ chỉ là vỏ bọc bên ngoài che mắt mọi người, hiểu được mục đích chính bên trong chỉ có hai lão trước mặt hấn đây, bởi vậy chánh sứ lần này không ai ngoài hai người. Khó nổi Ngô Thi Nhậm cũng chẳng rảnh rang gì, dự án trồng khoai lang, cây dâu, lại cộng thêm việc khai hoang đất trồng tất cả đang dở dang chưa đầu vào đâu, nay lão đi sứ biết tìm ai thay thế.

- Nhậm ái khanh còn công việc đang dở, chuyện đó cũng quan trọng không kém đi rồi trăm biết tìm đâu ra người thay, xem ra đành phải vất vả cho quân sư rồi.- Quang Toàn đưa ra lựa chọn của mình.

- Hoàng Thượng cứ yên tâm, đây là trách nhiệm của thần- Trần Văn Kỳ lên tiếng nói

- Trông chờ vào quân sư!

- Tạ ơn bệ hạ tin tưởng, thần xin phép đi chuẩn bị trước

Khi hai người Ngô Thi Nhậm và Trần Văn Kỳ vừa ra khỏi cửa lão Phúc đã chạy vào báo người mà hấn muốn gặp đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đô đốc Tuyệt bị chứng minh sợ vợ

Kinh Thành Phú Xuân

Hôm nay lão Phúc và đám thái giám trong cung khá tất bật, một loạt thánh chỉ được ban ra cần lão và các “đồng nghiệp” đến từng quán trọ trong kinh thành tuyên chỉ trực tiếp cho từng người. Với nội dung chẳng khác gì nhau chủ yếu tuyên dụ nhanh chóng báo danh tham gia sứ đoàn thực hiện chuyến công du sang phương tây.

Phối hợp với công việc chuẩn bị của Trần Văn Kỳ, Quang Toàn nhanh chóng đưa ra chiếu chỉ phong những người thi đỗ kỳ rồi chức quan hiệp sứ hàm thất phẩm. Tuy rằng đây là chuyện trước nay chưa từng có nhưng đã được Quang Toàn cho chuẩn bị tâm lý từ trước, với lại trong chiếu thư chỉ nói là đi sứ luôn tiện do thám tình hình đối phương để về báo lại, thôi phồng thêm một chút trách nhiệm cao cả, đánh bóng thành bậc trung quân ái quốc... không có tiếng phản đối nào. Kể ra chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên lệnh vua khó trái ai dám hỏi nhiều.

Trong một quán trà có mấy người tụ tập khá đông các tân quan vừa đỗ đạt trong kì thi vừa rồi, một người đứng lên cao giọng nói,

- “Khác thường bay nhảy mới là trai,

Chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời !

Trong cuộc trăm năm đánh có tở,

Rồi sau muôn thuở há không ai ?

Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nung cánh gió.

Nghìn lần sóng bạc múa ngoài khơi”

Nay thánh Thượng đã nói như vậy chắc chắn kì đi sứ lần này rất quan trọng, ngài đã giao cho chúng ta tiên phong tức là trong lòng ngài coi trọng chúng ta mọi người nên phải vui mừng. ...

Nhìn kỹ lại liền thấy kẻ đang hùng hổ lên tiếng cổ động kia khá quen thuộc, hẳn chính là Hoàng Phúc.

- Phúc huynh đài nói có lý, ta nghĩ nếu như việc không quan trọng Hoàng Thượng đã không cho Trần Văn Kỳ đại nhân làm chánh sứ, nên nhớ Kỳ đại nhân trong triều có tiếng nói lớn như thế nào, lại là quân sư hai đời rất được trọng vọng, đây là đoàn sứ đông đảo chưa từng có từ trước đến giờ. Các vị nghĩ xem đây chẳng phải cho thấy Hoàng Thượng xem trọng chuyến đi sứ này sao? - một người khác đứng ra tiếp lời được nhiều người đồng ý tán thành,

“Hoàng Thượng coi trọng việc đi sứ như vậy, nay lại đích thân viết chiếu hạ chỉ chẳng phải mình cũng rất được Hoàng Thượng coi trọng sao. Cứ tưởng đậu một lần nhiều là do triều đình nhất thời thiếu người, có đậu cũng chỉ làm quan nhỏ cưỡi phẩm nào đó, nay được phong đến hàm thất phẩm lại làm việc trực tiếp dưới trướng Đại Nhân Trần Văn Kỳ là quân sư bên cạnh Hoàng Thượng, nếu biểu hiện tốt một chút, được ông ấy coi trọng vậy chẳng phải tiền đồ vô hạn sao?” không ít người trong bụng nghĩ thầm.

Một số khác lại nghĩ “mấy khi được ra ngoài mở rộng tầm mắt, Hoàng Thượng lại đích thân hạ chiếu dụ đi sứ vậy chẳng phải là cơ hội tốt hay sao? thân nam nhi chí tại bốn phương sá gì chút khổ sở”

“nghe nói bên đó rất giàu có, sản vật quý hiếm nhiều vô kể, sao không tiện chuyến này làm vài vỏ kiếm lời” nhiều người rỉ tai nhau như vậy. Thực tế chuyện này không hề lạ, từ trước đến giờ cứ cách vài năm lại có đoàn sứ sang tàu, khi về không ít người nhân tiện thu mua tơ trà thổ sản từ bên đó về nước bán kiếm lời, lâu thành quen trở thành bí mật mà ai cũng biết, bởi vậy trong lòng rất nhiều quan lại thời này đi sứ gắn liền với cơ hội làm giàu.

Một đạo thánh chỉ vừa gây chấn động hơn cả được công bố rộng rãi, dán khắp các lối ra vào cửa kinh thành và địa phương, thánh chỉ cho phép dân thường được xây cất nhà thoải mái không có hạn chế, khiến dư luận xôn xao không ngớt, vui mừng nhất là đám phú hào địa chủ thương nhân những người có tiền bạc nhưng chẳng có quyền lực trong bộ máy chính quyền.

Tại một thôn trang ngoại ô kinh thành chừng hai dặm. Trong một ngôi nhà gỗ khá to ở giữa làng. Đây là nhà của bá hộ Dân nổi tiếng giàu có. Bá hộ Dân có thân hình khá “cân đối” thời tiết đầu xuân dịu nhẹ khiến cho cuộc sống hưởng thụ của lão tuyệt vời hơn bao giờ hết, nằm trên võng đu đưa rất dễ làm người ta tiến vào mộng đẹp

Một người đầu quần khăn mặc quần cộc đi chân đất hót ha hót hải chạy vào.

- Dạ bẩm, dạ bẩm ông có chuyện lớn ah!

Tiếng hô hoán của người hầu làm lão giật mình.

- Mày làm chi mà la lớn vậy con, làm ông giật hết cả mình rồi đây này, ông đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, khi nào cũng phải từ tốn nhẹ nhàng như ông đây này. Mà sáng nay ông dặn mày đi trông bọn người làm, xem tụi nó trông được bao nhiêu ruộng dâu rồi, kêu chúng nó trông lẹ rồi chăm sóc cẩn thận cho ông, đừng để thằng bá hộ Mèo nó cười vào mặt tao. Có gì hay đâu chứ, chẳng phải chỉ có thằng con đầu ông nghề nên dựng được cái nhà tam cấp thôi sao? Vậy mà cứ đưa khoe suốt, mấy bữa thằng con nhà ông đậu tiến sĩ ông dựng cái nhà to hơn nhà nó cho biết mặt.

- Dạ bẩm cụ cậu nhà ta dần như vậy thì biết đến năm nào mới đậu được tiến sĩ với chả ông cống ông nghề ah. - tay người hầu thật thà đáp

- Mày.. mày nói cái gì.. đừng có mà xem thường con tao nhé. Nó có cái nòi của tao sao lại không thông minh cho được, cứ để đấy mà chờ xem... Thế nào có chuyện gì?— lão bá hộ dần hỏi tên hầu

- Dạ bẩm! Con vừa hay tin triều đình có lệnh cho mọi người tự do dựng nhà mà không có hạn chế nào ông ah.

- Thật không? mày nghe ở đâu?— bá hộ Dân hỏi hộp hỏi lại, sao lão không quan tâm được, khi đi ra ngoài lão thấy mình chẳng thua kém ai cái gì, chỉ thua kém mỗi chuyện không có một căn nhà tam cấp như mấy tay kia mà thôi. Nay có lệnh được xây nhà không giới hạn vậy chẳng phải lão cũng có thể dựng một căn nhà lớn có bậc tam cấp cho bằng người sao. Nói thật chính lão cũng biết cứ chờ thằng con dần nhà lão đỗ đạt thì chẳng biết đến mùa ôi nào. Nếu thật là như vậy thì từ nay lão có thể lên mặt với đám bá hộ trên huyện rồi.

- Đây là con nghe trên huyện người ta dán thông cáo như vậy. Con không biết đọc nhưng có mấy người họ đứng đó đọc to nên con nghe được.

- Cái thằng vô dụng này, có cái chữ thôi cũng đọc không được, đúng là nuôi mầy vô dụng mà, đi, nhanh theo ông lên huyện, nếu đúng, ông mầy về xây nhà to cao hơn mấy lần của thằng Mẹo cho nó biết mặt- lão Bá Hộ quát lên, thực tế thì lão còn không biết chữ viết ngược hay chữ viết xuôi khác nhau chỗ nào nữa kìa. Có điều trình độ văn hóa của lão thấp nhường nào lại tỉ lệ nghịch với độ sĩ diện chừng đó

Tại một nơi khác cách nhà bá hộ Dân chừng vài dặm trên một cánh đồng, có mấy người đang ngồi thả câu đánh vó, một người đàn ông đứng tuổi chạy từ xa đến

- Thôi về thôi các con không câu kéo gì nữa hết, từ mai nhà chúng ta tiếp tục làm lò gạch.- người đàn ông đứng tuổi là cha của mấy cậu con trai đang bắt cá

- Chuyện gì vậy cha, nhà mình làm gạch chẳng phải không ai mua sao?

- Giờ khác rồi, triều đình cho phép người dân dựng nhà thoải mái, chắc chắn sẽ có nhiều người muốn xây nhà gạch, chúng ta về làm gạch bán vừa đúng dịp, chắc chắn bán được. Các con nhanh theo cha về sửa sang lại cái lò gạch đi là vừa.

- Cha ơi! Sao không gọi luôn chú ba, chú ấy là thợ dựng nhà có tay nghề! dựng dịp này chắc chắn sẽ đắt khách- đưa con cả đứng ra nhắc.

- Không cần phải lo chuyện đó, chú ba mầy vừa mới đi nhận đất, mấy hôm nữa sẽ về, kỳ này nhà ta vừa có đất trồng dâu lại vừa bán được gạch chẳng mấy chốc mà có tiền lấy vợ cho mấy thằng bây (lão t/g cũng đang kẹt tiền lấy vk nè bà con)

Khắp nơi trong cả nước trước sau diễn ra cảnh tương tự như vậy, cuộc sống người dân thay đổi khi nào chính họ cũng không rõ, bỗng chốc từ tay trắng có được ruộng nương, bỗng chốc thất nghiệp có việc làm. Tuy rằng lệnh cho dân tự do xây nhà còn nhiều hạn chế, dân nghèo vẫn sống trong cảnh những nhà tranh đơn sơ nhưng lại tạo tiền đề xuất hiện tầng lớp thợ thủ công rộng khắp, đặt nền móng cho sự phát triển ngành công nghiệp vật liệu xây dựng sau này. Như vậy cũng coi như là một phần gặt hái không nhỏ, làm thay đổi tích cực hoàn cảnh biết bao hộ gia đình. Một ngành nghề phát triển kéo các ngành nghề khác phát triển theo.

Hoàng Cung Phú Xuân

Bên cạnh Quang Toàn lúc này bỗng dưng xuất hiện một vị nữ quan, khí sắc thanh tú nghịch ngợm làm nhiều người tò mò đi tìm hiểu. Hỏi ra mới biết vị này chính là thiên kim của Đại Đô Đốc Nguyễn Văn Tuyết lần này theo cha về kinh, dựng dịp thi trạng nguyên. Nàng vốn tính nghịch ngợm, bên cái trang giả trai báo danh vào trường thi, phải nói tuy rằng nghịch nhưng được cái thông minh tài học chẳng thua kém đáng mấy râu, cuối cùng lọt vào top năm trăm người.

Đã thế lại không kìm được bản tính bốc đồng, đứng trước mặt Quang Toàn phát biểu với lời lẽ bén nhọn khiến hắn chú ý. Đúng là tính nết không chừa, khi ai nấy trang trọng nhận mũ áo chỉ có nàng ánh mắt hết ngó đồng lại ngó tây. Cho dù nguy trang cơ nào thì sao qua mắt được Quang Toàn, có nam nhân nào thời này đọc sách thánh hiền mà lại bầm lỗ tai cơ chứ, chút sai sót nhỏ đó đã bán đứng nàng rồi.

Ban đầu Quang Toàn cũng có chút tò mò không biết vị tài nữ nào lại xuất sắc như vậy, khi được gọi đến gặp riêng Quang Toàn mới vỡ lẽ thì ra đây là thiên kim tiểu thư của đô đốc Tuyết, hèn chi gan lớn như vậy ah.

Đô đốc Tuyết tên thật là Nguyễn Văn Tuyết ông là người có sức mạnh lại giỏi võ trước khi đến với nhà Tây Sơn là người nổi danh trong chốn giang hồ, là người có tài lại là số ít đầu tiên ra nhập phong trào khởi nghĩa nên ông được trọng dụng. Trở thành một trong thất đại hổ tướng của quân Tây Sơn, khi Quang Trung tiến đánh quân Thanh sử sách có ghi "...Đạo quân thứ hai đi đường thủy, do đô đốc Nguyễn Văn Tuyết chỉ huy,(từ Biện Sơn) tiến vào sông Lục Đầu, tiêu diệt quân cản vương của Lê Chiêu Thống ở Hải Dương, rồi tiến lên uy hiếp cạnh sườn phía đông của Tôn Sĩ Nghị đóng ở bờ sông Hồng, làm tiếp ứng cho đạo quân chủ lực và các đạo quân khác đánh vào Thăng Long".

Quang Toàn muốn xây dựng thủy quân nên mới kêu ông về kinh, không ngờ lại mang theo cô con gái nghịch ngợm này thật hết nói nổi. Nàng tên thật là Nguyễn Phụng Hiền một cái tên rất đẹp, người cũng rất đẹp, có lẽ nét đẹp của nàng tỉ lệ thuận với sự nghịch ngợm đấy.

Lúc "vạch mặt" được nàng tướng đầu nàng sẽ sợ ai ngờ.

- Toàn đệ, đệ không tính để tỷ tỷ này cho đệ làm quan sao?

- Cái gì mà Toàn đệ! Phải gọi là Toàn huynh mới được, chú Tuyết là cha của muội, muội gọi ta là huynh là hợp lẽ - hắn cũng muốn trêu đùa một chút, cả ngày tiếp xúc với mấy lão già khò trong triều cộng thêm linh hồn kiếp trước khiến hắn già hơn tuổi, bằng chứng là mấy lão ấy có ai coi hắn là trẻ mười bốn đâu.

- Xem nào, tuổi ta lớn hơn đệ, lại cao hơn đệ cả nửa cái đầu vậy ta đương nhiên là tỷ tỷ rồi, nhanh gọi tỷ đi không tỷ tết mông bây giờ.- Nguyễn Phụng Hiền đứng bên cạnh hấn lấy tay dóng dóng chiều cao, rồi ra điều chắc chắn. Lại còn muốn tết mông hấn nữa chứ, thử nghĩ xem một cô nàng xinh như hoa đứng trước mặt mình và nói sẽ tết mông nếu không... thật khiến người ta sôi máu nóng.

Hấn và nàng cuối cùng đi đến được một thỏa ước, nàng phải gọi hấn bằng huynh rồi mới được ở lại làm quan nhìn vào thì có vẻ như Quang Toàn đang nhượng bộ nhưng thật ra người chiếm tiện nghi lại là hấn, đầu tiên là lúc rảnh rồi có người đẹp ở bên cứ một tiếng Toàn huynh hai tiếng Toàn huynh không phải rất thú vị sao? Trần Văn Kỳ và Phan Viễn sắp đi, bên cạnh hấn thiếu người trò chuyện sai vật, nay có người đẹp tự nguyện đến bù chỗ trống còn thiệt thòi gì nữa. Chưa kể những vấn đề khác, chỉ kể đến đó hấn cũng đủ biết mình lời to rồi, thậm chí cầu mong có càng nhiều cô nàng cải trang đi thi như vậy. E hèm

Nguyễn Phụng Hiền làm quan không vấp phải một sự chống đối ra mặt nào, phải xem coi cha nàng là ai a. Máy lão đầu triều như Trần Văn Kỳ, Ngô Thi Nhậm, hay Lê Văn Hưng còn không có nhận xét gì những người khác dù có ý phản đối cũng chỉ biết để trong lòng.

Đại Đô đốc Tuyết sau khi biết chuyện cũng chỉ cười khà khà, đến đây Quang Toàn liền biết tại sao có tiểu quý này ở trên đời rồi, chỉ có mẹ của Nguyễn Phụng Hiền, bà Trần Thị Lan ra điều trách mắng nàng đôi chút sau đó xin phép vào hàn huyên chuyện trò với mẹ hấn, kể ra hai bà trước đây đều phục vụ trong quân khởi nghĩa Tây Sơn, quen biết nhau từ sớm, tình như chị em nên nói chuyện khá lâu, vậy mới biết phu nhân của Nguyễn Văn Tuyết không phải là bình hoa a, cũng là dạng nữ trung hào kiệt.

Sau này Quang Toàn hay tin Nguyễn Văn Tuyết trông bề ngoài hùng dũng như vậy nhưng lại rất sợ vợ. Hèn chi nhà chỉ có một người con gái mà không nghe tin lão nạp thêm thế thiếp vợ hai gì. Kể ra cũng thật khó cho lão, hồi trẻ vốn là người không nghề nghiệp lang thang khắp chốn may sao có người nhận làm đệ tử, được chân truyền võ công sau lấy luôn con gái cùng của thầy làm vợ cả hai chung sống với nhau đến bây giờ. (haiz.. con thầy vợ bạn gái cơ quan nhớ nên tránh xa a.)

Cầu thanks, vote, like

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thành lập Lạc Việt Quân

Có thêm người trợ hứng, đời sống tinh thần được tăng gia vị, Phụng Hiền đi theo hấn học được không ít bài hát, nàng còn hát cho mẹ hấn nghe khiến bà cười không ít, bữa cơm thường ngày tại cung Trường Thọ tăng thêm người càng thêm vui, hấn vốn định mời thêm cả Lê Ngọc Hân qua cùng dùng bữa cho ấm cúng nhưng thấy tạm thời khoảng cách hai bên chưa phải quá gần.

Đám Trần Văn Kỳ và Phạm Viễn bận tối tăm mặt mũi, lão Kỳ bận không nói, còn Lão Viễn đúng là bận tối mắt, may sao chuyện xuất nhập hàng, tính toán sổ sách đã có con gái lão Phạm Hải Yến giúp dùm. Trước chuyến đi xa lão phải lo lắng chu toàn cho công việc ở nhà, mở rộng thêm nhiều khung dệt, xây dựng kho bãi, mướn nhân công. Quang Toàn dặn lão Phúc mang thêm cho ông ta mấy tên thái giám trong cung ra phụ giúp mới phần nào ổn định.

Sắp đến khi chưa thể đưa máy dệt hơi nước vào sản xuất, phải dùng tạm khung dệt theo lối cũ, cộng với kỹ thuật dệt ba người do lão Viễn nghĩ ra để đáp ứng nhu cầu trước mắt cung cấp sản phẩm cho đám thương buôn nhà Smith. vì nhu cầu rất lớn không cung ứng đủ hàng Quang Toàn nghĩ đến chuyện cho Phạm Viễn thành lập hội nhà buôn tự lựa mà thành viên chủ yếu là các ông chủ người Việt, bí mật giới thiệu cho họ kỹ thuật dệt ba người để tăng nhanh sản lượng hàng hóa. Tuy rằng về lâu dài bí mật này sẽ bị truyền qua nhà Thanh nhưng đến lúc đó Quang Toàn đã có thể cho xây dựng nhà máy dệt vải hơi nước năng suất hàng trăm lần, khi đó cái kỹ thuật dệt hiện tại coi như không còn ý nghĩa nữa rồi.

Hiện đang lúc khuyến khích người dân trồng dâu nuôi tằm Quang Toàn bỏ tiền túi cho thu gom rất nhiều tơ với giá cao, khiến trong dân gian mọi người bắt đầu có xu hướng trồng dâu để tăng thêm thu nhập, nhất là đám phú nông, vì có vốn nên ra tay nhanh nhất, người dân cũng chẳng chậm chân, những người đang có đất bỏ hoang không trồng trọt được lúa do thiếu nước thì nhanh chóng trồng cây dâu, cây bông xen kẽ khoai lang. Chỉ tội giống cây bông hiện tại năng suất khá thấp, Quang Toàn nghĩ ngay đến giống bông ở Bắc Mỹ, nhưng hiện tại vẫn chưa lấy được đành phải chờ một thời gian. Những hộ vừa được nhận đất cũng chẳng chịu kém cạnh, có nơi chính triều đình chưa kịp phân đất người dân đã kéo lên tận quan nha để đòi suất nữa gây nên bạo loạn, may sao Ngô Thi Nhậm là người cứng rắn lão tuyên bố ở huyện phủ nào không phân đất kịp thể để cho dân náo loạn tất cả quan lại nơi đó sẽ bị cắt chức.

Tuy có chút vượt quyền nhưng Quang Toàn đã giao hoàn toàn việc này cho lão, cộng thêm trên triều lúc này Ngô Thì Nhậm là một trong những nhân vật thét ra lửa có uy tín rộng khắp các tầng lớp sĩ phu Bắc Hà còn ai đứng ra chống đối chuyện này. Quang Toàn nhận được không ít tấu chương kể tội Nhậm vượt quyền nhưng hắn không nói gì, xem như đang ủng hộ lão. Tuyên bố được phát đi khắp nơi khiến cho đám quan địa phương không thể ngồi yên. Cũng có một vài nơi xảy ra náo loạn nhưng không nhiều, chỉ chục vụ, vì thế số quan lại bị cắt chức trong vụ này khá ít. May sao nội loạn không có tổ chức mà chỉ mang tính tự phát tức thời nên không gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Qua chuyện này Quang Toàn nhận ra được sự yếu kém trong hệ thống truyền đạt thông tin từ trung ương đến các địa phương của nhà Tây Sơn, nhà Nguyễn sau này tuy rằng chẳng phát triển công cụ truyền tin gì nhưng họ đã cho xây dựng hoàn thiện các dịch trạm từ Bắc chí Nam, cứ năm mươi đến một trăm dặm lại có một dịch trạm, như vậy thông tin truyền đi sẽ nhanh hơn. Khi có thiên tai hay chiến tranh, sẽ giúp triều đình nhanh chóng nắm tình hình và cấp tốc chỉ đạo, giống như lần trước, người dân bị bão lớn mất hết nhà cửa như vậy nhưng phải gần hai tháng sau triều đình mới hay tin, cho thấy sự yếu kém của nhà Tây Sơn trong việc này tương lai sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Hắn bàn chuyện với Nguyễn Thế Lịch, kêu lão nhanh chóng hoàn thiện các dịch trạm theo mô hình như của Nhà Nguyễn sau này. Có chút hạn chế trong phần cung ứng ngựa nhưng không phải là không thể giải quyết, lão định kèo nèo với hắn chuyện kinh phí, bị hắn nhắc khéo đến món lợi sắp tới từ vụ phát hành tiền làm lão nhanh chóng thụt lại. Sắp đến phát hành tiền đồng, Bộ Hộ của lão thu lợi không ít lão còn phân nản chuyện gì nữa, kể ra đây là thông tin vui nhất mà đám bộ hộ nhận được suốt mấy năm qua, khiến ai nấy đi làm mừng vui ra mặt, nhất là công thần Nguyễn Tông Phú đi đâu cũng được đám Bộ Hộ tiếp đón tận tình còn nồng nhiệt hơn tiếp đón lão thượng thư Nguyễn Thế Lịch.

Cũng không phải Nguyễn Tông Phú rảnh rang gì để đi đây đó chờ người khác chào đón, lúc này lão chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhằm xây dựng hệ thống tiền trang, công việc nhiều không thua gì Ngô Thì Nhậm, lấy đâu sức chú ý người khác tiếp đón lão như thế nào.

Hôm nay hắn đòi giá đi ra khỏi nội cung

- Toàn đệ.. ah không Toàn ca, hôm nay huynh định đi chỗ nào?

- Cứ đi rồi biết, muội hỏi nhiều quá rồi đấy.

Thật khổ với cô nàng này, suốt ngày hỏi luôn mồm, nhất là mấy cái lời bài hát, chẳng chịu ghi chép gì mỗi lần đều đi theo hỏi lại nhưng kỳ quái là chẳng bao giờ thấy nàng hỏi một vấn đề đến lần thứ ba, đừng nói cô nàng này chỉ nghe hai lần liền nhớ chứ. Hắn có chút thắc mắc nhưng chẳng muốn hỏi, vì chẳng muốn thấy bộ mặt ra vẻ đàn chị của nàng lúc đấy, có một chuyện hắn đành công nhận với lòng, nàng hát thật hay, hơn xa đám ca sĩ chính âm ở thế giới trước nhiều. May sao nàng chỉ biết hát đúng điệu mà hắn dạy, còn nếu nàng tự mình cover nữa thì hắn chắc phải phục sát đất.

Cuối cùng cũng đến được chỗ công bộ, vũ khí ti Phan Thuận đứng sẵn đây đợi hắn.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Các khanh bình thân đi.

- Tạ ơn Hoàng Thượng.

Quang Toàn nhìn về phía Phan Thuận hỏi.

- Khanh cho người báo lựu đạn đang sản xuất khi đem ra thử nghiệm có vấn đề?

- Đúng vậy thưa bệ hạ, số lượng nổ khá ít, trăm quả đem ra thử nghiệm chỉ khoảng bảy mươi quả phát nổ. Chúng thần đã cho làm cẩn thận nhưng tỉ lệ phát nổ không tăng lên bao nhiêu.

Quang Toàn nghĩ chuyện lựu đạn có nổ hay không chủ yếu phụ thuộc vào tỉ suất nén và ngòi nổ, những vấn đề khác không ảnh hưởng là mấy. Hắn nhất thời cũng không nhớ ra mình sai ở chỗ nào, phải biết lúc ra chiến trường tỉ lệ nổ của đạn được chính là máu và sinh mạng. Quang Toàn kêu Phan Thuận đưa ra bãi thử chỉ khi nhìn tận mắt hắn mới chuẩn đoán được nguyên nhân.

Bãi thử phía sau xưởng sản xuất binh khí khá rộng, mười người cầm trong tay lựu đạn tháo chốt ném mạnh về phía bãi đất trống. Quang Toàn theo thói quen ở kiếp trước dùng tay che tai cúi người thấp xuống, một phản ứng tự nhiên của người lính khi lâu năm. Chờ một hồi chẳng thấy tiếng động gì cả đến khi hắn buông tay xuống mới nghe tiếng nổ của lựu đạn, mấy lần thử sau cũng như vậy, chỉ khoảng bảy tám quả phát nổ tầm sát thương giảm sút nhiều so với tính toán của hắn, chỉ khoảng ba mét xung quanh mới tạo ra sát thương trí mệnh.

Ngoài hắn ra tất cả mọi người lần đầu trông thấy khả năng sát thương của đám lựu đạn này đều ngạc nhiên không ngớt, cô nàng Phụng Hiền thậm chí lảng xãng đòi ra tự tay thử nghiệm, bị hắn và đám Phan Thuận nhất quyết gạt đi mới chịu thôi, chuyện nguy hiểm như vậy ai dám để nàng ta đi thử cơ chứ.

- Cái này chính là thứ ca gọi là lựu đạn sao?- cô nàng quay sang hỏi hắn, hắn cũng gật đầu cho qua chuyện, hỏi đâu đi trả lời mấy câu hỏi bất tuyệt của nàng

Quang Toàn cẩn thận tháo gỡ một trái lựu đạn to như chai nước Dr. Thanh cẩn thận xem xét cô nàng Phụng Hiền đương nhiên không bỏ qua cặp mắt hau hau nhìn các thao tác kỳ lạ của hắn, cuối cùng đưa ra kết luận đây là do thuốc nổ mìn không đủ tiêu chuẩn. Rất nhiều người không phải trong chuyên ngành nên không biết trong một vỏ đạn không chỉ chứa một loại thuốc nổ (thường là TNT) thật ra trong đó còn một số loại chất nổ khác có tính nhạy nổ cao dễ làm kích nổ hay lượng nổ mìn, làm cho quá trình nổ của lựu đạn xảy ra nhanh hơn cùng một lượt.

Tương tự một cách dễ hiểu hơn, khi ta đi cắm trại muốn nhóm lửa, nếu chỉ có những thanh củi to thì sẽ rất khó nhóm, trong trường hợp đó cần những thứ dễ bén hơn để làm dẫn như giấy, lá cây... điều này cũng tương tự cho trọng đạn được. Muốn hiệu quả phải có chất dẫn nổ hợp lý, nếu không lựu đạn ném ra cả phút sau mới nổ như vừa rồi, lại còn quả nổ quả không thì chẳng có tác dụng gì đáng kể của lựu đạn, nên dùng từ mìn hay địa lôi thì thích hợp hơn. Trước đây hắn cứ nghĩ tại sao vào những năm này người ta ít sử dụng lựu đạn đến thế, bây giờ mới hiểu được cái nguyên nhân sâu xa trong đó. Xem ra cái dự án lựu đạn này đành tạm gác lại rồi.

- Khanh còn bao nhiêu quả như thế này? - Quang Toàn quay sang hỏi Phan Thuận

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Còn khoảng năm ngàn quả?

Năm nghìn quả trong thời gian ngắn như vậy theo kiểu hoàn toàn gia công không phải là ít, xem ra lão bỏ không ít công sức vào chuyện này, ngoài việc chế tạo lựu đạn lão còn phải đáp ứng nhu cầu về công cụ khai mỏ ngày càng tăng của Phạm Công Thiệu, tuy thời gian này thợ thầy trong xưởng của lão tăng không ít nhưng khối công việc không hề đứng tại chỗ mà ngày càng tăng cao theo xu hướng nhân rộng công việc khai khoáng mỏ.

- Khanh cứ tiếp tục cho người duy trì sản xuất, chuyện chậm nổ hay không nổ trăm sẽ có cách giải quyết sau, cứ mạnh dạn mở rộng khi thấy thiếu người, chuyện tiền công Khanh không cần lo nhiều.

- Tạ ơn Hoàng Thượng chỉ dạy!

Kể ra trong đám người thuộc hạ của hắn Phan Thuận là người cầu nệ nhất, cũng không trách lão được, số lần bàn chuyện giữa quân thần là không nhiều đấy. Đám lựu đạn này tạm thời không thể ra chiến trường đánh công kiên nhưng sử dụng vào mục đích thủ trận doanh hay dùng trong luyện tập cho tân binh sẽ không tệ chút nào. Bởi vậy hắn vẫn muốn tiếp tục sản xuất.

Nhắc đến tân quân hắn mới nhớ, vì không thể chờ đợi quân của tướng Diệu trở về để tuyển chọn binh lính nên Quang Toàn cho Phan Văn Lân tuyển từ đám thành vệ quân và cấm vệ quân ra thêm hơn ba trăm người, cộng thêm bảy trăm người trước đó là được hơn ngàn người.

Quang Toàn cho chia làm bốn tiểu đoàn tầm hơn hai trăm năm mươi người theo thứ tự một lẻ một, một lẻ hai, một lẻ ba, một lẻ bốn, do bốn người làm tiểu đoàn trưởng là Trần Quách Tĩnh, Đỗ Quốc, Hữu Nam, Dương Thiết. Các vị trí còn lại bên dưới tự mình bổ nhiệm phân chia. Đám người Trần Quách Tĩnh không mấy hài lòng với cách đặt tên này, xin hắn cho đổi cái tên gì cho có khí thế hơn, nhưng hắn chỉ cười nói chuyện này sẽ để sau, khi làm lễ thành lập tân quân sẽ có đáp án

Sau một hồi bàn luận và tìm hiểu với đám Phan Văn Lân, Lê Quang Hưng cùng mấy người Đỗ Quốc, Hữu Nam, Dương Thiết, Trần Quách Tĩnh. Cuối cùng quyết định lấy biên chế theo đội hình năm năm cho dễ tính, lại phù hợp với lối cầm quân hiện tại của các tướng soái Tây Sơn, theo đó:

Một tiểu đội có năm người trong đó có một tiểu đội trưởng

Năm tiểu đội hợp thành một trung đội

Năm trung đội hợp thành một đại đội

Trên đại đội là tiểu đoàn rồi trung đoàn và sư đoàn, tiếp diễn như thế..

.....

Cứ năm năm như vậy mà tính lên, nhưng hiện tại chỉ dừng ở cấp tiểu đoàn mà thôi.

Sau khi phân chia xong Quang Toàn tạm thời cho họ tập kết bên cạnh một mảnh đất trống bên sông Hương gần Hoàng cung lệnh cho họ nhanh tự mình xây dựng doanh trại sau đó sẽ làm lễ thành lập tân quân.

Ngày 10 tháng 2 năm 1795 bên bờ sông Hương êm đềm chứng kiến cảnh tượng một đội quân mới ra đời mà sau này làm cho biết bao vùng đất đầy sóng.

Đến dự buổi lễ thành lập tân quân không nhiều chỉ có Lê Văn Hưng, Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Bảo, Nguyễn Phụng Hiền với tư cách là khách mời, còn chủ trì buổi lễ chính là Phan Văn Lân và Trần Quách Tĩnh. Một khán đài lớn được xây dựng tạm thời để làm nơi an tọa và phục vụ buổi lễ.

Quang Toàn đứng lên hỏi lớn.

- Các ngươi là ai?

- Là quân Tây Sơn! Quân Tây Sơn!- mấy người có kinh nghiệm phục vụ trong quân trại lâu ngày liền cất cao giọng trả lời.

- Sai! Kể từ hôm nay các ngươi không còn là quân Tây Sơn, kể từ hôm nay các ngươi là binh sĩ Đại Việt ta, chiến đấu vì Đại Việt ta, nay ta ban cho các ngươi cái tên mới, cái tên sẽ làm cho các ngươi kiêu hãnh. Từ hôm nay gọi các ngươi là Lạc Việt quân.- nói đến đây Quang Toàn vung tay lên một lá cờ lớn nền đỏ, ở chính giữa có thêu hình cánh chim lạc màu vàng đang đuổi theo một ngôi sao năm cánh cùng màu hướng về cán cờ.

- Từ nay ngọn cờ cánh chim lạc này đi đến đâu bước chân các ngươi quân Lạc Việt sẽ đi theo đến đó bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào.- hân chỉ tay vào ngọn cờ mà nói

- Bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào, bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào. — đám quân sĩ phía dưới hô to, tất cả mọi người nhìn thật kĩ lá cờ bay phấp phới in hình cánh chim lạc như để ghi nhớ nó trong lòng.

Sau đó Trần Quách Tĩnh lên đọc mười tám điều kỷ luật của quân Lạc Việt, những cái này đa số hán sao chép lại của QDND ở kiếp trước, có bổ sung thêm một số điều bắt buộc như:

Quang Toàn là lãnh đạo tối cao của quân Lạc Việt, mọi mệnh lệnh của lãnh đạo tối cao chính là mệnh lệnh không thể trái.

Quân Lạc Việt trực tiếp nằm dưới sự chỉ đạo của nhà vua tối cao.

Trong quân Lạc Việt tất cả không phân biệt cấp bậc đều gọi nhau bằng hai tiếng “đồng chí”.

Quân Lạc Việt chiến đấu dưới ngọn cờ cánh chim lạc khi có ngọn cờ vung lên là vẫn còn chiến đấu, ở đâu có nó ở đó có sự bảo vệ của quân Lạc Việt.

Quân Lạc Việt từ nhân dân mà ra, sống và chiến đấu vì nhân dân, vì tổ quốc thân yêu

.....

Phần còn lại là ăn cắp bản quyền từ thế giới trước

Quân Lạc Việt tạm thời tại chỗ huấn luyện dưới sự chỉ đạo của Phan Văn Lâm, tập hành quân di chuyển và ném lựu đạn, đây là chương trình huấn luyện đầu tiên trước khi súng đạn được mang về. Kể ra còn khá nhiều thứ cần hoàn thiện từng bước, đầu tiên là mũ áo dày dếp, sau là xây dựng hoàn thiện đội hình đội ngũ, khẩu lệnh. Hân quăng cho Phan Văn Lâm một cuốn sổ trong đó ghi mấy cái khẩu lệnh mà hân đã chỉnh sửa cho phù hợp với điều kiện hiện tại, dặn lão cứ theo vậy mà làm.

Quân lệnh mới của quân Lạc Việt khiến nhiều người bất ngờ, nhưng tò mò nhất trong đám người này vẫn là Phụng Hiền, nàng ta cảm lấy mà đọc lâu lâu nhủ mấy liếc nhìn sang hân, khi biết quân lệnh này là do chính tay hân viết ra. Không biết yêu tinh này có làm cái trò quỷ gì nữa không đây.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại tướng? Đem Đi Hàm!

Trong một ngôi nhà lớn ở Kinh Thành Phú Xuân, nếu ai ở xa mới đến có chút tò mò chỉ cần hỏi han chút người đứng bán hàng bên vệ đường liền biết đây là tư dinh của Bùi Đắc Tuyên cậu ruột của đương kim Hoàng Thượng.

- Thái Sư! Người cam lòng để quyền bính lọt khỏi tay mình sao?- một người đứng bên cạnh Bùi Đắc Tuyên tên là Vũ Càn lên tiếng.

Nói đến Vũ Càn, hẳn vốn là một hoạn quan dưới triều vua Thái Đức, có quen biết với Bùi Đắc Tuyên từ khi lão còn là một quan nhỏ. Vũ Càn thường nịnh hót, hay nói leo bị Nguyễn Huệ khi đó còn là long nhung tướng quân quở trách vài lần, hẳn ôm lòng mà sinh hận, từ đó vẫn thường xuyên ở bên cạnh vua Thái Đức nói xấu Nguyễn Huệ. Sau này khi triều đình Quy Nhơn tan rã Bùi Đắc Tuyên đem lão về bày trò cho Quang Toàn được Quang Toàn ưa thích. Lần trước khi Quang Toàn bị lên cơn sốt hẳn có chuyện phải đi ra ngoài một thời gian, khi trở về liền hay tin Bùi Đắc Tuyên bị cắt chức.

- Hừ, cũng là tại ngươi, đang trong lúc máu chốt ngươi lại bỏ đi đâu. Công sức bao nhiêu năm nay đành bỏ trôi sông - Bùi Đắc Tuyên hậm hực nói.

- Thái Sư bớt giận! Tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ, lần này có mang về một đám gà đá rất cừ, ngày mai tiểu nhân sẽ vào yết kiến Bệ Hạ xem sao- Vũ Càn tỏ vẻ khúm núm nói với Bùi Đắc Tuyên.

- Ta đã thử vào gặp mấy lần nhưng không được đấy! Ngươi cứ thử xem sao?

- Đại nhân không cần quá lo lắng, không có cách này ta lại bày cách khác chẳng phải .....

Vũ Càn nói đến đây âm thanh nhỏ xuống như đang thầm thì bên tai Bùi Đắc Tuyên, chỉ thấy được sát mặt của Tuyên mỗi ngày một khó coi.

00000---00000

Nội Cung, kinh đô Phú Xuân

- Khải bẩm Hoàng Thượng, có Vũ Càn xin ra mắt!

Quang Toàn nghe cái tên này thấy khá ngạc nhiên, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại, cuối cùng cũng nhớ ra cái tên Vũ Càn này, đây chẳng phải là người trước đây vẫn hay vào cung dạy hẳn cách chơi trội để đá gà hay sao? Tay này không biết biến đi đâu mất tầm mấy tháng nay giờ bỗng dưng quay lại, Quang Toàn cũng có chút tò mò về mấy cái trò này.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

- Đứng lên đi!

- Tạ ơn Hoàng Thượng! Nô tài có thể được hầu hạ Hoàng Thượng là phước đức không biết bao nhiêu đời để lại, mấy tháng nay nô tài đã cất công lận lợi từ bắc chí nam tìm về cho ngài được mấy con “đại tướng” xin Hoàng Thượng xem.

Phượng Hiền đứng bên cạnh khẽ nhủ mày, Quang Toàn nghe vậy tỏ ra thích thú nói.

- Nhanh cho trẫm xem!

Quang Toàn ra đến sân đã thấy ở đây bày mấy chiếc lồng, mấy chú “đại tướng” đứng ở bên trong chú nào chú đó oai vệ, bấp đùi đỏ chặc...

- Hoàng Thượng đứng là anh minh thần võ, chỉ có ngài mới xứng sở hữu mấy con “đại tướng” này thôi, Hoàng Thượng xem nô tài đã phải tốn bao công sức ngày đêm khổ cực không quản ăn ngủ giữa trời để tìm ra chúng...

- Hoàng Thượng xem... đây.. đây.. con này... cả con này nữa.

Hắn ngó ngang ngó dọc từ con này đến con kia, gật đầu liên tục miệng không ngừng nói được được, trong lòng thầm nghĩ, “đám này đem đi hầm thuốc bắc thì đúng là rất được” mắt nhìn theo sự giới thiệu chuyên nghiệp của Vũ Càn.

- Hoàng Thượng! Còn đây nữa ngài xem, mấy con đế này thần cũng ti mi lựa chọn khắp... Hoàng Thượng chỗ đây... nom bấp chân nó kia... mấy cọng gai trên chân....

Quang Toàn quay sang hỏi nói với Vũ Càn.

- Mấy con này rất được, vất vả cho ông rồi, tiền bạc...

- À không! Đây là tấm lòng thành kính của nô tài đối với Bệ Hạ. Bệ Hạ vui tức là người trong thiên hạ vui, tấm lòng tận trung của nô tài mong bệ hạ chứng giám

- Vậy tốt, ngươi đứng rất hợp lòng trẫm, nhớ sau này phải tiếp tục cố gắng, trẫm sẽ nhớ công của ngươi. Giờ hãy về tiếp tục chuẩn bị, tháng sau trẫm còn cần một đám “đại tướng” như vậy.

- Ồ, còn...

- Còn không mau đi! Người đâu, đem đám “đại tướng” này xuống ngự thiện phòng hầm dần cho Thái Hậu tắm bổ.- Quang Toàn thốt ra mấy lời cuối làm

cho Vũ Càn đang bước xuống bậc sân gạch mình té ngã

Phượng Hiền đứng bên cạnh nghe vậy không kìm được mà bật tiếng cười khanh khách, mấy nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông và đám hầu cận sau chút bất ngờ thấy Phượng Hiền cười cũng cười nghiêng ngả.

- Toàn đệ... huynh, muội thấy huynh thật biết đóng kịch đấy!

- Lão Phúc! Thánh chỉ đã truyền tới nơi cho Tuyên?

- Dạ bẩm! Đã truyền đến phủ từ hôm qua.

- Ừm! Nhớ cho người hối thúc để lão đi càng nhanh càng tốt. Khởi giá đến cung Trường Thọ.

-0-0-0-0----

Trong sân vườn Hoàng Cung Phú Xuân, Quang Toàn cùng ngồi đối ẩm “đám gà hầm” với mấy người Lê Văn Hưng, Phan Văn Lâm, Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Bảo còn Phượng Hiền đứng bên cạnh thỉnh thoảng rót rượu. Đây là cách làm việc mà cả kiếp trước và kiếp này hần tôn sùng, chẳng có chuyện gì là không thể bàn bạc giải quyết trên bàn nhậu, tuy rằng sẽ chẳng giải quyết triệt để nhưng sẽ là nơi dẫn đường chỉ lối cho mọi khó khăn tìm được hướng giải quyết, cũng sẽ là nơi phát sinh tình hữu nghị gắn bó keo sơn giữa người với người, cho họ có cơ hội cùng đứng trên một chiếc thuyền... (vấn đề này cần được nghiên cứu sâu rộng hơn ở những tác phẩm khác, bạn đọc có thể tìm đến với tác phẩm kinh điển như bí quyết kiếm lịch đếm ngày trên bàn nhậu).

Hiện tại thủy quân Tây Sơn đã tập trung lại cửa biển Thuận An để chịu phân chia huấn luyện, bổ sung quân số, công việc này giao cho ba người Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Bảo.

- Ba vị tướng quân, thủy quân của trẫm hùng mạnh như thế nào đều trông cả vào ba vị.

- Tạ ơn Hoàng Thượng tin cậy giao phó, xin ngài cứ tin ở chúng thần, chỉ có điều chiến thuyền hiện nay đang rất thiếu thốn xin nhanh chóng bổ sung.

- Chuyện chiến thuyền trẫm đã tính đến, nếu không có gì thay đổi, cuối năm nay thủy quân sẽ được bổ sung thêm một loạt chiến thuyền cấp Định Quốc. Các vị muốn nhanh hơn thì hãy tự mình đến gặp Vũ Huy Tấn mà hỏi ông ta, biết đâu chừng vì thế mà có thể nhận thuyền sớm hơn.

Quang Toàn nói vậy khác nào kêu bọn họ nếu còn muốn kêu gào chuyện thiếu chiến thuyền thì đi gặp Vũ Huy Tấn mà đòi, hần chẳng có liên quan gì ở đây cả. Đám đồ đốc ngồi bên dưới nghe hần phui trách nhiệm như vậy liền tròn mắt, đi hỏi lão già “chết tiệt” kia sao? Họ chưa phải chưa làm đấy, bị lão ta quát thẳng vào mặt

— mấy ông ngon thì cầm búa ra đó mà làm!

Mấy lão cũng đành chịu. Việc đóng thuyền bị đình trệ mấy năm nay, vừa được chỉnh chu lại đi vào hoạt động, nghe đâu bốn năm ngày trước mới bắt tay vào đóng trên ụ đầu tiên. Với tiến độ như vậy chắc phải còn lâu mới có chiến thuyền mới.

Nghe Hoàng Thượng nói thì đợt này tuy lâu bổ sung chiến thuyền nhưng khi được bổ sung lại là loại cấp Định Quốc trở lên, khiến đám đồ đốc Tuyết mong chờ từng ngày, bất chấp lão già Vũ Huy Tấn kia quát mắng thế nào cũng phải thường xuyên ghé qua “thúc dục” phát, phải biết hiện tại thủy quân Tây Sơn chỉ có một chiếc cấp Định Quốc thôi đấy. Đợt này Vũ Huy Tấn dự tính mở một lúc mười ụ chuyên đóng thuyền chiến, vậy chẳng phải tương lai số lượng cấp Định Quốc sẽ... nghĩ đến đây mấy lão không kìm được mà sáng hết mắt.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Thần nghĩ nên chia thủy quân hiện thời ra làm các đạo đóng lần lượt theo thứ tự từ Quy Nhơn về Thuận An, làm như vậy vừa có thể huấn luyện thủy quân tốt hơn vừa đảm bảo an toàn tránh bị thủy quân giặc Ánh theo đường biển đem quân chặn mất đường lương của Vũ Văn Dũng. — người lên tiếng là Nguyễn Văn Lộc (một trong thất đại hổ tướng nhà Tây Sơn, kể từ khi tham gia khởi nghĩa ông liền tiếp lập được công trạng lớn, được Quang Trung tin dùng cùng theo nam chinh bắc chiến như hình với bóng, trong lúc phản kích quân Thanh năm đó sử cũ còn ghi lại “..Từ Biện Sơn, Đô đốc Lộc cho quân thủy vượt biển tiến vào sông Lục Đầu, rồi lên Phượng Nhãn, Lạng Giang, Yên Thế để chặn đường về của quân Thanh.”)

- Lộc nói phải, thần cũng cho làm như vậy sẽ hợp lý hơn- người lên tiếng tỏ ý tán đồng chính là Đặng Xuân Bảo (Bảo ít đọc sách nhưng rất trung liệt và giàu mưu lược hơn người. Ông thường dùng đức để trị nên ai cũng theo” đây là lời nhận xét xúc tích nhất về của con người này mà sử cũ ghi lại.)

Kể ra việc chia thủy quân cũng có cái hay, tuy rằng hiện tại không đủ sức chống lại thủy quân Ánh nhưng cũng không thể vì vậy mà rút đầu, chờ chúng cho người bí mật tập kích bất ngờ đường lương từ phía sau của Vũ Văn Dũng. Không phải không có chuyện đó, hiện tại chưa có nhưng lo xa chút không phải là không được, dù không thể ngăn cản thủy quân của địch nhưng sẽ loại bỏ được tính bất ngờ của đối phương.

- Được, rất hợp ý trẫm, nay chia thủy quân ra làm ba, Lộc tướng quân lĩnh thủy quân đóng tại Quy Nhơn, Bảo tướng quân lĩnh thủy quân đóng tại Mỹ

Khê, tại Thuận An giao cho Tuyết tướng quân, cả ba nơi nhớ phải giữ liên lạc thường xuyên với nhau, tránh để thủy quân giật Ách bất ngờ tiến ra mà không biết.

- Chúng thần tuân chỉ, xin bệ hạ yên tâm - ba người đồng thanh đáp

Quang Toàn không uống được rượu nên ngồi tận hưởng mỹ vị “đại tướng” hầm, mấy người đẹp bên cạnh phục vụ chu đáo thiếu mỗi chuyện đưa đến tận miệng, đơn giản vì hắn thấy như vậy chẳng tiện chút nào. Còn mấy lão ngồi bên dưới ai mà không phải là hũ rượu di động, mấy khi được vua mời tiệc, chẳng chút khách khí ăn uống tự nhiên như ở nhà, thực tế chưa bao giờ trong đầu mấy lão có khái niệm khách khí trước mặt hắn, thậm chí cả đối với Quang Trung.

Đang lúc này lão Phúc chạy vào báo Trần Quang Diệu đã dẫn quân về đến kinh, đang đứng bên ngoài chờ gặp.

Lão này thật đúng lúc a, như thường lệ, khi đại tướng dẫn quân đánh trận trở về sẽ có một màn đón tiếp long trọng, nhưng riêng nhà Tây Sơn từ khi dựng cờ khởi nghĩa đến giờ có lúc nào ngừng chiến, nhiều đến nỗi mọi người đã coi không có cái lệ này từ lâu.

- Nhanh mời Diệu tướng quân vào! Về rất đúng lúc a.

Hắn quay sang nói với đám Lê Văn Hưng

- Chúng ta chịu khó đi xem Diệu tướng quân nào, không nên để ông ấy vừa về lại hay tin chúng ta nấp ở nhà ăn uống một mình.

Cả đám nghe vậy cười to, đứng lên theo Quang Toàn đi ra gặp mặt Trần Quang Diệu. Kể ra hai người có qua lại thư từ không ít nhưng gặp ông ta thì đây là lần đầu tiên.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Quang Toàn là một người cao khoảng mét bảy, thân hình lực lưỡng trên mình khoác giáp mềm. Khuôn mặt lộ rõ sự cương trực cộng thêm cặp mày dài làm cho người khác cảm nhận được sự sắc bén mang theo sát khí của một dũng tướng sa trường. Trần Quang Diệu không phải chỉ đến một mình, theo sau ông còn mấy người nữa, trong đó làm chú ý nhất là nữ tướng đứng bên cạnh Diệu, tóc búi cao thân hình gọn gàng nghiêm trang từ xa đã đổi về phía hắn mà mỉm cười, không khó để đoán biết đây là vị nữ tướng trong trong truyền thuyết Bùi Thị Xuân. Vừa đến nơi đám người liền đứng ra làm lễ

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Các ái khanh bình thân! Vất vả cho các vị rồi! Đi đường chắc rất khổ cực. Người đâu! mau dẫn chư tướng xuống dưới tắm rửa thay y phục, chờ trẫm mở tiệc tẩy trần.

- Tạ ơn Hoàng Thượng! Đám chư tướng đứng sau Trần Quang Diệu nghe vậy mừng rỡ cất tiếng tạ ơn.

(Mấy hũ rượu nhà Tây Sơn với nhược điểm có rượu vào là nói bảy chữ đầu câu là “đi..t.” ảnh hưởng lớn đến thuần phong mỹ tục nên xin cắt bỏ. Phần ăn nhậu (uống bia ôm của Quang Toàn) cũng xin cắt bỏ... anh em nào không cam lòng xin liên hệ với tổng đài 1080 để cập nhật địa chỉ quán bia gần nhà nhất.)

Cầu thanks, vote, like

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Made Đại Việt

Quang Toàn vẫn còn cảm thấy choáng váng, đầu nặng trĩu khó chịu, hôm qua mở yến tiệc đón đám người Trần Quang Diệu trở về. Có thêm đám chư tướng dưới tay Diệu tham gia nên hắn gắng uống đôi ba chén, khổ nỗi chỉ nhiều đồ đủ làm cho hắn ê ẩm cả người đến hôm nay.

- Toàn huynh tửu lượng kém như vậy! Nhớ khi ta bằng tuổi huynh đã có thể uống hết một hũ Lệ Xuân rồi! - lệ Xuân, Hạ Vũ, Thu Sương, Đông Nòng là tên bốn loại rượu mạnh do đám sâu rượu nhà Tây Sơn tự đặt, thực tế bốn loại rượu này chẳng có gì khác nhau, đều nấu chiết từ gạo mà ra cả, chẳng qua họ đặt như vậy để biết thời gian đang uống là lúc nào thôi.

Lúc này hắn mới biết người đẹp bên cạnh mình cũng là một hủ rựu. Quả không hổ là con nhà nòi a.

- Cha muội không nói gì sao?- Quang Toàn ngạc nhiên hỏi lại.

- Là cha muội tập cho muội uống mà, cha nói như vậy mới có khí sắc nam nhi, từ nhỏ ông còn dạy ta cách hóa trang thành con trai nữa đấy!

Quang Toàn chỉ nghe đến vậy liền hiểu ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

0-----

Hôm nay thương thuyền nhà Smith nhỏ neo trở về Anh Quốc, sứ đoàn Đại Việt do Trần Văn Kỳ dẫn đoàn cũng xuất phát theo, Phan Viễn có vai trò vô cùng quan trọng trong chuyến đi này đương nhiên không thể ở nhà, lúc chia tay Phan Hải Yến khóc nức nở. Gia đình lão Viễn neo đơn chẳng có lấy họ hàng thân thích ở gần, hai cha con thường ngày vẫn nương tựa vào nhau mà sống, nay bảo sao nàng không khóc. Hắn và Phụng Hiền phải ra sức dỗ dành không ít.

- Yến muội ngoan, còn có ca ở đây chăm sóc cho muội mà, chẳng bao lâu cha muội lại trở về thôi.

- Đúng vậy Yến muội! Có tỷ ở đây ai dám bắt nạt muội, muội cứ nói cho tỷ hay, tỷ nhất định vì muội mà đòi lại công bằng. Muội đừng khóc nữa Chú Viễn sẽ rất nhanh chóng trở về, lúc đó muội tha hồ có nhiều quà. – Phụng Hiền ra dáng đáng tỷ dỗ dỗ cô em mấy tuổi, hắn nghe xong suýt nữa phì cười, may sao cổ nhìn được.

Cô nàng dựa vào người hắn mà khóc cho đến lúc thiếp đi vì mệt. Quang Toàn đỡ lấy cô nàng, nhìn sang thấy rõ từng chiếc lông mi còn đọng nước mắt, hắn thủ thỉ “đúng là yêu tinh mà, khóc mà cũng hút hồn người khác như vậy, khiến người khác yêu thích không rời mắt a, tim muốn tan chảy hết cả rồi này”

Phạm Hải Yến khi tỉnh giấc đã thấy mình nằm trong Hoàng Cung, ngồi bên cạnh mình là Quang Toàn, khiến cô xúc động muốn nói gì đó nhưng lại chỉ bật được tiếng.

- Toàn huynh- đây là cách hắn dạy nàng gọi tên hắn, thấy Phụng Hiền cũng kêu như vậy nên nàng cũng mạnh dạn gọi theo. Lúc mới đầu còn khiến nàng ngượng ngịu không ít, lâu dần cũng thành quen, bây giờ nàng gọi hắn như vậy đã thành quen.

- Ta đã bàn chuyện với cha muội, thời gian này muội cứ ở lại trong cung đừng ngại, chúng ta là người một nhà cả- Quang Toàn lên tiếng.

Câu “chúng ta là người một nhà” khiến Phạm Hải Yến mặt đỏ ửng, chỉ gật đầu nhẹ một cái rồi cúi xuống đưa tay mân mê vạt áo, bẽn lẽn không dám ngẩng đầu lên nói cái gì. Quang Toàn thấy vậy biết mình nói hơi quá lời, đành lảng qua chuyện khác, trong lòng thầm nói “đến e thẹn cũng khiến tim người ta đập loạn nhịp như vậy, tai họa nhân gian a”.

Từ đó bên cạnh Quang Toàn lại xuất hiện thêm một bông hoa, mẹ hắn lần đầu gặp Phạm Hải Yến liền yêu thích không rời, liên tiếp hỏi han, miệng không ngừng cười, cứ như thể ngay tức khắc muốn bắt nàng làm con dâu vậy. Bữa cơm gia đình lại thêm một thành viên càng thêm ấm cúng.

Hải yến tỏ ra rất thông minh và hiểu học, vì để có lý do “danh chính ngôn thuận” bên cạnh nàng, hắn chỉ chỉ dạy nàng các chữ số latin rồi bảng cửu chương, phép nhân chia cộng trừ, khổ sao nàng tiếp thu rất nhanh, chẳng mấy chốc vốn liếng về số học của hắn bị nàng khai thác không ít. Đến ngay cả chữ quốc ngữ cũng đem dạy cả cho nàng. Phụng Hiền lúc ban đầu không hứng thú lắm với đám số học, về sau thấy hắn dạy chữ quốc ngữ cho Hải Yến liền đòi theo học.

- Toàn huynh, ta cũng muốn học loại chữ này, có thứ hay như vậy mà trước giờ không đem ra cho muội xem- Phụng Hiền hờn dỗi nói

Hắn sao biết được nàng cũng thích loại chữ này, với lại ai biết nàng đến không đúng lúc. Phải công nhận trí nhớ của Phụng Hiền khiến hắn phải nỗ lực vượt qua khả năng nhận biết của hắn ở kiếp trước, trí nhớ của nàng còn cao hơn Hải Yến không chỉ một bậc, làm cô nàng khen Phụng Hiền không ngớt, rất lấy làm hâm mộ. Hắn lại nhờ vậy được thêm một phen chứng kiến cảnh người đẹp ra vẻ đàn chị.

Công việc quản lý xưởng dệt và thu mua tơ tằm vẫn do Hải Yến phụ trách, lão Phúc cắt cử thêm người giúp đỡ cho nàng. Do vậy mọi việc vẫn hoạt động ổn định như lúc lão Viễn ở nhà, chỉ có điều lượng sản phẩm tồn kho của thương hội buôn bán tơ lụa ngày một nhiều, nhưng chẳng ai lấy đó làm lo lắng vì trước đó trưởng hội Phạm Viễn đã lên tiếng đảm bảo sẽ không có chuyện hàng hóa tồn đọng quá lâu, với lại bán cho đám người Tây Dương cũng được giá cao nên ai cũng tin tưởng gắng sức mở rộng quy mô từng ngày. Hội trưởng Phạm Viễn là ai chứ, ông ta là người của Hoàng Thượng đấy, chuyện này là bí mật mà ông chủ nào trong thương hội cũng biết, có hậu trường lớn như vậy đảm bảo còn lo lắng gì nữa.

Quả thật vậy, sau đó mấy tháng đám thuyền buôn Tây Ban Nha do lính mục Sấm giới thiệu cũng cập bến Đại Việt thu góp sạch sẽ đám tơ lụa chất lượng tốt do thương hội dệt ra với giá cao, làm cho giá tơ tằm không ngừng tăng, thậm chí còn thiếu tơ vì chính sách trồng dâu vừa đem ra còn cần hai ba năm nữa mới thu hoạch được vụ đầu tiên. Một số thương nhân kết tóc bím, tìm cách kết nối với Hải Yến để bán lại tơ, Quang Toàn thấy việc này là chuyện tốt thu mua nguyên liệu không cần suy nghĩ cũng biết đó là việc đáng khuyến khích nên bảo nàng đồng ý. Thậm chí còn chủ động bắt tay chặt chẽ với đám nhà buôn lớn người Hoa để tương lai có thể thông qua họ đi vào thị trường đám người kết tóc bím.

Đang lúc này Nguyễn Tông Phú báo về bắt đầu chính thức phát hành tiền mới và thu hồi tiền cũ, cáo thị được dán đồng loạt khắp nơi thông báo đến từng làng xã tiếp tục làm oanh động xã hội đến từng gốc rễ. Đám thương nhân tự đúc tiền kém chất lượng thấy được nguy cơ bắt đầu chạy đôn chạy đáo liền

hệ với các phe cánh trong triều.

Mấy hôm nay từ trên triều, hàng tá tấu chương bàn về chuyện chỉ nên phát hành tiền mới mà không nên thu gom tiền cũ, lại càng không nên quy định hạn sử dụng của tiền cũ, theo họ nên để cả hai loại tiền cùng song song tồn tại là hay nhất. Rất nhiều người biết cách xử lý tấu chương xấu tính của hần nên tìm đến đám biểu mẫu của Châu Văn Trai học cách viết mong sao từ đó lấy lòng Hoàng Thượng được chút ít, mặc dù đây là thứ mà trước nay không ít người đứng ra kịch liệt phản đối tấy chay. Quang Toàn đương nhiên sẽ không dừng lại việc thu hồi tiền cũ, nhưng cũng không làm công sức viết tấu chương của quần thần.

Những tấu chương nào viết theo biểu mẫu đưa ra hần sẽ đọc và phê đại loại như sau ‘Ái khanh biết lo cho bách tính trăm họ như vậy thật đáng khen, bài tấu chương của ái khanh trẫm đã đọc từng câu từng chữ, viết rất hợp ý trẫm, nhưng việc thu hồi tiền cũ là chuyện đã được Bộ Hộ thông qua, trẫm đã giao toàn quyền quyết định cho họ, ái khanh nếu còn thấy gì không đúng nên đứng ra góp ý để họ kịp thời sửa chữa’. Còn đám tấu chương không viết theo quy cách mới thì hần sử dụng các con dấu có sẵn của mình để trả lời. Phụng Hoàng lại có thứ để tò mò

Quang Toàn khéo léo chuyển quả bóng này qua bên Bộ Hộ. Người được lợi nhất trong chuyện thu hồi tiền cũ đổi tiền mới lần này là mấy lão bên đó đương nhiên họ phải tiếp rồi. Một cuộc tranh cãi ác liệt diễn ra giữa hai phe một bên là quan lại làm trong Bộ Hộ một bên là đám người phản đối thu hồi tiền cũ kéo từ trên triều ra đến cả bên ngoài triều, người dân cũng vì vậy mà bàn tán xôn xao, đương nhiên phe Bộ Hộ được người dân ủng hộ hơn cả. Một ngàn đồng mà họ đang có bỗng dưng biến thành một ngàn hai trăm đồng mà còn là loại đồng tốt chất lượng, thử hỏi ngu sao không ủng hộ chuyện đổi tiền.

Quang Toàn khéo léo đặt bản thân mình làm người không liên quan, qua mấy tháng ngồi trên ghế rồng hần khôn khéo ra không ít, chẳng còn cái cảnh tượng tự mình đứng ra nói lý với đám quan lại nữa. Đương nhiên trong lúc đám bộ hộ vật và chống chọi của đám quan lại trong triều thì người cười to nhất vẫn là Châu Văn Trai, chưa bao giờ các quy ước viết tấu chương của lão lại được sử dụng nhiều như vậy, bảo sao lão không đắc ý cho được.

Tại một quán nước cách điểm đổi tiền mấy trăm mét, một đoàn xe ngựa thò trên lưng nặng trĩu, nhìn là biết của một nhà giàu có đang chờ tiền đi đổi.

- Này bá hộ Dần, lão cũng chờ tiền đi đổi sao? Nom nhiều ấy nhỉ, đợt này đổi xong, riêng số tiền lời cũng đủ cho lão cất được cái nhà to nhất vùng rồi.

- Hóa ra là bá hộ Mão, lão cũng vừa đổi tiền về phỏng? Sao có chục rương thôi thế này, đừng nói là nhà lão chỉ có bấy nhiêu đây a. Xem ra nhà lão cũng chẳng giàu có là mấy.

- Xi! Tại nhà ông trước đó không lâu lỡ đổi hết tiền ra bạc nén, nếu như biết trước đã chẳng - bá hộ Mão mặt mày ỉu xiu nói

- Oh! Tội nghiệp ông anh, tôi xin phép đi trước kéo không lại phải về muộn. tui bây lên đường ẹ lên. - Lão bá hộ Dần nghe đến đó vội vàng chào tạm biệt lão Mão rồi thúc ngựa đi mất.

Nhìn bóng lưng của bá hộ Dần khuất xa lão bá hộ Mão vẫn không hiểu được, thời gian để đổi tiền đợt đầu kéo dài những ba tháng việc gì lão phải lật đật như vậy, quay sang hỏi anh hầu kế bên.

- Mày thấy thằng bá hộ Dần có gì đó lạ lắm không

- Con thấy có gì lạ ở ông ấy đâu. Nhưng hình như trên ngựa của ông có chở theo cả bạc nén chứ không phải một mình tiền - anh người hầu đáp.

- Bạc nén sao? Lão chở bạc nén theo làm gì? Định đi đổi thành tiền sao? – Bá hộ Mão thắc mắc không hiểu nổi, khi về đến nhà lão kể chuyện này lại cho mụ vợ nghe.

- Úi trời ơi, sao ông dần đến thế, có vậy mà cũng không nghĩ ra, hôm nay một ngàn đồng cũ đổi thành một ngàn hai đồng mới, vậy chẳng phải một lượng bạc cũng đổi được một ngàn hai đồng hay sao. Mấy bữa nữa một ngàn đồng cũ chỉ đổi được một ngàn đồng mới vậy chẳng phải giá bạc cũng giảm xuống chỉ còn mỗi lượng một ngàn thôi sao? Đang lúc bạc lên giá ông còn không mang hết chúng đi đổi về đây cho tôi.- Mụ vợ bá hộ Mão gất lên, lúc đó mới lão mới biết tại sao khi nói đến bạc tên bá hộ Dần lại bỏ đi nhanh như vậy, thì ra lão định ăn mạnh một mình.

Thật ra không ít người biết mách khéo này, chỉ mỗi đầu óc tên bá hộ Mão quá bả đậu mà thôi, trước đây thương nhân người Thanh dùng không ít chiêu này để gom bạc của Đại Việt, chỉ có điều tiền xu mà chúng đưa ra quá dỏm mới khiến tiền tệ trên thị trường lộn xộn như bây giờ. Bây giờ Nguyễn Tông Phú cũng áp dụng chiêu bài này đưa về cho Bộ Hộ một lượng bạc lớn, hỏi sao mấy lão bên đó không đứng ra bảo vệ chuyện thu hồi tiền hết mình cơ chứ. Chỉ khổ đám người đúc tiền lậu trước kia nay phải tìm cách chuyển nghề thôi.

Bên kia Nguyễn Tông Phú buông tay phát hành tiền mới bên này Quang Toàn cũng không ngồi yên, cùng Hải Yến và Phụng Hoàng bàn chuyện tiêu thụ đám tiền nhà Thanh. Hai nàng rất nhanh hiểu được ý đồ của hần, nhất là Hải Yến. Nàng lấy danh nghĩa thương hội thu mua sợi tơ của thương buôn người Hoa với giá gấp hai thành (20%) giá thị trường với điều kiện dùng chính tiền đồng của nhà Thanh để tiến hành giao dịch. Đám thương nhân người Hoa cũng không phải kẻ ngu gì nghe vậy liền biết dụng ý sâu xa trong đó, nhưng khi nhìn thấy tiền đồng chất lượng do đám Hồ Đồng đúc liền đồng ý ngay. Món lợi như thế trước mắt, tiền lại đúc đúng chất lượng còn gì để chần chờ nữa.

Không chỉ dừng lại ở chuyện mua tơ mà còn cả giống cây tằm, con tằm, và các mặt hàng khác, nên biết việc cùng lúc triển khai trồng dâu nhiều như vậy

trong nước sao đáp ứng đủ giống cây cùng một lúc, may mắn cây dâu được ươm trồng theo kiểu dân chiết cành nên không khó trong việc bảo quản và nhân giống nhưng trong nước bây giờ đúng là rất thiếu hụt. Việc này nhanh chóng được đám thương nhân người Việt lẫn người Hoa bắt mùi, không ngừng liên hệ với Hải Yến đem tiền Càn Long thông bảo, Ung Chính thông bảo made in Đại Việt vào nhà Thanh tiêu thụ.

Quang Toàn vừa vết hết túi đem cho Phan Viễn qua Châu Âu mua sắm, thật chẳng còn đồng nào, may sao qua đợt này đem đến cho hắn không ít bạc đủ để trang trải cho phí hoạt động của quân Lạc Việt và mở thêm mấy ụ đóng tàu hàng chỗ Vũ Huy Tấn.

Cầu thanks, vote, like

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nhân và Quả

Chuyện gây tranh cãi giữa những người phản đối đối tiền cũ và Bộ Hộ từ đó tìm được lối đi mới, đám ông chủ trước đây đúc tiền lậu nay đánh hơi được việc buôn tiền qua nhà Thanh có lợi hơn nghề cũ liền nhanh chóng chuyển ‘thị trường kinh doanh’, việc tranh cãi trong triều cũng theo vậy mà lắng xuống, nhưng đó là chuyện của mấy tháng sau này, còn bây giờ kịch hay vẫn diễn ra, cuộc chiến miệng lưỡi trong chốn quan trường kéo dài từ buổi chiều triều này qua buổi chiều triều khác.

Quang Toàn thấy đây cũng là cách hay để hướng dư luận quan tâm về vấn đề gì đó mà quên đi chuyện đi sứ vừa rồi nên chẳng ngăn cản, thậm chí còn cho thêm chút lửa, để mấy lão tranh cãi còn hắn làm khán giả. Châu Văn Trai từ bùn leo lên ngọn cây, sống những ngày đắc ý, lại càng ra sức chú tâm hơn vào công việc của mình. Các mẫu tấu chương mới được lão cho ra thử nghiệm. Đám đại thần đầu triều như Ngô Thời Nhậm, Lê Văn Hưng bận tới mặt lấy đầu thời gian quan tâm đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này, cũng như hắn đứng một bên xem kịch rồi về.

“Ngày xuân con én đưa thoi

Thiều Quang chín chục đã ngoài sáu mươi

Cỏ non xanh rợn chân trời

Cành lê trắng điểm một vài bông hoa

Thanh minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh

Gần xa nô nức yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân”

(trích truyện kiều Nguyễn Du)

Mới đó mà đã đến tiết thanh minh. ‘Sau những ngày xuân phân rạo rực sức sống thanh tân, tiết thanh minh mang đến sắc thái đậm thắm hơn, dịu ngọt hơn. Đi qua những ngày nắng mới, tiết thanh minh trở lại giữa đất trời và lòng người trong sự sinh chuyển của cỏ cây.

Tiết thanh minh cũng là thời khắc để những loài hoa đồng nội có dịp khoe hương sắc. Những xoan, những gạo áp ủ nụ hương từ những ngày xuân phân nay thi nhau bung nở. Khắp cánh đồng quê vương đầy hoa gạo đỏ và những bờ thửa, bờ ao lại phủ tím hoa xoan’ (trích Phan Anh - báo dân trí)

‘Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân’ trên đường phố thành Phú Xuân trong những ngày tiết thanh minh đông hơn người qua lại, một số nơi còn tổ chức lễ hội, sinh khí bùng lên không ít so với ngày thường. Trên một con phố buôn bán trong kinh thành nơi tập trung đông người qua lại xuất hiện nhóm người nổi bật trong đám đông nhất là hai nữ tử xinh đẹp, khiến người khác đi qua ai cũng ngoay sang nhìn, bên cạnh hai người đẹp là một thiếu niên ăn vận quần áo đắt tiền theo sau còn ba bốn người. Không ít ông chủ cửa hàng hai bên đường nhận ra cậu thiếu niên này chính là vị khách “sộp” lâu lâu xuất hiện chống é cho họ

- Nói cho ông biết, đây là khách quen của tôi đấy! đừng có mà dành. Vị tiểu công tử này chỗ tôi có lô hàng mới, khác hoàn toàn đợt trước, cậu xem bộ

bát đĩa này đi, rất tinh xảo đấy, đây là gốm Chu Đậu chính cống nhé, còn đây mấy cái bình này là bình Bát Tràng - một ông chủ quầy gốm đứng ra lên tiếng.

- Vị huynh đệ này đừng nghe lão giới thiệu lung tung, bên hàng của ta đây.. đây mới thật là bình gốm Bát Tràng, còn cái này mới là bát đĩa Chu Đậu.. cậu xem màu men sáng rõ như thế này mới là của Chu Đậu thật sự.- một ông chủ của cửa hàng khác đứng ra giới thiệu. (lão ta PR hàng của mình bằng cách chê bai hàng của người bên cạnh, một kiểu PR

Thật ra đám người Quang Toàn mù tịt về vấn đề này, việc phân biệt đâu là đồ giả đâu là đồ thật hẳn hoàn toàn không biết, chỉ thấy cái nào vừa đẹp vừa mới lạ thì mua về cất su tư tâm mà thôi, giá cả những mặt hàng này so với túi tiền của hắn lại chẳng đáng bao nhiêu.

- Vị huynh đệ này chắc hẳn không phải là người biết phân biệt đâu là gốm Bát Tràng, đâu là gốm Chu Đậu- một người cất tiếng từ phía sau.

Quang Toàn nghe tiếng quay lại liền trông thấy một người khá thư sinh, ánh mắt có hồn, áo quần chỉnh tề gọn gàng, đầu quấn khăn, tay cầm một chiếc quạt xếp, điển hình cho tầng lớp nho sĩ đương thời. Hắn nhìn người này không thể đoán chính xác tuổi nhưng khẳng định chưa qua ba mươi. Quang Toàn nghe người này nói vậy liền lên tiếng.

- Vị huynh đài này nói như vậy chắc phải rất biết nhìn vật, tiểu đệ có thú thích sưu tầm vật lạ song kiến thức có hạn, chi bằng nhờ huynh chỉ giáo cho không biết có sẵn lòng.- Quang Toàn lên tiếng

- Nhìn vị tiểu huynh đệ này ăn vận liền biết xuất thân không phú thì cũng quý, lại có thói quen sưu tầm vật lạ điều này không có gì ngạc nhiên, ta chỉ chút ngạc nhiên tại sao huynh đệ không phân biệt được đâu là thật giả vậy mà cũng chịu bỏ tiền ra mua. Ta xem huynh đệ cũng không thuộc loại phá gia chi tử coi tiền như rác. – vị nho sinh kia lên tiếng.

Quang Toàn nghe vậy liền nhủ thầm trong lòng “xem ra lần sau đi ra ngoài vi hành phải ăn mặc khiêm tốn thêm xiu mới được”

- Vật thật hay vật giả cũng đều là vật, huynh xem bộ ấm chén này không biết phải là ấm chén Chu Đậu hay không nhưng quả thật nó rất đẹp, vật thật hay giả đâu quan trọng, quan trọng vật ấy có ích là được, bộ ấm chén này dù thật hay giả nó vẫn dùng để pha trà tiếp đãi khách như thường đó thôi.- Quang Toàn cất tiếng trả lời

- Vị tiểu huynh đệ này nói rất hay, ta thật đã quá cố chấp rồi, “vật không quan trọng thật hay giả chỉ cần nó có ích là được”. Thật thất kính nghe ra liền biết huynh đệ tại kinh thành chắc chắn không phải là vô danh, thứ cho ta cô lậu quả văn chưa biết đến tên tuổi của....

- Gặp nhau là đã có duyên, huynh đài không cần đa lễ như vậy, nếu có duyên tất còn có ngày gặp lại.- Quang Toàn lên tiếng

Quang Toàn mấy khi được ra khỏi cung, thật rất muốn ngồi cùng một vài nho sĩ đàm đạo đối ẩm thử xem hương vị ra sao, có giống với miêu tả trong thần thoại không, nhưng bên cạnh còn có hai cô nương a, nho sĩ đàm đạo không thể dẫn theo giai nhân được, như vậy sẽ bị chê trách không lịch sự, lại có chút phiền hà. Thời đại này phụ nữ không được quá coi trọng, Bùi Thị Xuân có lẽ chỉ là trường hợp đặc biệt.. Người nho sinh nhìn bên cạnh hắn rồi như hiểu ra chuyện gì liền vỗ vào đầu mình một cái, chấp tay thi lễ rồi cáo biệt, chắc hẳn cũng nhìn ra sự khó xử của Quang Toàn.

Buổi đi dạo phố phường vào tiết thanh minh tiếp tục diễn ra, đồ chất trên tay hai gã cầm vệ quân ngày một nhiều. Nhất là Phụng Hiền lại chẳng chút nề mệt, nói với Hải Yến cái gì mà đã vì hắn kiếm về nhiều tiền như vậy, nay chúng ta xài chút ít cũng là cho hắn mặt mũi. Nói là làm, nằng ta chẳng chừa bất cứ cửa hàng quán xá nào trên đường ngang qua, suýt nữa ôm luôn cả chợ về nhà.

- Chị nghe nói phía trước có mấy thầy giải xăm rất cao tay, mẹ chị nói rằng ở đó các thầy phán linh nghiệm lắm, chị em mình cùng qua xem đi. – Phụng Hiền lên tiếng rủ rê Hải Yến

Chuyến đi này rất tiếc hắn không phải là nhân vật chính, các nàng muốn đi đâu hắn phải theo đó thôi. Đến trước cửa một ngôi chùa thấy khá nhiều đạo sĩ ngồi bày bàn giải sấm, người đến chen chúc khá đông, vì giải sấm là chuyện riêng tư nên hai nàng cầm hắn theo cùng. Kiếp trước kiếp giờ hắn chẳng tin tưởng gì chuyện xin xăm hay giải xăm gì đó, đối với hắn vẫn nên tự mình tạo dựng tương lai của mình là hay nhất, mặc dù trong đó không thể thiếu cái gọi là may mắn nhưng dù sao đó cũng chỉ như chất xúc tác cho cuộc sống muôn màu hơn mà thôi, không nên quá ảo tưởng vào đó.

Thật ra chuyện về phong thủy bói toán chiêm tinh không phải hoàn toàn không có “Thái Ất thần kinh” trong truyền thuyết chính là một minh chứng. Kể cả kiếp trước nơi khoa học kỹ thuật ngự trị thế giới nhưng vẫn còn quá nhiều điều người ta không thể giải thích được, vẫn còn quá nhiều bí ẩn chưa thể khám phá, mà trường hợp của hắn là minh chứng rõ ràng nhất, xuyên không, tại sao lại xuyên không? Hắn chính là người trong cuộc nhưng lại mù mờ hơn ai hết.

- Vị tiểu huynh đệ này trên người sắp có tai kiếp, kiếp số chẳng lành sợ không quá tuổi hai mươi.- bên cạnh từ bao giờ xuất hiện một người mang đạo bào không trang trí hoa văn, màu xanh da trời, nở nụ cười với hắn.

Câu nói của lão ta nếu người khác nghe liền cho đấy chỉ là trò cười, yêu ngôn ăn nói hàm hồ nhưng hắn lại biết Quang Toàn chính xác chỉ sống được mười chín tuổi, không đến hai mươi, không lẽ lão ta đoán bừa liền trúng. Quang Toàn liền cho là như vậy

- Lão biết ta là ai sao?- Quang Toàn tỏ ý hỏi dò.

- Không biết bản đạo có nên hành lễ tại đây với đưng kim thánh thượng hay không?- lão đạo mặc áo xanh da trời vừa vuốt vuốt chòm râu bạc của mình vừa nói với âm lượng đủ cho hần nghe.

Quang Toàn nghe vậy liền nhủ mày, lão này là người quen cũ sao? Sao mình chẳng có ấn tượng nào về người như vậy hết nhỉ?

- Không biết vị đạo trưởng này có gì chỉ dạy, trước đó đã từng gặp mặt.

- Ha ha.. bản đạo chưa từng gặp qua ngài, đây là lần đầu.

Quang Toàn nghe đến đây lòng tràn đầy sương mù, muốn hỏi lão ta vài điều nhưng xung quanh không thiếu người qua lại, không phải là nơi lý tưởng để nói chuyện.

- Xin hỏi danh tính của đạo trưởng này là?

- Bản đạo tên gì đã không còn nhớ rõ, chỉ biết một vài người cũ gọi bản đạo với cái tên Trình Mạc Tử, hay Trình Tuyền hoặc Lão Đạo Sĩ, ngài muốn gọi bản đạo tên gì cũng được.

- Vậy xin gọi là Trình đạo trưởng đi, chỗ này không thích hợp nói chuyện lắm, có thể qua bên kia....- Quang Toàn chấp tay thi lễ rồi đưa ra đề nghị đổi nơi nói chuyện.

Hai người đến một góc khuất ít người chú ý, được che nắng bởi tán cây cổ thụ nhâm mát, lão Phúc chẳng biết kiếm đâu ra được hai chiếc ghế tre mang đến.

- Bản đạo trông khí sắc trên khuôn mặt của ngài liền biết tương lai ngài gặp tai ương không ngừng, dù may mắn vượt qua cũng không sống thọ quá hai mươi.

Quang Toàn nghe đến đó vẫn bình tĩnh, hần biết là như vậy, nhưng tin rằng mình hoàn toàn có thể thay đổi được số phận của cái thân thể này, chẳng phải bây giờ mọi chuyện vẫn đang diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp hay sao. Nhưng hần vẫn hỏi

- Không biết vị đạo trưởng này có cách gì hóa giải đi số kiếp này của ta.

- Trời đất đã định như vậy, không cách gì phá, bản đạo vô phép sửa đổi.

Hần nghe vậy liền có chút ngờ ngàng pha lẫn không tin.

- Đối thủ của ngài hiện tại có phải dù bị nạn như thế nào, ba lần bảy lượt vẫn không chết?- vị xưng là Trình đạo trưởng lên tiếng hỏi hần.

Đối thủ của hần! Ai là đối thủ của hần, chẳng phải là Ách sao? Đúng vậy tên này bị nạn ba lần bảy lượt nhưng vẫn không chết nhưng có liên quan gì đến chuyện... Nghĩ đến đây Quang Toàn không khỏi tin tưởng lời phán của Trình đạo trưởng. Trong lòng sinh ra lo lắng.

- Xin đạo trưởng chỉ cho ta con đường sáng.- Quang Toàn lên tiếng xin chỉ dạy, hần tin tưởng lão đạo này nếu thật có thể như trong truyền thuyết thì ắt có thể có cách giải quyết nếu không chẳng gặp hần rồi.

Trình đạo trưởng nghe vậy vuốt râu mà lắc đầu, nhắm mắt dưỡng thần trong chớp lát rồi nói.

- Vô là khởi thủy của trời đất, Có là mẹ của vạn vật, Thái Cực sinh Lưỡng Lư, Lưỡng Lư sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Năm bắt được cái cốt lõi sâu xa bên trong chính là hiểu được quy luật xoay chuyển của đất trời vạn vật. Quy luật đó nhìn chung không nằm ngoài hai chữ “Nhân Quả”, Nhân Quả là cái ai cũng biết nhưng để nắm được nó lại là chuyện không đơn giản, xưa nay thế gian chẳng được mấy người. Xưa kia Kinh Vương có công dựng nước ấy là cái nhân lành, được muôn đời thờ phụng ấy là quả lành, ông dựng nước ấy là nhân thiện con cháu được nối tiếp mười tám đời ấy là quả thiện. Người thừa hưởng thành quả ông cha mà không lo gắng sức lại chỉ biết hưởng dụng ấy là nhân dữ, con cháu người đó không có ngày yên lành ấy là quả dữ. gieo nhân nào ắt gặp quả nấy ngài đã thấy việc trồng cây táo lại ra quả sung bao giờ chưa?

Quang Toàn nghe đến đó liền biết suy nghĩ trong đầu của mình xem ra không đúng rồi, hần có chút thất vọng, chỉ một chút thôi. Đơn giản vì hần tin tưởng bằng sức mình cố gắng nhất định sẽ thành công.

- Ta nghĩ nhân gì quả gì không quan trọng, chỉ cần tạo phúc, đem lại cơm no áo ấm đó chính là nhân, đó chính là quả ta mong muốn, chuyện còn lại trong đó ta thật chẳng quan tâm.- Quang Toàn tỏ vẻ không tin tưởng.

- Bản đạo không ngại nói thẳng, cuộc đời bản đạo truy đuổi mộng tu tiên trải qua bao khó khăn nhưng cõi ấy ở đâu vẫn mịt mù, mấy năm nay khi xem tinh tượng vẫn không tìm được tiên duyên của mình, tuổi của bản đạo cũng sắp đến lúc tạo hóa.

Quang Toàn nghe vậy liền thấy quá khôi hài rồi, nếu không cố gắng nhịn hần đã cười thật lớn. Tu tiên sao? Nghe như mấy truyện tu tiên vậy nhỉ, hần không kim được mà hỏi chơi lão đạo sĩ một câu.

- Tu tiên sao, có thể tu hành thành tiên sao?

Trình đạo trưởng nghe vậy có chút dừng lại suy ngẫm, lão gật đầu rồi lại từ mình lắc đầu như trong con người lão đang không ngừng có sự đấu tranh giằng co giữa hai mặt có và không, kéo dài như vậy một hồi đến cuối cùng kết thúc bằng một tiếng thở dài của chính lão.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cho ta xem các người có cơ hội đó đi

Ánh mắt đắm chiều già nua của Trình đạo sĩ làm Quang Toàn cảm giác như đang có hai luồng khí thức mâu thuẫn quấn lấy nhau trong đó. Tuy một mà hai tuy hai mà một, trong đó tồn tại sự vô thường lẫn hữu thường đan xen lẫn lộn như chính cuộc sống có vui mừng có buồn khổ của con người sống giữa trời đất. Có khi người ta bất chấp đánh đổi tất cả chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình, có khi lại cúi lòng dừng chân trước bờ vực tội ác bởi một nụ cười thần thiện của ai kia, bình thường vô danh trong đất trời.

- Bản đạo thất thố! – Trình đạo sĩ lên tiếng.

Đạo giáo là trường phái tôn giáo tôn trọng quy luật tự nhiên, với triết lý rằng đạo trời không thân ai, không sợ ai. Trời đất sinh ra vạn vật, rau cỏ, chim muôn, nhân loại, xem việc sống như một nghĩa vụ không vui buồn, nhìn đời qua lăng kính thâm nhiên, và xem cái chết là một việc phục tùng theo lẽ tự nhiên. Đạo giáo quan niệm con người và vạn vật là từ đạo mà ra, và cuối cùng thì trở về với Đạo, hòa vào Đạo, ngộ đạo để được giải thoát. Muốn hòa vào Đạo, họ đưa ra thuyết vô vi gồm Vô Cầu, Vô Tranh, Vô đoạt, Vô Chấp.

Theo họ muốn được đạo thì phải luyện thành Kim Đan, để gom đủ Tam Bảo: Tinh, Khí, Thần về một, tức là làm cho tinh khí thần hợp nhất. Sau đó phải thanh luyện tiếp để xả hết, hòa vào hư không, trở về hiệp nhất với Đạo. Luyện Kim Đan ở đây là luyện cho thành Thánh Thai (kiểu như xá lợi trong phật) chứ không phải luyện thuốc tiên. Theo truyền thuyết khi đó sẽ có cơ hội đạt được tiên duyên, nhưng phương pháp để thực hiện lại chẳng ai biết ngoài hai chữ mơ hồ “ngộ đạo”. Quang Toàn đoán vị Trình đạo sĩ này bỏ cả cuộc đời để “ngộ đạo” nhưng đến giờ chẳng thành công làm cho lão có phần nhụt chí nên mới đưa ra biểu hiện xung đột như vậy.

- Trình đạo trưởng gặp ta chắc phải có nguyên do, không biết đạo trưởng có gì chỉ dạy? - Quang Toàn lên tiếng hỏi

- Chỉ dạy thì không dám, bản đạo đạo hạnh kém cỏi, chẳng qua có nguyên cứu qua thuật tinh tượng, đoán thiên cơ, song gần đây trời đất chuyển dời làm cho bản đạo không nhìn ra được điều gì. Trời đất lẫn lộn thật không thể đoán trước. Bản đạo nghĩ đến việc xuất quan để tìm hiểu, sẵn tiện đưa một đệ tử xuống núi, may mắn gặp ngài ở nơi đây, thật đúng có duyên. – Lão đạo sĩ lên tiếng làm cho Quang Toàn cái hiểu cái không.

- Trầm thật vui mừng khi được gặp đạo trưởng, khi nãy có nghe đạo trưởng nói: tương lai ta chẳng yên bình luôn gặp đại nạn, vậy không biết đại nạn ở đây là gì? - Quang Toàn cố gắng tìm kiếm chút ít thông tin.

- Thiên cơ không thể lường, chính bản đạo cũng không biết. - Rất thẳng thắn, lão đạo sĩ đưa ra câu trả lời làm cho Quang Toàn chẳng còn biết phải nói gì.

- Trầm có thể biết tuổi của Trình đạo trưởng chẳng? - Quang Toàn theo thói quen pha lẫn chút tò mò đi hỏi tuổi của vị đạo sĩ trước mặt.

- Bản đạo thật không nhớ rõ, chỉ biết ngày đó bản đạo theo thầy lên núi là vào thời loạn lạc nhà Mạc, đến bây giờ thật đã gần hai trăm năm - vị Trình đạo sĩ mơ hồ trả lời

Quang Toàn nghe lão nói như vậy bờ vai không tự chủ được mà run lên vì lạnh, da gà nổi lên tay. Trong truyền thuyết của Đạo giáo Lão Tử cũng chỉ sống được 250 tuổi vậy mà người đang cười nói trước mặt hần lúc này đã gần hai trăm tuổi rồi, lại còn khỏe mạnh như vậy việc sống thêm vài chục năm nữa chắc không khó. Quang Toàn không ngờ trên đời còn có lão yêu quái như thế, nhủ thâm chắc không phải lão đang bịp ta đó chứ? Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói.

- Thật thất lễ, đúng là vạn hạnh vạn hạnh cho xã tắc ta. Có một bậc trưởng bối như vậy chống đỡ chính là phúc của trăm họ.

Trình đạo sĩ nghe hần nói như vậy có phần bất ngờ, sau lại vuốt râu mỉm cười vừa lòng. Theo lão, một ông vua không thể nào kìm nén trước sự dụ dỗ của tuổi thọ, dù không thể trường sinh bất lão đi nữa thì việc để sống lâu trăm tuổi cũng đủ để làm người khác điên cuồng. Thế nào Quang Toàn cũng sẽ

hỏi lão cách tu tiên hay đại loại nhằm mục đích tăng tuổi thọ, song câu nói của Quang Toàn lại khác hoàn toàn so với dự liệu của ông ta. Quang Toàn có thể bỏ qua dự hoặc lớn như vậy chứng tỏ có tố chất của một minh quân.

- Bệ hạ không muốn biết cách để gia tăng tuổi thọ sao?

- Trình đạo trưởng có cách?- Quang Toàn hỏi ngược lại.

- Ngài có thể lên núi cùng bản đạo, tương lai có thể gặp được tiên duyên không chừng – lão đạo sĩ đưa ra lời dự hoặc.

- Vậy thân dân của trăm bỏ cho ai?- Quang Toàn mỉm cười hỏi.

- Bệ hạ nhân đức bản đạo xin kính phục, tuy hoạn nạn trong tương lai của ngài bản đạo không cách gì sửa đổi song đã gặp tất có duyên, bản đạo thấy khí sắc của ngài có phần không tốt không biết có thể để bản đạo bắt mạch cho ngài.

Quang Toàn lấy làm lạ, hẳn có chỗ nào không khỏe trong người đâu cơ chứ! Nhưng thấy lão nhiệt tình như vậy cũng không có lòng cự tuyệt nên đành chấp nhận.

- Không ngờ đạo trưởng còn biết đến chữa bệnh bắt mạch, vậy làm phiền đạo trưởng vậy- Quang Toàn đưa tay của mình ra tỏ vẻ đồng ý.

Hai cánh tay của Quang Toàn được hai bản lão đạo sĩ cầm lấy, sau khoảng một phút liền xong, hẳn chẳng thấy gì quá khác thường khi được bắt mạch ngoài việc có chút nóng lạnh thất thường thay đổi nhau qua lại mấy lần giữa hai cổ tay. Quang Toàn nghĩ đó là do thời tiết mùa xuân lại đang vén tay áo lên nên mới như vậy mà quên để ý trên trán vị đạo sĩ đôi diện lâm lâm thâm thâm mồ hôi giữa thời tiết se lạnh của tiết thanh minh thành Phú Xuân

- Xem ra bản đạo quá lo lắng rồi, thân thể ngài không có gì không khỏe, bệ hạ cứ yên tâm. Bản đạo còn có chuyện trong người, xin phép đi trước- lão đạo nói đi liền đi không để cho Quang Toàn kịp hỏi thêm vài chuyện

- Chẳng biết có thể gặp đạo trưởng ở nơi nào?- Quang Toàn hỏi vọng theo

- Có duyên ắt sẽ còn gặp –nghe được tiếng trả lời như vậy là khi lão đạo sĩ nọ mất bóng trong đám đông người qua lại trước sự chăm chú quan sát của Quang Toàn . Mãi một hồi sau hẳn vẫn còn gắng kiếm tìm hướng đi của lão nhưng vô ích, đứng ngó nghiêng một hồi.

- Toàn ca! Huynh đang tìm kiếm cái gì vậy?

Tiếng của Hải Yến vang lên từ phía sau làm cho Quang Toàn quay đầu.

- À! Không có gì? Hai muội đi giải xăm thế nào? Có phải hỏi chuyện tình duyên không?

- Sao huynh biết? – cả Phụng Hiền và Hải Yến bị hấn đoán trúng tâm đen đồng thanh hỏi lại. Con gái thời nào chẳng vậy, mấy nàng rất hay để ý đến vấn đề này, lên chùa lễ phật có lúc nào không lầm bầm cầu gặp tình lang trong mộng cơ chứ, dù ngoài miệng lại nói rằng mình đang cầu bình an cho cha mẹ. Mấy thầy giải xăm ngồi trước chùa đương nhiên biết đánh vào tâm lý này của các nàng có rất nhiều kịch bản được đưa ra mà kết cục lúc nào cũng có hậu kiểu như ‘ sẽ gặp chút khó khăn trắc trở nhưng nếu vượt qua được’ hay ‘ người kia trong lòng cũng có chút ấn tượng với cô nương nhưng bên cạnh chàng cô nương có không ít đối thủ cạnh tranh’ bởi vậy sao không đúng cho được. Xem ra năm xưa mẹ của Phụng Hiền cũng ôm tâm tư như vậy đến đây xem bói a.

- Hai người có thể cho ta biết thầy giải xăm nói gì không? – Quang Toàn lên tiếng dụ dỗ.

- Không được! - ặc không ngờ hai nàng lại trả lời đều như vậy, tuy rằng tính cách khác nhau nhưng trong trường hợp này lại quá giống, giống đến cả cử chỉ, khiến hẳn lại có thêm chút hiểu biết về phụ nữ, kinh nghiệm quý báu đấy.

Đám người Quang Toàn lại tiếp tục dạo bước qua các khu chợ đông đúc tấp nập, đến chiều rồi mới lịnh khinh theo hướng dọc bờ sông dưới bóng rặng tre bên bờ mà bước về Hoàng Cung, lúc này trên tay lão phúc và hai gã hộ vệ đã không thể mang thêm được món đồ nào nữa. Quang Toàn cũng cầm trên tay mấy quả cam vàng óng làm đồ giải khát vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với Hải Yến và Phụng Hiền

- Toàn ca! Quả cam lại rơi nữa rồi, nhặt cho muội

- Ồ! Để ta nhặt! Hai muội ăn bớt đi chứ, thiệt là ham hố, ăn không được bao nhiêu lại gắng mua cho nhiều.

- Tại thấy em bé bán cam rất đáng thương mà, muội còn định mua hết chỗ đó đấy.

Quang Toàn nghe Hải Yến nói như vậy cũng biết đó là chuyện nên làm, hẳn cúi xuống nhặt quả cam. Vừa cúi người liền nghe thấy tiếng gió lướt qua trên đầu, quay người nhìn lại đã thấy một mũi tên cắm sâu vào thân tre, đuôi vẫn rung lên không ngớt. Khiến Quang Toàn á khẩu tròn mắt nhìn chăm chăm vào mũi tên, trong đầu không nghĩ rằng mạch được chuyện gì. Hai hộ vệ bên cạnh hẳn là người phản ứng nhanh nhất, cả hai ném ngay tất cả hàng hóa xuống đất một người kẹp lấy hông hẳn mà lui về phía sau rặng tre khuất hướng đến của mũi tên vừa rồi, tiếp đến là Phụng Hiền cất lên tiếng la lớn đánh

tỉnh lão Phúc và Quang Toàn.

- Có thích khách! Có thích khách! Có thích khách!

Từ dưới sông không ít người mặc đồ đen tay cầm đao dựa vào sức bật của thân tre mà lao lên xông thẳng về đám người Quang Toàn. Người hộ vệ thứ hai về mặt đây ngưng trọng rút đao tạo dáng hộ vệ để cho người hộ vệ thứ nhất ôm Quang Toàn bỏ chạy về phía sau. Lão Phúc mặt cắt không còn máu chẳng nói được câu nào đứng đực ra một hồi, khi nghe Phụng Hiền hô lớn mấy lần mới hồi tỉnh chạy theo người hộ vệ thứ nhất. Song bấp chần lại trúng phải mũi tên thứ hai của thích khách khiến lão la lên trong đau đớn, té xuống tại chỗ.

Phụng Hiền là con nhà võ tướng đương nhiên phản ứng không chậm, nàng kéo lấy tay Hải Yến mà chạy về phía sau. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, khi Quang Toàn hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã được đặt xuống đất, ở bên kia người hộ vệ thứ hai và tên thích khách dẫn đầu vừa bắt đầu va chạm binh khí với nhau tiếp sau liền bị bao vây vào giữa đám người bị mặt.

Phụng Hiền và Hải Yến đang dắt nhau chạy về hướng này, có một vài tên bỏ qua việc bao vây người hộ vệ thừa nhất mà cầm đao chạy về phía này. Quang Toàn nhìn vào người hộ vệ thứ nhất mà gào lớn

- Nhanh bảo vệ hai nàng! – đây là câu nói duy nhất mà hắn có thể nói vào lúc này.

Quang Toàn nhìn thấy được sự do dự trong ánh mắt của người hộ vệ thứ nhất, rõ ràng không muốn bỏ qua nhiệm vụ hàng đầu là bảo vệ Quang Toàn. Cuối cùng với giọng sự cương quyết trong tiếng gào của Quang Toàn cũng buộc người hộ vệ thứ nhất cất bước để lại Quang Toàn một mình.

Quang Toàn đứng lại một mình? Hắn có thể yên lòng đứng đó nhìn hai nàng đang bị thích khách đuổi theo sau lưng sao? Ngay khi người hộ vệ thứ nhất cất bước hắn cũng cất bước theo sau chạy về hướng hai người Hải Yến và Phụng Hiền, giờ đây tất cả những điều mà hắn có thể nghĩ đến là an toàn của hai nàng.

Lúc đám thích khách chỉ còn cách phái sau hai nàng tầm vài bước ánh đao sắc sắp chém xuống, người hộ vệ thứ nhất cũng vừa đến vùng đao đón đỡ trong gang tấc khiến Quang Toàn phải nín thở liệu mình tăng nhanh cước bộ.

- Toàn ca! Toàn ca! Nhanh chạy, huynh chạy nhanh đi – hai nàng hét hoảng lên tiếng quan tâm đến sự an toàn của hắn

- Chạy mau- tiếng hét của người hộ vệ thứ nhất thúc dục hắn mau chạy.

- Không! Chúng ta cùng chạy! – nói là làm chẳng kịp để hai nàng dùng giằng hắn cầm lấy tay hai nàng mà chạy, người hộ vệ thứ nhất ra sức cản đường từ phía sau nhưng chỉ là tức thời, trong vòng vài hơi thở số lượng thích khách chạy đến tấn công người hộ vệ thứ nhất đã thêm mấy người. Chỉ chờ thêm vài hơi liền có người tiếp tục tách ra tiếp tục đuổi giết Quang Toàn.

Tại vị trí của người hộ vệ thứ hai đang giao đấu quyết liệt giữa ba tay thích khách, có hai thi thể mang áo đen đang nằm dưới đất.

- Ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, bốn đại gia thấy ngươi có tài sẽ không truy cứu chuyện vừa rồi.

- Con mẹ ngươi, ta mà phải đầu hàng lũ chuột đen các ngươi sao, cho ta xem các ngươi có cơ hội đó đi.

- Hừ! Chết đến nơi rồi mà vẫn còn già mồm, anh em nhanh chóng giải quyết tên này thôi

Người hộ vệ thứ hai tuy ăn nói mạnh mẽ như vậy nhưng thực tế đã chẳng còn mấy hơi sức, trên người có không ít vết thương với lại đám thích khách này cũng đâu phải dạng vừa, hai tên bị loại bỏ dưới đất chẳng qua chỉ là trong lúc chủ quan bất cẩn mới ban đầu mà thôi. Ba tên trước mặt đây khó đối phó hơn nhiều.

Cầu thanks, vote, like

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Còn chiến đấu được chứ

Người hộ vệ thứ hai nghiêng răng thì triển tuyệt học đao pháp của mình, ánh đao vụt lóe lên sáng trắng, đánh vào vai người mang áo đen bên trái, sát khí áp đảo ba người. Cánh tay tên thích khách bên trái nếu trúng phải đòn này ắt sẽ đứt lìa không nghi ngờ, chợt một thanh trường kiếm quét ngang tới cản. Đao kiếm chạm nhau đánh “keng”, tuyệt chiêu của người hộ vệ thứ hai bị chặn đứng bởi một người áo đen khác. Cảm thấy cánh tay tê rần, biết tên áo đen vừa cản đường đao của mình ắt hẳn là cao thủ dùng kiếm, gã liền đổi chiêu ‘Cổ đao nghiêng khách’ nghiêng đao sang một bên, cho đao chạy dọc trên thân kiếm đối phương, ánh đao lóe sáng rồi tắt. Kết hợp với sự di chuyển của cước bộ người hộ vệ thứ hai áp sát tên sát thủ áo đen đang giao đấu, thế đao lướt nhanh không gì cản nổi như muốn uống máu bàn tay cầm kiếm của đối phương. Người sát thủ áo đen sững sốt nhanh chóng nâng cao chuôi kiếm nhưng vẫn không giảm bớt được đao thế của người hộ vệ thứ hai, hần ta nhanh buông kiếm nhảy vọt về phía sau thốt lên:

- Khá lắm!

Người hộ vệ thứ hai làm gì còn tâm trí để ý đến lời khen của gã mặc áo đen kia, tuy vừa rồi chiếm được ưu thế nhưng vẫn còn hai người sát thủ tấn công từ phía sau, hơn nữa vừa rồi chỉ đánh rơi kiếm của một tên mà thôi chứ không tạo ra được thương tổn trí mạng nào. Nếu công bằng đòn đã độc đấu, gã áo đen kia phải chết không nghi ngờ nhưng trong trường hợp này lại khác, không trực tiếp loại bỏ được đối phương đồng nghĩa với việc vẫn còn phải dây dưa qua lại nhiều lần, nhưng tình huống lúc này không cho hắn làm như vậy. Người hộ vệ thứ hai cầm đao sẵn tới muốn trực tiếp loại bỏ trước tên áo đen làm rơi kiếm nhưng tên này kinh nghiệm dày mình sao có thể đứng yên một chỗ chờ chết, cộng thêm có hai tên thích khách phía sau gây rối khiến cho ý muốn của người hộ vệ thứ hai không thể thực hiện.

Đang khi người hộ vệ thứ hai chiếm ưu thế trước ba người bịt mặt chợt đâu bên đối phương lại có thêm người.

- Hừ! Trong đám hộ vệ không ngờ lại có một nhân vật dụng đao giỏi như thế này!

Người mới đến hô lên, rung thanh trường mâu đâm thẳng tới nhập vào cuộc chiến. Người hộ vệ thứ hai giờ đao lên đỡ từ công chuyển sang thủ, song lại phát hiện người mới đến võ công cũng không cao hơn mình cùng lắm chỉ ngang tầm, từ thủ lại chuyển sang công, đường đao chém lia lịa đủ đòn cho tên bịt mặt mới đến giật lui liên tục, chỉ là do đao ngắn hơn mâu mà chưa áp sát được thôi. Liếc ngang thấy bên kia đám người áo đen đang đuổi theo Quang Toàn, người hộ vệ thứ hai sốt ruột, vụt hét lên biến chiêu ‘bát phong phương đao’, đao quang tràn ngập làm cho tên sát thủ dùng mâu cuống quýt đón đỡ được năm đường chợt trường mâu bị đá lệch đi, đao quang tiến sát ngực gã. Đang lúc nguy ngập, chợt một người lướt tới sau lưng người hộ vệ vùng đôi vuốt bằng sắt đen ngầu vào lưng anh ta, kéo theo tiếng gió ón lạnh gáy.

Người hộ vệ đành thu đao về để chặn đôi vuốt sắt, nhưng vẫn bị một vết cào sâu vào vai, chảy nhiều máu. Người bịt mặt cầm mâu thờ phào cất tiếng nhắc nhở:

- Số bảy, tên này khó đối phó lắm đó!

- Hừ! Số chín! Nhớ hôm nay ông nợ ta một mạng đấy! chuyện ở đây để ta! ông nhanh dẫn người đến tiếp ứng bên kia. Ở đây một mình ta là đủ rồi – người được gọi là Số Bảy cất tiếng nói

- Giao cho ông! Đi thôi! – người áo đen cầm mâu được gọi là Số Chín nhanh chóng dẫn người của mình chạy về phía Quang Toàn, để lại sau lưng là cuộc giao đấu cao trào giữa người hộ vệ thứ hai và Số Bảy. Phải nói xét về võ công thì số bảy nhìn hơn so với người hộ vệ, thân pháp lại quý dị nhanh nhẹn, với lại sức lực sung mãn không biết gấp bao nhiêu lần chiếm hết ưu thế, người hộ vệ thứ hai đến đây đã quá mệt mỏi chỉ còn biết gắng gượng chống đỡ không còn sức phản đòn

Ở đằng kia, Quang Toàn dẫn theo hai người Phụng Hiền và Hải Yến cố gắng chạy thoát nhưng không cần nghĩ cũng biết mức độ hiệu quả của việc làm này, khoảng cách hai bên nhanh chóng được thu hẹp dần, phía sau nghe tiếng quát lạnh lạnh

- Không được chạy!

Chuyến này mục tiêu của chúng là Quang Toàn sao có thể dễ dàng để sống mất được.

Người hộ vệ thứ nhất bị đám bịt mặt vây kín, dốc hết chiêu số võ học bình sinh cũng không sao thoát thân ra được, thậm chí vì trong lòng bồn chồn lo lắng cho sự an nguy của Quang Toàn mà để lộ sơ hở, trên người chịu không ít vết chém may sao tất cả không phải vết thương trí mạng.

Nghe tiếng gào từ hướng Quang Toàn chạy, người hộ vệ thứ nhất liếc mắt nhìn lại một cái liền kinh hoàng khiếp đảm. Lúc này đang trong vòng vây hãm, chỉ xao nhãng một thoáng đã bị một mũi kiếm rạch qua vai áo, máu thấm ra đỏ một vùng áo. Người hộ vệ thứ nhất hự lên đau đớn, ánh đao nhấp nháy trên tay, tức thì bốn tên thích khách đang tìm cách áp sát phía trước mặt, đầu một nơi thân một nẻo. Một người khác trong đám thích khách gào lên.

- Số Bốn người phía trên ta phía dưới

Y hợp lực với một người cầm kiếm cùng xáp vào, người hộ vệ thứ nhất nào có lòng dạ nào giằng co thêm nữa, tận dụng khe hở vòng vây phía trước, lách mình né đi mũi nhọn hợp công của hai người, cố gắng chạy nhanh về phía Quang Toàn.

Tất cả nói ra thì chậm nhưng diễn biến chỉ trong trăm bước chân chạy của Quang Toàn mà thôi.

- Toàn ca! Huỳnh mau buông mâu ra, chạy trước đi!

Quang Toàn làm như không nghe thấy, vận lực mạnh hơn cầm chặt tay hai nàng mà chạy, tiếng bước chân phía sau đã gần đến không thể gần hơn được

nữa. Hắn thẳm nhủ trong lòng ‘không lẽ hôm nay ta thật phải chết nơi đây sao?’.

Từ phía sau Quang Toàn cảm nhận được cơn gió lạnh thổi vào gáy, một thanh đao mang đến vết sáng lóa theo quỹ tích vòng cung chém thẳng xuống lưng hắn. Hai nàng Phụng Hiền và Hải Yến chỉ biết trương mắt nhìn vào ánh đao không có cách nào ngăn được, thậm chí còn không kịp thốt lên thành lời. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc chỉ chớp mắt một cái nữa thôi, không! Không đến một cái chớp mắt lưỡi đao kia liền chém vào lưng Quang Toàn chẳng chút xê dịch.

Người hộ vệ thứ nhất chạy đến trông thấy cảnh như vậy muốn ra tay cứu nhưng khoảng cách lại quá xa, trong lòng hoảng hốt gắng sức đập mạnh phóng người đến, nhưng sao kịp. Đang lúc tuyệt vọng chợt một bóng người lướt đến tung mình ôm ngã tên thích khách đang vung đao chém, biến cố bất ngờ làm cho quỹ tích đường chém của lưỡi đao biến đổi so với ban đầu song vẫn để lại một đường chém vào vai phải của Quang Toàn, khiến hắn đau thấu xương hét thẳm một tiếng, té nhào trên mặt đất.

- Toàn huynh! Toàn ca! – hai cô nàng thấy lưng hắn ướt đẫm máu liền hét lên nhào đến bên cạnh đỡ hắn

Quang Toàn thật đau muốn chết, từ trước đến giờ có khi nào bị một vết thương lớn như vậy đâu, may sao vết thương không quá sâu, tuy đau đớn nhưng rất nhanh hắn tỉnh táo lại, vừa kịp lúc người hộ vệ thứ nhất chạy đến. Thấy Quang Toàn không bị nguy hiểm đến tính mạng liền thở phào quay sang bên cạnh nói.

- Đa tạ Tâm tướng quân kịp lúc... không thì...

Thì ra người vừa đến chính là một trong bốn chỉ huy ngự lâm quân dưới quyền Phan Văn Lâm, là người cùng chức vụ với Trần Quách Tĩnh. Ông ta tên là Trần Đình Tâm võ nghệ cao cường, hai người hộ vệ đi theo bảo vệ Quang Toàn là do ông cất cử. Thật ra hai người hộ vệ đi bên cạnh Quang Toàn chỉ là ngoài sáng mà thôi, chính hắn cũng không biết bên cạnh mình luôn có một đám người do Trần Đình Tâm sắp xếp bí mật bảo vệ từ xa, kể ra đó không phải là chuyện có gì quá lạ lùng, vua một nước đi ra ngoài mà chỉ có hai người đi theo bảo vệ, đúng là quá ít, nhưng tại Quang Toàn không cho đi theo nhiều, ông ta mới dùng hạ sách, ngoài mặt đáp ứng cho hai người trực tiếp đi theo, trong tối sắp xếp thêm người từ xa bảo vệ. Nhờ chính cách làm khéo léo này mà đã cứu Quang Toàn một mạng hôm nay.

Khi đám thích khách xuất hiện, sự việc quá bất ngờ, quá nhanh nhưng Trần Đình Tâm vẫn đến kịp lúc, phía sau có không ít ngự lâm quân đang chạy tới

- Thần hộ giá chậm trễ mong bệ hạ trách phạt. –Trần Đình Tâm quỳ gối nói

- Việc đó dễ sau! Hãy tập trung chuyện trước mắt đi đã – Quang Toàn gắng gượng nói

Đang nói chuyện, đám người Quang Toàn đã bị đám thích khách mang áo đen vây chặt.

- Số Ba, đám ngự lâm quân bỗng dưng xuất hiện, nhanh chóng xông lên giải quyết trước khi chúng kịp đến đây.

Đám người mặc áo đen ồ lên nhào vào. Trần Đình Tâm gầm to như sấm nổ giữa trời quang, khiến ai nấy lòng bùng bùng nhĩ rồi thỉnh thoảng cao thanh đao, kinh khí tỏa ra chém bạt về phía trước, hai tên sát thủ trước mặt ông ta lập tức bị hoảng loạn mất tinh thần trúng một đao ngang hông. Đám thích khách phía sau hai tên này theo phản xạ nghiêng mình tránh né vô hình dung tạo ra một lỗ hổng. Trần Đình Tâm lạng người ôm ngang hông Quang Toàn mà chạy ra khỏi vòng vây theo lỗ hổng vừa mở, ông ta hú dài quay đầu chạy về phía ngự lâm quân đang đến. Lúc này Trần Đình Tâm như một con mãnh thú man dại và hung tợn, xuất đao hết sức tàn bạo, tiếng người kêu gào vang vọng.

Hai người Số Ba và Số Bốn có lẽ là thủ lĩnh ở đây của đám sát thủ, bọn chúng muốn tiến lại áp sát với Trần Đình Tâm nhưng lại bị chính đám thuộc hạ cản đường truy đuổi, vô hình đám đồng sát thủ lại trở thành bình phong che chắn cho Trần Đình Tâm. Người hộ vệ thứ nhất cũng biết cách phối hợp, hắn thoát khỏi trường mâu của Số Chín, lách người đánh chết một chưởng, gã lập tức học máu miệng loạng choạng tung người ra sau. Mấy người xung quanh giờ tay ra đón nhưng lực đạo văng ra sau của tên này khá lớn khiến đồng bọn đón hắn tức thì ngã nghiêng lao đảo. Không bỏ qua cơ hội này, người hộ vệ thứ nhất tóm lấy hai nàng Phụng Hiền và Hải Yến chạy về phía khác so với Trần Đình Tâm.

Mục đích ám sát lần này là Quang Toàn chứ không phải hai nàng nên khi người hộ vệ thứ nhất đưa hai nàng bỏ chạy đám sát thủ liền bỏ qua truy đuổi. Tất cả dồn sức vào hướng Trần Đình Tâm chạy mà giết.

Tuy cước bộ của Trần Đình Tâm khá nhanh nhưng trên người còn phải mang theo Quang Toàn nên cước lực giảm mạnh. Đám sát thủ sau mấy nhịp thở hơi loạn liền lấy lại phương hướng đuổi theo sau, chẳng mấy mà Trần Đình Tâm lại bị áp sát. Trần Đình Tâm giao đấu mấy chiêu với Số Ba và Số Bốn liền biết mình đánh không lại hai người này hợp công, trên lưng có thêm Quang Toàn lại càng không dám ham đấu với hai người. Ông thi triển thân pháp vòng một đường lách qua bên mình Số Bốn, tránh đi mũi nhọn, xuyên thẳng vào trong đám sát thủ áo đen. Vừa chạy tầm chục bước hai tên Số Ba và Số Bốn lại đuổi đến nơi. Trần Đình Tâm bèn tháo chạy về phía đông sát thủ nhất.

Đám người hỗn loạn vô cùng. Số Ba và Số Bốn nhắm nhắm đánh về phía Trần Đình Tâm, Trần Đình Tâm lại cố gắng lợi dụng đám đồng sát thủ hỗn loạn để né tránh trực diện đối chiêu với hai người. Lập đi lập lại như thế vài lần, Số Ba chợt bỏ mặc Trần Đình Tâm, ra hiệu cho đám sát thủ dưới trướng tụ tập một chỗ bao vây xung quanh ba người, muốn phá bỏ mưu kế của Trần Đình Tâm. Thấy vậy Trần Đình Tâm bèn áp sát Số Bốn bỏ đao về phía gã, nếu hai người này hợp sức ông ta còn sợ nhưng chỉ đối phó một mình Số Bốn lão tin mình có thừa sức, tuy rằng trên lưng còn Quang Toàn làm ông vướng tay vướng chân nhưng vẫn tự tin bảo toàn đến khi ngự lâm quân đến kịp.

Trần Đình Tâm giao đấu với Số Bốn được hai đao liền cảm giác được sát khí sau lưng, ông trở mình vung đao, lưỡi đao lóe ánh quang phủ trùm lên người đánh lên phía sau, khi Trần Đình Tâm theo đà quay lại vừa kịp đủ nhìn thấy thân hình té ngã của một sát thủ khác. Trần Đình Tâm trả giá bằng việc một lần nữa rơi vào vòng vây khép kín, đối mặt với hơn ba chục tên sát thủ áo đen không rõ lai lịch. Nói thấy chậm nhưng việc diễn ra nhanh vô cùng, chỉ

trong chực giây.

Quang Toàn nằm trên lưng Trần Đình Tâm hết sức nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút mạng liền không còn. Hắn cảm nhận sau lưng đau buốt thấu tim gan, biết mình lại bị thương, sợ làm Trần Đình Tâm mất tập trung đối địch bèn cắn chặt răng gồng người lên chịu đau, một lúc sau mới thở hắt ra.

- Còn chiến đấu được chứ?

Trần Đình Tâm tuy mệt nhưng không đến nỗi sức cùng lực kiệt, này giờ chém giết thảm thiết uy phong không đổi, kiêu hãnh đáp.

- Có gì không được?

Đến đây Quang Toàn hai mắt rục rỗng mất đi ý thức, tất cả chỉ còn một màu đen.

Trần Đình Tâm thấy máu chảy xuống nhiều, lay lay Quang Toàn không thấy động tĩnh gì, lo lắng kiểm tra mới biết Hoàng Thượng bị thêm một vết đao chém sâu vào lưng từ khi nào, hai vết thương trước sau không ngừng chảy máu.

“Gào...ô...ô . Á...a.a. tất cả các người phải chết!!!!”

“Giết...iết. Đuổi theo... không được để chúng thoát.. mau hộ giá!!!”

Lão gào lên tuyệt vọng, sau đó là tiếng kinh hô từ bốn phương tám hướng, Trần Đình Tâm biết ngự lâm quân đã đến nhưng lão đã không bảo vệ được Hoàng Thượng chu toàn, toan giờ đao tự sát may rằng có thuộc hạ cản lại trời phạt ông ta.

Cầu thanks, vote, like

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bác Sĩ Riêng Tình Tình

Trong hoàng thành, trước hiên cung vạn thọ của Hoàng Thái Hậu Bùi Thị Nhạn xuất hiện ba người.

“học trò xin ra mắt thầy!” Thái Hậu Bùi Thị Nhạn khom mình hành lễ, ai lại có thể làm cho bà phải hành lễ trang trọng như vậy? Nên biết cả Đại Việt lúc này chẳng mấy ai dám nhìn thẳng vào dung nhan của bà huống chi nói đến việc hành lễ.

Bà gọi người đối diện là thầy, thầy của bà? Là ai? Nếu Quang Toàn có mặt ở đây vào lúc này chắc phải rất bất ngờ vì lão đạo sĩ tự xưng là Trình nói chuyện khi trước, xuất hiện ở nơi này nhận lời chào hỏi từ mẹ mình.

Lão đạo sĩ gật nhẹ đầu nâng bà dậy, lui ra một bước, vuốt râu nở một cười triu mến nhìn bà như nhìn người con nhỏ lâu ngày không gặp nay gặp lại bỗng trở nên khôn lớn.

“con bây giờ là người có phúc phận, sau này gặp ta không nên làm lễ như vậy” đạo sĩ Trình nói.

Bùi Thị Nhạn nghe vậy vui mừng, ba từ ‘sau này gặp’ khiến cho nàng vui mừng trong lòng, nói như vậy, sau này còn có thể gặp lại. Hơn ai hết nàng hiểu, người thầy trước mặt này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ có ông chủ động gặp, còn người khác muốn tìm chẳng thể tìm ra, kể từ khi rời núi đi theo Tây Sơn nàng chưa gặp lại thầy rồi. Nhiều lần nàng và Quang Trung cho người dò hỏi nhưng không một đầu mối.

Nói về Trình đạo sĩ, nàng lúc còn là một thiếu nữ mười một mười hai tuổi, gặp ông trong một dịp tình cờ khi lên núi lấy củi, sau đó được ông truyền thụ cách hô hấp vận khí, rèn luyện thân thể, hằng ngày nàng vẫn trốn lên núi học tập cùng ông, được một tháng ông bỏ đi, chỉ để lại bức thư nói ‘nếu có duyên sau này thầy trò còn gặp lại’, lúc đó nàng còn quá nhỏ để hiểu được giá trị của phương pháp hô hấp vận khí mà thầy truyền thụ, nàng khóc suốt mấy ngày hôm sau, ở chỗ cũ chờ thầy nhưng không một lần gặp lại.

Mấy năm sau nàng mới thấy được được giá trị của một tháng rèn luyện đó, như thoát thai thoát cốt vậy, càng luyện tập càng thấy cơ thể dẻo dai dị thường, trở thành kỳ tài luyện võ khiến các võ sư truyền thụ võ nghệ phải kinh ngạc.

Sau khi lấy Quang Trung nàng đem việc này nói nhỏ với chồng, kinh ngạc là Quang Trung nghe xong cũng kể rằng lúc nhỏ có gặp qua trường hợp tương tự, không chỉ ông mà Quang Diệu, Võ Đình Tú, Võ Văn Dũng, Nguyễn Lữ bốn người cũng đều gặp một người như vậy lúc nhỏ. Ngẫm nghĩ đến những

câu nói đầy thâm ý của thầy khi đó. Sáu người mới biết, người thầy mình gặp sau núi không hề đơn giản.

Quang Trung và nàng bí mật cho người tìm tung tích của ông nhưng không thấy, luôn vô cùng tiếc nuối, trở thành một chuyện canh cánh trong lòng bấy lâu sau. Tuy chưa bao giờ làm lễ bái sư, nhưng cả sáu người lúc nào cũng tôn ông là thầy đầu tiên trong đời.

Tuy rằng không tìm thấy, sáu người khi đã nắm trong tay quyền lực lớn, vẫn có được một ít tin tức do ông cố tình để lại, biết thầy mình là thế ngoại cao nhân, không muốn xuất hiện nhiều ở chốn hồng trần, từ đó mới không dám cưỡng cầu tìm kiếm, sợ làm ông giận.

Sau niềm vui mừng Bùi Thị Nhạn liền xuống khóc mà nói.

“xin thầy cứu tính mạng con trai con, nó hôn mê đã hai ngày vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nếu nó có mệnh hệ gì, con cũng không thiết sống”

Quang Toàn mất máu quá nhiều, hôn mê trên lưng Trần Đình Tâm, đến bây giờ đã hai ngày mà vẫn chưa tỉnh dậy, Nàng vô cùng lo lắng, hai ngày nay luôn ở bên chăm sóc cho Quang Toàn không một lần chợp mắt. Các thái y giỏi nhất cung đình, không ai dám chắc Quang Toàn lúc nào sẽ tỉnh, chỉ nói:

“Hoàng Thượng bị hôn mê nhưng kỳ lạ nhịp mạch vẫn luôn được duy trì ổn định, tính mạng chắc chắn không lo, chỉ là khi nào tỉnh dậy, lại không thể biết được” Các thái y sau khi bắt mạch kỹ càng vô cùng khó hiểu giải tích, rồi lại lắc đầu, họ còn nói:

“Trong người Hoàng Thượng có huyền khí của người luyện võ, chỉ là huyền khí này do ngoại lực truyền vào, không chỉ giúp Hoàng Thượng ổn định nhịp mạch mà còn cải thiện thể chất”

Bùi Thị Nhạn lấy làm khó hiểu, việc luyện tập sinh ra huyền khí là vô cùng khó, còn việc đưa huyền khí vào người khác là điều dường như không thể, huyền khí đưa vào người khác như nước đổ lá khoai, tiêu tán trong nháy mắt.

Nàng ra tay thử nghiệm cảm thấy huyền khí trong người Quang Toàn cùng huyền khí trong người nàng đồng nguyên, khiến nàng nhớ đến một người, trên đời này e rằng chỉ có một người, làm được chuyện như vậy, đưa huyền khí vào cơ thể người khác mà không tiêu tán, giúp cải thiện thể chất.

Đang vô cùng nghi hoặc nàng nghe được bên tai âm thanh kia, giọng nói ấy đã rất lâu rồi, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ, nàng từ kinh ngạc biến thành vui mừng, rồi khiếp sợ vì sự thần kỳ của thầy, biết thầy thích yên tĩnh, không muốn gặp người ngoài, nàng lệnh cho đám cung nữ lui ra chỗ khác, một mình đi gặp.

“Tính mạng của Hoàng Thượng con không cần lo lắng, vượt qua được tai kiếp này là điều tự hấn phải làm, ta chỉ hỗ trợ được đến đó.... Con không nên quá lo.”

“Thầy nói vậy con yên tâm rồi, học trò đã tìm thầy khắp nhưng không thấy... muốn có cơ hội phụng dưỡng thầy... gặp được thầy con rất vui mừng” Nàng vui mừng khi gặp lại thầy Trình liền đem hết mọi lo lắng, những chuyện sau này một hơi nói hết, như người con oan ức kể lại chuyện mình bị ‘ức hiếp’ với người cha những lúc cha xa nhà. Lão đạo sĩ triu mến nghe nàng kể lễ, nhưng lại từ chối ở lại, chỉ nói sẽ quay lại thăm nàng khi có dịp. Nàng cũng biết thầy mình là người như thế nào, không dám cưỡng cầu.

“Lần này ta đến đúng là có việc riêng, tiện thể đem người học trò này xuống núi! Tỉnh nhi! Con mau chào Thái Hậu!”. Trình đạo sĩ nói với một cô bé đứng sau lưng mình.

“Tĩnh Tĩnh ra mắt Thái Hậu!” Một cô bé tầm mười bốn tuổi, rụt rè núp sau lưng Trình đạo sĩ lên tiếng chào hỏi.

“tiểu sư muội không cần gọi như vậy, cứ gọi ta là sư tỷ đi” Bùi Thị Nhạn để ý thấy cô bé đáng yêu, nghĩ đến lúc trước khi gặp thầy mình cũng trạc tuổi như vậy, trong thâm tâm tự nhiên nảy sinh ưa thích. Với lại nàng tin tưởng, học trò của thầy không ai là không tài hoa hơn người, trong mắt tràn ngập sự thương thức. Thấy Bùi Thị Nhạn nói vậy, Tĩnh Tĩnh không biết phải làm sao hướng cặp mắt tròn xoe về phía Trình đạo trưởng.

Trình đạo trưởng vuốt râu cười mà nói với Bùi Thị Nhạn:

“Nàng có năng khiếu về dược lý, đi theo ta đã năm năm, rất có hi vọng kế thừa y bát của ta, ba tháng trước vận mệnh của nàng bỗng nhiên thay đổi, chữ Tĩnh trong tên của nàng xuất hiện ‘tĩnh kiếp’ e rằng đời này khó có hi vọng với đạo gia... nó ứng với con trai của con. Không biết là xấu hay tốt, tất cả tự dựa vào phúc duyên kiếp trước của nàng vậy...”. Bùi Thị Nhạn nghe đến đây trở nên kinh ngạc nhìn Tĩnh Tĩnh, nói như vậy vị sư muội này sẽ có ‘duyên vợ chồng’ với con trai của nàng sao? Như vậy chẳng phải sư muội trở thành con dâu. Bùi Thị Nhạn không chắc lắm nhưng nàng không phải là người cô lậu, thầy đã nói vậy ắt hẳn không sai, hơn ai hết nàng đặt niềm tin vào người thầy này.

Ánh mắt của Bùi Thị Nhạn nhìn cô bé Tĩnh Tĩnh trở nên triu mến hơn nhiều, càng nhìn càng thấy ưa thích, như đang thương thức con dâu tương lai vậy, nàng nghĩ: ‘bên cạnh Quang Toàn có một Nguyễn Phụng Hiền thông minh đáng yêu, có một Phạm Hải Yến hiền thực nết na, nay lại có cô bé Tĩnh Tĩnh này nữa, vậy chẳng phải...’ bà mẹ nào mà không muốn nhìn thấy cảnh con trai mình tam thê tứ thiếp con cháu đầy đàn, nghĩ đến cảnh đào hoa của con trai mình bà đặc biệt ưa thích lấy đó làm hạnh diện.

.....

Sau khi Trình đạo sĩ rời khỏi, Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh thái hậu Bùi Thị Nhạn, mấy ngày liên tiếp nàng chăm cứu cho Quang Toàn lúc hắn đang hôn mê. Ngọc thái y thấy nàng là người do Thái Hậu đưa đến nên không dám ngăn cản, với lại lão nhất thời không cách nào làm Quang Toàn tỉnh lại, chỉ là vẫn đề phòng đứng bên cạnh quan sát những lúc Tĩnh Tĩnh thăm bệnh, sau đó kiểm tra kỹ lưỡng những dược liệu có trong đơn do nàng kê để đề phòng chuyện bất trắc.

Không thấy thì thôi, khi chăm chú nhìn kỹ thao tác châm cứu của nàng, Ngọc thái y như si như dại, lão bị cuốn hút trước thủ pháp diệu nghệ của nàng, đối với người ngoài nghề, không nhìn ra cái gì khác biệt, đối với lão lại khác, đó là cả một học vấn bằng trời, khiến lão như gặp được vàng, tí lệ được liệu phối hợp trong từng đơn thuốc làm công dụng của dược liệu tăng nhiều lần, tác dụng phụ giảm bớt.

Ngọc thái y cũng là người cuồng tín trong y đạo, lão muốn ép đem Tinh Tinh về Ngự Y Viện muốn có được kiến thức Y học từ nàng, lại muốn biết sự thừa của nàng là ai, tiện thể kéo luôn về ‘gỗ gỗ’ bổ sung vào kho kiến thức dược lý cho Ngự Y Viện.

Lão dò hỏi Lão Phúc xem người này có quan hệ thế nào với Thái Hậu. Lão Phúc biết ý định của lão liền cười gằn nói nhỏ vào tai lão mấy câu khiến lão chết đứng, thậm may mắn đã không động đến nàng, những người kia không phải lão có khả năng chọc nổi.

Từ đó Ngọc ngự y như cậu học trò nhỏ đi sau Tinh Tinh, chăm chú quan sát rồi ghi chép cẩn thận những đơn thuốc do nàng kê lúc xem bệnh, tuyệt đối không dám có ý bất kính nào.

Dưới sự sắp xếp của Bùi Thị Nhạn, Tinh Tinh nghiêm nhiên trở thành ‘bác sĩ riêng’ của Quang Toàn, hằng ngày đi bên cạnh hắn không rời nửa bước.

Quang Toàn sau khi tỉnh dậy cảm thấy vô cùng may mắn, bên cạnh xuất hiện cùng lúc Phạm Hải Yến, Nguyễn Phụng Hiền, Tinh Tinh cùng với sáu người Băng, Tuyết, Xuân, Hạ, Thu, Đông các nàng nhiều như vậy lại đặc biệt đoàn kết không dễ dàng xảy ra xích mích. Nhưng đó cũng là nỗi bất hạnh, khi các nàng đoàn kết lại thành một khối.

“chúng ta phải quản lý hắn thật chặt, đừng để hắn tiếp tục trêu hoa gẹo nguyệt ở bên ngoài, dụ dỗ con gái nhà lành, Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông các muội có trách nhiệm giám sát hắn, có gì bất thường phải báo lại cho ta và Hải Yến muội, nếu hắn dám không yên phận, Tinh Tinh cứ cho hắn một kim vào chỗ đấy! Xem hắn ...”.

Đây là tuyên bố của Nguyễn Phụng Hiền ở mấy năm sau này, khi hắn thành gia lập thất, ngay vào đêm động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Quốc Học

Khi tỉnh dậy Quang Toàn hỏi ra mới biết mình hôn mê đã hơn bảy ngày, lão thái y Ngọc khá kinh ngạc trước sự hồi phục nhanh của Quang Toàn, Quang Toàn hồi phục nhanh như vậy là lão đã cảm ơn trời Phật rồi rành đâu mà để ý nguyên do, thái y Ngọc chỉ nói “Do Hoàng Thượng có chân long hộ thể được chư thần nâng đỡ nên hồi phục nhanh như vậy”. Nhưng trong lòng tỏ ra đặc biệt bội phục Tinh Tinh.

Quang Toàn thấy bên cạnh mình có thêm một ‘bác sĩ riêng’ xinh đẹp lại ngây thơ lầy lăm thích thú. Hỏi Lão Phúc về nàng, lão nói nàng do Thái Hậu đưa đến. Mẹ hắn lại nói lập lòe không rõ, nhưng tất cả đều quên mất Tinh Tinh là cô gái ngây thơ, trước kia suốt ngày chỉ biết tiếp xúc với dược lý cây cỏ, chẳng biết đến thế thái nhân tình, khói lửa nhân gian, tâm hồn nàng trong sáng như trang giấy trắng vậy. Gặp một tên bụng đầy quỷ kế như Quang Toàn, mọi chuyện dễ dàng bị phanh phui gốc rễ. Đối phó với những cô gái như Tinh Tinh hắn chẳng gặp phải khó khăn nào, chẳng mấy chốc tâm hồn thiếu nữ bị hắn trộm mất.

Thái Hậu Bùi Thị Nhạn thấy con mình tỉnh lại vui mừng khóc hết nước mắt, Quang Toàn phải khuyên nhủ một hồi lâu mới chịu cùng cung nữ ra về, trước khi về còn không quên bắt Phan Văn Lân sắp xếp thêm người bảo vệ Quang Toàn an toàn.

Sau khi Quang Toàn ngắt đi rất nhanh hộ vệ cung đình cũng đuổi sát đến, đám sát thủ rút chạy, do mục tiêu chính của chúng là hắn nên Phạm Hải Yến và Nguyễn Phụng Hiền không bị tổn thương gì, riêng Lão Phúc bị trúng tên ở chân được ngự y băng bó cẩn thận không có gì đáng ngại, chỉ tiếc hai hộ vệ bên cạnh hắn bị thương rất nặng, hồi phục lại được như xưa hay không lại chưa thể nói trước.

Còn đám sát thủ và đứng sau lưng chúng là ai vẫn chưa thể điều tra ra, theo như vũ khí và manh mối để lại hiện trường vụ ám sát bước đầu được phán đoán là từ sĩ của Nguyễn Ánh, nhưng việc chứng thực lại chẳng được. Riêng Nguyễn Văn Tuyết nổi trận lôi đình, đến thẳng vào cung xin thay đổi một loạt ngự lâm quân, trách tội Phan Văn Lân. Sau đó bị Quang Toàn gạt đi.

Quang Toàn tỏ ra rất áy náy ban thưởng hậu cho gia đình của hai hộ vệ sau khi hồi phục, phong hai người làm chức giáo đầu chịu trách nhiệm huấn luyện võ nghệ cho ngự lâm quân.

Riêng Trần Đình Tâm thái hậu trong con giận dữ cho bắt nhốt vào ngục vì tội không hoàn thành chức trách, sau khi Quang Toàn tỉnh dậy liền cho thả ra lại còn ban thưởng, nhưng trước sự chỉ trích của đình thần và thái hậu, Trần Đình Tâm lấy làm xấu hổ, xin được ra trận chứ không chịu tiếp tục ở lại ngự lâm quân. Quang Toàn thấy lão là người gan dạ, trầm ổn, làm việc nhanh nhẹn, có tài chỉ đạo, trung thành tận tâm, người như vậy hắn phải để bên cạnh cho mình dùng, đưa ra biên ải làm một quân nhân bình thường là quá phí phạm nhân tài.

Đang lúc chưa điều tra ra được chủ mưu phía sau cuộc ám sát, Quang Toàn linh quang chợt lóe nghĩ ngay đến chuyện xây dựng đội ngũ tình báo cho riêng mình, hiện tại triều đình Phú Xuân không phải không có lực lượng tình báo nhưng có vẻ như hoạt động không mấy hiệu quả, với lại hẳn không biết lực lượng tình báo này hiện như thế nào, phải đến khi Quang Toàn tìm hiểu mới biết họ hoạt động núp dưới bóng của một ban gọi là Cơ Mật Xứ khá im hơi lặng tiếng, sau khi Quang Trung mất không còn được quan tâm nhiều nên chỉ còn lại vài chục nhân viên mà thôi.

Quang Toàn gặp riêng Trần Đình Tâm lệnh cho lão bí mật thành lập một tổ chức tình báo mang tên Hoa Mai, bắt đầu bằng việc sát nhập Cơ Mật Xứ vào tổ chức Hoa Mai. Sau đó cung cấp thêm tiền bạc để lão tuyển mộ và huấn luyện thêm nhân viên phát triển lớn mạnh tổ chức này, kể từ đó Quang Toàn lại nắm trong tay một lực lượng mới trợ giúp hẳn làm những việc mà ngoài sáng hẳn không làm được. Tổ chức Hoa Mai chỉ trong hai năm liền vươn tay mắt của mình vào đến tận Gia Định, Cao Miên, Xiêm La, Ai Lao, Miên Điện, Nhà Thanh thu thập được rất nhiều tình báo quan trọng khiến Quang Toàn phải bắt ngờ giật mình trước những thông tin ấy.

Quang Toàn tuy rất nhanh tinh nhạy nhưng muốn hồi phục hoàn toàn, Tinh Tinh bác sỹ riêng nói cần phải một tháng nghỉ dưỡng, hẳn cảm thấy một tháng nghỉ dưỡng quá dài, đưa ra ý kiến, liền bị thái hậu thẳng thừng gạt đi, chẳng biết làm sao được, đây cũng là vì lo lắng cho hẳn mới làm như vậy, nên sau khi nghỉ tết hẳn lại có thêm một tháng nghỉ ngơi không lên triều, nhưng vẫn thư từ qua lại với đám đình thần khi có việc gấp.

Trong một tháng này Quang Toàn với Nguyễn Phụng Hiền làm nhà giáo mở lớp dạy chữ quốc ngữ, từ việc dạy chữ quốc ngữ cho hai mươi người công giáo ban đầu, sau đó nhân lên với con số bốn trăm, những người công giáo sau khi tốt nghiệp Quang Toàn cho họ từ học sinh chuyển thành nhà giáo, dưới sự đốc thúc của Nguyễn Phụng Hiền liên tục chiêu sinh mở lớp dạy chữ quốc ngữ, hoạt động khá bí mật, ban đầu chỉ chiêu sinh con em tầng lớp bình dân ở kinh thành, thấy được đi học lại được tiền làm người theo học ngày càng đông, ban đầu họ cũng chỉ coi đó là nghề nghiệp nhưng về sau lại coi đây là con đường thăng tiến, cổ vũ không ít con em tầng lớp trung lưu tình nguyện tham gia, đặc biệt sau khi tốt nghiệp liền có thể trở thành nhà giáo, có việc làm có thu nhập cao.

Quang Toàn đưa vào đây rất nhiều tiền của, đến khi hoạt động có chút nề nếp liền giao hẳn cho Nguyễn Phụng Hiền quản lý, cô nàng khá thích thú và đặc biệt có khiếu trong lĩnh vực này. Được cấp kinh phí đều đặn nên việc mở rộng chữ quốc ngữ tiến triển nhanh chóng theo cấp số nhân, Nguyễn Phụng Hiền cảm thấy tài liệu tiếng quốc ngữ quá ít, xin hẳn thêm kinh phí để dịch các tài liệu chữ nôm ra chữ quốc ngữ, Quang Toàn thấy ý kiến này hay nên tiếp tục ủng hộ, nhờ vậy mà tài liệu học tập giảng dạy chữ quốc ngữ tăng nhanh tạo điều kiện cho học sinh tiếp thu nhanh hơn chu kỳ tốt nghiệp cũng rút ngắn lại, lớp học trở nên không đủ dùng.

Quang Toàn lấy danh nghĩa đào tạo mật ngữ cho thám báo trong quân đội mà mở một trường học lớn ở bên kia bờ sông Hương gần trăm gian lớp học quy mô rất lớn, mỗi gian đủ chứa trăm học sinh, khi Nguyễn Phụng Hiền hỏi hẳn đặt tên gì cho ngôi trường này, Quang Toàn do dự một hồi lâu cuối cùng phun ra hai chữ “Quốc Học”.

Nguyễn Phụng Hiền sau khi làm hiệu trưởng trường Quốc Học, liền lấy năm gian phòng phục vụ cho việc dịch sách sang chữ Quốc Ngữ, lại dành tiếp năm gian tổ chức in ấn tài liệu. vào lúc này kỹ thuật in ấn bằng chữ rời ở Đại Việt đã phát triển mạnh và rộng rãi nên việc in ấn chẳng mấy khó khăn.

Nguyễn Phụng Hiền còn lớn mật tự tổ chức biên soạn sách chữ quốc ngữ, lấy danh vọng của nàng lôi kéo được không ít con em quan chức hoặc con nhà nho gia sĩ phu gặp cảnh bần cùng vào làm việc ở trường Quốc Học. làm cho chất lượng nguồn chất xám trở nên tăng trưởng. trong đám người mà Nguyễn Phụng Hiền lôi kéo, không thiếu con em, tiểu thư của các đình thần trong triều, họ tham gia khá sôi nổi, thành lập một nhóm gọi là ‘Tao Đàn Thông Tân’ bắt đầu đưa ra một số sách, nhưng chủ yếu vẫn dừng lại ở thơ phú. Nhưng môi trường phát tán may mắn chỉ giới hạn trong nội bộ trường quốc học.

Quang Toàn khi biết được sự lớn mật của nàng cũng cảm thấy giật mình. May sao sự việc vẫn chưa đủ làm kinh động đến tầng lớp sĩ phu nho gia, không nữa, hẳn khó mà sống nổi trước sự chỉ trích của họ. Nên biết ngôn luận đáng sợ như thế nào, trong thời đại này ai là ngôn luận, nho gia sĩ phu chính là ngôn luận, họ nắm giữ ngôn luận.

Quang Trung sau khi nắm quyền nâng đỡ chữ nôm chèn ép chữ Hán khiến cho rất nhiều nho gia lấy đó làm bất bình lấy cớ không ra giúp nhà Tây Sơn, cũng vì vậy triều đình Phú Xuân đã thua một nước cờ ngôn luận, lòng dân trong nước không quy tụ. Nay nếu biết chuyện Quang Toàn có ý chuyển từ chữ Hán chữ Nôm sang chữ Quốc Ngữ, đến ngay cả Trần Văn Kỷ cũng không thể tưởng ra phản ứng của tầng lớp sĩ phu trong nước sẽ như thế nào, có khi kéo nhau lên núi phất cờ tạo phản cũng không biết chừng.

Nhưng việc làm của Nguyễn Phụng Hiền đưa ra cho Quang Toàn một chiến thuật mới, đầu tiên là viết tiểu sử các đình thần của triều Phú Xuân, không cần viết quá chân thật quá đúng chỉ nêu tóm tắt sự tích, chiến công, và một số nhận xét mang tính khen ngợi.

Nguyễn Phụng Hiền được Quang Toàn gọi ý liền biết đây là một nước cờ rất cao tay, dù cho tấy chay như thế nào cũng không ai có thể làm lơ một cuốn sách viết về mình được, được gọi ý Nguyễn Phụng Hiền bắt tay vào làm ngay, đầu tiên là viết bài về cha nàng Nguyễn Văn Tuyết, sau đó các đình thần đều lần lượt có riêng mình một bản, kể cả những nho gia nổi tiếng của triều đại Lê Trịnh hiện đang ở ẩn không ra nàng cũng không buông tha cho.

Tư liệu để viết về một con người cùng một thời đại không khó tìm, Quang Toàn vận dụng thêm tổ chức Hoa Mai sau lưng mình trợ giúp cho Phụng Hiền không ít tư liệu.

Nguyễn Phụng Hiền tổ chức đội ngũ biên soạn ngày càng đông ước chừng hơn trăm người ngày đêm biên soạn in ấn, nhưng Quang Toàn nghĩ vẫn chưa nên phát hành ra vì còn thiếu ‘Gió Đông’.

Thứ nữa, khi lượng học sinh tốt nghiệp tại trường Quốc Học ngày một đông, Quang Toàn nghĩ ngay đến việc truyền thụ nó ra ngoài không chỉ giới hạn

trong đám người Nguyễn Phụng Hiền nữa. Nhưng truyền thụ như thế nào để lúc đám sĩ phu phát hiện ra, sự cũng đã rồi đó mới là điều khó khăn.

Nguyễn Phụng Hiền và hán phân tích chỉ nên bắt đầu từ binh lính và những giáo dân đạo thiên chúa. Vậy mới có thể tạm thời qua mặt được đám sĩ phu trong nước, tạo nên chuyện đã rồi, khởi đầu Nguyễn Phụng Hiền cho học sinh sau khi tốt nghiệp hợp thành từng nhóm mười người mang theo đầy đủ tài liệu sách vở chữ quốc ngữ cầm trong tay chỉ dụ của Quang Toản đến từng quân doanh dạy chữ cho binh sỹ, ban đầu ưu tiên đám lính trẻ tuổi sau đó đến nhóm già hơn và cứ như vậy.

Để cho binh lính tránh tình trạng học trước quên sau, Quang Toản gợi ý cho Nguyễn Phụng Hiền lấy thêm nhân lực lập tòa báo chữ quốc ngữ cứ mỗi tuần sẽ phát hành một số đưa đến các quân doanh. Đương nhiên kinh phí cho việc này cần vô cùng lớn để duy trì, Quang Toản đành nhắm mắt nhin đau chỉ ra. Thấy mặt hần nhần nhó Nguyễn Phụng Hiền tỏ ra vô cùng khinh bỉ hần, ngoài mặt như vậy nhưng trong bụng lại càng chú ý hơn vào công việc.

Ngoài ra Nguyễn Phụng Hiền cũng chọn lọc ra trong đám học sinh tốt nghiệp những người theo đạo thiên chúa cắt cử họ trở về quê nhà mở lớp dạy học chữ quốc ngữ, đương nhiên kinh phí để làm việc này do những giáo xứ của họ tự bỏ tiền ra duy trì, Quang Toản chỉ phụ trách trả lương cho nhà giáo còn việc duy trì thế nào chính là việc của các cha xứ và giáo dân ở đó.

Việc này tuy nói là bí mật nhưng mỗi ngày có hàng ngàn người đi lại bên kia bờ sông trước cửa kinh thành không thể không dẫn đến sự chú ý của một vài người. Nhưng khi tìm hiểu biết do thiên kim đại tiểu thư của đô đốc Nguyễn Văn Tuyết cùng với một số con em quan lại tụ tập, cũng không phải là chuyện gì lớn nên mắt nhắm mắt mở cho qua, một số khác dăng biểu cho Quang Toản khuyên hần nên đề phòng, thanh niên tụ tập đông đảo một chỗ rất dễ gây ra bạo loạn không tốt, làm mất trị an.

Quang Toản thấy cũng có lý liền cho Dương Thiếc (đang huấn luyện trong Lạc Việt quân) lựa chọn từ trong quân (của Trần Quang Diệu vừa mang về sau trận chiến thành Diên Khánh) khoảng năm trăm người trăm ôn có cả nam lẫn nữ thành lập Quốc An Cục giúp bảo vệ trị an trong kinh thành và điều tra phá án.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Không dăng truyện này nữa

Mình là một độc giả, mình thấy truyện này hay nên dăng lên đây cho các bạn cùng xem và một số tác giả có thêm ý tưởng.

"Truyện này đã bị drop ở chương 55"

Nguyên do là do tác giả bị cấm viết do xuyên tạc lịch sử(Hình như tác giả là 1 giảng viên đại học)

Nhưng có một số bạn không thích nên mình xin tạm dừng dăng tại đây. Truyện được dăng trên rất nhiều nguồn khác.

Mình cũng rất tiếc cho t/g vì đây là 1 bộ truyện hay. :(

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.